CLINICA GORLIN

de BARBARA HARRISON

Continuarea celebrului roman

SPITALUL MUNICIPAL

Clinica Gorlin
Traducere în limba româna de Mirella Acsente
EDITURA CARMEL
Bucureşti, 1994

1

Atunci şi acolo urmau să înceapă, în plină iarnă, în umbrele prelungi ale frigului cenuşiu, începeau să fie medici…

Clerul palid de ianuarie era cenuşiu. O zăpadă abia întrezărită, deasă, învăluia oraşul. Dar într-un bloc mic, din mahalaua Lower East Side, transformat în clinică, nu exista nimic din liniştea iernii: nu era decât bucurie tinerească, încrezătoare şi plină de viaţă. Acolo avea loc o petrecere: petrecerea lui Nick Gorlin şi toţi cei ce se aflau acolo sărbătoreau împlinirea unui vechi vis, realizarea Clinicii Gorlin. Se adunaseră toţi doctorii, tineri şi strălucitori, pentru a-l aplauda pe Nick, căci Nick era prietenul, profesorul şi forţa lor şi, mai presus de toate, unul de-al lor. În noaptea asta nimeni nu putea să-i tempereze; în noaptea asta ei trebuiau să-şi strige bucuria.

Petrecerea se desfăşura pe toate cele cinci niveluri

CZ3

ale noii Clinici, dar majoritatea invitaţilor erau adunaţi în holul mare, pătrat de la parter. Treizeci-patruzeci de bărbaţi tineri, cu cutii de bere în mână, rânjeau cu gura până la urechi, se băteau pe spate şi râdeau în hohote, spunând poveşti din anii de studenţie, din perioada de internat* şi de rezidenţiat**, amintindu-şi de foştii profesori şi de vizitele la bolnavi, de surori excentrice şi de primii pacienţi ţâfnoşi, cu atâta haz încât izbucneau în râs înainte ca anecdotele să fie spuse până la capăt. Pentru aceşti tineri anii de rezidenţiat

tocmai luaseră sfârşit, amintirile erau proaspete şi toţi aveau în comun nu numai trecutul de la Spitalul Municipal şi Spitalul Bellevue, ci şi acea încredere deosebită, plină de farmec, născută din rigorile unei pregătiri severe, din experienţele brutale şi sfâşietoare din acele instituţii severe. Erau asemenea celor ce câştigaseră bătălia care pune capăt războiului – puţin surprinşi, puţin uşuraţi. Ici şi colo se zăreau şi câteva femei, dar prezenţa lor era întâmplătoare; adunarea putea să pară o întrunire a unei confrerii, atât de puternic era aerul de camaraderie masculină. Era petrecerea lor, grupul lor închis şi independent şi aşa şi voiau să fie; împărtăşeau experienţa de a fi bărbaţi şi medici şi în

*** internat – perioada în care un student în ultimii ani sau un recent absolvent al Facultăţii de Medicină lucrează sub îndrumarea unor medici specialişti pentru a căpăta practică (n.t.)**

**** rezidenţiat – perioada în care un absolvent al Facultăţii de Medicină îşi face, după perioada de internat, specializarea într-un spital sub îndrumarea unui medic specialist (n.t.)**

acel moment era suficient pentru ei. D” e-abia trecuseră de treizeci de ani, deşi păreau, în dezinvoltura lor, mult, mai tineri. În jeanşi şi pantaloni de catifea reiată, în pulovere pe gât şi tricouri, în pantofi de sport şi ghete pingelite de nenumărate ori, păreau nişte puşti fără griji. Erau ciufuliţi, cu chipurile tinere şi senine şi aveau ochii umezi de râs, căci în acea sâmbătă noapte totul era foarte amuzant.

În mijlocul grupului se afla Nick Gorlin, înalt şi lat în umeri, cu o claie de păr negru răvăşit căzându-i pe frunte. Era un bărbat solid, cu aspect îngrijit, viguros şi chipeş, o figură aparte. Ochii-i erau negri ca smoala, strălucitori, cu gene dese la fel de negre, iar zâmbetul luminos. La treizeci şi patru de ani se simţea în el un caracter ferm, o virilitate

aspră şi, de asemenea, o forţă intensă. Prietenii lui spuneau că în el arde o flacără înaltă, cu totul deosebită, că domina toate situaţiile. Crescuse chiar pe aceste străzi de mahala şi ştiuse să lupte la nevoie, iar mândria nu-i lipsise niciodată. Dar, mai presus de toate, lui Nick Gorlin îi păsa. Îi păsa de munca lui, de *oamenii* în slujba cărora se afla munca lui şi dacă furia lui putea să fi uneori imensă, compasiunea lui era de două ori mai mare.

. Acum Nick asculta altă povestioară caraghioasă. Era o poveste din Spitalul Municipal şi expresia i se îmblânzi, zâmbind cu afecţiune când îşi aminti de acele zile.

Tânărul, rezident pe când Nick era medic-şef, trase adânc aer în piept ca să-şi stăpânească hohotul de

râs şi apoi se întoarse din nou către grup.

— În acel moment, Nick şi-a închis pur şi simplu cărţile, a acoperit scheletul şi a spus: „Domnilor, dacă aceasta este atitudinea dumneavoastră, cursul s-a încheiat”. Şi a ieşit. Să fiu al naibii dacă a doua zi nu erau şaizeci de studenţi înşiraţi cu un aer nătâng în faţa biroului lui Nick, fiecare cu câte o scrisoare de scuze în mână.

Povestea îi aduse aminte altui doctor de 0 întâmplare şi acesta începu fericit să o povestească, pe când Nick îşi goli cutia cu bere, sub lumina aspră de spital, care tremura rece pe faţa lui aprinsă. Se întoarse cu ochi cercetători, apoi îşi ridică braţul şi făcu un semn cu mâna prin aerul deja greu de mirosul de dezinfectant.

— Sam… Sam, aici, strigă el. Se desprinse din grup şi-şi făcu loc, printre invitaţii îngrămădiţi, către fundul încăperii, care era mai liber. Sam, te-am căutat.

— Optimistul meu prieten! Crezi că cineva poate găsi pe altcineva în gloata asta? spuse omul, pe când îi strângea mâna lui Nick. Era Sam Matthews, hărţuitul şef de personal de la Spitalul Municipal, cel care-l văzuse pe Nick devenind

din student intern, apoi rezident şi în cele din urmă medic-şef; fusese printre primii care-şi dăduseră seama de posibilităţile strălucite ale lui Nick. Îşi aminti de Nick din acele zile – dorinţa lui aprigă, nevoia de perfecţiune – se uită la Nick cel de acum şi nu văzu nicio diferenţă. Zâmbi larg. Ce şanse am să capăt ceva de băut în acest

OO

aşezământ fantezist?

— Întâmplător îl cunosc pe proprietar. Vino cu mine.

Nick îl conduse pe Sam ceva mai încolo, către o masă lungă de laborator, aşezată lângă un perete. Masa metalică era încărcată într-o parte cu mâncare şi în cealaltă cu băuturi, iar în mijloc se aflau teancuri de farfurii şi o mulţime de pahare.

Sam îşi turnă nişte whisky într-un pahar şi-l duse repede la gură. Sorbi din el şi spuse:

— Aşa-i mai bine. Vrei şi tu? — Prefer tot berea, spuse Nick şi întinse mâna spre o găleată metalică de gunoi, transformată în frapieră şi plină cu gheaţă şi bere. Scoase o cutie de bere şi o desfăcu. Hai să găsim un loc liniştit. Acolo în spate, spuse el şi îl conduse pe Sam departe de grupul zgomotos către o scară îngustă aflată în mijlocul clădirii.

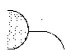
Se aşezară pe ultima treaptă şi rămaseră un moment ascultând sunetele petrecerii care ajungeau până la ei– sporovăială, hohotele de râs, un doctor singuratic care cânta împreună cu Beatles-ii.

’ Cei doi stătură acolo şi’ nu spuseră nimic, căci erau prea multe de spus. Atâtea gânduri, atâtea emoţii. Le aveau amândoi şi fuseseră atât de apropiaţi…

Nick şi Sam nu fuseseră propriu-zis prieteni: nu se căutaseră după ce-şi terminaseră treaba, nu-şi făcuseră confidenţe, nici nu-şi deschiseseră inima şi nici nu stătuseră până târziu în noapte vorbind de misteriosul viitor; şi asta

datorită diferenţei dintre

În

vârstele şi concepţiile lor de viaţă. După toţi anii. Petrecuţi la Spitalul Municipal, Sam Matthews ajunsese un cinic binevoitor, dar Nick era încă tânăr, încă dornic să ia în piept morile de vânt; cele două personalităţi se ciocniseră adesea. Certurile serioase, aprige, fuseseră frecvente, vocea lui Nick răsunând percutant în timpul disputelor, Sam stând tăcut pe scaunul său, clătinând încet din cap şi nevrând să cedeze. În primii ani ai lui Nick la Municipal, Sam ieşise învingător din toate hărţuielile lor şi era pregătit să învingă în continuare, până ce descoperise că în tăcere, în spatele lui, Nick era acela care câştiga marile bătălii. În acea zi se născuse respectul adânc şi deşi discuţiile continuaseră, cei doi nu mai luptaseră niciodată unul cu celălalt la modul personal, ci numai împotriva unor puncte de vedere. Se înţelegeau, şi această înţelegere se adâncea în timp. Căci ceea ce îi legase şi îi va lega şi de-acum înainte era munca lor.

Nick îşi bău berea şi puse cutia pe podea. Se rezemă de scări şi se uită la Sam, atât de corect îmbrăcat în costumul lui închis la culoare, cu vestă şi cravată, în mijlocul mulţimii de purtători de jeanşi.

— Arăţi de parcă te-ai duce la un consiliu de stabilire a bugetului, spuse Nick zâmbind.

Sam clătină din cap.

— Pe vremea mea, când te duceai la o petrecere sau la un consiliu îţi puneai costumul cel bun. Acum nu mai e aşa. Zilele trecute a fost o întrunire a secţiei de chirurgie şi Cole a venit în nişte pantaloni ponosiţi, ca ăştia pe care-i porţi tu şi cu o cămaşă pe care

nevastă-mea ar folosi-o să şteargă praful de pe pian.

Şi medicii mai tineri? Uită-te bine la tinerii noştri medici, râse Sam, fluturând mâna către sala plină. Pe vremea mea, pacienţii erau cei ce arătau ca dracu', iar acum sunt medicii. Numai ciuturi şi haine uzate, spuse el şi se întoarse către Nick. Dar vremea mea a trecut, a venit a ta. De-asta am venit în seara asta aici, am vrut să ţi-o spun.

— Sam, eu…

— Nu-ţi fie frică, n-am de gând să-ţi ţin un discurs.

Oricum, zâmbi el, tu nu mi-ai ascultat niciodată discursurile. Vreau doar să-ţi spun că sunt mândru de tine. Că toată lumea de la Municipal e mândră de tine.

Tessa m-a condus peste tot, ai aranjat totul grozav, grozav.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Când mă gândesc cum am început totul… Echipament închiriat, medici voluntari… Şi-apoi donaţiile au început să curgă. De peste tot, Sam, pur şi simplu continuau să curgă.

Tessa îmi spunea mereu: „Sigur că vei primi ajutor, sigur că vei primi”, dar eu n-o credeam. Şi-apoi, într-o zi, ne-a fost anunţată prima donaţie. Douăzeci de mii de dolari, n-o s-o uit niciodată. Pe urmă au venit celelalte.

— Aşa deci. Clinica e bogată.

— Ştii bine că nu. Dar cel puţin am putut să ne *cumpărăm* echipamentul de care aveam nevoie. Şi, râse Nick, în loc să stau cocoţat pe o scară cu nişte unelte cu care să nu ştiu ce să fac, am putut angaja nişte meseriaşi ca să renoveze clădirea. Iar cel mai

J

CE3

' Barbara Harrison.

Important lucru e că am o echipă care lucrează doar aici. Nu capătă nişte sume fabuloase, cum se întâmplă azi în medicină, dar primesc un salariu decent.

— Am auzit. Ai personalul complet?

— Cinci medici cu normă întreagă, cu mine. Doi medici consultanţi, nepermanenţi. Cinci surori. Şi un grup de medici voluntari de la Municipal şi Bellevue care vor da o mână de ajutor. O să avem deschis douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Sam Matthews îşi schimbă poziţia pe scară şi îşi scoase din buzunar o pipă. O aprinse cu mişcări încete şi pufăi din ea un timp.

— N-ai făcut niciodată lucrurile pe jumătate, nu? ti bine, clătină el din cap, oricum ştii ia ce te-ai înhămat, ăsta-i doar cartierul tău.

— M-am născut la două străzi de aici, e al meu aşa cum e al oricui.

— Nick, spuse liniştit Sam, te-ai spetit muncind încă de când erai copil. Câte slujbe ai avut ca să poţi să te întreţii în studenţie? Nu contează, nici nu vreau să ştiu… eşti un doctor strălucit, ai primit oferte de la toate centrele medicale din America. Şi totuşi, iată-te aici, întors în locul de unde ai plecat. Ştii la ce renunţi?

— Da, ştiu. Dar ce scop crezi că a avut toată munca aceea, ce mi-am dorit eu întotdeauna? Să mă întorc aici. Să am grijă de oamenii care nu-şi pot purta singuri de grijă. Sam… când eram mic am văzut murind vecini, prieteni, pe tatăl meu chiar, pentru că

nimeni n-a vrut să-i îng/ijească. Aveau două posibilităţi: clinica de la Municipal sau. Clinica de la Bellevue. Clinici *de zi,* clinici unde trebuia să aştepţi la nesfârşit, clinici care-ţi luau şi ultima fărâmă de demnitate. Eu ştiu ce e sărăcia, ştiu de ce e ea în stare. Nu e doar faptul că nu ai suficientă mâncare, că nu-i poţi cumpăra copilului tău o pereche de pantofi… Sărăcia omoară spiritul. Stafia cenuşie, obişnuiam să-i spun, pentru că era mereu prezentă, bântuindu-ţi viaţa în fiece clipă, până ce-ntr-o zi te uitai în jurul tău şi vedeai că

de fapt nu aveai cu-adevărat o viaţă. Nimic nu s-a schimbat aici… doar culorile s-au modificat: e mai mult negru şi cafeniu, mai puţin alb, dar indiferent de culoarea oamenilor toţi văd stafia cenuşie.

O umbră de zâmbet strâmb tremură în colţul gurii lui Sam.

— Eu ţi-am vorbit în termeni realişti, iar tu întotdeauna mi-ai răspuns la modul idealist.

— Pe vremuri, medicina era o profesie idealistă.

— Tinerii mă obosesc, oftă Sam. Auzi, idealism! Trei sferturi din bărbaţii şi femeile tinere care trec acum prin Municipal sunt interesaţi doar de un singur lucru. Nu e vorba de o stafie şi nu e cenuşie. E verde, culoarea banilor. Idealism!

— Asta ei o-hotărăsc, Sam. Eu am decis altfel. Toţi cei de aici au decis altfel. Întotdeauna mi-am zis că e o prostie să faci medicină pentru bani. Dacă vrei bani,

— Intră în afaceri – în afaceri n-ai nevoie să petreci doisprezece ani învăţând şi specializându-te. Poţi să obţii câţi bani vrei şi poţi să şi furi. De ce dracu' să faci

medicină pentru bani? Faci medicină pentru că îţi pasă de oameni şi orice alt motiv face din tine un doctor foarte prost. E ca şi cum ai urma dreptul sperând să ajungi judecător, ca să poţi să fii unul necinstit.

Sam râse.

— N-o să te schimbi niciodată, Nick. O să ajungi la o sută de ani şi tot o să te plângi de starea oamenilor. Şi tot tu o să rămâi prostul, pentru că în cele din urmă o să afli că *oamenilor* nu le pasă cât negru sub unghie de *tine.* De fapt, o să se simtă chiar ofensaţi. Tu o să-i hrăneşti şi ei o să-ţi muşte mâna.

Nick îşi trecu o mână prin părul des şi ciufulit privindu-l pe Sam cu atenţie.

— Nu sunt un prost, n-am fost niciodată, Mă aştept la

multă ostilitate. La început oamenii de aici or să creadă că nu e decât bunăvoinţă amabilă, şi-or să fie duşmănoşi. Ştiu asta. Şi mai ştiu că va mai fi o altă problemă: o mulţime de oameni de aici sunt oameni pe care-i cunosc… pe care-i cunoşteam. Am crescut alături de jumătate din cartier. Puşti cu care băteam mingea, unii din ei încă mai sunt aici. Se luptă acum cu viaţa, la fel cum au făcut şi părinţii lor. Sunt surorile mai mari ale băieţilor pe care-i ştiam şi fraţii lor mai mici. Cel mai bun atacant din vechea echipă e încă aici. A fost de nu ştiu câte ori la închisoare pentru tot felul de lucruri. E cel mai bun jucător de baseball din cartier, Dumnezeule!… acum poartă un pistol şi e aproape întotdeauna ameţit şi bate femeile, spuse Nick. Şi să nu crezi că n-o să vadă roşu înaintea

— QT

ochilor când o să mă zărească pe aici… Vocea i se stinse. Suntem de aceeaşi vârstă, am mers la aceeaşi şcoală… mama lui a lucrat cu tatăl meu în Rusia, în aceeaşi fabrică. Cristoase, fantomele trecutului… Şi-a-cum el… face ceea ce face, iar eu practic medicina. Sigur c-o să mă duşmănească – şi eu aş face-o – şi asta-i valabil pentru o mulţime de oameni de-aici. N-o'să le pese prea mult de ceilalţi doctori, dar pe mine or să mă urască.

— Aşa că de dragul urii. Lor, tu…

— Sam, zâmbi Nick, nu mă poţi păcăli. De ce-ai stat atâţia ani la Municipal? Municipalul e un spital orăşenesc sărac ce moare de foame, cu pacienţi săraci. Muncă dublă şi salariu pe jumătate şi fără buchete de flori. Dar ai rămas.

Sam dădu din umeri şi oftă uşor privindu-l pe Nick.

— Ai avut dreptate cu un singur lucru. A fost o vreme când însemna ceva să fii medic. Sunt patruzeci de ani de când am fost student… da, pe atunci însemna ceva. Acum, oamenii îşi bat joc de medici şi medicii o merită. Jumătate din breasla

medicală e o ruşine… Nu s-ar opri să îngrijească un om care moare în stradă pentru că ar putea fi daţi în judecată sau, cel mai cumplit lucru, pentru că ar putea să nu primească niciun ban pentru asta. Tăcu, uitându-se la tinerii care stăteau lângă barul improvizat. În încăperea asta e mult talent, Nick, dar al tău e extraordinar. Nu-mi place să mă gândesc că se va irosi.

— Nu se va irosi. Dacă o să pot dovedi că această

clinică e viabilă, atunci vor apărea alte Clinici Gorlin în alte cartiere ca ăsta. O să continuăm să le înfiinţăm până o să realizăm o reţea de centre de sănătate districtuale gratuite în toate oraşele..

— Înţeleg. Azi Strada 5 din Lower East Side, mâine poate South Bronx.

Nick râse, se întinse după bere şi luă o înghiţitură lungă.

— Ştii ce vreau să spun, Sam. Ştii foarte bine. Cunoşti toată echipa noastră de la Municipal… S-ar putea să fim ultimii de felul nostru pentru mult timp. Uită-te ce s-a întâmplat. Ted Michaelson e deja în Oklahoma, punând pe picioare o clinică mică. Nick zâmbi. Să îngrijească indienii, cum spune el. David Cord s-a hotărât deja pentru serviciul sanitar. Dan Phillips rămâne la Municipal. Porter pleacă la Los Angeles să lucreze la Clinica Free. Şi trei din băieţii de la secţia de ginecologie a Municipalului lucrează la clinica de educaţie sexuală şi contracepţie gratuită din Harlem. Nu-i o proporţie de neglijat.

— Iar tu-l ai aici pe Brian Morgan.

— Îl am. Suntem deci nouă.. Nouă din grupul iniţial de treizeci şi cinci de medici.

— Tinerii mă obosesc.

— Am hotărât totuşi să nu ţinem stupefiante; asta ar trebui să te bucure. Nu folosim metadonă.

— Asta mă bucură foarte tare. Deşi sunt convins că

motivele tale de a nu o folosi sunt diferite de ale mele.

— Sunt. Vreau să fim medici, nu poliţişti. Există o

SE? Slg

mulţime de clinici pentru toxicomani dar foarte puţine clinici medicale, pentru că nimeni nu înţelege că nu e suficient să-i dezintoxici. Trebuie să-i şi vindeci. Să spunem că un toxicoman are câţiva dolari în buzunar şi un furuncul pe nas. Ce-o să facă, îşi tratează furunculul sau îşi ia o doză?

— Nick, să nu te aştepţi la sentimente nobile în schimb. N-o să le primeşti. Oh, cât de bine ştiu asta. Ne luptăm cu toţii, muncind efectiv zi şi noapte şi reuşim să scoatem la liman un caz greu. Şi pe urmă spunem: „Am vrea să te vedem în clinică, să te ţinem sub observaţie”. Ce spune pacientul? Şi nu uita că pacientul ăsta a avut în jurul patului, zi şi noapte, unii din cei mai buni-dogtori din lume – doctorii de la Municipal. Pacientul ăsta nu plăteşte nimic pentru echipamentul medical şi pentru medicamente şi nici n-ar putea să plătească pentru toată îngrijirea primită. Îi salvăm viaţa. Şi ce spune el când totul se termină? „Du-te dracu”, asta spune. După treizeci de ani de „du-te dracu”, nu mai eşti cel care ai fost. Cu excepţia ta. Sam râse. Tu vei rămâne acelaşi. Ei or să spună „Du-te dracu’ Gorlin” şi tu o să spui „Bine, dar vino mâine pentru radiografie”.

Nick se încruntă.

— Atunci de ce rămâi?

— La Municipal? Oh, bănuiesc că la un moment dat semănăm mult cu tine, bănuiesc că’ sunt schizofrenic… Mi-ar place să cred asta şi chiar o cred, în timp ce o parte din mintea mea ştie că şi cockerul meu are mai multă omenie în el decât

majoritatea oamenilor pe care-i cunosc. Sigur, din când în când am câte 0 surpriză şi poate de-asta şi merg mai

departe. Tessa... Ea a fost o surpriză. Noi... tu i-ai salvat viaţa şi când totul s-a terminat nu a întors spatele şi n-a uitat. A ajuns să-i pese de Municipal, de ceea ce încercăm să facem. O chestie ca asta te face să mai rezişti cinci ani. Sam îi zâmbi lui Nick. E mai frumoasă decât o ştiam. E atât de mândră şi de fericită.

— Avem o căsnicie bună, Sam, spuse blând Nick. Am găsit amândoi un echilibru... o măsură a liniştii. Când Dumnezeu zâmbeşte, o face cu gura până la urechi: am Clinica şi o am pe Tessa.

— Era atât de clar de la început că tu şi Tessa... Dar cât ai luptat. Sam râse. În cele din urmă te-am prins c-o greşeală. Ani de zile am aşteptat să faci şi tu una.

— Da, am greşit. Dar mi-a fost foarte greu să mă obişnuiesc cu banii pe care-i are. Eu n-am avut niciodată bani şi nici n-o să am. Doar salariul pe care-l iau aici, asta-i tot. Din punct de vedere psihologic, a trebuit să mă obişnuiesc să trec peste această diferenţă.

Sam se pregătea să-i răspundă când se auzi un 'hohot imens de râs. El şi Nick ridicară capul şi apoi râseră, căci unul din medici tocmai îl imita pe decanul facultăţii*de medicină de pe lângă Spitalul Municipal.

— Mike îl imită perfect pe bietul Steven, spuse Sam.

— Să-l fi văzut mai devreme, când te imita pe tine.

OP

— Ei mă imită întotdeauna, zâmbi Sam. Se uită la ceas, apoi se întoarse către Nick. S-a hotărât Grady Malory?

— Da, s-a hotărât. O să-conducem împreună Clinica.

— Mă bucur. Avea o reputaţie grozavă la Bellevue, grozavă.

— Am vorbit cu el imediat ce am fost sigur că Ted se întoarce în Oklahoma. Ştii, într-un fel îmi aduce aminte de

Ted. Are acelaşi fel nepăsător de a privi lucrurile, acelaşi farmec… dar şi aceeaşi intensitate când munceşte. Şi are şi aceeaşi vulnerabilitate.

— Vulnerabilitate? Sper că nu „nu aici.

— Nu fizică. Arată ca şi cum ar putea fi rănit foarte uşor. Pe dinăuntru.

— Dar o să ai tu imediat grijă de el. O să-l vindeci tu şi de-asta. Nick, tu eşti întotdeauna un sprijin de nădejde.

— Doar ştii că am dreptate, Sam. Recunoaşte.

— Da, dar mă şi îngrijorezi. Nu mai e o lume idealistă, dacă a fost vreodată. În lumea asta de azi ai nevoie de orice avantaj pe care-l poţi avea… ai nevoie de un obraz gros, ca să nu mai vorbim de închinătoare la geam şi pază la uşă.

— Nu aici. Nu în Clinica mea. Asta-i problema, Sam.

Sam îl privi lung pe Nick pentru o clipă, fără să spună nimic, apoi se uită din nou la ceas. Se ridică.

— E timpul să-mi duc trupul obosit acasă. Mă aşteaptă Estelle, spuse el şi apoi râse. Aşa o căsnicie

vă doresc ţie şi Tessei… suntem de douăzeci şi nouă de ani căsătoriţi şi tot nu se duce la culcare fără mine… Ei bine, spuse Sam întinzând mâna, încă o dată felicitările mele.

V – Mulţumesc, Sam. Venirea ta în seara asta a însemnat mult pentru noi.

— Spune-i noapte bună Tessei din partea mea. Ne vedem joi. Ai cursuri la ora cinci sau ia trei?

— Primii ani încep la cinci.

— Ai primii ani spui? Ei bine, atunci mult noroc… sunt toţi foarte buni, fără excepţie. Sam zâmbi şi se îndepărtă de scări. Nu mă conduce, rămâi aici şi distrează-te. N-o să mai petreci niciodată o noapte ca

. Asta. Sam zâmbi din nou. Privi în jur. Şi ai grijă de tine. Nu toţi cei care te ajută îţi vor binele. Sunt unii doctori cărora le-ar place să te vadă la pământ… sau să te spânzuri

cu mâna ta. Ei îți dau doar funia de care ai nevoie.

— Asta n-o să se întâmple, Sam.

— Nu, nici eu n-o cred. Îi zâmbi. O să-i baţi cu propriile lor arme, fir-ar ei de ticăloși. Râse și râsul lui fu tineresc și răutăcios. Brusc, Nick văzu ceva din Sam cel de acum treizeci de ani. Şi la fel de brusc fu cuprins de un sentiment de singurătate și vru ca Sam să mai stea. Îl strigă, dar Sam dispăruse deja în mulţimea zgomotoasă.

Nick se întoarse și după o clipă de ezitare se îndreptă spre partea din spate a clădirii înguste. Acolo se afla noul lor lift, cu uși roșii, în locul unde, nu cu mult timp în urmă, putrezise gunoiul, iar șoarecii și

șobolanii își făcuseră sălaș. Intră în lift, apăsă pe buton și ușile se închiseră.

Nick urcă la etajul al patrulea, cu gândurile întoarse în trecut; își aminti de anii lungi, atât de lungi, de rezidenţiat, de zilele de bucurie și durere, de nopţile întunecate și triste care nu se mai terminau. Toţi anii aceia îi reveniră în minte și simţi durerea surdă după ceva pentru totdeauna pierdut.

Ușa liftului se deschise cu un clinchet ascuţit și Nick ridică privirea. Pătrunse în coridor și trecu încet pe lângă câteva uși închise. Etajul al patrulea era singurul unde nu existau cabinete de consultaţie; acolo erau laboratorul, depozitul de medicamente, o mică bibliotecă medicală și o încăpere mare care reprezenta camera medicilor. Nick se îndreptă spre această cameră și apoi se opri în prag, uitându-se înăuntru.

Tessa Gorlin se afla acolo și frumuseţea ei, deși atât de bine cunoscută lui Nick, îl făcu să rămână pentru o clipă nemișcat. Stătea la biroul lui citind și în lumina palidă a unei mici lămpi frumuseţea ei emoţiona prin fragilitate și delicateţe. Părul ei auriu era strâns într-un coc graţios în vârful capului și câţiva cârlionţi îi cădeau peste urechi și peste cerceii micuţi cu perle. Purta-o rochie lungă și moale,

albastru închis, plisată în jurul gâtului ei alb. Mâinile erau nemişcate, iar genele întunecate aruncau umbre lungi pe obraz pe când îşi întoarse capul spre pagina următoare.

— Tessa? spuse împet Nick, intrând în cameră.

CD

Ea îi zâmbi, albastrul adânc al ochilor ei înălţându-se către privirea lui.

— Să nu-mi spui că s-a terminat deja.

— Oh, nu, e-n plină desfăşurare. Peste o oră mai aştept un grup de la Municipal, spuse el şi se aşeză pe scaunul din faţa ei. Trei etaje îi despărţeau de petrecere şi în cameră era o linişte calmă şi singurul sunet care se auzea era zăngănitul geamurilor sub vântul aspru al iernii. 1Mick ridică privirea şi se uită îndelung la zăpada care cădea dincolo de fereastră, la fulgii alţii, învârtejindu-se în forme ciudate purtate de vânt.

Tessa îl privi cu atenţie şi zâmbi uşor.

— Fericit? întrebă ea.

Nick o privi cu ochii lui negri şi blânzi.

— Sunt fericit.

— Dar şi trist.

Nick îşi întoarse privirea, apoi se uită din nou la soţia sa. Încet, foarte încet, un zâmbet forţat îi apăru pe chip.

— Mă cunoşti mult prea bine. Par trist?

— Puţin pierdut.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Sam s-a ridicat să plece şi deodată m-am simţit… foarte singur. Am început să mă gândesc la trecut… primele zile la Municipal.

— Cred că în sfârşit ai realizat că începând de luni dimineaţă conduci propria-ţi clinică. Şi că zilele de odinioară s-au dus.

— Şi de ce m-ar întrista lucrul ăsta? Reprezintă exact ce mi-am dorit. *

Tessa se lăsă pe spate în scaun, cu ochii ei mari fixaţi asupra lui Nick.

— Începutul unui lucru presupune întotdeauna sfârşitul altui lucru și asta doare. Îți aduci aminte de cartea aia a lui Memurtry, *Toţi prietenii mei îmi vor deveni străini?*

Nick se aplecă către ea şi îi zâmbi.

— Tessa, prietenii mei nu-mi vor deveni străini.

— Nu, dar ai sentimentul ăsta. Ceva se încheie şi ai acest sentiment, ceva începe, şi ai acelaşi sentiment. Ziua în care ne-am căsătorit… cea mai fericită zi din viaţa mea şi totuşi eram tristă.

— Îmi spui un lucru foarte urât!

— Deloc, râse ea. Nu-i uşor să renunţi la ceea ce ai fost atâta vreme… bun sau rău. E un fel de melancolie. Orice fel de rămas bun e puţin trist. Asta simţi şi tu… un rămas bun puţin trist.

Nick se ridică de pe scaun şi se aşeză pe marginea biroului. Se aplecă şi luă mâna Tessei.

— Ţi-a trecut tristeţea?

— Foarte repede.

— Tessa… îți… îți pare rău pentru tot?

— Sunt încântată de tot. De noi, de tine, de Clinică.
Nu trebuie să mai întrebi, cunoşti răspunsul..

— Sam a început să-mi vorbească despre…

— Ştiu. Şi mie mi-a spus. Nick, el nu vrea decât să-ţi foloseşti fiecare fărâmă de talent, fiecare părticică din ceea ce ai de oferit. Şi cred că i-ar place s-o laşi mai uşor o vreme. Mi-a spus: „Tessa, e un băiat minunat, minunat, dar nu a avut niciodată şansa să trăiască cu

v

OED

adevărat. Viaţa lui a fost întotdeauna medicina, a fost întotdeauna munca11. Asta cred că a vrut să spună Sam. Ştie

că poţi să câştigi enorm în altă parte şi să ai o viaţă uşoară. Aici vorbeşte Sam cel practic. Cealaltă parte-din el ştie însă că îţi găseşti fericirea dăruindu-te acestei munci.

— Şi tu? întrebă el blând.

— N-aş putea iubi un bărbat căruia să nu-i pese. N-aş putea iubi un bărbat care să nu aibă compasiune. Şi, zâmbi ea, n-aş putea iubi un bărbat care e tot timpul nefericit. Tu într-un costum de trei sute de dolari într-un mara centru medical, asta ar fi îngrozitor pentru tine. Şi pentru mine; aş fi din nou Tessa Cabot, turnând ceai musafirilor şi frecventând petreceri sofisticate. Nu mi-ar place asta. Uită-te în jurul tău, Nick, uită-te la Clinică, la binele pe care-l va face. Nu trebuie să te scuzi în faţa nimănui şi cu atât mai puţin în faţa mea.

— Vrei să fii soţia. Mea? zâmbi el.

— Regret, soţul meu nu ar fi de acord.

— Ce ghinion!

— Îngrozitor, râse ea şi se ridică. Nu cumva ai o petrecere pe aici pe undeva?

— Cred că da.

— Atunci nu eşti prea politicos. Întoarce-te şi distrează-te cu ceilalţi copii.

— Copii? Unii din cei mai promiţători doctori din oraş sunt acolo jos.

— Mă bucur că pacienţii lor nu-i pot vedea acum. Grady a venit?

— Nu l-am văzut, probabil că e încă la Bellevue. E

foarte necăjit pentru pacientul ăla.

— Nu uita să-i aduci aminte de masa de mâine seară.

— Nu uit, spuse Nick şi faţa lui redeveni serioasă. Grady Malory… sper că o să ne înţelegem bine, pentru că acum când am reuşit să obţin Clinica e timpul să mă dau la o parte.

— Să te dai la o parte? Cum aşa?

— În centrul acestei Clinici o să fie Grady… Grady şi

ceilalţi medici. Ca şi cum vremea mea a trecut şi a venit timpul lui Grady. Şi al celorlalţi.

Tessa îl îmbrăţişă pe Nick şi se sărutară. Rămaseră îmbrăţişaţi multă vreme. Apoi Nick o îndepărtă puţin de el şi o privi în ochi.

— În noaptea asta ar trebui să-ţi spun ceva cu totul deosebit.

— Doar că eşti fericit. Asta-i tot ce vreau să aud, restul îl ştiu.

Nick zâmbi şi o sărută uşor pe frunte.

— Sunt. Totul e perfect în lumea mea.

Tessa se apropie de uşă împreună cu Nick. Îl mângâie uşor pe mână şi apoi îi dădu drumul.

— Distracţie plăcută.

— Nu vii şi tu puţin jos?

— Nici gând, spuse ea şi zâmbi. Noaptea asta aparţine băieţilor mari.

— Vrei ceva? Să-ţi aduc ceva sus?

— Nick, du-te şi *distrează-te,* râse ea. Hai, pleacă de aici.

— Bine, bine, spuse el şi ieşi în coridor.

CjaT)

De data asta se opri în faţa fiecărei uşi şi citi plăcuţele strălucitoare cu o nouă emoţie. Tristeţea îi dispăruse acum şi tot ce simţea era o nerăbdare, un anumit elan care îl umplea de bucurie. Intră cu paşi repezi în lift şi coborî la parter fluierând. Când ieşi din lift se îndreptă repede spre mulţimea de tineri. Făcu un semn larg cu mâna pe când un nou grup de medici dădu năvală pe uşă, cu feţele îmbujorate de frig, îndreptându-se zgomotos către ceilalţi.

Afară, pe strada pustie, zăpada era viscolită cu furie, spulberată de un vânt aspru. Un bărbat singuratic înainta prin vijelie, cu umerii aduşi de frig, cu părul roşcat fluturând în vânt. Grady Malory, doctorul Grady Malory, venea la

petrecere.

RL

2

Era un bărbat capricios, era un băiat vesel și în egală măsură amândouă...

„Când în Texas se naşte un băiat, primeşte o minge de fotbal şi un steag american”, îi plăcea lui Grady Malory să spună, „dar tot ce mi-am dorit de când mă ştiu a fost o trusă de medic”. Şi era adevărat. Crescut în estul Texas-ului bogat în ranch-uri şi petrol, Grady Malory îşi petrecuse copilăria visând un alt fel de viaţă pentru sine. Nu dorea să intre în comerţ, să facă afaceri în Texas sau să ducă viaţa tatălui său; voia ceva special, ceva numai pentru sufletul lui. Fusese un copil retras, rătăcind singur pe pământurile vaste, oprindu-se din când în când în câmpurile presărate cu flori sălbatice, roşii şi albastre, dar mergând întotdeauna mai departe neliniştit. Căuta ceva, ceva ce nici el nu putea defini și înțelegea doar vag că ceea ce căuta era propria-i identitate, pe sine

*C*H)

însuşi. În al paisprezecelea an al vieţii lui, într-o zi luminoasă de vară, Grady îşi găsi drumul. Şi de atunci nu mai şovăise niciodată.

Se întâmplase un accident, nu unul deosebit de grav, dar înainte să poată protesta, copilul era deja în maşina tatălui său, cu Lucas Malory la volan şi în drum spre spital. Copilul rămase tăcut tot drumul acela de douăzeci de mile; era doar vag tulburat, căci vagi îi erau sentimentele în legătură cu multe lucruri.

Dar când ajunseră la spital, planurile lui Grady pentru viaţa sa prinseră contur.

Nu mai văzuse niciodată atâta alb. Pereţii spitalului şi

jaluzelele de la ferestre erau albe; bărbaţii şi femeile erau îmbrăcaţi în, alb; chiar şi echipamentul medical, în strălucirea luminii puternice, dădea senzaţia de alb. Când un medic tânăr se apropie de el, Grady se simţi reconfortat; mai mult, sjmţi prima înfiripare a dorinţei de a fi şi el un om care aduce alinare. Era prima oară când simţea acest calm şi urma să-i simtă din nou numai când se va afla în medii medicale, printre medici. V

Dacă Grady romanticul îi considera pe medici ca fiind nişte eroi, Grady realistul se hotărî să afle mai multe despre medici stând printre ei şi aşa începu să-şi împartă timpul între şcoală şi spital, lucrând ca infirmier şi brancardier, atent la fiecare gest făcut de medici. Nu l-a deranjat când a descoperit că de fapt doctorii la rândul lor nu erau decât oameni, că unii dintre ei aveau sentimente nobile şi alţii nu; nu l-a deranjat să descopere că sângele nu avea culoarea

J

C1Z

vinului roşu de Burgundia şi că era atâtde puţină măreţie în trupurile suferinde. Era un băiat hotărât şi elevul nepăsător de odinioară a descoperit seriozitatea care exista în fiinţa lui şi a muncit mai mult decât o făcuse vreodată. Simţea *nevoia* de a fi medic, de a fi un medic *adevărat,* mai bun decât ceilalţi, pentru că numai aşa se putea defini pe sine însuşi. A studiat şi a învăţat. A ajuns la maturitate strălucind încă de vigoarea tinereţii. Acum, după şaisprezece ani departe de Texas, şaisprezece ani petrecuţi în New York, mai exista încă pasiunea, focul care ardea mult prea intens, dar acum nu mai erau visele. Unui băiat, ci hotărârea unui bărbat care trebuia să dovedească de o mie de ori ce e în stare, la Clinica Gorlin.

La treizeci şi trei de ani, în Grady Malory mai exista încă o combinaţie ciudată dş subtilitate şi inocenţă; o privire

dreaptă şi cinstită; un zâmbet uşor, de apărare; un trup slab, ca al animalelor de preerie. La un metru optzeci, arăta chipeş într-un mod ostentativ şi în acelaşi timp delicat. Faţa lui era sensibilă, iar ochii calmi şi înţelegători.

Grady era un bărbat capricios; de obicei era foarte vesel, dar când îşi schimba dispoziţia, se cufunda în cea mai neagră tristeţe. Era rezervat şi prudent şi mai presus de toate avea un ancestral instinct irlandez pentru concret, simţind lucrurile cu mult timp înainte ca ele să se întâmple. Simţea ploaia înainte ca cerul să devină cenuşiu, ştia că va bate vântul când frunzele erau încă nemişcate; ştia când o femeie urma să plângă.

C «O

Avea nonşalanţa unui om obişnuit să aibă bani. Nu bani la modul cum se câştigau în Texas, ci bunăstarea solidă a patru generaţii. Străbunicul lui tratffersase un ocean ca să ajungă la New York, şi apoi străbătuse ţara aflată încă la începuturile ei, în căutarea banilor; cea de a patra generaţie – Grady şi fraţii lui, Garth şi Logan, considerau banii ca ceva de la sine înţeles, cheituindu-i nechibzuit, fără pic de respect pentru ei. Şi dintre toţi, lui Grady îi păsa cel mai puţin de bani. Grady fusese admis la Facultatea de Medicină din New York şi, din momentul în care sosise avusese o existenţă obişnuită* şi simplă de newyorkez, integrându-se în viaţa oraşului. Se obişnuise de mult cu spaţiile înguste ale oraşului; se simţea stânjenit în costume şi le purta foarte rar, preferând jeanşii de culoare cafenie şi unul din cele aproximativ douăzeci de pulore aflate în dulapul său. Când era la Clinică îşi punea o haină albă, iar la ocazii fusese convins să poarte pantaloni negri şi un sacou. Avea o singură cravată, lată, cu un desen albastru şi două cămăşi, una albastră şi una cu dungi albastre, şi nu purta bijuterii, cu excepţia unui ceas şi a unui medalion cu Sf. Cristofor, pe

lanţul de aur de la gât. Avea şaisprezece perechi de jeanşi, fiecare pereche uşor tocită la buzunarul de la spate şi puţin decolorată. Amestec de băiat şi bărbat într-un singur trup, se spunea despre el că e cu totul deosebit, că putea vrăji soarele să apară pe cer sau putea aduce norii, în funcţie de toanele sale. Se mai spunea că în ciuda simplităţii sale de bărbat-copil, ar fi fost mai pasionat

de munca sa ca oricine altcineva. Şi Nick Gorlin era de acord.

Cu mâinile sale mari, puternice, vârâte adânc în buzunarele jeanşilor, cu părul creţ încă ud de la duş şi privirea îndreptată în jos, gânditoare, Grady se apropia de Clinică. Primăvara venise deja în oraş. Clinica împlinise cinci luni de funcţionare şi în acele luni Grady îşi făcuse un obicei: în fiecare zi venea cu metroul până la Strada 14 şi de acolo mergea pe jos, folosind timpul pentru gândurile sale, pregătindu-se pentru ziua ce începea.

Nu era încă ora şapte, în acea dimineaţă de iunie şi nori subţiri începeau să se arate pe cer. Grady trecea pe străzile pustii, o siluetă singuratică, preocupată. Dimineaţa era răcoroasă, iar umbrele neregulate zămislite de soarele abia răsărit erau aspre, prelungindu-se în unghiuri ascuţite în faţa lui, însă el nu le observa. Ochii lui albaştri erau trişti şi o umbră de nelinişte îi stăruia pe faţă.

Grady intră pe Strada 5 şi privi împrejur, aşa cum făcea în fiecare zi, la mizeria cartierului. Străzile erau înguste şi aveau o culoare întunecată, uniformă. Clădirile cu patru şi cinci etaje erau de un cafeniu stins, copertinele de la intrare, pe jumătate prăbuşite, îmbătrâniseră ca şi faţadele şi singura lor culoare adevărată erau grafiti-urile aflate peste tot. Scările metalice pentru incendiu care porneau de la fiecare apartament ruginiseră şi deveniseră cafenii, iar gunoiul care

nu fusese aruncat în stradă era adunat în pungi cafenii, unsuroase, rupte. Grady ştia că deşi primăva-

ra poposise în oraş, aici încă nu pătrunsese; aici nu erau decât locuinţe obosite, îmbătrânite, unele fără geamuri, altele cu ferestre sparte, una chiar fără uşa de la intrare. Ştia că în holurile înguste şi întunecoase se aflau beţivi şi drogaţi, care dormeau până îşi reveneau din beţie şi drog, şoareci şi şobolani în pereţii putrezi şi gândaci pe podele, murdărie şi nu numai, pe scările pardosite cu plăci de ceramică. Distrugerea domnea peste tot în cartier, ca şi disperarea. Grady se îndreptă repede spre uşa Clinicii.

Clinica Gorlin era la rându-i cafenie. Pătată de murdărie, de igrasie şi marcată de o oboseală fără margini, bătută de vânturi şi ploi, îmbătrânită în timp, clădirea transformată arăta ca toate celelalte din jurul ei: ca şi când nu văzuse niciodată soarele. Clinica părea la fel de deprimantă ca şi clădirile ce o înconjurau şi totuşi în cele cinci luni de existenţă, fusese singura umbră de speranţă în acel cartier cumplit de sărac. Locuitorii lui – negri şi portoricani, polonezi, italieni şi evrei la a doua generaţie – erau oameni realişti, care aveau prea puţine iluzii; o generaţie săracă dădea naştere unei alte generaţii la fel de sărace, din indiferenţă şi pentru că nu aveau de ales. Trebuiau să lupte cu prea multe; prea multe bătălii se dezlănţuiau în inimi, în minţi şi suflete, în acele cu care îşi făceau doza zilnică şi în sticlele de băutură, în arme şi cuţite. Sinuciderile erau ceva obişnuit, rata criminalităţii a doua ca mărime din oraş. Copii de doisprezece ani se tratau de boli venerice şi

orice puşti de opt ani îţi putea arăta un traficant de droguri la vreun colţ de stradă. Poliţiştii patrulau câte doi prin cartierul ăsta… dacă patrulau vreodată.

În această lume apăruse Clinica Gorlin, şi declanşase

reacţii amestecate şi uneori violente. Pentru unii oameni, Nick Gorlin și medicii săi „își băgau nasul unde nu era treaba lor”, dar pentru mulţi ei erau o adevărată salvare. Singurul lucru cert în mahalaua aceea înveninată era faptul că fiecare avea părerea lui şi tot ce puteau face Niqk Gorlin, Grady şi ceilalţi medici era să-şi vadă de munca lor şi să spere că în timp vor fi acceptaţi; îi ascultau pe cei care voiau să fie ascultaţi, vorbeau cu cei care voiau să vorbească, erau tăcuţi cu cei care preferau tăcerea, nu încercau niciodată să se amestece. Dacă aveau păreri şi le ţineau pentru ei şi între ei şi niciodată nu le împărtăşeau pacienţilor, prin aluzii sau insinuări sau reproduceri de afirmaţii. Se străduiau să facă tot ce le stătea în putinţă doar cu ceea ce aveau.

Ceea ce aveau era o clădire îngustă şi lungă, ce încă mai semăna cu ceea ce fusese înainte. Clădirea nu era prea lată şi deşi apartamentele tip vagon fuseseră desfiinţate, structura de bază rămăsese aceeaşi. În loc de apartamente tip vagon acum erau cabinete de consultaţie tip vagon, câte şase pe fiecare din primele patru niveluri. Pereţii fuseseră văruiţi într-un alb strălucitor, dar acum deja începuseră să devină cenuşii în mizeria cartierului şi apăruseră mici crăpături. Instalaţia electrică fusese schimbată şi din tavan o lumină strălucitoare inunda totul, dar uneori, când

trecea pe dedesubt metroul, se cutremura tavanul. O–seară îngustă, acoperită cu dale mari, împărţea în -două clădirea, iar pentru comoditate, bătrâni şi urgenţe, în partea din spate a Clinicii funcţiona un mic lift. Pe fiecare din cele patru niveluri, pardosite cu un fel de plută, se afla oficiul surorilor, cu un birou mare, acoperit cu o placă de melamină şi două fişiere galbene. Fiecare oficiu avea o minicentrală telefonică şi un singur telefon legat de sistemul *paging** care funcţiona pe toate etajele. Oficiul de la parter era şi birou de informaţii şi cameră de gardă şi era deservit de

două persoane, de obicei o femeie şi un bărbat, acesta din urmă un bărbat solid de la secţia de psihiatrie a Spitalului Municipal, care în cursul carierei sale se ocupase de toate tipurile de violenţă. Lângă camera de gardă se afla o mică sală pentru urgenţe, care conţinea un frigider, o masă de consultaţie ale cărei părţi laterale puteau fi ridicate, ca la pătuţurile de copii şi echipament de transfuzie şi oxigen. Clinica avea propria sa farmacie şi farmacistul său şi o linie telefonică directă cu Spitalul Municipal.

Funcţionând douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru pe baza unui grafic de schimburi prin rotaţie, Clinica avea cinci medici cu normă întreagă şi doi cu jumătate de normă, un chirurg consultant, cinci surori şi o duzină de infirmieri proaspăt calificaţi, proveniţi din cartier. Personalul muncea într-o armonie bazată în parte pe afecţiunea pe care o căpătaseră unii pentru

*** Sistem telefonic special (căutare de persoană prin difuzor).**

alţii şi parte pe afecţiunea comună pentru cauza pe care o serveau; dacă existau neînţelegeri, ele nu erau nici mai serioase şi nici mai frecvente decât cele ale oricărui grup de oameni care lucrează tensionaţi, în contact permanent unul cu altul.

Grady era cufundat în gânduri şi încruntat pe când închidea în spatele său uşa de la intrare a Clinicii. Pătrunse încet în clădire şi apoi merse uşor adus de spate până la scară şi urcă la etajul al patrulea, sărind câte două trepte odată. În capul scării văzu ieşind din laborator un doctor care tocmai îşi termina garda de noapte. Grady îi făcu un semn vag cu mâfia pe când trecu pe lângă el spre camera medicilor. Nick Gorlin era deja acolot la biroul lui, cu capul aplecat peste un dosar gălbui. Ridică privirea, îi zâmbi scurt

lui Grady şr se întoarse la dosarele sale.

Grady clătină din cap pentru prima oară în acea zi.

— Ce dracu’, Nick. Indiferent la ce oră ajung aici, şefu’ e deja la biroul lui.

— De-abia am venit şi eu de câteva minute, spuse Nick şi se rezemă de spătarul scaunului. E mult de lucru.

— Nu te uita aşa la mine. Eu am făcut o groază de chestii.

— Nu mă uit, ştii foarte bine, spuse liniştit Nick, deşi de fapt îl privea foarte atent pe Grâdy.

În cele cinci luni de muncă cot la cot se obişnuise cu toanele lui Grady. Dar asta nu însemna că-i şi plăceau. Nick vedea trecerile rapide de la bună dispoziţie la melancolie tăcută, uneori furii scurte şi

ştia acum să le simtă din vreme, după un anumit unghi în căderea umerilor lui Grady, după privirea pierdută a ochilor lui. Dispoziţia schimbătoare a acestuia îl deranja pe Nick, căci nu putuse niciodată să renunţe să-şi facă probleme pentru medicii săi; era un obicei rămas de pe vremea rezidenţiatului când avea grijă de interni şi era un obicei care se manifesta din plin în prezenţa lui Grady. Nick voia să protejeze nu numai munca lui Grady; voia să-l protejeze pe el însuşi, căci ajunsese să ţină la el. Acum ochii lui negri îl urmăreau cu atenţie pe Grady pe când acesta se îndrepta spre filtrul mare de cafea aflat pe pervaz.

Grady turnă lichidul fierbinte şi cafeniu într-o cană albă şi, însetat, luă o înghiţitură.

— Aşteptam asta de azi-dimineaţă.

Zâmbi şi se duse la biroul său. Îşi aşeză cana pe o tăviţă de plută şi se cufundă în scaunul său de piele.

— Azi e dimineaţa când de obicei vii târziu, îi spuse lui

Nick. Ar trebui să fii acasă.

— Sunt prea multe de făcut. O mulţime de buletine de analiză de la laborator, o duzină de cereri de la noi medici, reţete, opt noi pacienţi... Le-am împărţit, 'grămada galbenă de pe biroul tău e pentru tine.

Grady se uita la teancul de harţii şi dosare şi dădu din cap. Se întoarse către Nick şi zâmbi.

— Nu cumva ai Venit atât de devreme ca să verifici fişele lui Brian?

Nick ridică din umeri.

— Ai dreptate, ăsta-i motivul. Am de gând să stau cu ochii pe el până ce-o să fiu mulţumit.

— Mulţumit de ce?

— Asta-i, că nu ştiu. A fost la Municipal trei ani şi acum e aici şi totuşi nu-l ştiu mai bine decât în prima zi când l-am cunoscut. Mă îngrijorează, nu pare... mulţumit, niciodată nu a părut. Nu cred că l-am văzut zâmbind de două ori în tot acest timp. Şi dacă nu-i place-munca de aici? Şi dacă ne-am înşelat asupra lui?

— Nu-i Clinica de vină şi nici munca lui. Cred că aşa e el. Ăsta-i temperamentul lui.

— Poate.

— Face tot ce-i cerem. Este înţelegător cu pacienţii, face gărzi în plus, nu întârzie niciodată. (Şi în cinci luni de verificare, n-ai găsit nicio greşeală la cazurile lui. Ce vrei mai mult?

Nick zâmbi.

— Ţi-ar displace ca Brian să plece de aici, nu-i aşa?

— Chiar aşa. Încă-mi mai simt fundul înţepenit după discuţiile cu toţi doctorii ăia care voiau să vină la noi. Nu vreau să mai trec prin aşa ceva dacă n-am un motiv serios. Ştii cu câţi doctori am discutat? întrebă Grady şi se lăsă pe spate punându-şi picioarele pe birou. Cu o grămadă. Atât de

mulţi. Ai dreptate, chiar mi-ar displace. Şi-apoi, e cel mai bun în domeniul lui dintre toţi cei care vor să lucreze aici.

— Mă îngrijorează.

— Nu trebuie să te duci cu el la bal, Nick, trebuie doar să lucrezi cu el, rânji Grady.

Nick râse şi se uită din nou în dosarul de pe biroul său, bine dispus. Aprecia modul ciudat în care Grady

V

J

îl intuia, tandreţea uneori absurdă cu care îl trata, ca şi cum ar fi privit îndeaproape lumea şi ar fi găsit-o câm prostuţă.

— Bine, hai să-l urmărim amândoi un timp pe Brian. Poate găsim vreo modalitate să-l scoatem din carapacea lui. Poate are nevoie de prieteni aici. E-adevărat că-mi place ca omul să fie serios în ceea ce face, dar el cam exagerează.

— Bine, bine, mamă cloşcă. Dacă există în el o fărâmă de prietenie, o s-o găsesc, spuse Grady şi sorbi din cafea.

Nick se întoarse la dosarele lui iar Grady rămase uitându-se în gol, ascultând liniştea dimineţii. Clinica nu se trezise încă; la acea oră nu prea exista activitate. Peste o oră va fi zgomot, iar medicii şi surorile vor începe să se agite. Difuzorul se va face auzit şi o s-o ţină aşa până ce se va întuneca; pacienţii vor veni şi vor pleca, vor pune întrebări, vor fi speriaţi şi ursuzi şi gălăgioşi în cinci limbi diferite. Pe holuri copiii vor plânge şi o mulţime de lucruri vor fi scăpate pe jos şi telefoanele vor suna şi bâzâi, iar sertarele fişierelor vor fi trântite. De afară, zgomotul străzii se va revărsa în Clinică, fluierături şi zăngănituri şi tuse, dar mai târziu. Nu acum, căci acum era linişte. Grady îşi întoarse capul şi privi soarele care se strecura în cameră prin perdelele galbene, poposind pe frunza de sus a plantei de avocado, tremurând

pe ea şi apoi strecurându-se mai departe. Ochii săi albaştri părăsiră planta, privind absent prin cameră. Nu era mare, dar lor le ajungea, un pătrat cu pereţi

albi umplut cu toate lucrurile de care aveau nevoie.
Erau acolo două fişiere şi lângă ele un grafic de perete cu indicatoare mobile pentru localizarea fiecărui medic al Clinicii. O bibliotecă mare, cu un scăunel pentru rafturile de sus, plină cu cărţi medicale de referinţă. La birourile lui Nick şi Grady era câte un fotoliu, iar în spatele lor era 0 masă lungă şi câteva scaune pentru ceilalţi medici. Exista şi o chiuvetă mică, nouă, cu un suport pentru prosoape de hârtie şi o savonieră de plastic. Pe o masă se afla un teanc de reviste medicale, un dicţionar spaniol-englez şi un radio cu tranzistori. Grady îşi întoarse privirea către birourile lor şi zâmbi, căci era o mare diferenţă între ele: biroul lui Nick, zgâriat şi lovit, data din zilele lui de internat, iar suprafaţa sa era acoperită de dosare, note şi diverse bucăţi de hârtie: biroul său era neted, lustruit şi curat, hârtiile aşezate ordonat în teancuri, fiecare cu un prespapier de sticlă pe el.

— Nick, azi ai un program încărcat? întrebă el.

— Nu mai mult ca de obicei-, de ce?

— Aş vrea să mă duc la Bellevue să o văd pe doamna Vaqua… dacă îmi poţi prelua pacienţii pentru vreo oră. O să mă întorc la timp pentru vaccinul antipoliomielitic de diseară.

— Sigur. La cât?

— Pe la cinci… La ora aia e mai liniştit. Am doi programaţi, dar cred că primesc nişte transferări de la
Hank. Domnul Jackson şi o ţipă nouă.

Nick dădu din cap.

— S-a făcut, îi iau eu, dar vezi să te întorci până la

J

şapte. Aştept jumătate, din cartier. Aceeaşi poveste de fiecare dată, toată lumea aşteaptă până în ultima zi să-şi vaccineze copiii şi pe urmă să te ţii balamuc.

— O să mă întorc. Vreau doar să văd cum îi mai e. Era atât de palidă data trecută când am fost acolo. În sânge nu apare nimic, dar e ceva ciudat, spuse el, pe când Nick îşi închise dosarul şi deschise altul.

— Îi iau sânge în fiecare zi? întrebă el.

— Ei! l-am rugat, dar ştii cum îi apucă isteria când apare un tip care nu-i de-al lor. Cristoase, se poartă de parcă aş vrea să le iau slujba. Rezidenţii se sperie al naibii de uşor.

— Şi tu ai fost rezident odată, zâmbi Nick.

— Poate că am tresărit de câteva ori, dar nu mi-a fost niciodată frică. Eram prea plin de mine.

— Sau de *ceva?* spuse Nick ascunzându-şi în spatele mâinii zâmbetul.

— Măi, măi, spuse Grady rânjind cu gura până la urechi, azi suntem bine dispuşi: Sigur că eram plin de *ceva.* Acel *ceva* care te face să crezi că eşti puţin mai bun decât cel de lângă tine. Ştii vreun doctor care să nu fie plin de acest *ceva?*

Grady clătină scurt din cap, îşi dădu jos picioarele de pe birou, se duse cu cana la filtrul de cafea şi o umplu din nou.

— Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc, mai am.

Grady se întoarse cu cafeaua la birou şi se trânti pe scaun.

— Cred că în curând stomacul meu va fi terminat.

Ştii câtă zeamă din asta beau în fiecare zi? spuse el ridicând în sus cana.

— Tu ar trebui să ştii mai bine.

— De ce? Pentru că am o diplomă de medic?’ Oamenii cred că dacă un om e medic e un tip înţelept. Nu-i adevărat. Nu-i deloc adevărat şi eu sunt aici ca s-o demonstrez, spuse Grady.

Brusc, vocea îi devenise ironică, puţin tristă şi Nick se uită repede la el. Îl privi liniştit, şi nu văzu proastă dispoziţie, ci doar ceva vag şi nedefinit, care îi înceţoşa ochii. Era o umbră îndoielnică de tristeţe şi poate, îşi spuse Nick, nici Grady nu ştia ce e.

— Apropo, de ce ai venit aşa devreme? întrebă Nick.

Grady ridică din umeri şi îşi flutură mâna prin aer.

— Fără vreun motiv special. Apoi zâmbi. Nu eşti singura persoană care poate veni aici înainte de răsăritul soarelui. Un băiat de la ţară ca mine e obişnuit să se scoale devreme.

— Chiar aşa?

— Nu-i mare lucru. Deşteptătorul sună şi tot ce ai de făcut e să te scoli şi să te dichiseşti.

Nick îşi trecu o mână prin păr şi spuse:

— Tot nu dormi bine noaptea, aşa-i?

— N-am nimic, Nick. M-am hotărât să mă scol şi să mai lucrez la raport. E aproape gata. Încă vreo două nopţi şi l-am terminat.

— Grady, spuse îngrijorat Nick, e suficient timp pentru raport, aş prefera să dormi mai mult. O să-l terminăm, te ajut şi eu.

— Nu. Tu ţi-ai terminat partea şi eu vreau s-o fac pe a mea. Şi-aşa să fii aici atâtea ore, zi şi noapte, e prea mult pentru tine. Plus cursurile de la Municipal. Plus întâlnirile cu toţi cei care vor să-şi înfiinţeze propriile lor clinici. Aproape că nici nu mai ajungi acasă. Mă mir că Tessa n-a început să ţipe. Nu e drept.

— . Ea înţelege, spuse liniştit Nick.

— Ştiu că înţelege, dar nu asta-i problema. Măcar atât să fac, partea mea şi dacă vrem să prezentăm raportul la convenţia AMA* ar trebui să iasă bun. Avem nevoie de toată muniţia de care dispunem. N-o să convingem pe nimeni în legătură cu clinicile de cartier doar cu vorbe frumoase. Ei

vor date exacte. Există o mulţime de date din cele cinci luni de activitate și vreau să fiu pregătit să le expun.

Nick dădu din cap aprobator.

— Va fi un început. Însă doar atât. Ne așteaptă ani întregi de rapoarte până ce vom impresiona cu adevărat. Oamenilor care citesc cotaţiile de la bursă înainte să citească o revistă medicală n-o să le pese prea mult de lucrurile pe care le avem noi de spus.

— Ştiu. E trist, spuse Grady. Sprâncenele i se apropiară într-o uşoară încruntare. Tessa chiar înţelege, nu-i aşa? E fericită?

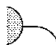
— Da… de ce?

— Oh, nu ştiu. E grozav, atât. Că e fericită. E grozav să ştii că e aşa, spuse el calm şi se uită în altă

*** American Medical Association (toate notele din acest volum aparţin traducătoarei)**

Clinica Gorlin

parte.

Nick oftă în sinea sa. Voia să ajungă într-un fel la
Grady, să descopere ce nu mergea, dar îl cunoştea suficient de bine ca să ştie că nu putea fi forţat, nu putea fi bătut la cap; trebuia să fie lăsat în pace până ce era pregătit să accepte pe cineva alături de el.

Grady luă primul dosar de pe masă.

— Nick, ştii cine vine în dimineaţa asta, nu?

— Familia Carlino. Mama şi fiul, răspunse Nick şi în vocea Tui se simţea o nouă încordare.

— Te rog, nu-mi pune beţe-n roate. Am răgușit…
De cât te-am rugat să-l laşi pe Frankie Carlino să lucreze aici în vacanţa de vară. Mi-ai promis un răspuns şi-l vreau acum.

— Speram c-o să uiţi.

— N-am uitat. Tot mai cred că-l putem pregăti ca infirmier, aşa cum facem şi cu ceilalţi puşti.

— Frankie Carlino să lucreze *aici,* murmură Nick.

Toate semnalele de alarmă sună în capul meu.

— Tare-aş vrea să nu mai ai atitudinea asta faţă de el. Dacă o să lucreze aici n-o să mai stea pe străzi.

Şi mediul s-ar putea să-i facă bine.

— Nu cred, spuse tăios Nick. Cred că *el* va influenţa mediul şi nu în bine.

Grâdy îl fixă încăpăţânat pe Nick, dar nu spuse nimic şi începu să frunzărească încet fişa lui Frankie.

După un timp se întoarse din nou spre Nick, cu buzele strânse.

— Şi?

— Şi ce?

— De ce trebuie să închizi tu discuţia pe care o deschid eu?

Nick ezită şi tulburarea i se citi pe faţă, apoi se uită la Grady.

— Cred că probabil aşa trebuie, de asta.

— . *Probabil?* „Probabil” nu e suficient. Nu când e vorba să ajutăm un copil.

— Instinctul meu îmi spune că e prea târziu să-l mai ajutăm pe Frankie.

— Are cincisprezece ani, Nick. Mai e mult până să fie târziu.

Nick se încruntă şi răsuflă adânc.

— De unde vii tu, la’cincisprezece ani eşti încă un copil. Aici, la cincisprezece eşti deja bărbat, spuse încordat Nick. Frankie e rău. Grady încercă să vorbească, dar Nick ridică o mână, oprindu-l. Nu neapărat pentru că a avut necazuri… majoritatea puştilor pe care-i luăm lâ Clinică au avut. Mă refer la *ce este* Frankie, ce e înăuntrul lui. Eu am crescut aici,

Grady şi fie că mă crezi sau nu, îi cunosc de ia o poştă pe cei răi. Uită-te la banda aia a lui. Ştii ce fac, nu? Merg prin autobuze şi metrouri şi terorizează oamenii… le iau banii, bijuteriile ieftine, dar mai întâi îi *terorizează.* Se întorc aici şi-i sperie dă moarte pe bătrâni, fluturându-le pe la nas cuţitele, înjurându-i, nelăsându-i să, facă o mişcare… îmbrâncindu-i şi lovindu-i. Pentru cei câţiva dolari pe care-i iau? Nu. Oh, nu, pentru *distracţia de a* speria nişte oameni fără apărare, pentru amuzamentul torturii. Vinerea, când se împart pensiile şi cecurile de ajutor social, nimeni

JL

nu iese în stradă dacă banda e pe acolo. Schwartz le dă zece dolari pe săptămână numai ca să nu intre în prăvălia lui şi să ameninţe oamenii. La fel face Goodman, la fel Vargas şi Mateos. Copiii ăştia sunt mari, sunt puternici, au cuţite şi lanţuri şi sunt sadici, spuse Nick clătinând din cap. S-ar putea ca Frankie să fie cel mai rău dintre ei. Nu sunt sigur, n-am nicio dovadă, dar are uneori o privire care-mi spune că am dreptate. Văd insolenţa şi-mi pot imagina cruzimea.

— Nu pot să te contrazic, tot ce spui e adevărat.

— Şi atunci? De ce mă baţi la cap cu el?

— Poate că merită să fie şters de pe listă, poate… Dar dacă are nevoie de o şansă? Şi dacă are nevoie de o şansă şi noi i-o putem da, dar n-o facem? Grady tăcu o clipă, apoi continuă. Acum ai ce-ai vrut, propria-ţi clinică… poate că asta înseamnă că poţi să stai de o parte şi să cauţi să ocoleşti problemele grele.

Privirea lui Nick deveni periculos de calmă.

— N-am auzit ce-ai spus… o s-o las moartă. De data asta, spuse el, foarte încet..

— N-o lăsa moartă, vreau să te gândeşti la asta. Când ai venit prima dată la mine, când mi-ai spus prima dată de Clinică… ai spus că avem o şansă să fim mai mult decât doar

nişte” simpli medici… că avem o şansă să aducem o schimbare în viaţa oamenilor… că dacă o să ferim măcar un copil de fa distrugere o să facem mai mult decât fac majoritatea medicilor în toată viaţa lor. Bun, unde sunt toate astea când*’e vorba de Frankie?

Nick se ridică brusc. Se îndreptă spre fereastră şi

QD

rămase acolo, uitându-se afară, cu pumnii strânşi pe când încerca să-şi stăpânească furia. Când se întoarse către Grady, faţa îi era albă.

— Toate astea sunt aici, şi tu ştii al dracului de bine că aşa e… Sunt în tot ce facem… cele câteva slujbe pe care am reuşit să le găsim pentru cei câţiva oameni care aveau nevoie cu disperare de ele, familia pe care am convins-o să-şi ducă băiatul la dezintoxicare, mama pe care am convins-o să o lase pe fata ei la şcoală, proprietarii pe care i-am forţat să-şi repare casele. Vocea lui Nick începu să devină mai puternică. Discuţiile pe care le organizează Brian cu copiii, să le vorbească de boli venerice şi contracepţie… ieşirile pe care le aranjează Hank Mitchell pentru puşti,. Programele de club la care-i faci tu să participe… avocatul pe care l-ai convins să lucreze gratis pentru noi două seri pe lună. Sunt în tot ce facem… avem grijă de oameni, de trupurile lor, da, dar privim mai departe… să vedem ce trebuie făcut cu *vieţile* lor. Mă acuzi că întorc spatele, că *evit* problemele? strigă Nick. Îndrăzneşti să mă acuzi de asta?

— Nick, eu…

— Îţi pare rău? N-ai vrut să spui ce-ai zis?

— N-am vrut. Ştii că n-am vrut.

Nick se întoarse şi-şi propti palmele pe pervaz. Rămase un timp aşa, apoi se îndreptă şi-şi trecu mâinile peste faţă.

— Bine, ştiu că n-ai vrut, spuse el, mai calm acum. Frankie Carlino a fost subiectul nostru de discuţie încă

din prima săptămână. De ce? De ce. El? Mai sunt o mulţime de copii în cartierul ăsta care au nevoie de ajutor.

— Poate pentru că asta spun toţi mereu… ajută-i pe ceilalţi, e prea târziu pentru Frankie. Problema e că noi nu ştim dacă-i aşa, pentru că nimeni nu a încercat vreodată.

— Asta mă include ş*î pe mine, vrei să zici.'

Grady ridică din umeri.

— Ascultă, dacă se dovedeşte că e o problemă, nu trebuie să-l mai ţinem. Dacă ne face greutăţi, îl dăm afară, dar până atunci… Nu vreau să o luăm din nou de la capăt, dar ce probleme crezi tu că o să ne facă?

— Nu ştiu, fir-ar să fie. E ceva ce *nu știu,* dar o simt. Nick se uită la Grady. Brian nu s-a descurcat deloc cu el, de-asta ţi l-am trecut ţie. Acum regret, cred că te-a păcălit. Ce-ai văzut tu în Frankie și noi n-am văzut? Ce are el deosebit?

Grady își întoarse privirea, dar nu înainte ca Nick să vadă brusca melancolie din ochii lui. Apoi Grady spuse, cu o voce ușoară, îndepărtată.

— Am văzut un băiat abia trecut de vârsta copilăriei… sfidarea care doar ascunde frica… un puşti de cincisprezece ani fără un loc al lui… singurătate.

Grady clătină uşor din cap, alungând- parcă un vis urât.

Cuta dintre sprâncenele lui Nick se adânci; auzise cuvintele, tonul pe care fuseseră spuse, şi brusc fu sigur că Grady vorbea despre el însuşi la o altă vârstă.

Grady îi văzu privirea şi spuse repede.

— Și-am văzut provocarea. N-aş fi medicul care trebuie să fiu dacă nu aş răspunde acelei provocări. Nu pot să fiu un medic oarecare, Nick, spuse el încordat. Trebuie să fiu bun, trebuie să fiu cel mai bun. *Trebuie,* încheie el, cu privirea senină şi hotărâtă.

— Asta e o înţelegere romantică a…

— Toată Clinica asta e o înţelegere romantică, îl întrerupse repede Grady. Medici tineri care renunţă la salarii mari ca să vină într-o mahala şi să-i ajute pe cei săraci. De ce ar fi înţelegerea *mea* romantică mai proastă decât a voastră?

Nick zâmbi uşor şi se întoarse la biroul lui.

— Bun, dar ne îndepărtăm de subiect. Problema e Frankie. Sunt de acord, spuse el încet, că Frankie a pornit-o de la început rău. O ştiu pe maică-sa de când eram mic şi n-a fost niciodată de treabă. Obişnuiam să joc baseball cu fratele ei. Şi ea se învârtea tot timpul pe lângă noi, şi nu ne lăsa în pace. Era o jigodie şi a rămas la fel… l-a înnebunit pe bărbat-său până ce n-a mai rezistat şi s-a apucat de băut. A continuat să-l înnebunească şi el s-a aruncat în faţa unei maşini. Apoi a început cu cei doi copii şi de atunci îi sâcâie mereu. Biata Marie. De ea îmi pare cu adevărat rău, e o fată atât de drăguţă şi cuminte. Dar Frankie? E un nemernic, din ziua în care l-au îngropat pe taică-său.

— Şi e de mirare? După tot ce-ai spus?

— Nu, nu e deloc, nici nu spun că n-ar avea motive, mă. Întreb doar dacă puterrl noi face ceva. Cred că nu

prea sunt şanse.

Grady ridică brusc capul.

— Merită să încercăm?

Nick nu răspunse. Urmă o tăcere lungă şi Nick rămase uitându-se lung la Grady. Grady se foi în scaun, simţind aproape material negrul intens al ochilor lui Nick.

— Cred că riscul este enorm… spuse într-un târziu Nick…Dar dacă asta simţi tu, dacă eşti atât de sigur, da, merită.

Grady zâmbi şi dădu din cap.

— De fapt aveai de gând încă de la început să spui „da”, nu-i aşa? Dar a trebuit să mă fierbi puţin, râse el.

— În week-end-ul ăsta am hotărât să mai încerc o dată să te conving să renunţi. Am mai hotărât şi că dacă tu eşti atât de convins de ceea ce vrei o să te las să încerci… pentru că întotdeauna regula a fost să merg pe instinctul doctorului meu dacă instinctul ăsta e puternic şi dacă există vreo posibilitate să se dovedească corect. Unii medici ai naibii de buni s-au maturizat datorită acestei reguli. Poţi să încerci.

— Unchiul Nick îl mângâie pe copilaş pe cap, zâmbi Grady.

— Unchiul Nick ştie ce face, spuse Nick şi-i zâmbi şi el. Unchiul Nick nu a venit de azi de ieri în Clinica asta, aşa cum crezi tu… Grady, mi-am dorit Clinica asta de atâta vreme. Am condus Clinica asta de atâta timp în capul meu, încât simt că sunt aici de mulţi ani. Sunt pregătit să iau decizii grele şi sunt pregătit să sufăr pentru unele din ele. Tu nu. Tu trebuie să

CED

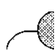
înveţi.

— Se spune că tu conduci Clinica…

— Se spun multe despre felu în care conduc eu Cli-, nica asta. Sunt multe interpretări. Ceea ce spun *eu* e că această Clinică e condusă în primul rând în folosul pacienţilor şi abia pe urmă în folosul medicilor. La fel gândeam şi la Municipal. În sfârşit, n-o să-i faci niciun rău lui Frankie şi s-ar putea… *s-ar putea* să-l şi ajuţi. Asta-i prima mea responsabilitate. A doua e pentru medicii mei, pentru voi. La Municipal am, început cu câţiva studenţi buni şi ei au devenit medici *excelenţi,* minunat pregătiţi. Aici am început cu câţiva medici grozavi şi ei vor deveni şi mai grozavi. Un an de muncă aici şi veţi fi cu toţii mai buni decât credeaţi că sunteţi. Brian trebuie să înveţe să se implice; Hank, cum să fie calm. Tu… nu sunt foarte sigur ce-i cu tine, dar cred că trebuie să înveţi să pierzi şi să nu te simţi umilit.

Grady zâmbi scurt şi se întoarse. Îşi aminti de o altă zi

când auzise aceleaşi cuvinte, când avea cincisprezece ani şi era singuratic şi temător şi fără un loc al lui. Îşi aminti de un dar, un dar de la tatăl lui – un căluţ care nu se lăsa îmblânzit. Se urcase pe el de nenumărate ori şi tot de atâtea ori fusese aruncat la pământ, până ce Lucas Malory venise şi-l trăsese deoparte. Grady îşi aminti de ruşinea şi furia simţite atunci. Şi-şi aminti de cuvintele tatălui său. „Un bărbat trebuie să înveţe să piardă”, spusese el. „N-o să valorezi nici doi bani pentru nimeni dacă nu poţi pierde şi apoi să te ridici singur şi să mergi mai

Clinica Gorlin

departe1’. Dar Grady ştia că nu putea pierde, căci a pierde însemna un eşec, şi odată cu eşecul venea şi sentimentul acela ciudat.

Grady alungă amintirile şi se îndreptă în scaun. Îi aruncă lui Nick o privire rece.

— Tatăl meu spunea mereu că un bărbat trebuie să înveţe să piardă, dar niciodată nu l-am văzut pierzând nici măcar un singur lucru în viaţa lui. Nicio bătaie, nicio femeie, nicio partidă de cărţi, nicio afacere, niciun pariu. În oraşul nostru lumea spunea că Dumnezeu l-a creat pe Lucas Malory ca să-l bată la şah.

Nick deschise gura să vorbească, apoi o închise imediat. Îşi aminti ce spusese odată Ted Michaelson „Tot ce-i rău cu Grady e că n-a pierdut niciodată serios. Cred că l-ar afecta foarte tare”. Nick se lăsă pe spate în scaun.

— De ce crezi că Frankie o să accepte slujba? Până acum am făcut teorie, acum hai să vorbim concret.

— Adevărul e că n-a fost chiar ideea mea. Încercam să descopăr o modalitate de a comunica cu el, când a adus el vorba de asta… M-am gândit mult până să discut cu tine.

— *Frankie* a spus de Clinică?

— N-a spus-o direct. Nu chiar. Dar la asta făcea aluzie, sunt sigur.

Unul din băieţii cu care merge la şcoală începe munca aici peste câteva săptămâni… Frankie spunea că asta îl face grozav în ochii celor din cartier şi ceilalţi puşti îi zic „doctor” și altele de genul ăsta. A spus

foarte clar că *pe el* n-o să-l. Laşi niciodată să lucreze aici. A spus că întotdeauna toată lumea se poartă urât cu el.

— A spus cumva că întotdeauna *el* se poartă7 urât cu toată lumea?

— Haide, Nick, ştii ce vreau să spun. Sunt sigur că aşa e bine.

— Spune-i că-l luăm dacă vrea. Dar spune-i că-i condiţionat. Va fi aici de probă în fiecare zi și *eu* sunt judecătorul. O clipă dacă ne face probleme și-a zburat, indiferent ce poveste tristă mi-ar spune. Ştii, de fapt nu există decât un singur motiv pentru care vrea să muncească aici.

— Care?

— Nu va trebui să-şi mai caute oamenii pe care să-i terorizeze, îi va avea aici pe toţi, captivi.

Grady zâmbi.

— Fără idei preconcepute nu se poate?

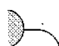
— Crede tu ce vrei. Eu am de gând să fiu atent la fiecare pas pe care-l face.

Grady rânji şi, odată cu lumina zâmbetului, privirea îi deveni din nou caldă. Faţa i se relaxă şi trăsăturile i se destinseră.

— Asta a fost… spuse el şi se întrerupse când uşa se deschise şi ’infirmierul lor cel solid, Jim Trankos., intră greoi în încăpere.

Era imens, mai înalt chiar decât Nick şi aproape de două

ori mai lat. În pantalonii şi haina sa albă părea un luptător îmbătrânit' purtând hainele altcuiva. *Ultimul* lucru la care te-ai fi gândit privindu-l era legătura

lui cu medicina; *primul* lucru, că părea rău. Părul lui castaniu era rar şi scurt, iar trăsăturile îi erau aspre, sprâncenele groase şi ochii mici, cu multe linii mărunte în colţul lor. Avea un zâmbet degajat şi plăcut.

— 'Neaţa, spuse el prietenos. Cei doi zâmbiră muntelui de bărbat, ai cărui muşchi se umflau sub haina albă. Uite corespondenţa, spuse el, aruncând spre ei un teanc mare de plicuri şi ziare legate cu sfoară.

— Ce mai e pejqs? întrebă Nick.

— Nimic. Jean tocmai a venit, acum se trezeşte. Pe curând, spuse el şi-şi răsuci trupul uriaş şi ieşi din încăpere.

Nick era obişnuit cu dimensiunile Igi Jim, pentru că lucraseră împreună la Municipal; se întoarse la corespondenţă, dar Grady rămase cu ochii la uşă.

— Nevasta lui Jim are vreun metru şaizeci, zâmbi Nick uitându-se printre plicuri. E caraghios.

— Mă întreb cât de caraghios crede *ea* că e, murmură Grady. Ceva interesant? făcu un semn cu capul către teanc.

— Da, e ceva, spuse încet Nick, citind hârtia pe care o ţinea în mână. Ceva ce-o să-ţi placă, zâmbi el şi-i întinse hârtia lui Grady.

— Ştiam eu. Omule, am ştiut-o. Cineva de la Municipal ar trebui să primească un picior în fund pentru că a speriat-o în halul ăsta pe femeie. Ştiam că se înșală.

— Ei, cred că tot ce-am auzit despre tine e adevărat… eşti destul de bun.

— *Destul* de bun? Grady zâmbi. Unde e buletinul de analiză? întrebă el şi Nick îi dădu altă hârtie. Bun… bun. Aşa

aş vrea să încep fiecare săptămână, spuse Grady şi apoi tăcu.

Puse hârtia într-un dosar de pe biroul lui şi se aplecă asupra dosarului Carlino. Câteva minute în încăpere fu linişte, apoi uşa se deschise brusc şi un alt medic intră grăbit.

— ’Neaţa, Nick, bună Grady, spuse Hank Mitchell trayersând grăbit camera. Îşi băgă capul în dulap şi scotoci până găsi un sac de plastic pe care scria „MITCHELL”; trase de pe umeraş una din hainele albe proaspăt venite de la spălat şi o puse peste cămaşa lui albastră. Se aplecă să-şi toarne o ceaşcă de cafea şi apoi se îndreptă repede spre uşă, ţinând ceaşca în sus să nu se verse. Nick, aş vrea să vorbeşti cu îngrijitoarele. Se întâmplă ceva la trei… podeaua-i al naibii de alunecoasă.

— Mai ales lunea, când picioarele tale nu-s prea sigure, râse Grady.

— Caraghiosule… caraghiosule, strigă Hank şi dispăru pe scări.

— Derviş, zâmbi Grady.

— Gigolo, spuse Nick amuzat.

Grady notă ceva în dosarul Carlino, apoi îl închise şi-l împinse deoparte. Nu-i aştepta înainte de ora opt, aşa că se întinse spre biroul lui Nick după ziar. Se uită repede la prima pagină, apoi îl puse jos, oftând.

— Ce-i? întrebă Nick.

— Nimic.

— De ce oftatul ăsta?

— Cine ştie? în unele dimineţi aş putea să jur că am capul înşurubat invers.. Asta nu înseamnă că nu există ţipi care să-mi spună că aşa îlja. M de la naştere, spuse el şi zâmbi.

Nick se uită lung la Grady.

— E ceva în neregulă?

— Nimic. Cred că sunt puţin nervos. Poate e Courtney… A

fost atât de… agitată în ultimul timp „e molipsitor.

Nick nu spuse nimic. Courtney Ames. Se întrebă dacă ea şi Grady or să-şi rezolve vreodată problemele. Se încruntă când îl văzu pe Grady aprinzându-şi o ţigară.

— Iar te-ai apucat?

— Ei bine, Nick, stau aici cu o ţigară în mână, aşa că aş putea spune că da. Mă ştii doar. Am perioade, săptămâna asta mă las, următoarea mă apuc din nou. Sunt nervos, asta-i tot. Courtney o să-mi scoată fire albe şi o să mă îmbătrânească, ştiu bine. Grady rânji. Cel puţin, spuse el pe un ton ghiduş, când fumez nu beau cafea. Nu ştiu care din ele o să mă omoare prima.

— Încearcă să ghiceşti, spuse Nick şi se feri când Grady aruncă în el cu ziarul.

— Ştii, Nick, ai stat cam prea mult pe lângă mine. Ai început să faci pe deşteptul, râse Grady.

Nick ridică de jos ziarul şi-l puse pe birou. Îşi termină cafeaua şi se lăsă pe spate, frecându-şi ochii. Căscă şi se uită la ceas, apoi se întinse către un

*j*y*

umeraş de lângă el, trase haina albă şi şi-o puse peste cămaşa galbenă, apoi îşi potrivi cravata lată, înflorată.

— Cam e timpul, spuse el.

— Aşa-i, răspunse Grady şi se ridică. Se duse la dulap şi luă o haină din sacul pe care era scris „MALORY”. Şi-o puse, apoi îşi agăţă stetoscopul la gât, verifică în buzunar dacă are carneţelul şi stiloul, după care îşi scoase lampa de buzunar, o aprinse şi apoi o stinse. Mulţumit şi pregătit, mai trase o dată din ţigară, apoi o stinse şi se duse la chiuvetă să se spele pe mâini. Dădu drumul cu putere la jetul de apă şi se spălă de două ori cu săpun, se dăţi cu grijă şi se şterse încet.

— Azi ar trebui să aflăm ceva de John Woods, spuse el întorcându-se spre Nick.

— Nu mă grăbesc... nu cred ca o să fie bine.
— Vii? întrebă Grady.
Nick aruncă o privire graficului de pe perete şi mută indicatorul purtând numele lui în altă parte. Se uită la el o clipă, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă, unde îl aştepta Grady.
— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc, zâmbi Grady. O să fii un timp pe etajul lui Brian.
— Un timp, spuse Nick, şi ieşiră din cameră îndreptându-se către scară.
— Dr. Malory... Dr. Malory. Parter. Parter, se auzi difuzorul şi Grady îşi încheie haina. Cei doi medici coborâră repede scările.

3

Luni, începutul unei noi săptămâni.
Nici nu-şi vor da seama cât de ocupaţi erau...
Vjrady îl lăsă pe Nick la etajul întâi şi coborî mai departe pe scări la parter. Se duse direct la recepţia aflată lângă uşa de intrare. Jean puse jos receptorul interfonului şi îi zâmbi.
— Bună dimineaţa, îi spuse ea şi-i dădu o listă lungă prinsă cu o clamă de o tăbliţă.
— 'Neaţa. Ai avut un week-end plăcut? întrebă el, bifându-şi numele.
— N-a fost rău.
— Au venit?
— Doar Frankie, răspunse ea şi luă înapoi lista. Ridică din umeri şi-şi dădu uşor capul pe spate. Ochii lui Jean erau strălucitori, dar resemnaţi ca întotdeauna, ca şi cum nimic nu ar mai putea-o surprinde. Părul ei negru scurt păâea o tocă satinată în jurul feţei mici.

Frankie a, bălmăjit ceva, cum că mama lui vine mai târziu,

în drum spre muncă, spuse ea.

— Fir-ar să fie. Voiam să discut cu amândoi odată. Era important.

Jean ridică din nou din umeri.

— Vrei să vezi fişa lui Frankie? Sau a ei?

— Nu, nu, nu azi, spuse el preocupat. Care…

— Cabinetul trei, spuse Jean şi apoi îşi întoarse capul către uşă când un pacient intră în Clinică.

Grady se îndreptă spre cabinet şi deschise încet uşa. Frankie Carlino stătea pe unul din cele două scaune din camera îngustă, cu o privire indiferentă, plictisit. Nu-şi întoarse capul când intră Grady. Grady îl privi cu o faţă lipsită de expresie şi se aşeză pe celălalt scaun.

Frankie părea mai mare de'cincisprezece ani, chiar cu câţiva ani mai mare. Avea ceva senzual în înfăţişare, nici plăcut, nici respingător, şi un aer uşor încrezut. Pielea era smeadă, cu mici pete de grăsime în jurul nasului îngust, ascuţit. Părul negru era lung şi prost tăiat, deşi curat şi strălucitor, căci Frankie era foarte mândru de felul în care arăta şi mai ales de părul său. Gura plină, cu buze moi, era uşor lăsată la colţuri, dându-i un aer insolent, iar sprâncenele groase se ridicau ciudat deasupra ochilor negri. Bărbia era bine conturată şi puternică, iar obrajii plini, deşi era slab. Era deja înalt şi încă mai avea să crească. Jeanşii îi erau puţin cam scurţi.

Grady se uită la el şi văzu provocarea din privire.

— Speram să te văd împreună cu mama ta.

— Mama tocma' se scula când am plecat. Vine-n drum spre muncă. Zice că să se merite, că n-are timp de pierdut, spuse Frankie. Avea o voce adâncă, inexpresivă, fără intonaţie şi ciudat de groasă, ca şi cum ar fi avut ceva în gât. Purta o jachetă de doc peste un tricou albastru, desfăcut la

primii patru nasturi. Frankie scoase din buzunar un pachet de ţigări şi-l aruncă pe masă.

— Vrei una?

— Nu, mulţumesc,.

— Bine, spuse Frankie şi luă pachetul. Scoase o ţigară, o aprinse şi trase un fum, cu gesturi studiate. Şi deci ce vrei? întrebă el în cele din urmă, cu un ochi aproape închis din cauza fumului.

— Să vorbim. Voiam să vorbesc cu tine şi mama ta despre vară. Despre vacanţa de vară.

— Vrei să mă trimiţi în tabără, Malory? rânji el batjocoritor.

— Vrei să mergi în tabără?

— Sigur, omule. Arte şi meserii şi împletituri de coşuri de nuiele. Omule, mă vezi pe mine la aşa ceva?

— Nu, spuse Grady calm. Cred că tu ai nevoie de străzi.

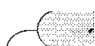
— Străzile au nevoie de mine. Cartieru' ăsta nu-i nimic fără mine. Lo-s cartieru', omule.

— De acord. Dar te-ai gândit ce-o să faci în vara asta?

— Râzi de mine, Malory? Ce fac mereu?

Băieţii… ne învârtim pe-aci, avem treburi

SSM

— De pildă?

— De pildă nu-i treaba ta, barosanule. Cin-te crezi, aşa deodată, babacu' meu? Nici măcar bătrânul nu mă întreba niciodată ce fac… Frankie se răsti la el şi privirea îi deveni furioasă, deşi era o furie rece; era o privire de gheaţă şi Grady înţelese ce spusese Nick despre privirea lui.

— Scuză-mă. Ce voiam să spun era că ce câştigi dacă doar te învârteşti fără rost? Poliţia te hărţuie, şi…

— Câştigu' e, într-o zi bună, io şi băieţii scoatem cinzeci, şaizeci de lovele. Iar caralii nu-l hărţuie niciun pic pe Frankie

Carlino, vin şi se fac că-s mari şi tari, da' niciun porc d-ăsta nu-şi pune laba lui pe mine. Io şi băieţii, avem noi grijă de noi şi-avem grijă unu' de altu', spuse Frankie şi-şi desfăcu jacheta larg, o trase înapoi cu gesturi încete şi Grady văzu un lanţ strâns într-un buzunar interior.

— Într-o bună zi asta o să te trimită la închisoare.

— Maiory, sunt *mi-nor.* Ştii ce vrea să zică asta? Vrea să zică o viaţă dulce.

— Bun, hai să lăsăm gluma deoparte. Vreau să-ţi ofer o slujbă aici la Clinică pe timpul verii. Şi vreau să ştiu'ce părere ai de asta.

— Mă iei la mişto, omule?

Grady clătină din cap şi se rezemă de spătarul scaunului. Frankie se uită lung la Grady, cu buzele strânse şi apoi un zâmbet uşor, sardonic îi apăru pe faţă.

— Îmi ceri să lucrez aici în vara asta? Am priceput

, CjO '

io bine?

— Ai priceput bine.

— Nu vorbeşti niciodat' cu amicu' tău Gorlin? încă n-ai auzit că sunt un ticălos?

— Am vorbit deja cu Nick. Nu-i nicio problemă cu Nick.

Frankie trase adânc din ţigară.

— Care-i gluma, Malory?

— Nu-i nicio glumă. Oferta stă în picioare şi vreau să ştiu care-i părerea ta.

— Cum ţi-a trecut prin cap că aş vrea să vin aci? Io am treaba mea pe stradă. Din plin.

Grady oftă.

— Frankie, când am vorbit zilele trecute despre Bobby mi s-a părut că erai interesat.

— Mda? Adică cum?

Grady se lăsă din nou pe spate şi scutură din cap.

— Ce atâtea vorbe? Ori te interesează, ori nu. E-adevărat că am vrea să nu mai baţi străzile, măcar şi numai pentru o vară… şi-am vrea să-ţi dăm un impuls să te îndrepţi. Dar n-o să te forţăm. *Eu* n-am de gând să-ţi ţin un discurs. Am de gând-doar să-ţi spun că eşti binevenit aici dacă vrei să vii. Că o să-ţi umplem timpul mai bine decât o faci speriind bătrânele pe stradă. Oricine e tânăr şi puternic poate să facă asta, Frankie, dar nu oricine e chemat să lucreze aici. Problema e că vreau să te ajut.

— De ce?

— Contează de ce?

— Da.

HED

— Hai să spunem doar că eu cred că poţi face ceva cu viaţa ta. Eşti un băiat isteţ, mai isteţ decât majoritatea puştilor de pe-aici, dar nu faci nimic cu isteţimea ta. Într-o bună zi o să te uiţi în jur şi-o să vezi că eşti un şef de bandă fără nicio bandă pe care s-o conduci. Acum e timpul să te gândeşti la asta.

Mai târziu e prea târziu.

Frankie nu spuse nimic. Ochii lui se întunecară puţin, se îngustară abia vizibil şi rămase nemişcat.

Părea că se arcuise, gata să ţâşnească şi Grady nu putea să ghicească nici măcar ce gânduri îi treceau prin cap.

— Mda, spuse încet Frankie, ca pentru sine. Unde ar trebui să muncesc aci?

— Peste tot. Infirmierii lucrează pe toate etajele.

Frankie privi în jos, către podea, pierdut în gânduri.

— Plătim trei dolari şi jumătate pe oră, spuse Grady.

Frankie ridică ochii cu o umbră de zâmbet pe faţă.

— Io scot trei dolari juma’ în trei minute, stând în colţ, spuse el calm şi apoi îşi întoarse din nou privirea.

Grady bătu nerăbdător darabana pe birou. După un timp Frankie se uită la Grady şi privirea i se limpezise; părea să fi luat o hotărâre.

— Când ar trebui să încep? întrebă el.

— Când se termină şcoala.

— Şi Gorlin n-o să-mi stea în spate?

— Nu.

Frankie zâmbi, deşi era un zâmbet subţire, rece.

— Deci vin să lucrez aci şi-aşa deodat’ viaţa-i

— *Q* 62 *y*

grozavă, eh? Aşa deodat’ nu mai am probleme?

— Vii să lucrezi aici şi poate o să-ţi schimbi felul de a gândi. Aşa sper. N-o să-ţi facă rău să fii printre oameni de treabă, Frankie. Vreau să-ţi ofer o alternativă la stradă.

— Poate c-ai făcut o afacere. Mă mai gândesc la asta, spuse el şi-şi stinse ţigara. Cu mama ce ai?

— Trebuie să vorbesc şi cu ea. N-ai decât cincisprezece ani, trebuie să…

— Bătrâna n-are treabă cu nimic, spuse Frankie repede. Frankie hotărăşte ce face Frankie şi nimenea al’cineva, spuse el şi se ridică. N-ai învăţat prea multe despre cartierul ăsta, Malory. Nimeni nu se duce lâ bătrâna vrunuia să-i zică „pot?”. Io o să hotărăsc.

— În regulă, tu hotărăşti. Dar oricum trebuie să-i spun, răspunse liniştit Grady. Se ridică şi el şi se uită la băiat. Era mulţumit şi totuşi nu simţea nicio mulţumire. De fapt era neliniştit, într-un fel nedefinit. Grady se scutură ca să îndepărteze senzaţia. Dorise ca Frankie să vină la Clinică şi acum era sigur că va veni. Şi totuşi nu simţea nicio bucurie. Zâmbi în sinea lui de propria sa prostie – nu era decât reacţia de relaxare, era sigur că doar asta era.

— O să te sun, Malory, spuse Frankie din uşă. Te anu, nţ io, spuse el şi ieşi în coridor.

— Grozav. Asta-i grozav, spuse Grady şi ieşi şi el din încăpere.

Merseră împreună în tăcere spre uşa de la intrare. Când ajunseră la recepţie, Jean strigă, oprindu-l pe Grady.

— Domnul Benke e la cinci. Dureri de piept, spuse ea şi-i întinse lui Grady o fişă. El o luă şi se întoarse în direcţia din care venise. Nu văzu privirea plină de ură cu care Frankie părăsi Clinica.

Egon Benke stătea cocoţat pe masa de consultaţie acoperită cu hârtie din cabinetul cinci. Îşi dăduse deja jos cămaşa şi pantofii când intră Grady.

— Ei, bună dimineaţa, domnule Benke, spuse Grady şi rânji vesel, căci faţa bătrânului era scăldată în zâmbetul lui obişnuit, aproape fără dinţi. E plăcut, îşi spuse Grady, să vezi un zâmbet în încăperile astea, căci erau întunecate şi triste şi nimic nu le putea schimba. Camerele trebuiau să fie mici, ca nişte cuiburi, iar pereţii deveneau din zi în zi mai cenuşii. În fiecare cabinet se aflau o masă de consultaţie, un birou, două scaune, un cântar şi un dulap încuiat în care medicii îşi ţineau reţetarul şi tensiometrele, iar pe pereţi erau un program pl laboratorului, în engleză şi spaniolă şi o serie de afişe împotriva drogurilor. Cabinetul în care stătea domnul Benke avea o fereastră, cu jaluzelele ridicate pe jumătate ca să lase să intre lumina soarelui; podeaua acoperită cu dale cafenii de plută era aceeaşi din întreaga Clinică. Un paravan subţire era rezemat de un perete şi un teanc de halate era aşezat pe un raft mic lângă masă.

Grady se îndreptă spre domnul Benke şi-i luă mâna, verificându-i pulsul.

— Ce nu-i în regulă azi, domnule Benke? întrebă el.

— Durere. Durere mare. Aici, spuse el şi-şi lovi pieptul lat.

— Să ne uităm, spuse Grady şi-i aşeză stetoscopul în partea dreaptă şi apoi stângă a pieptului. Întinde-te te rog. În timp ce domnul Benke îşi aranja trupul masiv pe masă, Grady se duse la dulap şi luă manşonul tensiometrului, l-l înfăşură în jurul braţului, îl strânse şi urmări acul; i-l strânse din nou şi iar privi acul. Ridică-te, te rog, spuse el şi repetă procedura. Satisfăcut, dădu din cap şi puse din nou stetoscopul pe pieptul bătrânului. Ei bine, spuse el, îndreptându-se de spate, nu aud nimic din ce n-ar trebui să aud, Grady zâmbi. Când a început durerea? După ce-ai mâncat?

— A fost o durere cumplită. Ca un foc.

— A fost în timpul mesei, domnule Benke? Poate după masă?

— Da. Mănânc bine şi pe urmă durerea. Ca un foc.

— Cred că n-ai decât indigestie, spuse Grady şi se întoarse, puse aparatul în dulap, încuie uşa şi băgă cheia în buzunar. Se uită din nou la bătrân. Mai ai bulinele pe care ţi le-am dat data trecută?

— Da, le am.

— Le-ai luat?

— Nu, n-am ştiut. Poate inima. Inima mea e bătrână. Fac şaişapte săptămâna viitoare.

’ C 65): ’

Barbara Harmon

— Domnule Benke, inima dumitale o să trăiască mai mult decât a mea, râse Grady.

— Eşti doar un băiat, spuse domnul Benke, părând dezamăgit şi Grady zâmbi cu îngăduinţă.

— Bine, hai să fim siguri, spuse el. Îi întinse domnului Benke pantofii şi zâmbi din nou. Puneţi-i, mergem să facem o electrocardiograma. ’ Hai, ia-ţi cămaşa.

— Cu maşina? întrebă bătrânul cu speranţă în’ glas.

— Cu maşina, spuse Grady şi-i luă fişa, deschise uşa şi-l conduse afară. Du-te în camera din faţă şi pornim maşina.

— Doctore, spuse domnul Benke pe când mergeau pe coridor, poate e inima?

— Poate, spuse Grady, căci ştia ce mult se bucura bătrânul când i se dădea atenţie. Dar dacă e aşa, continuă el, cred că ai toate şansele să o birui. Toţi… cârnaţii ăia afumaţi pe care-i mănânci… te fac puternic. Zâmbi şi-şi strânse pumnul, la-o înainte şi intră, sora e acolo, spuse el şi se întoarse la recepţie. Jean, pregăteşte-l pentru un EKG*.

— Iar?

— Ştii că se dă în vânt după asta. La naiba, e mai ieftin decât la cinema şi mai sigur decât o plimbare pe stradă. E o ocupaţie.

— Bine. Jean dădu din cap şi luă fişa bătrânului din mâna lui Grady. Doamna Carlino te aşteaptă la doi.

***EKG – electrocardiogramă**

— Mă duc acum. Făcu câţiva paşi şi apoi strigă peste umăr. S*a mă chemi să văd rezultatul EKG-ului înainte să plece.

Jean dădu din nou din cap şi ieşi din oficiu, Grady mai făcu un pas, apoi se întoarse repede când auzi uşa de la intrare trântindu-se cu putere. Oftă văzând că nu era decât Jim Trankos, întunecând cadrul uşii pe când intra.

— O femeie şi-a rupt piciorul pe strada Hester. Hank stă cu ea până vine ambulanţa, explică el şi Grady dădu din cap.

— Pacientă de-a noastră?

— Nu. N-am mai văzut-o. Puştiul ei a sunat şi m-am dus cu Hank să vedem ce s-a întâmplat, spuse Jim.

Grady zâmbi privindu-l pe uriaş cum îşi strecoară trupul masiv în spatele biroului de la recepţie ca să răspundă la telefonul care suna.

— Sunt la doi, spuse Grady şi se îndreptă spre a doua

încăpere pe stânga. Se opri o clipă în faţa uşii şi apoi o deschise. Doamnă Carlino, ce mai faceţi? spuse el aşezându-se în spatele biroului.

— N-am venit aci ca să fac conversaţie, mă aşteaptă slujba.

— Iertaţi-mă, spuse el. O privi – o femeie ce se apropia de patruzeci de ani dar arăta mult mai bătrână. Mănâncă prost, îşi spuse el absent, căci tenul ei era uscat şi lipsit de culoare şi prea ridat pentru vârsta ei, iar părul des era lipsit de strălucire. Era grăsuţă, deşi talia era subţire, iar şoldurile înguste, dar stomacul se rotunjea mult în faţă. Avea pleoapele

fardate cu verde şi era rujată cu un roşu strident, dar în ciuda culorilor faţa ei părea obosită. Lut Grady i se făcu milă de ea. Frankie a fost aici azi-dimineaţă, spuse el calm.

— Şi?

— Am vorbit despre…

— Nu mă-nteresează. Am venit după reţeta mea, asta-i tot ce mă-nteresează. Ai vrut să-l vezi, i-am zis. A venit, e-n regulă. Dacă nu, e tot în regulă. Eu vreau doar reţeta, spuse ea şi-şi puse pe birou geanta mare de plastic, neagră.

Grady se ridică de la birou şi se duse la dulap. Luă reţetarul şi rupse o pagină. Puse la loc reţetarul în dulap, trânti uşa şi o încuie.

— De data asta o să ţi le dau pe toate, dar vreau să le mai răreşti, spuse el, scriind repede pe hârtie.

— Am nevoie de ele.

— Începi să depinzi de ele. O dată, din când în când, e-una, dar în fiecare noapte e prea mult.

— Dacă nu vrei să-mi dai pilulele, tot ce am de făcut e să mă duc pe stradă. Pe stradă pot să capăt tot ce vreau. Se spune că eşti deştept, ar trebui să ştii asta!

Grady îi dădu reţeta şi se aplecă în faţă, către ea.

— Hai să vorbim despre Frankie.
— N-am nimic de spus.
— Atunci o să vorbesc eu. Doamnă Carlino, tot ce încercăm noi să facem e să-l ajutăm pe băiat. De ce. Eşti împotriva noastră? E fiul dumitale, nu al nostru.
— Nu tre' să-mi aduci aminte.
— Te rog, cel puţin ascultă-mă.
V r 68 3”

— Uite ce am să-ţi zic. Puştiu-i de capu' lui. Data trecută la tribunal l-am implorat pe judecător să-l trimită la Casa de corecţie. Judecătoru' a zis nu, copilu' are dreptu' să i se mai dea o şansă… nu treb'e trimis la casa de corecţie până nu i se mai oferă o şansă să se îndrepte. Aşa că îmi fac datoria. Îi dau un acoperiş deasupra capului şi un pat. Fac mâncare pentru el şi-i dau haine curate. Fac asta, dar e tot ce- am de gând să fac. Nu-mi mai pasă de Frankie. Nu-i un copil bun. E rău pentru Marie a mea. Şi nici pentru mine nu e bun.
Grady se lăsă pe spate încercând să-şi controleze furia. Aşa se întâmplă mereu, îşi spuse el. La început îi e milă de ea şi pe urmă trebuie să facă eforturi să nu o înjure pentru duritatea ei.
— Trebuie totuşi să ţii cât de cât la băiat, spuse el liniştit.
— Nu. Am zis-o foarte clar. Cu cât pleacă mai. Repede din casa mea cu atât mai bine. Cum am zis, nu-i bun pentru Marie a mea.
— Marie a ta, Marie a ta. Şi Frankie al tău?
— Eu l-am născut, da' nu-i al meu. Nu… e un alt Gus Carlino, ticălosu' Cu care m-am măritat, 'nainte să mă mărit m-am uitat bine în jur, mi-am ales cu grijă bărbatu'. L-am ales pe Gus Carlino pentru că era ambiţios. Voia să se facă poliţist şi plecam şi noi din cartieru' ăsta împuţit.
— O casă în Queens, * spunea
*** Unul din cele cinci districte ale New York-ului**

(alături de Bronx, Brooklyn, Staten Island şi Manhattan).

Gus. Aşa că îl iau pe Gus care se dovedeşte a fi o lepădătură. Ştii ce-au zis vecinii când l-a călcat maşina aia? Au zis „Slavă Domnului’1… da, „Slavă Domnului”. Şi Frankie… nu-i decât un alt Gus. Bucăţică ruptă. Îl are pe taică: su în el. Frankie n-a iubit decât un singur om în viaţa lui şi ăsta a trebuit să fie jigodia aia de Gus… pentru că ei doi erau exact la fel. Erau la fel, de-asta. Dacă Gus trăia, ai fi văzut. La fel amândoi.

— Doamnă Carlino, începu Grady.

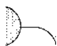
— Nu… O s-o zic acu’ şi pe urmă n-am să mai zic nimic. N-o să-mi mai spuneţi voi ticăloşilor ce. Să fac. Nick Gorlin, spuse ea cu scârbă, pe vremuri îl ştergeam la nas pe Nick Gorlin. Ș-âcu vine aici și se dă rotund. Și-și aduce prietenii… alţii care se dă mare şi nu ştiu ce înseamnă să trăieşti aci. Un singur vis am avut, Malory, unu’ singur. Să plec din cartieru’ ăsta… undeva un’ să pot dormi cu lumina stinsă și să nu mă gândesc la șobolanii care ies din găurile lor… undeva un’ să nu fie beţivi care să-şi facă nevoile în hol… undeva un’ să-mi fie cald iarna. Ei bine, n-am reușit cu Gus și Frankie e și mai rău, da’ am o șansă cu Marie a mea. Am crescut-o bine. Fiecare bănuţ pe care-l scot merge pe ea.

— O investiţie? întrebă încet Grady.

— Da, s-ar putea zice aşa. Fac aşa ca să aibă haine frumoase şi să înveţe să vorbească bine la şcoala de maniere elegante. Are o educaţie catolică bună şi în vara asta ia lecţii de stenografie ca să-şi îmbunătăţească talentele. Apoi o să înceapă să

C*D

shapetype32linewidth8890

muncească. O muncă respectabilă. O să muncească într-un birou ca lumea, o să întâlnească un om ca lumea. Oricum, un om cu ceva bani şi un viitor.

— Şi o s-o ia de nevastă. Şi pe urmă o să fiţi voi trei, nu?

— Da, o s-o ia de nevastă. Ea-i fată cuminte. Dac-o prind că face prostii îi sucesc gâtu' şi ştie asta. O să se mărite, cu acte şi când s-o duce ia casa ei o să mă duc şi eu cu ea. Doar mi-o datorează.

— Şi Frankie?

— Nu-i loc pentru Frankie în planurile mele. Drăgu- ţu' ei nici n-o să ştie că are un frate.

Grady se ridică şi se îndepărtă de birou. Voia să umble, să-şi înăbuşe furia şi neputinţa, dar nu avea loc în încăpere şi se întoarse la scaunul său.

— Totu-i aranjat pentru voi două. Sau Marie nu ştie de planurile dumitale?

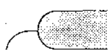
— O să ştie când îi vine timpul să ştie. Acu' învaţă stenografie.

Grady clătină din cap, cu privirea rece.

— Eşti mama lui.

— N-o spune de parcă'ar fi ceva sfânt, să fii mamă. Oricum, sunt ce tre' să fiu şi tre' să-mi pese de mine… cine nu poa' să m-ajute, n-am nevoie de el. Aşa că stai acolo şi te gândeşti ce femeie ticăloasă-i Anna Carlino. Ei bine, eu ştiu ce înseamnă să trăieşti toată viaţa într-o ladă de gunoi. *Ştiu,* Domnu' Mare Doctor. Ce ştii tu? Crezi că dacă-ţi pui o haină albă şi lucrezi aci, po' să-nţelegi? Unde locuieşti? Nu pe-aci, nu. Şi nici Domnu' Mare Doctor Gorlin, nu mai stă pe-aci…

sunteţi grozavi amândoi. Nici nu v-aţi pus numele în

cartea de telefon. Ştiu, că v-am căutat p-amândoi. Sigur, când voi doi vă duceţi acasă, când voi toţi vă duceţi acasă, vă duceţi în nişte locuri plăcute. Eu mă duc acasă și mă duc într-o ladă de gunoi. Eu…

— Doamnă Carlino, eu nu judecam pe nimeni. Nu sunt aici pentru asta. Nu voiam decât să discut despre Frankie, atât. Am încercat și n-am făcut bine, spuse el. Brusc Grady se simţi stânjenit în faţa femeii. Văzu părul tapat şi băţos, dat cu fixativ, picăturile de transpiraţie deasupra buzei superioare, privirea dură și vicleană sub fardul verde; văzu ura şi egoismul și totuși simţi milă faţă de ea, tot atât de mult pe cât dezgust, căci ştia că fiecare clipă a vieţii ei fusese o continuă disperare. De-acum o să vorbesc direct cu Frankie, spuse el, ca o concluzie. Doar dacă nu e neapărată nevoie să te implic şi pe dumneata, adăugă el ridicându-se. Se uită la ceas. Farmacia ar trebui să fie deschisă acum.

— Nu-mi vorbi de parcă. Mi-ai face o mare favoare, Malory. Nu există favoare. Ce-i de luat, o să iau. Cel puţin atât am învăţat de la Gus.

Grady își trecu o mână obosită peste ochi.

— Lasă-l în pace pe Gus, spuse el și apoi regretă.

Faţa ei se înroşi brusc şi ea sări de pe scaun.

— Nu mă face, Malory. Ţi-o zic frumos. N-am nevoie de înţepături deştepte de la tine. Ţi-am văzut drăguţa… şi o văzui și pe nevasta lu'Gorlin. El nu ştie, da' am văzut-o în aceeași zi în care am văzut-o pe drăguţa ta. Amândouă aşa delicate, spuse ea

furioasă, aşa nişte doamne grozave… Fă tu pe deşteptu' cu mine și n-o să-mi pară rău să le zic niscaiva cuvinte unor cioroi despre fetele astea albe grozave.

Într-o clipă Grady ocolise biroul și acum era aplecat deasupra ei, plin de furie. Privirea îi era dură, oţel albastru, obrajii două pete roşii; când vorbi, vocea îi era foarte joasă,

dar tonul plin de o mânie rece.

— Ascultă-mă cu atenţie, doamnă Carlino. Nu vreau să te mai aud vreodată pomenind de fetele alea. Din clipa asta fetele alea nu mai există. Înţelegi? Ea făcu câţiva paşi spre uşă. Încercă să pună mâna pe clanţă, dar el fu acolo înaintea ei şi-i bară drumul. Şi încă ceva, continuă Malory, ca să nu uiţi ce-am spus. Oricând vreau pot să am o lungă discuţie cu Marie, preţioasa dumitale Marie. S-ar putea să nu o intereseze planurile dumitale după ce discut cu ea. Gândeşte-te la asta, gândeşte-te bine înainte să te *gândeşti* măcar să mai pomeneşti de fetele alea.

Anna Carlino scoase un geamăt puternic ce se transformă în ţipăt. În ochii ei licări înţelegerea şi înainte ca Malory să se poată apăra cu braţul, ea-şi ridică geanta şi-l lovi peste faţă, o dată şi încă o dată, înjurându-l şi urlând la el, până când cineva o trase înapoi. Era Jim Trankos, tăcut, calm, ţinându-i braţele strâns la spate.

În clipa următoare, Nick Gorlin se năpusti în cameră, se uită întâi la ea şi apoi la Grady şi văzu tăietura de pe faţa lui.

— Opreşte-te, spuse el tăios. Când vorbi din nou

CzD

privirea îi era furioasă. S-a auzit…

— Nick, spune-i amicului tău… spune-ijncepu Anna Carlino, cu vocea sugrumată de furie. Renunţă să mai vorbească şi începu să se zbată în strânsoarea lui Jim. Dă drumu’, strigă ea, dar Jim continuă s-o ţină până ce Nick clătină din cap, şi atunci îi dădu drumul şi ea fugi din încăpere.

Nick se uită liniştit la Jim.

— E-n regulă, spuse el şi Jim ieşi, închizând încet uşa în urma lui. Nick aşteptă o clipă înainte să vorbească. Trase adânc aer în piept şi se aşeză pe un colţ al biroului şi-l privi calm pe Grady, deşi privirea îi era mânioasă. E-n regulă?

întrebă el.

Grady își scoase o batistă din buzunar și și-o puse pe obraz. — Rea ca un șacal, asta e.

— Te-ai atins de ea? întrebă aspru Nick, încrucișân—du-și brațele la piept, cu pumnii strânși.

— În viața mea n-am dat într-o femeie. Nu că nu m-aș fi gândit s-6 fac adineauri, spuse Grady și brusc rânji. Scutură din cap și un cârlionț roșcat îi căzu pe frunte. Tu ai fost cel care a zis să lupți împotriva focului cu foc.

— Ce s-a întâmplat?

— A obosit să ne amenințe, pe mine și pe tine. A început cu fetele, l-am întors-o și s-a schimbat la față și mi-a ars una.

— Fetele? întrebă Nick și brusc deveni prudent. Adică Tessa și…

— Doar vorbe, ridică din umeri Grady, dar am vrut

să știe că nu-mi place și că n-o s-o las să spună orice.

Nick se încruntă.

— O ceartă cu un pacient. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva la Municipal, aș fi vrut capul doctorului, știi asta, nu?

— Aici nu-i nici Municipalul, nici Bellevue. S-a terminat cu ele, spuse Grady și se rezemă de masa de consultație privind undeva în depărtare. Cele mai frumoase vise le-am avut când eram rezidenți. Totul se putea rezolva doar fiind mai bun decât cel de lângă tine.. * Mi-aduc aminte, n-am uitat. Dar câte *nu* știam atunci. Cri'stoase, când mă *gândesc* câte nu știam. Apoi, lucram în locuri unde pacienții veneau și plecau. Nu trăiam cu ei, ca aici. Aici suntem cu toții împreună și trăim într-un mic oraș. Cineva strănută în Strada 5 și cineva pe Houston zice „Noroc”. Câteodată primești un șut în fund. Îmi tot spui să învăț cartierul. Grady se uită la Nick. Ei bine, învăț că ei trebuie să știe că nu ne pot călca pur și simplu în picioare.

.

— Prea multe se întâmplă. Săptămâna trecută Hank a luat un pumn în gură de-la un tip pe care-l trata. Dacă Brian n-ar fi. Intrat acolo Hank l-ar fi făcut praf.

— Am auzit. O să mai dureze, Nick, spuse Grady şi se uită la batista pătată de sânge. Dar până atunci noi trebuie să le arătăm că nu vrem să stăm liniştiţi şi s-o încasăm. Dacă le arătăm că ne e frică, doar o dată, putem să ne facem bagajele şi s-o întindem, spuse el şi-şi strânse batista într-un ghemotoc şi o vârî la loc în buzunar.

În

— Ei şi noi. Asta e greşit, atitudinea lor şi a noastră… două tabere diferite.

Grady se uită în altă parte şi apoi din nou ia Nick.

— Doamna Carlino tocmai a spus acelaşi lucru. Furioasă că nu locuim şi noi aici. Cu adevărat furioasă.

— Asta pot să înţeleg. O să înţelegi şi tu curând.

— Am simţit nevoia să mă apăr. Şi apoi, când a spus că nu suntem în cartea de telefon, am…

— De unde ştie? întrebă repede Nick.

— Ne-a căutat.

— Asta dovedeşte că e necesar. Cine ştie cine ne mai caută adresele? Nu pot s-o expun pe Tessa la aşa ceva. Nu pot să-i expun pe medicii mei la aşa ceva.

Grady tăcu o clipă, apoi se uită atent la Nick.

— Totul e atât de ciudat… trebuie să trăim şi noi şi ei. Să avem grijă de oameni şi în acelaşi timp să ne temem de ei.

— Nu e vorba de teamă ci trebuie pur şi simplu să ştii care e situaţia.

Grady zâmbi.

— Te joci cu cuvintele. Oricum ai spune-o, e o separare. Ca şi cum ai vrea să te duci undeva, dar n-ai vrea să întorci spatele. Aşa cum doamna Carlino mă scoate din minţi, dar îmi şi pare rău pentru ea. În tot ce facem există două

atitudini, aşa se pare.

— Mă bazez pe faptul că timpul va şterge linia de demarcaţie. Când cartierul va înţelege că suntem sinceri… spuse Nick şi lăsă gândul neterminat. Ai

’ C 70 —

vorbit cu Frankie?

— Cred că vrea. O să mă lase să aştept o zi, două, dar o să vină.

— A fost chiar aşa uşor?

— Da. Ţi-am spus, a fost în mare parte ideea lui de la început. Fără ţipete, fără rugăminţi, am spus doar că-l vrem.

— Mi-ar place să mă înşel asupra lui, ştii doar.

Difuzorul se auzi deodată şi amândoi ridicară privirea. „Dr. Gorlin la telefon. Dr. Gorlin la telefon.11 Era vocea lui Jim, şi ieşiră amândoi din cabinet, străbătând cu paşi mari coridorul. Nick se duse la telefon iar Jean îi întinse lui Grady câteva fâşii lungi şi înguste de hârtie. Grady le urmări repede cu degetul, dând din cap pe când citea liniile sinuoase.

— Exact ce-am crezut. Nimic. Trimite-l pe domnul Benke acasă, spuse el zâmbind.

Jean plecă spre camera de urgenţe şi Grady se rezemă de birou, aşteptându-l pe Nick. Nick închise telefonul şi se uită la Grady.

— John Woods. Clătină din cap. Inoperabil, îi dau drumul în dimineaţa asta.

— Fir-âr să fie. Îmi pare rău. Cât i-au mai dat?

— Patru luni. Poate.

Grady privi fix către podea.

— Ştie?

— A spus că ar prefera să afle de la noi. Vine direct aici, spuse Nick şi răsuflă adânc. Fir-ar să fie, numai cei de treabă o păţesc.

— Isuse! auzise vocea lui Jim şi se uitară amândoi

la el şi-i urmăriră privirea aţintită spre uşă.

— Repede, spuse Nick şi toţi trei se repeziră spre uşa de la intrare.

O femeie se prăbuşise în prag. Ştiură cine e numai pentru că recunoscură fetiţa agăţată de picioarele ei. N-ar fi recunoscut-o după faţă, căci fusese bătută şi era plină de sânge. Partea dreaptă a feţei părea să se desprindă, sângele era peste tot, iar ochiul drept era deja închis şi umflat. De durere femeia nu mai avea glas şi braţele îi atârnau inerte în părţi; fetiţa era încă în pijama, plângea şi era buimacă, de parcă ar fi fost sculată brusc din somn.

Jean o luă pe fetiţă şi o duse la recepţie. Jim ridică uşor femeia. În braţe şi merse cu ea în camera de urgenţe. O întinse pe masă şi apoi plecă, lăsându-i pe doctori să-şi facă treaba. Grady se spălă de câteva ori pe mâini cu săpun şi apoi se duse la dulap. Scoase dezinfectant, vată şi pansamente şi le puse pe o tavă lângă masă. Se aplecă şi şterse faţa femeii, vorbindu-i tot timpul cu blândeţe. Nick îi puse stetoscopul pe piept, cu faţa încruntată de concentrare. Grady continuă să cureţe sângele, în timp ce Nick îndreptă lampa de buzunar spre pupilele ei.

— Ţine-o, îi spuse lui Grady apoi îi deschise uşor ochiul drept şi-l cercetă la lumina lămpii. Oftă şi dădu din cap. A âvut mare noroc, spuse el liniştit. Nu are nimic. A scăpat ca prin urechile acului, adăugă el şi se duse la frigider. Luă o seringă şi o umplu cu un lichid transparent şi se întoarse la masă. Şterse braţul femeii cu un tampon şi introduse acul; ea era atât de

amorţită de durere încât nici nu simţi când acui pătrunse. Jean se întoarse în cameră şi rămase în picioare lângă Grady.

— Termină tu, spuse el arătând spre faţa pe jumătate curăţată a femeii, apdi se dădu puţin în spate şi-l trase pe Nick deoparte.

— Pare mai rău decât e de fapt, dar fruntea ei are nevoie de câteva copci.

— Ştiu. Lasă-mă să-i iau tensiunea, spuse Nick, suflecând mâneca pe braţul ei slab.

Se aplecă asupra ei, umflând de câteva ori manşonul tensiometrului până ce fu mulţumit.

— E bine… doar ameţită. Mai las-o câteva minute până s-o coşi.

— Am terminat, le strigă Jean.

— Librium 10, spuse Nick şi Jean ridică părţile laterale ale mesei și se duse la dulap.

Grady se uită la femeie şi apoi la Nick.

— Ce facem? Nu vreau s-o tot trimit acasă; luna viitoare o să se întoarcă aici în acelaşi hal.

— Îl iubeşte, spuse liniştit Nick.

— Asta-i grozav, dar într-o bună zi o s-o omoare. În fiecare săptămână se îmbată tot mai tare şi loveşte tot mai tare.

— Am vorbit cu ea, Grady. Nu vrea să depună mărturie şi sergentul Mendez nu-l mai arestează dacă ea nu vrea. Ultima dată când l-a arestat ea a negat totul. Nick îşi întoarse privirea. Problema e că ea *aşteaptă* să fie bătută, o acceptă.ca parte a înțelegerii. Nick tăcu şi privirea i se îmblânzi. Vezi tu, el nu vrea,

nu vrea s-o facă să sufere, dar nu se poate abţine. Disperarea se adună şi se adună, până ce simte nevoia să lovească.

— Şi noi trebuie să-l lăsăm să facă ce vrea? întrebă exasperat Grady şi atunci văzu brusca oboseală din ochii lui Nick.

— Nu, oftă Nick. Diseară mă duc să discut cu Tony. Încă o

discuţie. O să-i spun că de data asta mai avea jumătate de centimetru şi-i atingea ochiul… că putea să-l piardă. O să-i spun toate astea.

— Şi ştii ce-o să facă? O să plângă. O să-mi toarne un pahar de bere. O să-mi spună cum era în ţara lui. O să-mi spună cât regretă că a venit aici… cum nu poate câştiga suficienţi bani să-şi hrănească familia… cum îndură şi îndură până când în final începe să bea şi devine furios şi o loveşte. O să-mi spună cum ieri a tras apa la toaletă şi odată cu apa a apărut şi un şobolan. Cum un nenorocit l-a atacat pe copilul lui pentru cei douăzeci de cenţi pe care-i avea pentru mâncare. O să-mi vorbească despre cartier, Grady. Şi despre ura lui. Nick lăsă în jos privirea şi lovi absent podeaua cu piciorul. Numai că nu-i nevoie să-mi spună. Eu ştiu. Timp de cinci ani Tony Nadez a fost lovit, *schilodit* de cartierul ăsta şi loveşte şi el în singurul fel pe care-l cunoaşte. Nu e drept, dar asta e. Termină o duzină de cutii de bere sau jumătate de rom şi începe să viseze un loc însorit şi palmieri, un loc unde din când în când oamenii sunt drăguţi unul cu altul. Apoi se uită în jurul lui şi vede realitatea… gândacii de pe pereţi, patru copii înghesuiţi într-un

dormitor nu mai mare ca o debara. Tencuiala crăpată, firele care ies din perete, găurile, din duşumea gnde trăiesc şobolanii. Vede apartamentul îngheţat iarna şi sufocant vara şi vede că nevasta lui arată atât de bătrână, din cauza grijilor şi a muncii şi se înfurie, spuse Nick. Se înfurie foarte tare.

Nick îşi trecu o mână pedte faţă. Grady îşi întoarse privirea, căci nu ştia ce să spună. Îl văzu apoi pe Nick întorcându-se către femeia de pe masă.

— Rosa… o să fie bine, spuse el cu blândeţe. Odihneşte-te puţin şi în curând doctorul Malory o să… o să-ţi aranjeze tăieturile… înţelegi? o să coasă, spuse el şi îi arătă cu mâinile. Ea dădu din cap şi încercă să zâmbească. O văzu uitându-se

la Grady şi-i văzu ochii întunecându-i-se de frică. Îl privi întrebător pe Nick şi el îi luă mâna subţire în mâna lui. N-o să-l chemăm pe Mendez. Îţi promit, o linişti el. Ea se uită din nou spre Grady şi Nick îi strânse mai tare mâna. Nici doctorul Malory n-o să-l cheme pe Mendez. Rosa? în seara asta o să vin la voi şi o să vorbesc cu Tony. O să vorbim despre multe, cum facem mereu. În regulă? E în regulă? îi zâmbi blând până ce ea se destinse şi neliniştea îi dispăru din ochi. Bun, odihneşte-te puţin şi noi o să te facem frumoasă. Connie e bine. E cu Jim… ştii, Jim cel mare. Nick zâmbi din nou şi făcu un semn larg cu mâinile în aer. Apoi se îndepărtă de masă şi se apropie de Grady. Cât e aici, fă ceva cu tăietura aia, îi spuse el.

— În regulă.

— Fă-o.

— Da, mămico, o s-o fac, spuse Grady, dar nu zâmbi, iar ochii lui erau trişti şi foarte liniştiţi, căci uitându-se la Nick cum îi vorbea Rosei Nadez se simţise deodată ca un străin.

Nick îl bătu uşor pe umăr.

— Te simţi puţin lăsat pe dinafară, zâmbi el.'

— Tu înţelegi toate astea, spuse Grady Uitându-se la femeia de pe masă. Uneori îmi spun că eu n-o să fiu în stare niciodată.

— O să fii, Grady. O să-ţi pară rău, dar o să fii, spuse Nick şi ieşi din încăpere.

Grady se uită lung după el, zâmbind uşor pe când îşi amintea ce spusese unul din medicii de la Municipal. „Nick îmi aminteşte de ce spunea yoghinul Berra despre cineva. Te învaţă din experienţa lui”.

— Grady, cred că e gata acum, spuse Jean.

— Pregăteşte tava. Grady dădu din cap şi se aplâ- că spre Rosa Nadez. Atinse uşor pielea umflată din jurul ochiului. Acum o să ne opupăm de tăieturile astea, da? spuse el

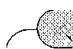
dându-i la o parte părul castaniu de pe frunte. Mă ajuţi?

Femeia îşi mişcă buzele şi ochii îi deveniră blânzi.

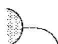
— Da.

Rv

GH)

Clinica Corlin

4-

Dimineaţa deveni mai zgomotoasă pe măsură ce se îndrepta spre amiază.

Pacienţii întrebau şi cereau, se burzuluiau şi glumeau, se uitau sfidător şi zâmbeau.

Doctorii erau calmi şi ajutau, se încruntau şi zâmbeau. Dar era acolo un medic a cărui’expresie nu se schimba niciodată,

— Te te rog, spuse Brian Morgan pe când degetele sale examinau cu grijă, pe îndelete, pacienta de pe masă. Nu se grăbea, gesturile sale erau încete, căci Brian Morgan era precaut, fără hotărâri bruşte sau capricii. Trecea în mod logic de la A la B şi apoi la C, nestânjenit de grabă, nepăsător la impertinenţă.

Avea o faţă plăcută, o gură frumoasă, iar părul lui zburlit era de culoarea castanelor coapte. Avea ochi frumoşi, cenuşii ca fumul, mari şi tiviţi cu ciudate gene aurii. În ochii aceiâ se citea un spirit viu, iar mintea lui *care zâmbea foarte rar…*

– Întinde

era ageră şi inteligentă, deşi gândurile sale, în cea mai mare parte, erau ştiute numai de el, într-atât era de închis în sine.

Brian se îndepărtă de masa de consultaţie şi deschise un paravan alb mare.

— Te poţi îmbrăca acum, spuse el şi se duse la chiuvetă, se

spălă pe mâini şi se şterse feu grijă, apoi ieşi din încăpere şi se duse la oficiu.

— Unde o fi? se întrebă el, apoi văzu ce căuta, se apropie de căruciorul laboratorului şi luă un stativ cu eprubete din duzina aflată acolo. Aruncă o privire în jur.

Etajul întâi era aglomerat; feţe negre tinere sub claia de păr creţ, feţe albe tinere, cu păr ciufulit, prost tăiat acasă, se priveau cu suspiciune. Câţiva copii se jucau zgomotos pe podea sub privirile mamelor lor, concentraţi asupra unor camioane de plastic şi a cuburilor de lemn împrăştiate peste tot. Sărăcia, ce cu greu, putea fi văzută la copii, era vizibilă la femei, în hainele lor jalnice, ieftine, care nu le veneau bine. Cele mai tinere, mamele, îşi dădeau silinţa să arate cât de cât moderne, dar ceea ce de la depărtare părea modern, privit de aproape era un amestec de pantofi de plastic şi cusături destrămate, de ţesături ieftine şi mărgele de sticlă; femeile în vârstă, bunicile, nu-şi mai dădeau nicio silinţă – erau în rochii de casă fără formă.

Brian se strecură sprinten printre copii şi se întoarse în cabinetul său. În pragul uşii se răsuci şi privi peste umăr, dând impasibil din cap către Nick,

care tocmai intra împreună cu un copil în cabinetul alăturat. Aşteptă până se auzi uşa închizându-se şi apoi se întoarse la pacienta sa. Legă un garou în jurul braţului şi-i dădu câteva lovituri până ce apăru o venă. Introduse acul şi privi sângele scurgându-se în seringă.

— Am scăpat acum de infecţie. De săptămâna viitoare o să mergi la doctorul Sturgis.

— Oh, doctore, de ce? Cum vine asta?

Brian scoase acul şi puse în locul lui puţină vată şi-i îndoi braţul ca să-l ţină strâns. Îi scoase garoul şi-l puse împreună cu sângele într-un stativ de sârmă. Tânăra se dădu jos de pe masă şi se aşeză pe scaunul de lângă biroul lui, privindu-l

cum scrie în fişa ei, cu scrisul lui mare, ordonat. După câteva clipe Brian puse jos stiloul şi se uită la ea.

— Doctorul Sturgis e obstetrician.

— Care-i diferenţa? Şi tu eşti doctor.

— Eu nu sunt obstetrician, spuse el calm. Chiar vrei copilul ăsta? Eşti sigură?

— Da, sunt sigură. Ştiu că po’ să scap de el dacă vreau, da’ vreau să-l ţin. Poate Petey şi cu mine ne căsătorim, poate nu, da’ vreau copilul.. O să am grijă de el.

, Brian dădu din cap şi închise fişa.

— N-ar trebui să ai probleme cu sarcina. O a doua sarcină…

— N-am niciun copil, spuse ea repede.

— Nu, dar ai mai avut o sarcină. Cu avort sau fără, asta e acum considerată a doua sarcină.

OE

Mary Ganter îl privi şi apoi se uită în altă parte. Cu gândul aiurea, îşi puse o mână pe stomac, deşi fiind în luna a doua, nu avea ce simţi.

— Petey nu ştie de prima dată.

— O să-i spui?

— Nu ştiu. Poate îi spun, dacă ne căsătorim. Nu ştiu. Nu tre’ să ştie neapărat, nu?

— Tu hotărăşti.

— Tu ai face-o dac-ai fi în locu’ meu?

— Mary, eşti foarte tânără. Ca şi Petey. Aveţi amândoi mulţi, mulţi ani înainte. Nu mi-ar place să văd anii ăştia stricaţi de vechi secrete care oricum nu contează. Toată lumea greşeşte, nu eşti singura.

— Eu greşesc mai mult decât toţi. Sunt tare ghinionistă, doctore.

— Nu-i bine să gândeşti aşa. Eşti şi tu om şi eşti tânără, asta-i tot. Acum trebuie să începi să te gândeşti la viitor. Uită

ce-a fost, spuse el liniştit şi se ridică. Şi dacă ai vreo întrebare, despre orice… vino şi întreabă-l pe doctorul Sturgis, sau întreabă-mă pe mine. Nu încerca să afli răspunsurile… orice răspunsuri… pe stradă. De obicei sunt greşite şi probabil periculoase. Acum trebuie să te gândeşti la copil.

— Da, în regulă.

Ea dădu din cap şi se ridică. Brian o privi o clipă fix, apoi se aplecă asupra fişei ei, scoase de acolo un pliant şi i-l dădu.

— Asta e despre un cămin-maternitate. Un loc unde te poţi duce să stai până se naşte copilul.

V: (, 86)”

Citeşte-l. Dacă te interesează, o să discutăm despre asta.

— Un cămin? întrebă ea şi privirea îi deveni prudentă. —

— Doar un loc unde stau. Fetele până ce nasc. Nu e casă de corecţie, n-are nimic de-a face cu poliţia sau cu legea, sau altceva de genul ăsta. Doar un loc unde poţi fi îngrijită bine, cu atenţie. M-am gândit că te-ar putea interesa. Citeşte-o şi vezi ce crezi.

Ea se uită cu suspiciune la pliant şi apoi îl băgă în geantă.

— O s-o citesc da’ nu vreau să vorbesc despre ea cu ălălalt doctor. Chiar… chiar dacă tre’ să mă duc la el în loc de tine, po’ să mai vorbesc cu tine? Despre… nişte chestii. Dacă o să vreau.

— Sigur,dădu el din cap. Aici mă găseşti, spuse el şi se duse la uşă. O deschise şi ieşi şi el în urma fetei, privind-o cum se îndreaptă spre oficiu pentru următoarea programare. O văzu discutând cu sora, dând aprobator din cap şi îndreptându-se spre scări. Paisprezece ani, şi faţa plină de coşuri. Brian se întoarse şi se uită la şirul de pacienţi. Se duse la femeia cea mai aproape de el, care se chinuia să ţină în braţe un copil ce se zbătea.

— Bună, spuse el şi-i luă din mână fişa; se uită la numele

scris pe ea, apoi la copil.

— Aretha? Bună dimineaţa, domnişoară. Hai să facem o plimbare împreună, spuse el şi o luă în braţe şi o duse în cabinet. O aşeză pe masă şi se întoarse către mamă.

87

— Ce-o supără?

— O durere afurisită de gât. Asta-i a patra anu' ăsta, din iarnă. Şi glandele e toate umflate. Jur că de fiecare dată când mă uit la ea se ţine de gât.

Brian se uită cu atenţie la însemnările din fişa copilului şi spuse:

— Când vine toamna va trebui să ne gândim să-i scoatem amigdalele.

— Nu… nu! se bosumflă fetiţa.

Brian se apleca mai mult spre ea.

— O să mănânci câtă îngheţată vrei.

— Nu vreau nicio îngheţată.

Brian îşi scoase din buzunar lampa şi aplecă pe spate capul fetiţei.

— Deschide gura mare. Fă „A", spuse el blând.

— Nu, nu, nu, nu, spuse încăpăţânată fetiţa, scuturându-şi capul.

— Nu, spuse Brian, rezemându-se de marginea mesei-, cu braţele încrucişate, cu spatele la copil. Pun pariu că aâtceva nu ştii decât să spui „nu".

— Ba ştiu.

— Poţi să spui… se uită în jur… geam.

— Geam.

— Asta-i prea simplu. Pun pariu că nu poţi să spui… oaie.

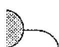
— Pot! Oaie, spuse fetiţa, lovindu-l cu pumnul în spate.

Brian se întoarse.

— Mai tare.

— Oaie!

C®D

— Nu te aud, insistă el.

— Oaie! ţipă fetiţa şi într-o clipă lampa lui Brian îi lumina gâtul.

— Mai tare, mai tare… Tot nu te aud, repetă el, mereu, până ce putu să-i vadă bine gâtul.

Niciunul din ei nu-l observă pe bărbatul care stătea în prag, privindu-i. Era Nick, care se uita amuzat la ei, cu un zâmbet larg pe faţă. Stătu şi-i privi, aşteptând, aşteptând ca Brian să înceapă să zâmbească. Dar Brian nu zâmbi; îşi continuă treaba cu o faţă lipsită de expresie şi Nick se întoarse şi se îndepărtă.

— John Woods tocmai urcă! îi strigă o soră şi se întoarse în scaunul ei turnant şi se întinse spre un teanc de fişe. Îi dădu una fără niciun comentariu, deşi îi văzuse privirea brusc întunecată. E rău?

— Rău, răspunse scurt Nick.

O porni încet pe coridor, lovindu-şi fişa de picior.

5

r

O ruptură în'haos, o ruptură în zgomot. Aminteşte-ţi bine de anii dinaintea acestui an, de vremurile dinaintea acestor vremuri.

Clipele.

Aminteşte-ţi în linişte…

IDa ora două valul de pacienţi se rărise şi Grady mergea alene de-a lungul coridorului de la parter spre recepţie. Se uită la programări, apoi îi spuse ceva lui Jim înainte de a se îndrepta spre o uşă care ducea la subsol. În timpul zilei

subsolul era sală de mese pentru personalul Clinicii; seara devenea un club pentru tinerii din cartier. Nu era o sală prea grozavă, dar era suficientă pentru medicii, surorile şi infirmierii care o foloseau. Era un subsol mare, înalt, mobilat cu obiecte vechi, dar confortabile. Erau acolo o masă de biliard luată de ocazie, o combină muzicală mică, o măsuţă veche joasă şi rotundă, încărcată cu reviste de sport şi o canapea albastră cu arcurile rupte. Un

Z*L

automat pentru băuturi răcoritoare şi unul pentru cafea şi supă. Un automat pentru dulciuri stătea rezemat de un perete cafeniu, ia/ în faţa lui un automat pentru ţigări. Într-un colţ se afla un joc mecanic nou şi strălucitor, darul unui medic din Chicago; în alt colţ, o masă dreptunghiulară de metal. Mai erau în cameră un frigider mare şi şase scaune.

Grady pătrunse în încăpere şi se îndreptă spre masa de metal. Luă o farfurie de plastic şi o umplu cu salată şi gustări reci, apoi, ţinând-o în echilibru într-o mână, îşi turnă cafea într-un pahar de plastic. Se duse la canapea şi se aşeză, începând să mănânce absent. Privirea îi era înceţoşată, pierdută undeva departe, în camera goală şi liniştită, şi stătea aplecat în faţă, cocoşat peste măsuţa joasă. Frunzări alene o revistă sportivă, fără să se uite cu atenţie, oprindu-se din când'ân când să privească o fotografie. Deodată simţi o mână pe umăr şi tresări. Ridică ochii şi-l văzu pe Nick stând în picioare lângă el, cu un sandvici în mână.

— Eşti la un milion de kilometri depărtare, spuse Nick şi se aşeză lângă Grady. Muşcă din sandvici şi mestecă repede, înfometat. Ei bine, spuse el după ce înghiţi, l-am văzut pe John Woods, l-am spus.

— Cum a primit vestea?

— Aşa cum m-am aşteptat. A spus să nu plâng pentru el… că mai are ceva timp de trăit şi are de gând să folosească

fiecare minut. Am încheiat citatul, spuse liniştit Nick.

— Ce om de treabă! Un om adevărat. Ascultă-mă

pe mine, dacă aş duce o viaţă ca a lui John, o viaţă bună, o viaţă cumsecade şi ar veni cineva şi mi-ar spune că am cancer… Cristoase, aş urla. Crede-mă. Dar John nu.

— Nu, John nu, spuse încet Nick. Apoi se întoarse şi se uită la Grady. La ce te gândeai adineauri, când erai la un milion de kilometri depărtare?

— La nimic în mod special. La diverse, spuse Grady, apoi ridică privirea când uşa se deschise şi Brian intră în încăpere.

Grady îi făcu semn cu mâna.

— Vino-ncoace, strigă el.

Brian se uită la ei şi se apropie de canapea. Nu spuse nimic, îi privi doar cu atenţie şi văzu bandajul de pe obrazul lui Grady şi privirea abătută a lui Nick.

— O dimineaţă agitată? întrebă el, uitându-se de la unul la altul.

— Ca de obicei, răspunse Nick.

— Hei, Brian, ghici cine o să lucreze aici în vara asta, spuse Grady.

— Cine?

— Frankie Carlino.

— Oh.

— Asta-i tot ce ai de zis? zâmbi Grady.

— Nu-i puştiul meu preferat. Nu cred că e puştiul preferat al nimănui.

— Te deranjează c-o să fie aici?

— Nu, deloc. Probabil că are nevoie de tot ajutorul pe care-l poate căpăta, spuse liniştit Brian, apoi se întoarse să plece.

GŞD

— De ce nu-ţi iei o farfurie să mănânci cu noi?

Întrebă Grady..

— Mulţumesc de invitaţie, dar mi-am adus asta, spuse Brian şi scoase din buzunar o ediţie broşată, ponosită, a povestirilor lui Updike*.

Plecă fără niciun cuvânt şi se duse la masă şi se aşeză cu spatele la ei. Nick ridică din umeri.

— Vezi? De asta vorbeam.

— Lasă-l în pace, Nick. Nu forţa nota. Grady zâmbi. Nu toată lumea e fermecătoare ca mine.

— Sau la fel de modestă.

— Sau la fel de modestă, spuse Grady şi apoi tăcu şi-şi plimbă neliniştit privirea prin încăpere.

Nick se rezemă pe canapea şi-şi întinse braţele deasupra capului.

— Ce face Courtney? în afară de nelinişte…

— Courtney e Courtney. N-am ştiut niciodată să spun exact ce face… Ţi-am spus, e într-o stare ciudată.

— Mi-ai spus.

— Cred că asta-i tot ce pot să spun.

— În regulă.

Grady scoase din buzunar o ţigară şi o aprinse. Trase adânc în piept, apoi se lăsă pe spate şi rămase privind fumul cum se pierde în sus.

— Mă gândeam azi-noapte când am văzut-o prima dată, spuse ol încet, ca pentru sine. Nick se uită la el dar nu spuse nimic, Grady îşi întoarse puţin capul şi

John Hoyer Updike (1932-), romancier şi poet american, autor, printre altele, a romanelor *Rabbit, Run* **(Iepure, aleargă) şi** *Rabbit Redux* **(Iepurele şi-a revenit).**

C*D

continuă alene. Veneam pentru prima oară la New York; aveam şaptesprezece ani şi eram speriat. Singur. Aici nu puteam avea un cal, sau măcar un câine mai mare. Nu aveam un prieten. Şi toate clădirile alea înalte… era ceva. Şi Empire State Building*… m-a făcut praf, spuse el, tăcu o clipă, apoi reluă. Prima dată când am văzut-o pe Courtney… ne-am întâlnit la crematoriul de gunoi, ştii? Mătuşa mea m-a trimis într-o seară să duc gunoiul. Deci, sunt în halat şi mă simt cam tâmpit umblând pe coridor pe jumătate dezbrăcat, cu *gunoi* în mână. Grady zâmbi scurt. Ajung la crematoriu, şi-o văd pe fata asta stând acolo cu gunoiul *ei.* Aproape că mi-a sărit inima din piept de spaimă. Mi-aduc aminte că am scăpat din mâini gunoiul. Nick zâmbi. Ce m-a apucat… Dacă asta s-ar fi întâmplat acasă, în Texas, ar fi fost cu totul altfel. Fata ar fi început să chicotească şi ar fi fugit, roşie toată. Ar fi încercat să-şi astupe cu mâna bigudiurile şi să-şi strângă mai bine halatul şi să facă mare caz. Dar fata asta… Courtney, a rămas acolo doar zâmbind. Apoi s-a aplecat şi m-a ajutat să-mi strâng gunoiul, martor mhe Cerul. Avea aproape şaişpe ani atunci, Grady clătină din cap, dar cât calm şi câtă siguranţă. Ar fi putut să o, servească cu ceai şi pe regina Angliei. Şi drăguţă. Foarte, foarte drăguţă. Grady răsuflă adânc, cu lenevie, şi-şi întinse picioarele în faţă. Acasă în Texas, cel mai apropiat oraş de

*** Empire State Building – a doua clădire din New York ca înălţime (şi a treia în lume), după World Trade Center, construită în 1931; are o înălţime de 381 în şi 102 etaje.**

ranch-ul nostru era Norther. Am mers la şcoală în Norther… şi am ieşit şi cu cea mai drăguţă fată din Norther. Debbie Ann. Pe lângă Courtney, Debbie Ann nu era nimic. Nimic. Grady îşi dădu deoparte buclele de pe. Frunte şi continuă. Şi deci fata asta… Courtney îmi întinde mâna, se

prezintă şi-mi aruncă un zâmbet cum nu mai văzusem până atunci. Şi de fapt nici de atunci încoace. Arată spre apartamentul părinţilor ei şi spune că ar trebui să venim odată să bem ceva. Eram copleşit, zău aşa. Atunci mi s-a părut ceva'dintr-un film… un băiat de la ţară o întâlneşte pe Grace Kelly.

Grady tăcu, dar Nick văzu vulnerabilitatea atât de clară în ochii lui. Văzu din nou cât de sensibil era Grady, şi oftă, căci ştia că asta avea legătură cu Courtney Ames, şi nu ştia ce să spună defepre ea. Uneori credea că o place foarte mult şi alteori nu era sigur; e puternică, îşi spuse Nick, poate să fie la ananghie, dar nu se prăbuşeşte niciodată, şi Nick nu ştia despre cine mai putea spune asta – nu despre Tessa, nici despre el însuşi, cu siguranţă nu despre Grady.

— Pentru prima oară, spuse Grady, am înţeles exact ce voiam. Se terminase cu Norther, pentru mine se terminase. Mintea mea spunea „adio, Debbie Ann”. Grady mai trase un ultim fum şi aruncă ţigara într-o scrumieră. Faţă de provincie, voce de provincie, minte de provincie. În faţa mea stătea o fată numită Courtney şi ea urma să-mi fie prietenă, iubită. Minunea asta… da, aşa am simţit atunci, spuse încet Grady.

DED

Nick aşteptă până ce fu sigur că asta era tot ce dorise Grady să Spună, apoi se uită la ceas. Mai era destul timp şi se bucură.

— De fapt, ce e în mintea ta, Grady?

— Doamne, n-o să uit niciodată acea primă dată, spuse Grady ca şi cum nu auzise întrebarea lui Nick. N-am fost niciodată atât de… impresionat. Mi-am spus că e mai grozavă ca Empire State Building. Şi bănuiesc că încă o mai cred, încheie el încet.

Nick îl privi gânditor pe Grady, cu buzele ţuguiate,

încercând să se hotărască ce să-i spună Grady simţi privirea lui Nick şi se întoarse.

— De ce mă priveşti aşa?

— Ai probleme cu Courtney? întrebă Nick.

— Asta-i o prostie!

— Nu-i chiar o prostie. Ar trebui să pui ordine în toate.

— N-am în ce să pun ordine. Încerc de mult să înţeleg viaţa mea şi a lui Courtney… N-ai niciun răspuns pe care să nu-l am şi eu.

— Am unul.

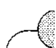
— Oh, sigur. Toată lumea asta blestemată divorţează, iar tu propovăduieşti căsătoria. Ce logică e asta?

— Ce face toată lumea n-are nicio legătură cu tine. Şi pe urmă, *nu* toată lumea divorţează. De pildă, eu.

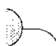
— Asta-i altceva, spuse repede Grady.

— De ce? De ce e altceva? Nick tăcu o clipă, se uită atent la Grady, apoi continuă. Grady, nu-mi place să-mi văd doctorii la pământ. Sau să nu „funcţioneze” bine pentru că au probleme în viaţa lor personală.

— Eu „funcţionez” perfect, mulţumesc frumos,

Clinica Corlin

spuse politicos Grady. «

— Schimbările astea ale tale de dispoziţie nu sunt în regulă. Poate că ar fi fost suportabile dacă tu ai fi doar un om de afaceri, dar tu nu eşti doar un om de afaceri. Tensiunile vieţii de medic se acumulează rapid şi înainte să-ţi dai seama. Şi-aşa e destul de greu să te descurci dacă viaţa ta e-n regulă, dar dacă nu e, te pot depăşi. Anii de facultate, anii de internat, cei. De rezidenţiat, asta se repetă mereu şi nimeni nu-i dă atenţie. Nu ştiu de ce, pentru că e ce! mai important lucru care se spune în toţi anii ăştia.

— Ce anume? întrebă nerăbdăto'r Grady.

— Că medicii sunt oameni obişnuiţi, dar *nu pot fi* oameni obişnuiţi.

— Nu ştiu ce dracu vrei să spui.

— Ştii, dar faci ce faci întotdeauna când un subiect te nelinişteşte, îl ignori. Grady, ce vreau să spun e că doctorii în primul rând trebuie să fie echilibraţi. Dacă nu au acest echilibru, trebuie să-l înveţe.

Grady se uită repede la Njck.

— Vrei să spui că sunt dezechilibrat, râse el.

— Nu ştiu cum eşti. Ştiu doar că am văzut cum schimbările tale de dispoziţie devin tot mai de neînţeles.

— Eu îţi povestesc cum am întâlnit-o pe Courtney într-un crematoriu de gunoi într-o noapte şi tu îmi serveşti prelegerea specială Gorlin. Nick, nu sunt un mucos de intern, spuse încet Grady. Nu vorbeşti cu un puşti. Mi-am plătit datoriile. Sunt aici. Iar tu nu mai eşti la Municipal… nu mai poţi să construieşti pe

V

CjED

\

toată lumea după chipul şi asemănarea ta.

— Asta crezi tu că vreau?

— Cred că vrei ce-i mai bun. Dar ceea ce tu consideri a fi cel mai bun, nu e părerea tuturor. Viaţa mea personală nu te interesează.

— Fiecare medic din Clinica asta mă interesează. Şi aşta include şi viaţa lui personală, pentru că ceea ce afectează viaţa personală a unui medic îi afectează şi munca. Eu nu încerc să mă amestec, încerc să ajut, asta-i responsabilitatea mea, tot aşa cum sunt răspunzător pentru orice pacient.

— De ce? întrebă Grady şi tonul amuzat dispăruse. Cine te-a făcut pe *tine* răspunzător pentru toată lumea? Unii

dintre noi vrem să fim răspunzători pentru noi înşine.

— Nu-i aşa uşor. Locul ăsta are multe lucruri în comun cu Municipalul şi unul dintre ele e că aici, ca şi acolo, o să ne aflăm în situaţii foarte dificile. Mai devreme sau mai târziu vom fi într-o situaţie limită, trebuie să se întâmple asta. Şi ceea ce vreau să ştiu sigur e cum o să ne descurcăm. N-o să mai avem timp de toane. Mă îngrijorează Brian şi într-un alt fel şi tu, pentru că nu pot să-mi dau seama cât de vulnerabili puteţi voi doi să fiţi.

— O să ne descurcăm.

— Nu sunt atât de sigur. De aceea sunt îngrijorat.

O umbră de surâs apăru pe faţa lui Grady.

— Te-ai simţi mai liniştit dacă m-aş căsători cu Courtney, asta e? Te-ai simţi mai liniştit dacă Brian ar zâmbi?

G*D

— Termină, ştii bine ce vreau să spun. Nu-ţi spun să te însori cu Courtney, nu-ţi spun să te însori cu nimeni. Sigur că nu vreau să-ţi spun că răspunsul la orice întrebare e căsătoria. Ceea ce-ţi spun e să te priveşti bine. Înfruntă acel ceva care te face să fii mereu gânditor. Ceva te frământă.

— Nimic.

— Grady, ori nu poţi să te scoli dimineaţa, ori nu dormi deloc. Râzi în hohote şi în clipa următoare eşti în cea mai neagră tristeţe. Ştiu că iei calmante, e trecut în evidenţa farmaciei. În nopţile în care nu eşti de gardă eşti întotdeauna… *întotdeauna* roşu de cât whisky bei. Mă uit la tine uneori şi eşti departe, foarte departe de realitatea momentului… foarte preocupat. Dacă ar veni la tine un pacient în starea asta, nu i-ai spune să-şi analizeze bine viaţa? Nu j-ai spune că sunt motive de îngrijorare?

Grady râse, cu ochi strălucitori şi cu o sclipire maliţioasă.

— Nu l-aş angaja să lucreze în Clinica asta.

Nick zâmbi.

— N-am văzut nimic în neregulă în munca ta. Dar să nu crezi că stau cu ochii numai pe fişele lui Brian.

— Oh, grozav.

— Nu cred că ţi-ar place altfel, spuse Nick şi se ridică. Trebuie să mă întorc sus.

— Şi eu, spuse Grady uitându-se la ceas.

Nick luă farfuriile şi le duse la un coş de plastic. Aruncă fugitiv o privire estimativă asupra mâncării de pe masă şi apoi se întoarse către Grady.

— Ţi-a spus Courtney că o să lucreze cu Tessa? Să adune fonduri?

— Da, mi-a spus. Azi se întâlnesc, aşa cred. De-a- bia aşteaptă să înceapă.

— Şi Tessa. Dacă se ocupă amândouă de latura financiară, nu trebuie să ne mai facem deloc probleme. — Sper, spuse Grady şi cei doi urcară scările, înapoi la lucru.

6

Ea era o licărire de culori dulci. Era atâta calm în făptura sa şi uneori nelinişte...

A

În pantaloni albi largi şi o cămaşă albastră mătăsoasă, Courtney Ames stătea în picioare lângă bufetul elegant şi strălucitor din apartamentul pe careul împărţea cu Grady Malory. Nu era încă ora trei; mai era timp până venea Tessa şi de aceea îşi turnă încet nişte vin roşu sângeriu î'ntr-Tin pocal de cristal. Traversă camera, se aşeză pe canapea şi-şi zări imaginea reflectată de geamul gravurii înrămate de pe peretele din faţa ei. Era o femeie frumoasă, o blondă palidă, calmă şi distinsă. Era genul de femeie care îţi venea în minte

când te gândeai la lumea bună a New York-ului; avea graţie, stil, strălucire şi o tinereţe ce părea veşnică. Frumosul ei păr blond era pieptănat peste cap şi cădea pe umeri. Pielea ei era deosebit de albă, ochii de un albastru delicat, iar lâ cei treizeci

şi unu de ani ai ei era numai umbre, secrete şi toane, ca un fum subţire gri albăstrui. Avea în ea ceva inocent, poate prea mult pentru vârsta ei, dar şi o anumită gravitate, o gravitate a cunoaşterii; uneori părea foarte obosită, uneori într-o privire scurtă şi bruscă sau în nemişcarea mâinilor se citea că ştie prea bine tot ce trebuie ştiut şi e îngrijorată şi uneori neliniştită. Dar totul» în ea era linişte. Gesturile ei erau delicate şi adesea nesigure.

Courtney era scriitoare; lucra acasă scriind, nuvele, în apartamentul care de cinci ani era al ei şi al lui Grady. Era Un apartament spaţios şi însorit, într-o clădire mică şi veche de piatră de pe Strada 68 şi totul purta amprenta vie a stilului de viaţă al lui Grady. Grady era cel care îndepărtase straturile de vopsea şi tencuială aşternute în timp, până ce ajunsese la cărămida originală şi apoi o stropise cu mult var, Grady cel care aranjase apartamentul până ce ajunsese să arate puţin ca în Sud-Vest şi puţin ca în Noua Anglie, cele două ţinuturi pe care el le iubea. Podeaua, lemn vechi întunecat, era lustruită şi lucea, şi peste tot se aflau obiecte strălucitoare de sticlă, cositor vechi şi aramă incandescentă. Plante agăţătoare atârnau din ghivece de lut deasupra şemineului de cărămidă, iar mobila era o simfonie de cafeniu, bej şi auriu, canapele şi fotolii mari şi confortabile, îmbrăcate în huse în culorile şalurilor mexicane. Mai erau acolo balansoare cu linii sinuoase şi taburete joase acoperite cu goblenuri, uriaşe gravuri înrămate şi tablouri în ulei fără ramă, sute de cărţi.

G°D

Soarele strălucea prin cele două mari ferestre boltite şi Courtney privi o panglică lungă de lumină gălbuie înfăşurându-se în jurul unui vas cu margarete. Văzu un boboc care începea să se deschidă din învelişul lui verde şi zâmbi, căci Grady ştia cum să se poarte cu florile. Se plecă spre boboc şi-l atinse uşor cu un deget, apoi îşi ridică paharul şi învârti gânditoare vinul înainte de a sorbi din el. Lăsă căldura lui să se scurgă încet în ea, să o liniştească, să şteargă tensiunea pe care o simţea acum zi şi noapte. Courtney nu ştia când începuse, dar ştia că nu poate scăpa de ea; era abia simţită, ca o tulburare uşoară şi o neliniştea. Scrisul îi lua puţin timp, trei sau patru ore pe zi şi asta nu-i mai ajungea; simţea nevoia să fie ocupată cu mai mult decât propriile ei cuvinte şi propriile ei personaje, avea nevoie de ceva în plus, ceva din afara ei şi, într-un fel, a lui Grady. Proiectul pentru Clinică păruse ideal. Merita osteneala şi asta o mulţumea, căci simţea nevoia să fie utilă; însemna să muncească alături de Tessa, şi asta o mulţumea pentru că spera că seninătatea şi calmul Tessei o să-i influenţeze viaţa. Avea nevoie de aşa ceva acum, ca un tampon între ea şi neliniştea ei.

Courtney ridică repede privirea când soneria o smulse din gânduri. Traversă încăperea şi deschise uşa Tessei, strălucitoare şi elegantă într-o haină de un galben intens.

— Intră, spuse Courtney şi se dădu într-o parte când Tessa trecu pe lângă ea. Ce-i asta? întrebă ea, luând din mâinile Tessei un teanc de pliante şi carnete

de notiţe..

— Materialul pe care-l ai de citit. Trebuie să te familiarizezi cu toate astea, dar nu-ţi face probleme, cuvântul-cheie e „rentabilizare”. Când un paragraf începe cu „rentabilizare”, citeşte-l.

Tessa îşi scoase haina, o puse cu grijă pe un fotoliu şi se aşeză pe canapea.

Courtney aruncă o privire pliantelor, apoi le puse deoparte.

— Vrei nişte vin, sau altceva? întrebă ea.

— Vinu-i perfect, mulţumesc..

— Roşu sau alb?

— Oricare.

Tessa se aşeză mai comod pe canapea. Courtney se duse’ la bufet, îşi umplu din nou paharul şi turnă unul şi pentru Tessa.

— Pentru orice, spuse ea, ridicându-şi paharul.

— Pentru orice, dădu din cap Tessa şi sorbi încet din vin, uitându-se liniştită în jur. Întotdeauna arată atât de plăcut aici, nu ştiu cum reuşeşti.

— Grady e cel care se descurcă aici. Eu sunt îngrozitor de dezordonată, iar Grady e întotdeauna ca scos din cutie. Câteodată îmi spun că nu ne prea potrivim. Tessa se uită repede la Courtney şi Courtney zâmbi. Vreau să spun că uneori e enervant să trăieşti cu un bărbat care face totul mai bine decât tine. Găteşte mai bine, se pricepe mai bine la cumpărături. Face chiar mai bine curăţenie, când se străduieşte.

— Nick nu găteşte prea rău, dar nu se omoară cu

curăţenia.

— Cred că de fapt nici Grady, spuse Courtney şi după câteva clipe de tăcere continuă. Dar oricum o face. Doamne fereşte să-mi ceară *mie* să fac ceva pe aici.’ Insistă să facă singur tot.

— Poate că nu vrea să profite.

Courtney se uită la vinul rubiniu din paharul ei şi o umbră de zâmbet trist îi apăru pe faţă.

— Să profite? Să trăieşti cu un bărbat cinci ani… să-l ştii pe

bărbatul ăsta de cincisprezece ani… nu cred că ar însemna să profite dacă m-ar lăsa… m-ar lăsa să simt că nu sunt doar un musafir aici, spuse ea încet. Doi oameni care se poartă normal unul cu altul, fără ca unul să-l servească pe celălalt, asta nu înseamnă a profita.

O uşoară încruntare apăru pe fruntea Tessei şi apoi dispăru când se uită gânditoare la Courtney.

— Te serveşte, asta vrei să spui?

— Da, răspunse Courtney şi se uită în jur. În toţi anii ăştia n-am simţit niciodată că locuiesc aici, că e şi apartamentul meu. Courtney se întoarse către Tessa. Uneori am senzaţia că suntem doar două siluete tăiate din hârtie.

— N-am mai văzut niciodată doi oameni care să fie atât de puţin siluete tăiate din hârtie ca tine şi Grady, spuse încet Tessa. Ori de câte ori sunteţi împreună vă ţineţi de mână… sau Grady se joacă cu părul tău, sau tu te sprijini de el. E atâta tandrețe între voi doi.

— Da, e tandreţe. Courtney zâmbi. Ce prostie, cum am ajuns la asta? Ai venit aici să vorbim despre

Clinică şi iată-mă… vorbind vrute şi nevrute.

— Avem tot timpul. Vorbeşte dacă vrei. Tessa se apleacă puţin în faţă-şi-i zâmbi cu blândeţe lui Courtney. Ce te supără? întrebă ea.

— E ciudat, dar nu ştiu. Într-un fel, e Grady, dâr în *ce* fel mi-ar fi foarte greu să spun.

— Nick mi-a spus că'ân ultimul timp Grady a fost mai abătut ca de obicei.

— E vina mea. Pe mine mă apucă năbădăile şi apoi îl apucă și pe Grady năbădăile lui.

— Aţi discutat?

— Discutăm tot timpul. Dar pur şi simplu nu discutăm despre lucrurile care ne sunt foarte apropiate… Poate că de fapt e mai bine aşa, habar n-am ce-aş spune. Ceva nu e în

regulă, cred că amândoi simţim asta… şi nu e ceva care a apărut pe neaşteptate. Mai degrabă s-a adunat bucăţică cu bucăţică, de mult, mult timp, până ce a devenit un întreg. Cuvintele sunt greu de găsit, spuse ea, mişcând paharul în aer şi chiar dacă aş găsi cuvintele, mă îndoiesc că le-aş spune. Grady devine atât de neliniştit ori de câte ori discut ceva cu adevărat personal. Ca şi cum s-ar simţi mult mai bine dacă riu ştie prea mult, spuse Courtney. Ştii… odată mă frământa ceva, nu-mi mai aduc acum aminte ce… ceva mă tulbura şi în final i-am scris o *scrisoare* despre asta. Aşa am făcut, l-am scris-o şi i-am pus un timbru şi am pus-o la poştă. Pe adresa apartamentului *nostru.* Apoi m-am dus la un film ca s-o poată citi singur. Când m-am întors acasă nici măcar n-a pomenit de ea. Au trecut trei săptămâni până ce a

deschis discuţia şi încă vreo două până ce am discutat serios.

— Grâdy e foarte rezervat, ştiu asta.

— Rezervat? Aşa numeşti tu asta? Eu i-aş spune surd şi orb. Numai când simte în el whisky-ul discutăm cu adevărat şi atunci nu e discuţie, e mai degrabă o învârtire în cerc. Un cerc încântător, dar totuşi cerc. Courtney făcu o pauză, apoi reluă. Cred că ce nu e în regulă cu mine e că mă simt dezrădăcinată… nu-mi găsesc nicăieri locul. Situaţia asta… cred că n-are nicio noimă ce spun, zise ea văzând zâmbetul ce apărea încet pe faţa Tessei.

— Nu, nu, nu-i asta, râş’e Tessa, mă gândeam că toată lumea e înnebunită să *devină* dezrădăcinată. Să rupă firele ce-o ţin legată, să scape de obligaţii, înţelegi?

Ochii albastru pal ai Mui Courtney deveniră brusc amuzaţi.

— Cred, doamnă, că te referi la mişcarea de emancipare. Oh, da, da…ei bine, e grozav dacă simţi nevoia asta, dar eu întotdeauna m-am simţit liberă. Dacă mă uit în urmă…

Părinţii mei mi-au dat întotdeauna libertate; şcolile la care am învăţat m-au tratat ca pe-o fiinţă umană inteligentă, responsabilă. Când am căpătat prima slujbă am dat la o parte un bărbat şi nici nu m-am sinchisit de asta. Am ieşit cu ce băiat am vrut şi niciodată n-am făcut ceva pentru că aşa se cuvenea să fac, spuse ea şi mai bău puţin vin. Părinţii mei au avut marea înţelepciune… şi bunătate să înţeleagă că viaţa este ceea ce vrei de la ea, nu ce

G°D

spun ceilalţi că *trebuie* să fie. Am vrut să scriu, aşa că am renunţat la slujbă şi am început să scriu. Am vrut să plec în week-end, am plecat unde am vrut, fără obligaţii, fără să mă simt vinovată. Am vrut să mă mut cu Grady, m-am mutat… fără restricţii, fără vreo pretenţie. N-aş putea să fiu mai liberă decât sunt, întotdeauna totul a fost aşa cum am vrut eu, spuse încet Courtney. Cred că asta-i problema… toată această libertate. O am de prea multă vreme, Tessa,. Cred că am ajuns într-un moment când mi-ar place să mi se ceară ceva. Să am responsabilităţi nu numai pentru mine. Mi-ar place chiar dacă din când în când nu mi s-ar cere părerea. O dată, măcar- o dată, să vină Grady acasă şi să spună: „Unde dracu-i cina?… Unde-s rufele de la curăţătorie?… Sunt obosit, hai să ne culcăm”. Dar nu „cu Grady totul e „ai vrea să… ţi-ar place să…te-ar deranja să…” Vocea lui Courtney deveni deodată gravă, îngândurată. Ştii, poţi să te saturi al dracului de mult de libertatea asta nesfârşită. Şi să-ţi fie teamă de ea.

Tessa mai luă o gură de vin şi puse paharul jos, privind-o tot timpul atentă pe Courtney. Se întinse absentă după o ţigară, şi-o aprinse încet, continuând s-o privească pe Courtney. Văzu roşeaţa apărând pe pomeţii proeminenţi şi apoi dispărând. Văzu nesiguranţa din ochii albaştri şi crisparea tristă a gurii.

Tessa se îndreptă de spate şi încercă să pună mai multă

voioşie în expresia feţei sale, în voce.

— Grady o să crească într-o bună zi. Până la urmă bărbaţii cresc, chiar şi bărbaţii ca Grady.

™L

Clinica Caorlin

— Bărbaţii ca Grady?

— Cei care au suportă eşecul. E ciudat, îi vezi din când în când riscând cu adevărat, aproape *provocând* eşecul, dar în viaţa lor personală… când e ceva legat de căminul lor, nu îndrăznesc. Pur şi simplu nu îndrăznesc.

— Ce-ar risca? Ce-ar îndrăzni?

— Grady ar putea să-ţi ceară ceva… ar putea să-ţi dezvăluie sufletul său şi să: ţi arate că vrea ceva de la tine… chiar dacă e un lucru mărunt. Dar dacă tu nu-i răspunzi? Dgcă-i spui: „nu, las-o baltă!” S-ar simţi ca un prost… şi, după. Cum îl ştiu eu pe Grady, ar simţi-o ca. Un eşec în relaţia cu femeia pe care o iubeşte.

Courtney se uită la Tessa.

— De unde ştii toate lucrurile astea despre Grady?

— Nu ştiu exact, bănuiesc. Şi mai sunt câteva lucruri pe care le-a spus Nick şi câteva pe care le-am observat eu. Vezi tu, Nick cere să se facă totul bine pentru că doreşte ca totul să fie făcut bine. Cât despre Grady, se pare mai degrabă că vrea ca nimic să nu fie făcut prost.

— Crezi că el se măsoară în termenii ăştia? Că nu vrea să greşească?

— S-ar putea. Se întâmplă, uneori… umbra unui tată puternic şi lucruri de genul ăsta.

— Fraţii lui Grady nu sunt ca el şi au acelaşi tată.

— Grady e băiatul mijlociu. Nu-i întotdeauna uşor.

Courtney zâmbi.

— N-am vrut ca totul să devină atât de analitic. Dar aş

vrea să ştiu exact ce nu e în regulă… de ce nu-i în

regulă, dacă tot am ajuns aici.

Tessa îşi termină vinul şi se uită calmă la Courtney.

— E întotdeauna mai uşor când eşti în afară. Din afară se poate auzi sensul cuvintelor, se poate vedea ce Spune privirea.

— Atunci spune-mi. Spune-mi ce mă frământă.

Courtney se plecă încordată în faţă.

Tessa rămase mult timp tăcută şi genele ei coborâte aruncau umbre lungi pe obrajii palizi. Părea să cântărească nişte gânduri, dar când îşi ridică din nou privirea spre Courtney păru să se fi hotărât.

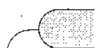
— Nu eu sunt cea care trebuie ş-o spună. În primul rând, impresiile mele pot să fie greşite, iar în'al doilea, degeaba ţi-aş spune dacă nu te lămureşti tu singură. Toţi avem nevoi, Courtney, atât pot să-ţi spun. Şi ele se schimbă în timp. Poate să ne meargă grozav ani la rând şi totul să fie minunat, până într-o zi când nu mai e minunat. Chiar aşa, nu mai e.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Da, văd că nu înţelegi, spuse liniştită Tessa.

Simţea cum o cuprinde o umbră de nelinişte, o

bănuială, o intuiţie că Grady şi Courtney se apropiau într-un fel de necazuri, se apropiau într-un fel de suferinţă. Dorea s-o prevină pe Courtney, s-o protejeze, dar îşi dădea seama că nu poate; indiferent- ce urma, trebuia să vină de la ei. O să-i pună la încercare, o să-i verifice şi Tessa se întristă, căci nu credea că ei, în teribila lor inocenţă, în vesela lor nepăsare, vor putea face faţă. Era atât de cufundată în gânduri încât tresări când sună telefonul.

— Nu-i decât telefonul.

Courtney se încruntă pe când se întinse să răspundă.

— Alo? Bună, Grady, spuse Courtney şi deodată faţa i se lumină într-un surâs cald și ochii îi străluciră.

Tessa zâmbi şi ea, căci mai văzuse privirea asta la Grady, ori de câte ori se uita la Courtney şi la Courtney, ori de câte ori era cu Grady. Aveau aceeaşi plăcere să fie împreună; în amândoi era o bucurie aproape copilărească. Clipele lor fericite aveau într-adevăr strălucire, îşi spuse Tessa; momentele lor de nefericire trebuie să le aducă o suferinţă îngrozitoare, trebuie să fie ca o cădere din lumina soarelui în întuneric.

— Bine, aşa voi face, râse Courtrjey la telefon şi apoi închise. Se uită o clipă la telefon şi se întoarse către Tessa. Mesaj de la Malory şi Gorlin. Deci…

„Nick şi Grady întârzie amândoi. După vaccinul ’antipolio de diseară Nick se duce să discute cu soţul unei paciente şi Grady rămâne la Clinică şi se ocupă cu fişe până se întoarce Nick. O să încerce să sune mai târziu, dar dacă nu sună noi să nu-i aşteptăm şi să mâncăm. Și-şi cer scuze, zâmbi Courtney.

— Își *cer scuze?* Tessa râse şi susurul cristalin răsună în camera înaltă. Vrei să spui că *Grady* își cere scuze. Nick e obişnuit să lucreze douăzeci de ore pe zi fără scuze, spuse cu tandreţe Tessa.

— Ar trebui să-ţi vezi faţa, Tessa. Cum e când eşti atât de fericită?

— E cam cum arătai tu când vorbeai la telefon cu

Grady… foarte, foarte bine. Tessa îşi întoarse privirea. Renunţasem aproape, când l-am întâlnit pe Nick. Întotdeauna toată lumea a crezut că am o viaţă grozavă… Toată averea familiei Cabot, toate lucrurile pe care le aveau ei… Dar asta, asta’e adevărat, avem o căsnicie minunată. Este numai al meu. E-ngrozitor să spui aşa ceva azi, nu? E al meu? Da, e-adevărat. N-am crezut niciodată că sunt foarte egoistă, dar, Isuse, cât de egoistă sunt cu el, spuse ea şi apoi tăcu.

După un timp continuă. Courtney, el e al meu la fel cum Grady e al tău, la fel cum voi vă aparţineţi unul altuia. Sper că o să ţineţi minte asta amândoi. Tessa clătină din cap. Cuvinte… discursuri… îţi dau voie să-mi spui să tac.

— Îmi place să te ascult. Tu eşti un happy-end al propriei tale vieţi… aşa cum e în povestirile mele.

— Dar tu nu mai scrii aşa ceva. Tocmai am terminat de citit povestea cu sinuciderea.

— Nu-i vina mea. Asta vor oamenii şi nimeni nu mai vrea un sfârşit fericit dacă povestea ndi se petrece în anii ’50. Ultimele trei povestiri ale mele s-au terminat cu o moarte, un divorţ şi o sinucidere. Asta îţi spune câte ceva despre vremurile pe care le trăim, nu?

— Prefer să nici nu mă gândesc la asta.

Courtney se uită la ceasul micuţ de aur de la mâna ei şi se ridică.

— Ar trebui să vedem ce-avem de mâncare. Rămâi, nu?

— Cu mare plăcere. Nick mă poate lua de aici. Te ajut cu ceva?

Courtney aruncă o privire spre bucătărie, apoi se aşeză din nou.

— Dşcă mă gândesc mai bine, am o oală mare cu fasoie cu paprica, dacă nu te deranjează că nu-i mâncare făcută acum.

— Fasole a la Malory? Aş putea să mănânc în fiecare zi aşa ceva.

— Grady practic asta face. Courtney zâmbi. Se ridică şi se duse la masa de lângă uşă, luă de pe ea pliantele şi se întoarse cu ele la măsuţă şi le întinse în faţa ei. Cred că ar trebui să ne apucăm de asta. O să avem suficient timp să discutăm mai târziu. Tessa se aplecă spre teancul de hârtii şi puse un deget pe pliantul de deasupra.

— Va trebui să le citeşti pe toate, dar ăsta e cel mai important. Pe ăsta va trebui să-l înveţi aproape pe dinafară.

Şi repede. /i-am fixat o întâlnire, sper că nu te deranjează.

— Nu, cu cât mai repede cu atât mai bine. Cu cine?

— Joint Charities of America. Anul ăsta au un supliment de 100.000 de dolari pentru donaţii, aşa îmi spun spionii mei. Un oarecare Peter Joshua ia hotărârile şi semnează cecurile. Cu el te întâlneşti.

— Încep la cel mai înalt nivel. Când ne vedem?

— Peste două săptămâni. Are sediul în Washington, dar vine la New York pentru vreo zece zile să se întâlnească cu cei care solicită donaţii. E o mare şansă. Suta aia de mii.ar salva Clinica pe toată vara, dar n-o s-o căpătăm uşor. Aşa că... pliantele astea,

C" 3~)

toate posibilele întrebări şi răspunsuri sunt aici. Şi vreo duzină de modalităţi de a formula cererea. Probabil că o să ai nevoie de toate. Am auzit că e un tip cam capricios, acest domn Joshua.

Privirea lui Courtney trecu peste pliante şi apoi se îndreptă spre Tessa. Zâmbi.

— De-abia aştept să-i spun lui Grady despre toate astea. Nu credea că o s-o fac.

— De ce?

— Spunea că crsă fie plicticos.

— O să fie, zâmbi Tessa.

— Nu atât de plicticos ca Irene şi Justin. Mi-e scârbă de Irene şi Justin.

— Cine?

— Povestea pe care-o scriu acum, râse Courtney. Irene şi Justin sunt cei mai plicticoşi oameni pe care i-am văzut vreodată. Şi apoi, trebuie să fac ceva total diferit înainte ca nervii mei să fie la pământ. Indiferent ce crede Grady, adăugă ea.

Tessa se uită repede la Courtney.

— Pe Grady nu-l deranjează că faci asta? întrebă ea.

— Nu ştiu. Chiar dacă l-ar deranja n-ar spune-o. Courtney se duse la bufet, îşi umplu din nou paharul şi se întoarse la Tessa. Ne iubim, ne ipbim, ne iubinî, spuse ea liniştit, dar într-un fel nu ne apropiem unul de celălalt. Cred că vreau să spun că nu… nu ne băgăm unul în viaţa celuilalt. Politica de neamestec a lui Grady. Fără critici, fără complimente. Courtney zâmbi. Cu excepţia unei singure dăţi când mi-a spus

că intru într-o cameră ca Joan Fontaine. Cred că asta a fost un compliment.

— Courtney, -nu poate să fie atât de rău, altfel faţa ta n-ar mai străluci aşa când sunteţi împreună.

— Oh, îl iubesc îngrozitor de mult. Când e cu mine. Când vorbesc cu el la telefon. Când'mă uit pe fereastră şi-l văd venind. Dar doar atunci când nu e aici, sau la telefon, sau când nu-l văd, încep să mă întreb ce nu e în regulă, ce lipseşte.

Courtney îşi duse paharul la gură.

7

Se făcu târziu în seara de iulie, aproape zece. O noapte cenuşie dantelată, o noapte blândă de primăvară…

— CTe faci aici? întrebă Brian Morgan intrând în cameră. În noaptea asta eu sunt de gardă.

— Ştiu, răspunse Grady ridicând privirea de la biroul lui. Încerc să termin cu fişele astea până se întoarce Nick.

— Vrei nişte cafea?

— Mulţumesc. E ceva jos?

— E linişte. Nimic până acum.

— Atunci poţi să mai rămâi puţin aici, să stăm de vorbă, oricum, aproape am terminat.

— Bine, spuse Brian.

Puse o ceaşcă de cafea pe biroul lui Grady şi o aşeză pe a sa pe biroul lui Nick, instalându-se în scaunul acestuia. O tăcere calmă se lăsă în încăpere.

Brian sorbi încet din cafea, în timp ce Grady îl privea cu buzele ţuguiate.

— Eşti fericit aici? întrebă brusc Grady.

Brian ridică surprins privirea.

— Fericit? Da… Nu mi-am pus aşa problema, dar da, aş putea spune că sunt. De ce naiba mă întrebi?

— Îl îngrijorezi pe Nick.

— Eu? Cu ce?

— Ei bine, crede că poate nu-ţi place aici.” A observat că nu zâmbeşti niciodată, sau oricum nu foarte mult, niciodată nu-ţi arăţi sentimentele, spuse Grady privindu-l atent pe Brian.

Brian se uită lung la Grady pentru o clipă.

— Toată viaţa oamenii m-au întrebat dacă sunt fericit, spuse el cu o voce inexpresivă. Mama se ţinea după mine prin casă întrebându-mă dacă sunt fericit, dacă e ceva în neregulă. „Brian, îţi place la şcoală?… Ţi-e foame? Te simţi bine”? Adevărul era că mă simţeam grozav, şcoala îmi plăcea, nu mă bătusem cu Stanley, vecinul de alături, nu mi-era foame, mi-era bine.

— Da? Şi?

— Şi ce?

— Şi ce era?

Brian îşi deschise puţin mai larg ochii cenuşii şi aproape îi zâmbi lui Grady.

— Păi, nu era nimic. Aşa eram eu. Aşa sunt. Nu mi s-a părut niciodată ciudat. Tu crezi că e?

Grady ridică din umeri şi luă un creion, şi. Se jucă cu el pe când căuta un răspuns. În cele din urmă ridică diD

din nou din umeri şi rânji.

— Mă simt prost că am întrebat. Întotdeauna am considerat că un om are dreptul să fie aşa cum vrea el să fie. Nu pot să spun că ţi-am acordat o atenţie deosebită, ţie şi felului tău de a fi, până ce Nick nu a pomenit de asta.

— Nick nu a'trecut încă de perioada de tranziţie.

— Ce tranziţie?

— De la Municipal aici. A încercat să recreeze aici Municipalul, şi într-un fel a reuşit, dar nu poate să recreeze doctorii. Aşa cum era acolo. Eram foarte apropiaţi. Lucram în gărzi absurde, nu aveam aproape niciodată timp liber şi mulţi dintre medici locuiau în spital, aşa că nu prea părăseau deloc spitalul. Era ca o mică comunitate şi Nick era primar şi şef al poliţiei şi comandantul pompierilor şi grefier municipal şi duhovnic, toate în acelaşi timp. A fost cel mai minunat om care a existat vreodată la Municipal, a ţinut totul în frâu, aproape singur, a făcut să reziste totul. Şi a făcut-o în felul lui, controlându-i strâns pe medici, pe studenţi. Ştia ce gândesc înainte să ştie ei înşişi. Exista o armonie, un câlm. Cu excepţia mea. Eu întotdeauna l-am neliniştit. Şi văd că încă o mai fac, adăugă impasibil Brian. Asta mă surprinde, căci am crezut că Nick a înţeles deja că ceea ce a fost la Municipal nu va mai fi niciodată. Oricum, nu aici. Mă tem că o să mai fie neliniştit din cauza mea până când o să înţeleagă asta, încheie Brian şi-şi ridică ceaşca.

Grady zâmbi.

— Ăsta e cel mai lung discurs pe care l-am auzit

vreodată de la tine. Se pare că te-ai gândit mult la Nick.

— Destul de mult. Înainte să vin la Clinică. N-am venit aici pentru că voiam' în mod deosebit să ajut oamenii. Nu sunt atât de devotat oamenilor cum este Nick, dar şi eu doresc din tot sufletul să fiu cel mai bun doctor atât cât pot fi eu… aşa cum e Nick. El o să mă ajute să devin şi o ştiu. El îmi deschide

mintea mai mult decât am crezut că poate fi ea deschisă... şi face asta doar stând pe scaun şi revăzând şi discutând cazurile. Şi datorită lui deja încep să am intuiţie, capacitatea de a simţi lucrurile, de a le anticipa. De aceea Nick va avea întotdeauna medici tineri dornici să lucreze la clinicile lui... şi sunt sigur că vor fi mai multe clinici. Sigur, unii dintre ei, vor fi nişte misionari, doctori care cred tot atât de mult ca şi el în tragedia celor săraci. Dar mult mai mulţi vor dori pur şi simplu să lucreze cu el pentru că munca cu el îi desăvârşeşte *pe ei.* Nick mai are încă de învăţat că lumea în care trăim e o lume foarte practică, că medicii lui au scopuri diferite, nu toţi suntem aşa cum ne-ar dori el. Dar va fi o zi tristă pentru el. Îmi pare rău pentru oricine descoperă că lumea asta e o lume foarte practică.

— Bun, asta îl explică pe Nick.

— Şi eu? Sunt ceea ce par, Grady. Nici mai mult, nici mai puţin. Cred că de fapt niciodată n-am avut prieteni.

— Nu i-ai vrut niciodată?

— Nu m-am gândit la asta njciodată. N-am avut niciodată farmecul tău şi n-am avut niciodată... forţa

lui Nick. N-am avut niciodată umorul lui Hank Mitchell şi nici exuberanţa lui Pete Sturgis. Niciodată nu m-a deranjat asta în mod special; pur şi simplu aşa eram. Aşa sunt. Mi-ar place ca Nick să mă accepte ca prieten, dar până atunci eu efectiv nu am ce face în sensul ăsta. Dar sunt fericit aici. Mă folosesc total, mulţumită lui Nick, deşi el nu o vede aşa. Deocamdată.

— Nick o să fie întotdeauna o cloşcă grijulie cu puii ei," aşa cred eu.

— Sper să fie, dar o să înveţe să accepte diferenţa dintre

ei. Poate că-la început datorită ţie. În fond, tu nu te prea conformezi liniei generale apropo de stilul de viaţă. La Municipal ţi-ar fi dat Un ultimatum. Aşa că deja învaţă să cedeze puţin.

— Dacă tu numeşti asta cedare. Nu face decât să-mi ţină prelegeri. Grady râse. În fiecare zi mi se oferă discursul lui special. „Aranjează-ţi viaţa”.

— Nu-i niciun secret, spuse Brian şi ochii îi sclipiră uşor ironici. Vocea lui Nick se aude foarte bine.

— Fir-ar să fie. Grady zâmbi. Nu cred că sunt mai capricios decât alţii. E temperamentul meu artistic, sângele meu irlandez. Nick nu e niciodată mulţumit. E îngrijorat pentru că eu am toane şi e îngrijorat că tu n-ai.

Telefonul sună şi Brian apăsă pe un buton şi ridică receptorul.

— Da… da, îi spun… linişte totală, adăugă el şi închise. Nick e jos.

Grady se ridică, îşi scoase haina şi o aruncă într-un

V

j

sac mare pentru spălătorie, aflat în fundul încăperii, îşi scoase cheile din buzunar şi le puse în sertarul biroului şi apoi se întoarse către Brian.

— Am întins-o. Ai nevoie de ceva înainte să plecăm?

— Nu, mulţumesc, mă ocup eu de toate.

— Ne vedem mâine, spuse Grady din uşă. Hei, Brian, nu te superi pentru…

— Deloc, spuse repede Brian. Mi-ar place să fiu mai apropiat de tine şi de Nick, dar mă tem că va trebui să mă luaţi aşa cum sunt, adăugă el liniştit.

— S-a făcut, zâmbi Grady şi ieşi.

Ezită în faţa liftului şi apoi alese scările, coborând rapid

cele patru etaje. Când ajunse la parter se îndreptă spre uşă şi apoi se opri şi-şi plimbă privirea prin holul larg de la intrare. Nu-i plăcea cum arăta la ora aceea – învăluit în obscuritate. Surorile şi infirmierii de mult plecaţi, interfonul închis. De la subsol veneau sunetele muzicii, râsetele puştilor şi zgomotul biliardului mecanic. Auzi rostogolirea lungă, surdă, a mingii de joc şi apoi o pocnitură de lemn. Sunetul îi risipi gândurile. Se uită la ceas şi ieşi repede în noaptea cenuşie şi răcoroasă. Nick era la câţiva paşi de Clinică, de vorbă cu un bărbat din cartier şi Grady se apropie de ei.

— Bună seara, domnule Stimik, bună Nick!

— Bună, doctore. Tocmai vorbeam despre vreme. Plăcută pentru iunie, nu? Pun pariu c-o să fie o. Vară fierbinte. Dacă e frumos în iunie înseamnă întotdeauna o vară fierbinte.

G? D

— Nu m-aş mira, răspunse Grady. Ce-ţi face piciorul? Te-a mai necăjit?

— Nu, doctore. Mi l-aţi aranjat bine.

— Mergem, Grady? întrebă Nick.

— Sigur, spuse el şi-i făcu cu mâna omului pe când se îndepărtau şi-i strigă zâmbind: Nu bea tot în seara asta şi arătă spre punga maron care conţinea, ştia bine, o sticlă de whisky. Păstrează ceva şi pentru mâine, mai strigă el pe când traversau strada.

— Fii sigur că n-o s-o facă, îi spuse Grady lui Nick când ajunseră la colţ.

— Nu, răspunse Nick şi apoi amândoi tăcură.

Trecură de al doilea cvartal cu paşi potriviţi, simţind puternic în jurul lor prezenţa cartierului. O mulţime de oameni ieşiseră afară în seara plăcută; copii mici adunaţi sub o copertină, jucându-se pe rând cu o minge veche de cauciuc, fete şi băieţi mai mari, adolescenţi, cu mărgele şi sandale cu talpă groasă şi haine în culori vii, bătrâni, amintiri din alte

timpuri, uitându-se timid de la ferestre, neîndrăznind să iasă în stradă. Din câteva clădiri se auzea muzică, ritmurile latine vii amestecându-se cu hard rock, iar undeva dintr-un televizor se auzeau exploziile unui meci. Cartierul părea normal, dar nici Grady, nici Nick nu se lăsau înşelaţi. Cunoşteau prea bine această perioadă a nopţii pe aceste străzi, ştiau că eră începutul orelor grele, aspre, adeseori violente. Nick şi Grady merseră încet pe străzile slab luminate, dar merseră cu grijă, privind cu atenţie în umbrele în care nu aveau încredere.

Ajunseră la alt colţ şi Grady se uită la Nick.

— Am avut o discuţie agreabilă cu Brian.

— Bun.

— Poate că e puţin ciudat, dar e-n regulă. Cred că o să-l invităm la masă, Courtney şi cu mine:

— Despre ce-aţi vorbit? — Diverse. Despre tine, Clinică, spuse Grady şi se uită din nou la Nick. Te frământă ceva?

— Discuţia cu Tony. A fost aşa cum mă aşteptam. N-a vrut să-i facă rău Rosei, n-a vrut să facă niciun

— Ce-a vrut să facă?

— Totul a început sâmbătă, spuse calm Nick. Venea spre casă de la lucru. Făcuse un schimb în plus ca să mai ia nişte bani pentru rochia de primă comuniune a fetiţei.

— Şi?

— Nu fi aşa nerăbdător, Grady. Nu fi aşa nerăbdător cu el. Trebuie să încerci să vezi situaţia aşa cum o vede el, aşa cum o simte el. Venea spre casă şi trecea prin Piaţa St. Marks. Trecea pe lângă toate buticurile alea…ştii, acolo unde o bluză de bumbac costă o sută de dolari? Ei bine, a văzut toţi oamenii ăia… oameni bine îmbrăcaţi, nu din cartier, ieşind din magazinele alea cu braţele încărcate cu toate lucrurile alea scumpe. Mi-a spus că atunci nu i-a dat importanţă, dar când a ajuns acasă a început să se înfurie. Mai căzuse- nişte

tencuială din tavan. Căzuse în supă, aşa că au trebuit să mănânce din nou orez şi

era ultimul orez până la următoarele cupoane de alimente. Instalaţia de la baie era spartă şi proprietarul a spus să plătească ei un instalator dacă voiau să fie reparată repede. Pe puştiul de şase ani îl durea rău o măsea şi Tony n-avea bani pentru dentist. Şi atunci Rosa i-a spus că omul de la magazinul de televizoare a zis că dacă nu plătesc în trei zile îşi pierd aparatul. Nick tăcu când cotiră în altă stradă, apoi continuă. Tony începu să bea. Şi începu să se gândească la viaţa lor, a familiei lui şi la toţi… oamenii ăia bogaţi. Oamenii bogaţi care erau la buticuri şi cumpărau toate lucrurile alea scumpe şi se distrau. A spus că s-a simţit ruşinat că ai lui trebuiau să trăiască precum animalele în timp ce oamenii bogaţi cheltuiau aţâţia bani şi se distrau.

Grady clătină din cap.

— Şide-aici…

— Exact. Duminică seara era furios şi şi-a descărcat furia pe Rosa. Dar o iubeşte, o iubeşte cu adevărat. Văd cum se uită la ea, cum vorbeşte despre ea. Dacă *nu* ar iubi-o, nu s-ar înfuria aşa, v nu s-ar simţi atât de neputincios. Tot ce vrea e să-şi hrănească familia, să fie bărbatul, cum spune el. Dar bietul de el nu poate nici măcar să-şi plătească raţa la televizor.

— Dar are o slujbă.

— Are, dar ce câştigă? E analfabet, nu are o calificare şi e portorican. În fiecare zi se duce la făbricuţa aia igrasioasă din Queens şi răsuceşte filamentele în becuri. Se roagă să lucreze suplimentar… şi totuşi, ce câştigă? l-ar fi mai bine cu

ajutorul de şomaj, dar n-o s-o facă. Se luptă să mai păstreze fărâma de mândrie care i-a mai rămas, dar o să piardă şi bătălia asta. În ziua când a semnat pentru

cupoanele de alimente a fost dărâmat. Iar acum mai moare câte puţin în fiecare zi.

— Ce putem face noi? Rosa…

— O să sfârşească prin a o omorî pe Rosa. Fără să vrea s-o facă, dar o s-o omoare. O să fie închis şi copiii or să fie duşi la cămine. Şi cu asta am încheiat cu Tony şi Rosa, spuse Nick cu o voce joasă, obosită. Ăsta-i cartierul, Grady. Ce-am spus despre Tony şi Rosa poate fi spus despre o sută de oameni de aici, o mie. Între timp căutăm soluţii de moment. Ca de pildă, ce să facem cu televizorul lui.

— Nick, pot să mă ocup eu de asta, nu-i mare lucru.

— Nu, spuse hotărât Nick. De aici trebuie să începem, să ne delimităm. Dacă e televizorul lui Tony, atunci de ce n-ar fi şi un palton pentru doamna Soma, care umblă în pulovăr la –20°? De ce n-ar fi chiria pentru Roosevelt Johnson? Câteva mese mai decente pentru familia Rodrigo? Mi se rupe inima, dar nu putem începe să facem asta. Ce dăm unuia trebuie să fim pregătiţi să dăm tuturor. Altfel spus ar însemna să ne împărţim gospodăria.

— Bun, dar mă interesează ca Rosa să fie în siguranţă un timp. Ochiul ei n-ar mai suporta încă o bătaie.

— De-asta şi fac o mică excepţie. Dar nu-i dau nimic lui Tony. O să se revanşeze muncind. Eu o să

am grijă de televizor şi el o să zugrăvească depozitul de la subsol. Şi ştie că asta e o excepţie, că n-o să putem face asta mereu pentru că nu ar fi cinstit faţă de ceilalţi.

— E frumos din partea ta, Nick.

— E ca şi cum ai vindeca un picior rupt punându-i un plasture, fir-ar să fie, dar e tot ce-mi vine în minte. Nu e suficient, dar altă idee n-am.

Ajunseră la maşina lui Nick, urcară în ea şi porniră încet, în linişte spre centrul oraşului.

*

— Noapte bună, noapte bună. Courtney zâmbi în pragul uşii. Mulţumesc pentru vin, Nick. Tessa, ne vedem mâine.
— Mulţumim pentru masă, spuse Nick.
— Lui Grady trebuie să-i mulţumeşti pentru asta, îi zâmbi Courtney. Nu? se întoarse ea către Grady.
— Aşa-i. O veche reţetă de familie.
— Sunteţi siguri că trebuie să plecaţi? întrebă Courtney. E încă devreme.
— Da, trebuie, răspunse Tessa. Dacă ăştia doi insistă să înceapă munca din zori…
— Te-ai măritat cu un doctor, îi zâmbi Nick soţiei sale.
— Şi nu mă plâng, spuse Tessa şi ieşi.
Grady aşteptă până ce Nick şi Tessa dispărură pe scări şi apoi închise uşa.

— Plăcută seară.
— Da… şi plăcută zi, spuse Courtney şi se lăsă pe- canapea. A ta cum a fost?
Grady se aşeză lângă ea pe canapea, îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi-şi întinse picioarele pe măsuţă.
— Jumi-juma. L-am spus unei femei că nu are leucemie. Am convins pe un puşti din cartier să lucreze la noi în timpul verii. Jumătatea proastă e că indiferent ce facem ştiu că ar trebui să facem mai mult.
— De-asta tu şi Nick eraţi atât de încruntaţi când aţi intrat pe uşă?
— Bietul Nick, el suferă mai mult ca mine. După un timp eu uit, dar el nu se gândeşte decât la asta.
Courtney oftă, se rezemă de Grady şi-şi puse capul pe pieptul lui.
— Ţi-am spus că ai o scrisoare de la tatăl tău?
Grady aruncă o privire peste umăr către birou şi văzu micul teanc de scrisori.

— Poate să aştepte până mâine. Pun pariu că e încă o ofertă să-mi deschid un cabinet acasă în Texas.

— Nu vrea decât să te ajute, Grady.

— Ştiu şi apreciez asta, spuse el liniştit. Dar vreau să înţeleagă că mă pot descurca şi singur… în marele oraş. Cristoase, am treizeci şi trei de ani, e timpul să reușesc ceva de unul singur.

— Ai făcut-o. Bellevue, Clinica, ai făcut asta singur.

— Încă n-am făcut nimic. Când e vorba de Clinică, încă mai învăţ. Şi nu pot spune că am avut de

Barbara tlarrison înfruntat o provocare cu adevărat mare. Asta a spus întotdeauna tata, trebuie o provocare mare ca să devii un om mare.

Courtney râse şi se strânse mai muit în ei.

— Spiritul şi înţelepciunea măreţului Sud-Vest, murmură ea.

Grady îi rânji larg.

— E ceva în neregulă cu asta?

— E scandalos, zâmbi ea.

— Ei bine, nu toată lumea poate vorbi ca Irene şi Justin, slavă Domnului, l-ai terminat deja?

— Aproape. Băiatul nu obţine fata, fata nu obţine băiatul.

— Sunt norocoşi amândoi, nu mnar place niciunul din ei. Pe vremea mea citeam despre oameni mai drăguţi.

Courtney râse din nou, luă mâna lui Grady şi o păstră în mâna ei.

— Facem o înţelegere. Eu nu mai spun nimic despre măreţul Sud-Vest dacă tu nu mai spui nimic despre ce scriu eu.

— Asta-i înţelegerea, deci?

— Asta e, n-ai de ales.

— În regulă, cred că n-am încotro. Îi zâmbi şi se aplecă mai mult către ea. O sărută uşor pe vârful nasului şi apoi

rămase cu bărbia sprijinită pe capul ei. Îmi place nasul tău. Ţi-am spus vreodată că-mi place nasul tău?

— Nu. Şi altceva?

— Vezi? Vezi cum e? Dă-i femeii un deget… spu-

Pi

\ **Clinica Gorlin** se el încet şi o strânse mai tare lângă el. Putem merge acum la culcare? Hai să ne culcăm.

— Bietul de tine. Bietul Grady cel obosit. Mori de somn?

— Ei bine, şi somnul e plăcut, spuse el încet şi ridicându-se o trase şi pe ea de pe canapea.

Zâmbi şi-şi strecură mâna în jurul mijlocului ei şi se îndreptară amândoi spre dormitor.

V,

În apartamentul lor albastru, alb şi galben din Irving Place, Tessa stătea aşezată în faţa unei măsuţe de toaletă şi-şi peria părul. Părul ei des de culoarea aurului vechi sclipea în tonuri mate pe umerii goi, până la marginea de dantelă a cămăşii de noapte.

Nick era întins în pat şi o privea.

— Ai avut o zi plăcută cu Courtney?

— Grozavă. O să meargă de minune, aşa cred. Are *nevoie* de munca asta.

— Nevoie?

— Să-i ia gândul de la tot ce o frământă.

— Şi ce-o frământă?

— E într-un fel de iad. Cel puţin aşa se simte ea acum. Asta o nelinişteşte.

— Părea liniştită în seara asta. Părea că se simte grozav. Amândoi păreau să se simtă grozav.

— Oh da, se simt bine împreună. Totu-i perfect împreună. Dar pot să înţeleg… spuse Tessa şi-şi

întoarse privirea de la oglindă la Nick. Pot. Să înţeleg că

atunci când nu sunt împreună apare neliniştea. E singură, are o mulţime de timp liber şi începe să se gândească la faptul că ceva lipseşte.

Nick privi fumul ce se ridica în rotocoale subţiri din scrumieră, din ţigara Tessei.

— Îi lipseşte ei sau lui Grady?

— *Lor* le lipseşte. Încă nu înţelege asta şi sper să nu înţeleagă încă mult timp. Ceea ce simte ea e că Grady nu-i spune „Uite, asta e pentru noi. Tu, eu, împreună, împărţindu-ne viaţa unul cu celălalt”.

— . Dar fac asta de foarte mult timp.

— În acel aranjament drăguţ şi simplu care se numeşte „a trăi împreună”. Împart acelaşi apartament, acelaşi pat, dar nu se împart pe ei înşişi. Acum ea vrea ceva mai mult. *Ştiu* asta, sper doar ca ea să nu înţeleagă ce vrea înainte ca Grady să fie gata să i-o ofere.

Nick îşi răsuci picioarele peste marginea patului şi se ridică.

— Courtney Ames este al naibii de independentă, va face exact cum va dori.

— Nu-i cinstit, dragul meu. Are voinţă, da, şi e încăpăţânată, dar nu e forţa imuabilă pe care o crezi tu. Independenţa de care vorbeşti o chinuie acum pentru că vrea mai mult de-atât. Are nevoie de ceva ce n-a avut niciodată, ceva statornic, un liman. Ea şi Grady trăiesc împreună de cinci ani, dar relaţiei lor îi lipseşte… angajarea. Cred că ea creşte mai repşde decât el. Ea vrea să rişte o angajare, Grady nu.

— O adoră, şiii bine.

— Întrebarea e… de ce îndoiala? De ce după cinci ani încă mai există ceva nelămurit în relaţia lor? O s-o piardă din cauza acestei îndoieli, ascultă-mă pe mine. Pentru că ea este încăpăţânată, *este* neliniştită şi fie că îşi dă sau nu seama de

asta, vrea o confirmare. De la el. Ceea ce la douăzeci de ani se poate accepta, la treizeci este adeseori cumpănit, reevaluat.

— Ce vrea?

— Mai mult decât are. Vrea ca Grady să fie mai apropiat de ea.

Nick clătină din cap.

— Într-un fel, am vorbit despre asta azi. Grady e atât de greu de înţeles. Nici el nu e fericit, deşi nu vrea s-o recunoască. Prevăd că se va întâmpla… Viaţa lor personală va deveni din ce în ce mai complicată şi Grady…

— Nu va şti cum să se descurce, îl întrerupse încet Tessa.

— Aşa e.

— În felul lor, sunt amândoi nişte copii, spuse Tessa şi se ridică din faţa măsuţei. Se aşeză lângă Nick şi-i luă absentă mâna. Uneori mă enervează atât de tare. Amândoi nişte copii răsfăţaţi, încăpăţânaţi, care vor să facă numai ce le place… doar că n-o fac deloc. Nu le pasă de nimic, Nick. Spirite jucăuşe în lumina strălucitoare a soarelui.

— Mă bucur că noi n-avem problemele astea, Tessa. Mă bucur pentru noi, spuse el liniştit.

(jâT)

Tessa îl sărută şi el o strânse în braţe. Tessa întinse mâna şi stinse lumina.

Rv

¥

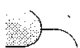
La douăzeci de cvartale de apartamentul lui Nick Gorlin, la şaptezeci de cel al lui Grady şi Courtney, Frankie Carlino şi alţi doi membri ai bandei Şerpii Sălbatici stăteau pe acoperişul unei vechi clădiri cenuşii. Fusese o seară plină, căci băuseră aproape patru litri de vin dulce, fumaseră un pumn de haşiş şi-şi urziseră planurile. Mai exact, Frankie Carlino le spusese planurile lui. Cu dinţii lui albi sclipind în întuneric, cu buzele lui pline şi moi mişcându-se repede pe

când vorbea şi cu râsul lui aspru şi vulgar, le reţinuse atenţia ore în şir, iar din când în când băieţii aplaudau aprobator, sau îl loveau cu pumnul, exaltaţi. Unul din băieţi adormise acum pe piatra tare a acoperişului, dar celălalt, Charley, un negru mare, de aceeaşi vârstă cu Frankie, se uita cu mândrie la el şi Frankie savura această privire cu o plăcere aproape senzuală.

Frankie îşi dădu capul pe spate şi ridică sticla de vin ieftin la gură, înghiţind şi ultimul strop. Aruncă sticla, care se rostogoli pe acoperiş, fără să-i pese de cei care dormeau sub ei, ştiind că oricum n-or să cheme poliţia. Se lăsă apoi pe spate, mulţumit de sine.

— Omule, asta-i ce numim faza unu, rânji el, cu o

Clinica Cnorlin-

voce plină de insolenţă. Da, omule, faza unu. El îmi dă biletu' de intrare. Văzuşi vreodată un tip mai tâmpit ca barosanu' de Malory? Omule, ce-o să ne mai distrăm. Charley râse împreună cu el. Faza unu, omule şi să fii pe aproape pentru următoru' buletin de ştiri, spuse el şi faţa lui deveni urâtă, plină de ură. O să le-arăt io la lepădăturile alea cine e Frankie Carlino. O să le-arăt io la toţi.

— Omule, spuse Charley Jefferson, cu ochii strălucind în lumina palidă a lunii, eşti ăl mai rău tip dintre toţi.

mŞT)

8

Era vineri, oraşul se calma, deşi pentru medici nu era încă sfârşitul săptămânii...

Cllinica era aglomerată, sufocată de pacienţi şi aproape întreaga după-amiază difuzorul nu fusese decât un geamăt monoton, chemând, insistând, până ce doctorii nu mai

reacţionau la auzul propriilor lor nume. Jean era în faţa difuzorului de la parter şi la ora şase, când în cele din urmă ritmul se mai domoli, îşi aşeză obosită braţele pe birou şi se uită la Jim Trankos, care tria fişele lângă ea.

— Grozavă zi şi-a găsit soţia doctorului Sturgis să se îmbolnăvească. O să stăm aici toată noaptea ca să-i terminăm pacienţii.

— N-o să fii aici toată noaptea, spuse pe un ton vesel Jim. De-abia a trecut de şase, trebuia să pleci de-aici acum o oră.

— Cu tot ce-i aici? spuse ea şi-şi flutură mâna într-un

cerc larg spre şirul de pacienţi care aşteptau pe scaune.

— Ştii regula lui Nick, nicio femeie aici după ce se întunecă.

Ea se uită spre uşă.

— Nu s-a întunecat încă. Vine vara, se întunecă mai târziu.

— L-ai văzut vreodată pe Nick furios? Adică furios cu adevărat?

— Am auzit cum e.

— Ascultă-mă pe mine, e mai bine să auzi decât să vezi. Dacă aş fi în locul tău, aş pleca înainte ca Nick să se întoarcă de la Municipal.

Jean aruncă o privire spre ceas şi apoi clătină din cap.

— Mai are o oră cu studenţii lui. Nu termină înainte de şapte.

— Fă cum vrei. Dar nu uita că te-am avertizat.

— Bine. O să… începu ea şi apoi se opri când uşa se deschise brusc. Ce naiba! spuse ea şi se ridică. Clovis… ce-ai în mână? întrebă Jean privind în jos spre copil, spre mica creatură cu pene pe care-o ţinea în palmă.

— O pasăre, spus. E el şi o privi fix cu ochii lui întunecaţi, încăpăţânaţi.

Avea nouă ani şi era un băieţel mărunt, cu pielea cafenie, cu o faţă serioasă şi sumbră, o fire liniştită. Îi privea pe

oameni cu suspiciune și Jean văzu suspiciunea apărând acum.

— Clovis, spuse ea cu blândețe. Nu poți să aduci

135 y

aici o… o pasăre.

— Am adus-o deja.

— Du-o imediat afară, aici sunt oameni bolnavi.

— Şi ea îi bolnavă, spuse băiatul fără să se clintească. Aripa ei îi ruptă.

Jean se aplecă mai mult spre el şi se uită mai bine la păsăruică; ochii ei mici nici nu clipiră. Jean văzu că fusese stropită cu cruzime cu vopsea metalică şi vopseaua îi năclăise penele galbene. Clătină din cap şi se uită la copil.

— Clovis, de unde ai luat-o?

— Din aleea de lângă Strada 3.

— Nu poţi s-o aduci aici. E probabil plină de microbi.

— Şi ei are microbi. Ei are microbi mai mari decât ea, vspuse Clovis arătând spre pacienţii care aşteptau.

Jean se uită întrebătoare la Jim. Jim se ridică, dar rămase pe loc, aşteptând atent. Copilul văzu bărbatul masiv ridicându-se, dar nu se mişcă şi nici nu fu intimidat. Clovis se uită protector la pasăre şi Jean fu surprinsă să vadă o blândeţe neobişnuită trecându-i peste chip. Îl cunoştea pe copilul ăsta, copilul ăsta își pierduse un frate mai mare din cauza unei supradoze, iar un alt frate în Vietnam şi îndurase cu stoicism moartea lor; copilul ăsta își trimisese mama la Clinică cu o coastă ruptă, o coastă ruptă de pumnul lui când încercase să-l ţină în casă într-o noapte. Copilul ăsta nu avea sentimente, sau cel puţin așa credeau ei şi totuși copilul ăsta stătea acum acolo cu ochii plini de bunătate şi ţinea cu tandreţe în palmă pasărea slabă şi buimăcită. Jean oftă şi puse o mână pe umărul slab

isr

al copilului.

— De ce-ai adus-o aici? întrebă ea blând.

— Doctoru’ Morgan o face bine.

— Doctorul Morgan nu-i veterinar.

— E doctor, nu? Dacă-i doctor bun pentru oameni, e bun şi pentru ea.

— Dar, Clovis, sunt oameni care aşteaptă, *pacienţi.* Oameni bolnavi.

— Mi-aştept rându’ ca ceilalţi, spuse Clovis şi ea ştiu că nu-l poate convinge să renunţe. Se uită din nou la Jim şi ridică din umeri.

— Întreabă-l pe Grady, spuse Jim.

— Nu-ntreb pe nimenea, spuse Clovis şi trecu pe lângă Jean şi se îndreptă spre scări.

Jean râse în ciuda supărării şi Jim se aplecă asupra telefonului şi apăsă pe un buton.

— Sunt Jim. Clovis Williams urcă cu o pasăre. O pasăre bolnavă, spuse el şi apoi tăcu. Ascultă câteva clipe apoi închise şi-i zâmbi lui Jean. E grozav tipu’. Tot ce-a spus a fost că e-n regulă, o să se ocupe de pasăre după ce termină cu erupţia şi cu entorsa, râse Jim şi ridică privirea spre tavan.

Şi el şi Jean se întoarseră când Grady ieşi dintr-un cabinet în coridor.

— Cine urmează? strigă el.

Jim luă o fişă şi se îndreptă spre el.

— Ellen Train, spuse el.

Grady dădu din cap şi se îndepărtă.

— Ellen? spuse el. Hai înăuntru.

Ellen Train se ridică şi intră în cabinet, închizând

GşT)

uşa în urma ei.

— Ce mai faci, Grady? zâmbi ea.

— Asta eu trebuie să te întreb pe tine.

— Mă simt grozav.

— Bun, mă bucur să aud asta, spuse el şi trase paravanul lângă masa de consultaţie. Îi dădu un halat şi se dădu deoparte. Dai totul jos, te rog, spuse el şi se duse la chiuvetă. Se spălă şi se şterse încet şi apoi se duse la birou şi desfăcu o seringă din ambalajul ei de hârtie.

— Ellen, greaţa a dispărut? întrebă el uitându-se în fişa ei.

— Din când în când mi-a fost puţin rău, dar e mult mai bine.

— Bun, cred că i-am venit de hac… Gata?

— Gata, spuse ea şi el dădu deoparte paravanul.

Îi palpă uşor abdomenul, ficatul şi apoi îi legă un garou în jurul braţului.

— Cred că în timpul liber eşti vampir, zâmbi ea pe când Grady îi băga acul în venă.

— N-am timp liber, spuse el privind sângele cum se scurgea în seringă. Oricum, ştii că avem nevoie de sânge pentru analiză. Problema cu ficatul tău n-a fost glumă.

— După două săptămâni în spital nu-mi vine să râd.

Grady trase seringa şi desfăcu garoul. Le duse la birou şi le puse într-un stativ de sârmă, apoi se întoarse lângă ea. Ellen era o tânără drăguţă şi cumsecade, de-abia trecută de douăzeci de ani. Părul ei blond era lung şi strălucitor, împletit într-o coadă

groasă ce-i cădea pe spate. Avea faţa luminoasă şi serioasă, cu trăsături fine şi el ştia că nu era ca ceilalţi din cartier.

— Tot în fundătura aia nenorocită locuieşti? întrebă el zâmbind.

— Nu e o fundătură nenorocită. E… sărăcăcioasă, atât.

— Ellen, când erai la Municipal ai promis că o să te gândeşti să te muţi.

— M-am gândit, dar nu pot să mă mut. Îmi place aici. E un cartier plin de viaţă, emoţionant, în ciuda lucrurilor urâte care se scriu despre el în ziar.

Faţa lui Grady deveni brusc serioasă.

— Ştii că-i iei apărarea?

— Apărarea? Nu vreau asta. Dar e emoţionant. Plin de viaţă. Aşa cred eu că e.

— Dacă nu *trebuie* să trăieşti aici. Dacă nu trebuie să trăieşti aici, e plin de culoare. Întreabă câţiva oameni care n-au de ales şi ai să vezi ce plin de viaţă îl văd *ei,* spuse Grady şi se aplecă din nou asupra ei, palpând-o cu blândeţe. N-ai auzit?

— Te-am auzit, dar ştii ce-am vrut să spun. Ellen zâmbi. Aici văd o bucăţică din Italia şi Puerto Rico şi Harlem şi Israel şi Polonia. Iar în apropiere e Chinatown. Iar în East Village încă mai există o comunitate puternică de artişti. Nu vreau să renunţ la toate astea. Pentru ce? O cutie înaltă de sticlă cu pereţi subţiri şi chirii ridicole? O stradă în centrul oraşului, în mijlocul circulaţiei? râse. Şi pe urmă, acum *eu* n-am de ales. Tata mi-a tăiat subvenţia.

— Da? spuse Grady. Când s-a întâmplat asta?

— Săptămâna trecută. Mama e furioasă, dar nu vrea să se certe cu el. Tata a spus că mi-am stricat destul viaţa pe banii lui. Ori vin acasă la Dearborn şi accept ajutorul lui, ori rămân aici şi nu-l mai primesc.

— E cam tranşant.

— Aşa sunt cei ce fac comerţ cu Chryslere în Dearborn. Tranşanţi.’ Ellen zâmbi. Dar rămân aici.

— Rămâi, dacă asta vrei. Dar nu trebuie să rămâi aici. Ai putea să te dichiseşti şi să te duci în centru şi să-ţi foloseşti educaţia primită.

— Şi să cunosc un tip serios şi să mă mărit. Aş ajunge ca mama şi e plictisitor, spuse Ellen. Îşi mişcă degetele de la

picioare, pline de praf din cauza mersului în sandale pe străzile murdare şi-i zâmbi lui Grady. Nu plec încă şi poate n-am s-o fac niciodată. Lui Drew a început să-i meargă bine… în sfârşit lucrările lui se vând.

— Da? spuse Grady şi în minte îi apăru imaginea unui tânăr – Drew, studentul californian devenit’clar, mare şi afabil. Asta vrei? Drew?

— Suntem fericiţi, Grady… Face lucruri din ce în ce mai bune, iar bijuteriile mele au început să se vândă.

— Am făcut tot ce-am putut. Să nu spui că n-am încercat. Grady clătină din cap. Altceva nu-ţi mai spun.

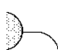
— S-ar putea să deschidem o expoziţie luna viitoare.

— Să-mi trimiţi o invitaţie.

— Dacă-ţi aduci carnetul de cecuri.

shapetype32linewidth8890shapetype32linedashing6line width12065

Clinica Cori în

— Ca şi celelalte, tot ce te interesează la mine sunt banii.

— Bietul Grady, spuse ea şi el o privi surprins, căci pentru o clipă semănase cu Courtney şi brusc simţi nevoia să o protejeze pentru că îi aduse aminte de
Courtney.

— Ai o privire ciudată, doctore, îl necăji ea.’

— Pentru o clipă mi-ai adus aminte de cineva.

— Cineva nemaipomenit?

— Da. Nemaipomenit. Grady zâmbi. Ridică-te, te rog, spuse el şi o ascultă puţin la piept. Bun, am terminat acum.

— Nu-mi mai dai medicamente?

— Inflamaţia a scăzut, încă vreo lună şi o să te simţi grozav. Dar *te rog* să ai grijă ce mănânci. Şi ia vitaminele alea, mai spuse el şi trase din nou paravanul spre masă.

Se aşeză la birou şi scrise repede în fişa ei, concentrat, iar

părul blond și ondulat îi căzu pe frunte.

— Persoana asta nemaipomenită, îi strigă Irillen, cum de n-am văzut-o niciodată pe aici?

— Nu vreau să vină în cartier. Dacă aveţi expoziţia aia, o aduc şi pe ea.

— Nu contează asta acum. Grady rânji. Bucuria unui doctor e că pune întrebări personale dar nu trebuie să răspundă la niciuna.

Cadrul de metal al paravanului scoase un sunet puternic, enervant, când Ellen Train îl împinse deoparte. Se apropie de birou şi se uită la Grady.

— E…

— E atât de deosebită? întrebă încet Elien.

Grady își întoarse privirea, nevrând să răspundă, căci știa prea bine răspunsul, și *deosebită* nu era cuvântul potrivit – nu era deosebită, era toată viaţa lui.

V

— Clovis, spuse Brian Morgan din uşa cabinetului. Copilul se ridică şi intră purtând cu grijă pasărea în mână, şi o aşeză încet pe masa acoperită cu hârtie.

— Ce jalnic arată, spuse Brian. Cine ar putea să fie atât de ticălos încât să toarne vopsea pe un mic papagal, întrebă Brian încet, ca pentru sine.

— L-un papagal? întrebă cu o voce subţire Clovis.

— Da. Vorbesc, ştii, dacă-i înveţi. Arată tare rău. Brian îşi întoarse ochii cenuşii spre copil.

— Fă-l bine.

— Nu ştiu dacă pot.

— Po' să-ncerci… în loc să stai degeaba și să vorbești cu mine.

Brian își încrucișă mâinile pe piept și îl privi pe băiat lung și serios.

— Dacă-l fac bine, ce-o să faci cu el, Clovis? E o pasăre de

casă, n-o să reziste afară. O să-l ţii la tine?

— Maică-mea o să-l gătească pesemne. E o jigodie, spuse Clovis.

Brian îl privi în tăcere pe băiat, fără expresie, uitându-se adânc în ochii lui negri, până ce înţelese că trebuia să facă tot ce putea pentru biata pasăre.

RuT)

Trebuia s-o facă, pentru că în ochii copilului văzu mai mult decât cruzime şi viclenie, văzu inocenţa oarbă. Brian îşi desfăcu mâinile şi luă în palmă pasărea şi-i puse cu grijă stetoscopul pe piept. Auzi o bătaie uşoară, măruntă şi puse pasărea înapoi pe masă.

— Trăieşte.. O să începem cu asta, spuse el şi se aplecă peste birou să scrie o reţetă. Rupse hârtia şi i-o dădu lui Clovis. Du-te jos şi ia astea de la farmacie. Pe urmă du-te la subsol şi ia o bucată de pâine. Poţi să faci asta?

— Mă-ntorc, îi spuse Clovis şi apoi se aplecă peste pasărea galbenă. Mă-ntorc, spuse el.

Jim ciocăni la uşă şi-i dădu lui Grady o fişă.

— Noroc, îi şopti zâmbind.

Grady se uită mirat la Jim şi apoi închise uşa. Aruncă o privire noului pacient şi apoi fişei sale, încruntându-se pe când se aşeza la birou.

— Cât ai stat la dezintoxicare?

— Am terminat-o săptămâna trecută. După două luni.

— Două luni? spuse Grady şi notă ceva pe fişă. Nu-i rău.

— Nu-i rău pentru tine, spuse scurt omul şi Grady se uită la el. Era un negru înalt şi slab, trecut de treizeci de ani. Avea pe faţă o cicatrice lungă, de pe obraz până la bărbie şi una mai mică în colţul gurii.

GŞD

Ochii erau mici şi duşmănoşi, iar în părul lui creţ şi bogat se vedeau câteva fire albe.

— Te-ai mai atins de ele? întrebă Grady.

— Nu-i treaba ta. Asta nu-i o afurisită de clinică de droguri. Fir-ar să fie, abia m-am obişnuit cu un alb… şi acu' îmi pasează altu'. Şi tre' să fie unu' din Sud. Colac peste pupăză, un alb din Sud.

— Nu-s din Sud, chiar dac-aşa ai auzit. Sunt din Texas.

— Tu eşti ăla despre care-am auzit. Barosanu' cu ranch-u'.

— Tatăl meu are ranch, nu eu.

— Da? Tac-tu are şi nişte negri pe care-i tratează ca pe ciori?

Grady ridică privirea din fişă şi se uită lung şi liniştit la om.

— Tatăl meu nu face discriminări, spuse el calm. El îi tratează şi pe albi ca pe ciori.

Negrul se uită la Grady cu ochii mijiţi şi apoi pe faţă îi apăru un zâmbet care se transformă încet în râs.

— Omule, poate că totuşi o să te las să ai grijă de mine, Albule. Te superi dacă-ţi zic Albule?

— Zi-o zâmbind, rânji brusc Grady şi de data asta negrul râse din toată inima, un râs plin de satisfacţie, sonor, care făcu să dispară tensiunea din cameră.

— Te-ai căptuşit c-un nou pacient, omule, spuse el şi-şi suflecă mâneca.

— Mă bucur, zise Grady şi ăsta era adevărul, se simţea bine.

Mm

Nick intră cu paşi repezi pe uşa Clinicii şi se opri brusc când o văzu pe Jean la recepţie. Fălcile i se încleştaseră şi se schimbă la faţă. Trase adânc aer în piept şi apoi se apropie de ea.

— Câţi mai sunt? îl întrebă el răstit pe Jim.

— Numai ăştia trei, spuse Jim şi lovi uşor cu palma fişele din faţa lui.

— Vino Cu mine, îi ordonă Nick lui Jean.

Ea îl urmă tăcută, fără să îndrăznească să spună nimic, căci îi simţise mânia din voce. Intrară în camera de urgenţe şi ea se aşeză în linişte pe scaun şi rămase uitându-se la el, pe când el măsura încăperea cu o privire ameninţătoare, cu pumnii încleştaţi, alb de furie. În cele din urmă se întoarse către ea.

— Ştii cât e ceasul?

— A trecut de şapte, dar a fost aglomerat, Nick. Niciodată n-a fost aşa aglomerat.

El făcu un pas către ea şi ea se trase înapoi, clipind repede, căci Nick arăta îngrozitor în furia lui.

— Care-i regula aici? întrebă el. La ce oră trebuie să plece surorile?

— Femeile trebuie să plece la cinci, ştiu, ştiu. Dar nu e chiar aşa întuneric şi…

— Pentru numele lui Dumnezeu, tună Nick. Crezi că vă trimit acasă din cauza *întunericului?* Vreau să plecaţi toate de aici la cinci pentru că la cinci începe

să fie urât pe aici. Tot ce trăieşte în casele astea nenorocite începe să iasă afară, strigă el, iar ochii lui erau două puncte întunecate, nemişcate. Atunci încep toţi să *simtă nevoia.* O cfoză, o femeie, o băutură, o bătaie. Jean, crezi că am stabilit regulile Clinicii pentru că n-avem altceva mai bun de făcut? Crezi că stau să mă gândesc la capriciile mele? Eu cunosc cartierul ăsta, şi fir-ar să fie, când spun că e periculos aici după cinci, *chiar e* periculos. Fundul tău încerc să-l salvez, nu pe-al meu. Primul lucru pe care vi l-am spus, tuturor, e că trebuie să respectaţi regulile de siguranţă şi să le respectaţi

sută la sută. Trebuie să vă amintesc asta în fiecare dimineaţă afurisită? în fiecare afurisită de zi?

— Numai o dată s-a întâmplat, spuse ea calmă şi se întoarse, dar el o apucă de braţ şi o răsuci cu faţa spre el.

— Numai o dată! Un nenorocit care are *nevoie* de ceva n-o să ştie că a fost numai o dată. El o să *ia* ce are nevoie. O să *înşface,* înţelegi? Crezi că exagerez, du-te şi întreabă-l pe sergentul Mendez. Întrea- bă-l despre ce se întâmplă în cartierul ăsta după ora cinci. Un bărbat ar putea să aibă o şansă să se apere. *Ar putea.* Ce greutate ai tu? Cincizeci şi cinci de kilograme? Un puşti de zece ani de pe aici se poate descurca cu cincizeci şi cinci de kilograme. Nick îi lăsă braţul. Mai fă o dată asta, doar o dată şi ai plecat definitiv de aici.

— Bine, bine, am înţeles, chiar trebuie să ţipi?

— Se pare că da. Se pare că trebuie să-mi fac proble-

me pentru tine, pentru că tu nu-ţi faci. Crezi că-i un joc… o familie mare şi fericită. În noaptea în care o să dai de un drogat care nu mai poate rezista, n-o să mai crezi că e un joc.

Ea se uită lung la el pentru câteva clipe şi apoi îi spuse liniştită.

— Mi-ar place să cred că acest cartier devine şi cartierul meu, că nu. Aparţine doar bărbaţilor de aici. De ce să fiu exclusă doar pentru că sunt femeie?

Nick clătină din cap.

— Nu e vorba de discriminare, e vorba de siguranţă. O femeie e o pradă uşoară aici. Poate tu vrei să rişti, eu nu vreau. O să faci cum spun eu sau deloc. Da sau nu?

— Bine, am spus bine.

— Acum hai, Jim o să te conducă. Cu ce mergi acasă?

— Cu metroul.

— Minunat. Metroul în cartierul ăsta, spuse el şi o privi sever. În seara asta iei un taxi', dacă poţi găsi unul pe-aici.

— Dar eu…

— Un taxi, ordonă el şi o conduse în tăcere la fişier. Du-te cu Jean, îi spuse lui Jim. Vezi dacă poţi găsi undeva un taxi. Mă ocup eu de pacientul următor, spuse el şi luă repede prima fişă din cele câteva rămase pe masă. Făcu câţiva paşi şi apoi se întoarse. Ai nevoie de bani? îi strigă el. Ea clătină din cap şi Nick îşi continuă drumul. Sam Greemberg? spuse el către pacienţii care aşteptau şi un bătrân se ridică şi

(lăT)

dădu din cap pe când intra în cabinet.

Grady ieşi în coridor şi. Văzu că mai rămăsese o singură persoană. Era obosit, dar se simţea bine şi-şi trecu repede o mână peste faţă, ca pentru a îndepărta oboseala.

— Bună. Stai să-ţi iau fişa. Îmi pare rău că a trebuit să aştepţi atât. Cum te cheamă?

— Doctoru' Gorlin are fişa mea acolo înăuntru, spuse femeia. Îl aştept pe el.

Grady se uită la uşa închisă şi se apropie de ea şi ciocăni uşor.

— Ce-i? întrebă Nick crăpând puţin uşa.

— Vrei să mă ocup eu de ea?

— Nu, termin aici într-un minut, o văd eu.

— Atunci mă duc sus, spuse Grady şi se îndreptă către lift.

Urcă în el, apăsă pe butonul 4 şi-şi scoase obosit haina albă, mototolind-o în mâini. Uşa se deschise şi merse de-a lungul coridorului de la etajul patru, îndreptându-se către camera medicilor. Se opri brusc în uşă când îi văzu pe Brian şi Clovis aplecaţi peste ceva mic şi strălucitor aflat pe un birou.

— Ce-aveţi acolo? întrebă el intrând în cameră.

— Sper că nu te deranjează că fac asta aici, spuse Brian fără să se întoarcă. Vino să vezi.

— Da, Cowboy, vino să vezi, spuse Clovis cu o

privire rece în ochii întunecaţi îndreptaţi spre Grady. Grady ridică din umeri şi făcu câţiva paşi spre ei, uitându: se cu atenţie către birou. Privi uimit şi apoi izbucni într-un hohot puternic de râs..

— Asta nu-i pasărea paradisului, râse el din nou.

— L-un papagal, spuse nervos Clovis.

Grady se uită la Brian.

— Facem şi puţină medicină veterinară? întrebă el zâmbind.

— Mulţumită lui Clovis, spuse calm Brian.

Grady întinse mâna şi atinse uşor pasărea cu un deget.

— E pictat ca un păun, spuse el.

— Ţi-am zis, Cowboy, i-un papagal.

Grady îi zâmbi lui Clovis şi se uită din nou la Brian.

— Ce-i faci?

— Am reuşit să-i pun o atelă mică şi să-i desfac câteva pene. Tocmai voiam să încercăm să-i dăm nişte apă, spuse Brian ridicând o pipetă. Clovis, ia. Te rog un pahar şi adu nişte apă proaspătă şi nişte tampoane de vată din depozitul de medicamente.

Clovis îl privi încruntat pe Grady şi apoi se îndreptă în silă către uşă.

— Doctore Morgan, stai cu ochii pe Cowboy, spuse el şi ieşi.

Grady se uită după el şi simţi cum îi piere buna dispoziţie.

— Tocmai am convertit pe cineva jos… dar cu Clovis e altă poveste. Indiferent ce fac, puştiul nu mă piţice.

— Accentul, spuse blând Brian.

— Ce accent?

— Încă mai ai un uşor accent texan, dar care aici se simte. Clovis şi-a petrecut primii cinci ani în Alabama, ştiai? îşi aminteşte. Mi-a spus odată că acolo îi ziceau „Cap-de-oaie”.

— Şi ce crezi tu că fac aici? spuse Grady, brusc furios. Nimeni nu o spune aici, dar toţi o gândesc. Crezi că-i mai bine să vorbească frumos şi apoi să nu-l lase pe un negru să se mute în preţiosul lor Forest Hills? Cineva ar trebui să scrie o carte despre istoria unui accent din Sud, spuse Grady şi se trânti într-un scaun.

Brian se uită la el lung, liniştit.

— Grady, ce-ai păţit? Ştiu că nu eşti rasist. Sau fanatic. N-am spus decât că Clovis…

— Lartă-mă, îl întrerupse Grady. Doar că acum câteva minute mă simţeam grozav. Cred că m-a făcut să mă dezumflu, spuse Grady. Îşi aprinse o ţigară, apoi se apropie de birou şi se uită la pasăre.

— O să se facă bine?

— Cred că da. Dar ce facem cu ea?

— O să rămână aici. Clovis are nevoie să ţină la ceva.

— Aici? pătrunse în cameră vocea puternică şi adâncă a lui Nick.

Brian şi Grady se întoarseră şi-l văzură pe Nick, urmat de Clovis.

— Nick, spuse Grady, uită-te puţin la… Clovis, cum vrei să-i spui? *

dD

— Mi-ar place să-i zic T.K.

— Nick, uită-te la T.K.

Nick traversă camera şi se uită la pasăre, apoi la Grady şi Brian.

— A cui e opera? zâmbi el, arătând spre atelă.

— A mea, spuse Brian. Nu-i prea rău, ţinând seama că a trebuit să lucrez cu un apărător de limbă.

Nick se uită din nou la pasăre.

— Va trebui să facem rost de o colivie.

— N-ai de gând să ne cerţi? îi zâmbi Grady lui Nick.

— Clovis şi-a dat osteneala să-l aducă aicL Nick făcu o pauză. Brian şi-a dat osteneala să se ocupe de el… T.K. Va fi un proiect al Clinicii, spuse Nick, în timp ce se minuna din nou de Brian, Brian cel metodic, care nu se emoţiona niciodată şi care acum pierduse timpul ca să se ocupe de o pasăre. Clovis, o să-l ţinem aici în cameră. Poţi să urci aici şi să te joci cu el când vrei. Va trebui să-l îngrijeşti, să-l hrăneşti, să-i cureţi colivia, înțelegi? întrebă cu blândeţe Nick.

— Po' s-o fac, spuse repede Clovis. Făcu un pas înainte şi se uită la pasăre. Pe curând, T.K., spuse el, apoi îl privi pieziş pe Grady. Ai grijă, Cowboy, fă-l bine până vin să-ţ mai văd, îi recomandă el şi apoi se uită la Brian.

Copilul păru că vrea să spună ceva, dar brusc se răzgândi şi dădu doar din cap către Brian. Îi mai aruncă o privire lui Grady şi ieşi din cameră fără niciun cuvânt, cu spatele ţeapăn și umerii drepţi; pentru moment își făcuse datoria. Medicii îl priviră plecând şi

GHZ)

apoi se uitară unul la altul.

— E o enigmă, spuse'Nick.

— Se face uşor de înţeles când vrea, spuse Grady zâmbind. Nu are încredere să mi-l lase pe T.K., spuse el şi se întinse. Mă duc acasă. Brian, mergi şi tu? Pot să te las unde vrei.

— Sunt gata. Doar dacă Nick nu mai vrea ceva.

— Nick nu mai vrea. Să-mi spui doar unde sunt fişele de azi.

— Sunt adunate toate, ca de obicei.

În regulă, plecaţi acasă. Ne vedem duminică.

— Şi nu înainte. Mâine e o zi liberă de care am de gând să profit.

Cei doi se întoarseră şi se îndreptară sprâ uşă. Grady se uită peste umăr la Nick.

— Cine te ajută în noaptea asta? N-o să rămâi aici să te descurci singur într-o noapte de vineri, nu?

— Vin mai târziu doi rezidenţi de la Municipal. Hai, plecaţi înainte să mă răzgândesc.

— Nu, nu, nu face asta, zâmbi Grady. Hai, Brian, sau omul cel rău ne pune să facem ore suplimentare.

Nick zâmbi în urma lor şi apoi se aşeză la birou. Privi absent în jur şi ochii îi căzură pe pasăre. Mângâie uşor penele galbene şi zâmbi din nou.

— Bine-ai venit la Clinică, T.K.

G®l)

9

Vineri noapte, aproape sâmbătă dimineaţă şi oamenii vor avea puţin timp şi pentru ei înşişi...

CT.ourtn. Ey dăţi în chiuvetă şi ultima farfurie şi o aşeză alături, într-un suport galben de cauciuc. Se şterse pe mâini, ieşi din bucătărie şi intră în living, unde Grady se uita la televizor, concentrat. Courtney clătină din cap şi părul ei blond deschis tremură uşor.

— Un puşti şi televizorul lui color. Mă emoţionează. Zâmbi şi se aşeză lângă el pe canapea. El o cuprinse cu braţul şi zâmbi cu ochii la televizor.

— Râzi de mine?

— Poate. Poate, puţin. Cum e meciul? întrebă ea uitându-se la ecran.

— Mets primeşte o groază de şuturi în fund la San Francisco, aşa-i afurisitul ăsta de meci.

Ea îl privi ciudat, mirându-se de tonul tăios.

— Eşti într-o dispoziţie grozavă în seara asta.

— Dispoziţie. M-am săturat să tot aud cuvântul ăsta.

— Ce cuvânt ţi-ar place? întrebă ea blând. N-ai fost fermecător ca de obicei toată seara. Fără flecăreli

mușcătoare, fără cuvinte de duh, fără glume.

El zâmbi ușor.

— Fără scamatorii, fără pași de dans. Lartă-mă… o parte din gânduri sunt la Clinică. La… copii. Ți-aduci aminte că ți-am spus de papagalul ăla căruia Clovis îi spune T.K.? întrebă el. Ea dădu din cap. Nu ți-am spus’ce mi-a zis Brian în drum spre casă.

— Ce?

— Despre Clovis. Era foarte mic când tatăl lui i-a părăsit. Și de-atunci nu l-a mai văzut niciodată. Și totuși, când găsește o păsăruică, ceva pe care-l să-l iubească, îi dă numele tatălui său, T.K. Williams. Ce-ți spune asta?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Courtney, când un copil are un animal preferat, orice fel de animal, îi dă numele unei persoane Ja care ține, sau îi dă un nume oarecare. Clovis i-a dat păsării un nume de persoană, dar singurul la care s-a gândit a fost numele unui om pe care nu l-a văzut niciodată, în viața lui nu există nimeni, nici măcar o singură persoană, al cărei nume să-l dea unei păsări. Ce să facem noi cu copiii ăștia, Courtney? Ce le putem noi da? Dumnezeule, de ce oamenii îi părăsesc întotdeauna pe oameni? De ce pleacă întotdeauna?

— Nu întotdeauna oamenii…

— Ba da. Întotdeauna pleacă. Mai devreme sau

mai târziu, fiecare își ia tălpășița.

— Tu ești încă aici, eu sunt încă aici.

El o privi atunci, o privi lung și ea văzu durerea și tristețea din ochii lui și i se făcu brusc frică.

— Oricum, spuse ea încet, tu și Nipk și toți ceilalți dați copiilor tot ce puteți. Uite, de pildă băiatul pe care-l luați la Clinică pe timpul verii… îi dați ceva ce n-a mai avut până acum.

— Și o să fie bine. Grady îi strânse mai tare umărul. Pot s-o

fac şi o s-o fac, spuse el încordat.

— În regulă, Grady, dar trebuie să-mi jertfesc braţul pentru cauză? întrebă ea uşor.

El simţi atunci apăsarea degetelor sale şi-şi luă mâna şi se uită la carnea albită de strânsoare.

— Lartă-mă. Cred că uneori mă ia valul.

— Aşa cred şi eu.

— Te doare?

— Bruta nu-şi cunoaşte forţa, râse ea şi-şi mişcă braţul în sus, în aer. Oricum, e-n regulă, am nevoie doar de mâna dreaptă.

El se uită din nou la umărul ei şi zâmbi.

— O să te învineţeşti.

— Lumea o să creadă c-am încasato pe bune, în pat.

— Ce limbaj! rânji Grady. Femeile astea de la oraş, mi-a spus mie tata cum sunt femeile de la oraş.

— Tatăl tău mă place.

— Te place ca pe-o femeie de la oraş.

— A spus că sunt atât de drăguţă încât îl fac să plângă. Courtney râse. Tu de ce nu spui niciodată

aşa ceva?

— Ştii că eşti drăguţă, spuse el liniştit, apoi se lumină la faţă. Şi-apoi, asta-i ce numeşti tu remarca ta sexy.

— Eşti imposibil, Grady, ce să fac eu cu tine?

— Lubeşte-mă, spuse el încet. Cât de mult poţi, adăugă el, punându-i capul pe umărul lui.

Ea îşi strecură mâna şi-l cuprinse de mijloc şi-l strânse tare. Se uită la el şi zâmbi, şi el îi zâmbi şi rămaseră aşa, ca şi cum fiecare era învăluit în gândurile celuilalt. După un timp el slăbi strânsoarea şi se lăsă pe spate.

— Cred că nu mi-ar strica o duşcă. Nu vrei să torni tu ceva?

Courtney se strecură pe sub braţul lui, se duse la bufet şi turnă nişte whisky într-un pahar, în care puse apoi nişte gheaţă. Îşi turnă şi ea un pahar de vin şi se întoarse I9 canapea.

— Mulţumesc, spuse Grady şi luă o înghiţitură zdravănă.

Courtney se întinse spre un teanc de pliante aflat pe măsuţă.

— Sunt ale Tessei? întrebă el.

— Ultimele. Se apropie prima mea întâlnire şi am de gând să ştiu despre Clinică tot atât de mult ca şi tine.

— Bun, poate termini şi raportul A.M.A. În locul meu.

— Ce facem mâine? întrebă ea ridicând privirea.

— Ce ţi-ar place să facem?

— Tu hotărăşti.

— Ce-ţi face plăcere.

— Grady, termină.

— Am putea… am putea să mergem să ne plimbăm. Să mergem să ne plimbăm în Central Park dacă e frumos, ţi-ar place?

— O plimbare lungă, lungă. Da, mi-ar' place. Departe de toate. Departe Grady, foarte departe.

El auzi disperarea din vocea ei şi-şi întoarse privirea şi se uită la televizor.

— Fjr-ar să fie, tipul ăla aruncă mingea de parcă ar avea timp berechet.

— Grady? Ea îi scutură braţul. O plimbare lungă, lungă? Putem?

— Sigur, spuse el şi o privi cu atenţie. Departe de toate.

Simţi o durere bruscă în suflet şi luă o înghiţitură din pahar. Simţi neliniştea ei ciudată.

Courtney se lăsă pe spate oftând.

— Ştii, în ultimul timp m-am simţit cam sufocată. Sunt

într-un loc şi vreau să fiu în altul. Mă duc în locul ăla şi vreau să mă întorc în primul. În unele zile… când nu eşti aici, când nu e nimeni în jurul meu… nu pot să stau locului, spuse ea şi se uită la hârtiile din mâna ei. Încep… încep să lucrez la masa din bucătărie şi până să-mi dau seama ce se întâmplă

\/t57 *’y*

shapetype32linewidth8890

sunt la birou. Apoi mă trezesc lângă măsuţă… apoi sunt din nou în bucătărie. Nu-mi găsesc locul… ca şi când apartamentul ar fi prea mic pentru mine, oraşul prea mic; dar nu-i aşa. Caut ceva, dar nu ştiu ce. Poate… poate… spuse ea şi se uită la el.

Îi văzu ochii fixaţi în ecranul televizorului, văzu tensiunea în buzele lui strânse. Courtney nu se miră, căci ştia că scrutase mult prea adânc în sine şi-l făcuse pe Grady să se simtă stingher. Simţi o tresărire scurtă de nelinişte şi apoi râse uşor, şi-şi trecu mâna prin părul lui Grady, împrăştiind buclele blonde strălucitoare pe frunte.

— În regulă, spuse ea veselă, eul meu interior s-a acoperit din nou… te poţi uita acum.

— Ce? întrebă el inocent.

Dar Courtney văzu uşurarea din ochii lui.

— Nu contează, spuse ea şi zâmbi. Uneori vorbesc cu mine însămi… doar aşa, de-a naibii.

Grady se aplecă şi o sărută pe frunte, apoi îi luă faţa în mâinile lui.

— Fac tot ce-mi stă în putinţă, Courtney, spuse el liniştit.

O privi o clipă în ochi, apoi îşi întoarse privirea, uşor neliniştit. Ea îl privi în tăcere şi apoi scutură din cap. Întinse mâna şi-i dădu un pumn în coaste, o lovitură zdravănă.

El se îndoi brusc.

— Pentru ce dracu’ a fost asta?

— Aşa, râse ea. Şi acum ce-ai să-mi faci?

— Ştii, în Texas o femeie are mai mult respect. Grady

rânji. Bărbatul e domnul şi stăpânul... n-o să vezi o femeie în Texas dând într-un bărbat. Ar trebui să te învăţ să fii mai respectuoasă.

— Mâine. Astă-seară sunt prea obosită pentru asta.

— Putem să ne uităm la ăsta întinşi în pat. Ce zici? întrebă el, arătând spre televizor.

— Bună idee, spuse ea şi se ridică.

Se învârti prin cameră stingând luminile şi Grady se duse în dormitor. Courtney îl auzi dând drumul la televizorul portabil şi apoi auzi fâşâitul cearşafului când luă cuvertura de pe pat. În auzi pe Grady aruncându-se în pat şi zâmbi, pe când ducea paharele în bucătărie. Ascultă zgomotele liniştite, atât de cunoscute, ale lui Grady, ale nopţilor lor şi deodată o fericire caldă, puternică, o învălui. În zgomotele familiare, paşnice, simţi dragostea ei pentru Grady ca o prezenţă fizică reală în fiecare fibră a trupului său. Mintea ei rătăcea la diverse lucruri şi la nimic, în timp ce dăţi paharele şi aranjă prin bucătărie. Nici nu-şi dădu seama când ridică mâna să agaţe un prosop, să şteargă un strop de grăsime, să închidă o uşă a dulapului, sau să stingă lumina. Courtney tocmai ieşea din bucătărie când îşi dădu seama că plânge. Rămase nemişcată şi ridică mâna să atingă lacrimile care i se scurgeau pe faţă. Era speriată şi se scutură să scape de senzaţia de spaimă. Se întoarse în bucătărie şi-şi iăsă capul peste chiuvetă, apucându-se strâns de marginile ei, până ce spaima fără nume trecu, până ce neliniştea din sufletul ei încetă. Ieşi,

încet din bucătărie, cu faţa tulburată şi întristată, căci nu avea niciun motiv, un motiv pe care să-l înţeleagă, care să

explice lacrimile. Lângă uşa dormitorului auzi sunetul liniştitor al mormăitului lui Grady la televizor şi chiar în clipa când credea că totul trecuse, simţi din nou lacrimi pe obraz. Se întoarse de la uşă, se duse spre canapea, se aşeză încet şi-şi cuprinse faţa palidă în mâini.

— Ce *nu merge?* şopti ea către sine. Ce s-a întâmplat? se întrebă ea, mereu şi mereu, deşi singurul răspuns în camera întunecată era tăcerea. Gândurile i se învârteau năucitor pe când încerca să înţeleagă. Acum fericire, îşi spuse ea şi în clipa următoare… în clipa următoare ce?

— Courtney? îl auzi pe Grady strigând-o. Courtney, nu vii?

Scotoci în buzunarul fustei lungi, albastre, căutând o batistă, dar nu găsi decât o bucăţică de hârtie şi un capăt de creion. Brusc simţi o furie puternică şi azvârli creionul undeva în cameră. Îl auzi lovind instalaţia de aer condiţionat cu un şuierat scurt şi se uită repede spre uşa dormitorului.

— Courtney?… Courtney? se auzi din nou vocea lui Grady. Ce faci?

Courtney se uită la uşă şi se forţă să respire adânc.

— Într-o… într-o clipă, spuse ea încet. Mai… lasă-mă… o clipă, adăugă şi se ridică.

Simţi un fior în ceafă, o nouă senzaţie ciudată de singurătate în întunericul camerei. Înjură cu voce tare, deşi nu atât de tare cât s-o audă Grady.

— Courtney? strigă Grady, încruntat şi cu privirea întunecată. Fără să se uite la ea,. Fără să-i vadă faţa, ştia din vocea ei că era necăjită. Voia să se ducă la ea, să alerge s-o ia în braţe şi să facă totul să fie bine. Se ridică, gata să se dea jos din pat, apoi rămase nemişcat, cu faţa îngrozitor de tristă. Nu se putea duce la ea, nu i se putea oferi; era ceva în el care-l ţinea pe loc. Se întinse din nou, întristat pentru ceea ce pierdeau, câte puţin, în fiecare zi.

10

Ultima zi a lui iunie era caldă şi respira începutul verii. Aerul era sufocant. Clipele de linişte vor fi scurte…

— Mu mă interesează poveştile tale triste, se răsti Nick în telefon. Mişcă-ţi fundu-ncoace şi aranjează chestia asta, ţipă el şi trânti telefonul, instalaţie de aer condiţionat nou-nouţă, îi spuse el lui Grady, prima dată când trebuie s-o folosim şi nu merge. Poţi să crezi aşa ceva? întrebă el şi furia i se citea în ochii întunecaţi.

— Vine tipul?

— Cine ştie? Mecanicul american… noua elită americană. Nu fac decât ce le place dracului să facă, spuse Nick şi se ridică de la biroul lui şi se duse la micul panou care reprezenta sistemul central de răcire. Îl lovi cu pumnul, cu putere şi Grady se întoarse.

— Asta nu ajută la nimic.

— Fără glume, spuse Nick şi se sprijini de panou, ui-

shapetype32linewidth8890

tându-se la Grady. Şi de fapt, ce faci tu aici la ora asta? Eşti programat în garda de diseară.

— Sturgis m-a sunat acasă. Soţiei lui iar îi e rău, nu putea să vină. A ajuns abia acum un sfert de oră, spuse Grady şi apoi regretă, căci îl văzu pe Nick pălind de furie.

— *Iar?!* Mă întreb ce fel de şmecherie învârte Sturgis pe-aici.

— Şmecherie?

— Şmecherie. N-ai observat că nevastă-sa se îmbolnăveşte când ninge, sau când avem prea multă treabă, sau vinerea după-masă… sau azi, când e al dracului de cald?

— Nu mi-a trecut prin cap, zâmbi Grady.

— Ticălosule. Şi tu ai observat. De câte ori l-ai acoperit, ia

numără?

— N-am numărat, Nick. De câteva ori, asta-i sigur.

— Cel puţin de două ori pe lună, în toate cele şase luni de când suntem aici. Aşa cred *eu.* Sigur şi-a găsit un fraier… bunul bătrânul Grady Malory la dispoziţia lui.

— Ei bine, ce trebuie să fac? Să las un etaj descoperit?

— Nu-ţi fă griji, nu trebuie să faci nimic. O să fac eu. Mă ocup eu de fundu' lui în după-masa asta.

— Ar fi bine să te linişteşti întâi. E inutil să ţipi, cel puţin cu el. Trebuie să-i vorbeşti şi să-l convingi.

— Să-i vorbesc? Oh da, o să vorbesc, o să-i ţin un discurs. O să-i spun despre Centrul Medical al UCLA*

'University College of Los Angeles.

şi o să văd dacă-j place. Ştii că-şi omoară timpul pe aici până reuşeşte să intre la Centru, anul viitor. Ei bine, ceea ce amicul Sturgis pare să fi uitat e că Centrul o să ţină seama de părerea mea despre el. Spun eu „nu"; spun şi ei „nu"; spun eu „poate", ei tot „nu" spun. Dacă mai continuă aşa, Sturgis poate să-şi scoată din geamantan costumul de baie.

Grady dădu din cap dar nu spuse nimic; îl privi gânditor pe Nick, cântărind furia grea din vocea lui.

— Ce te-a supărat atât de tare? întrebă el în cele din urmă.

— Totul. E atâta dezordine aici. Vin azi-dimineaţă şi văd un avizier gol. Acum două săptămâni i-am spus lui Jean să pună. Anunţurile… meciurile'de baseball de pe terenul de sport, înotul şi baschetul Clubului Băieţilor, toate lucrurile pe care puştii de aici le-ar putea face. Acum o săptămână i-am adus din nou aminte. Şi-acum trei zile. Azi mi-a sărit ţandăra. Apoi instalaţia de aer condiţionat… trebuie să fie vreo patruzeci şi ceva de grade afară şi nici măcar nu şi-au bătut capul să-i dea drumul. Bun, nu merge, dar ei nu ştiau. Pe urmă am văzut că infirmierii nu s-au obosit să scoată halate noi şi nici fişele pentru azi… Există patru eprubete

sparte în stative. Tu eşti aici când n-ar trebui să fii, Sturgis nu e aici când ar trebui să fie. Herb îmi spune că de şase zile farmacia nu mai are tetraciclină… două din becurile de la telefonul de la recepţie nu se aprind. Nick scutură din cap scârbit. Lucrurile mărunte încep să se strice, şi nu mai e mult până când cele mari se vor duce dracului.

w

shapetype32linewidth8890shapetype32linedashing6line width12065

Clinica Corlin

Deschise brusc robinetul filtrului de cafea şi un şuvoi de cafea izbucni în ceaşca pe care o avea în mână. Nick se duse cu ceaşca la birou, o trânti pe el şi puţin lichid se vărsă. Grady se ridică încet şi se apropie cu un prosop de hârtie şi şterse liniştit cafeaua vărsată.

— Mda, cred că toate astea ar putea să te enerveze.

— *Ar putea?* Chiar m-au scos din minţi.

— Aseară, când am vorbit la telefon, erai puţin cam nervos, spuse Grady pe un ton nonşalant.

Nick se uită repede la el, apoi se aşeză în spatele biroului şi-şi cuprinse ceaşca în mâini. Privirea lui se pierdu un timp în gol, apoi se uită la Grady.

— Ai dreptate, eram, spuse el liniştit.

— Probleme?

— Nu ştiu.

Grady se cufundă din nou în fişele lui fără niciun comentariu, ştiind că Nick o să vorbească atunci când va simţi nevoia. Întoarse o foaie şi apoi se lăsă pe spate în scaun şi-şi aprinse o ţigară. Stătu aşa un timp, fumând, apoi îşi aplecă din nou capul asupra hârtiilor.

— Tessa i-a promis tatălui ei că petrecem o săptămână la Cabot’s Landing, spuse brusc Nick.

— Şi ce-i aşa de rău în asta?

— Nu ştiu, spuse Nick şi-şi întoarse privirea. Am crezut că am rezolvat cu Tessa problema banilor familiei Cabot. Aş spune că am crezut că *eu* am rezolvat-o şi că o pot suporta. Adică am stabilit ca

V

J

Tessa să folosească cât vrea din ei, dar *noi* trăim din ce câştig eu.

— Şi ce legătură are asta cu mersul la Cabot’s Landing?

— Grady, tu ştii cum obişnuiam eu să-mi petrec verile? Bătutul mingii pe străzi… hidranţi de incendiu deschişi ca să mă răcoresc, ştranduri şi Coney Island* dacă mama avea bani de metrou. Tessa… îşi petrecea vara la Cabot’s Landing. Am văzut poze de-a- colo. E o proprietate imensă. O casă enormă şi încă vreo şase mai mici pentru invitaţi. Toate sunt lângă apă şi au şi piscină. Debarcadere private. Au o barcă… Isuse, e mai degrabă un vapor decât barcă. Terenuri de tenis. Terenuri de tir la talere, pentru numele lui Dumnezeu! înşiră el. O să mă duc acolo în hainele mele de bumbac de 20 de dolari, în tenişii mei ieftini şi acolo va fi Jason Cabot, stăpânul tuturor acelor minunăţii, în costumul lui de tenis de 200 de dolari şi tenişii făcuţi de comandă., –, uitându-se la Tessa şi ştiind că putea să se mărite cu oricine din lumea asta. Nu cu un tip oarecare, ce se juca pe vremuri la gurile de apă pentru incendiu.

— Problema e că totuşi s-a măritat cu tipul ăla.

— Şi o să privească bine tot ce-i al ei, ce i se cuvine şi apoi ce are acum, şi…

— Şi ce? O să divorţeze şi o să se mărite cu un prinţ? Grady zâmbi cu blândeţe. Parcă n-ai şti?

— Sigur că ştiu, spuse repede Nick.

Zonă cu plajă şi parc de distracţii în Brooklyn.
J66

— Atunci de ce-ţi faci atâtea probleme?
— Mă simt ca un prost acolo.
Grady zâmbi.
— O să-ţi facă. Bine. Du-te. Când vreţi să plecaţi?
— Prin septembrie. Dacă plecăm.
Grady ezită o clipă şi faţa lui deveni serioasă.
— Tessa nu cere prea multe.
— Ce vrei să spui?
— Că nu merită să pui în pericol ce aveţi voi doi. Nu risca să o pierzi pentru o greşeală prostească.
Nick se uită surprins la Grady.
— Să o pierd? N-o s-o pierd niciodată. N-o să ne pierdem niciodată, ţinem prea mult unul la altul ca să se întâmple asta.
— Oricine poate pierde pe oricine! spuse aspru Grady. Se ridică brusc şi se uită la ceas. E timpul să cobor. Vii?
— Mai am câteva minute. Vreau să mă uit pe îndelete la fişa lui Marie Carlino, înainte să vină.
— Bine, spuse Grady şi se întoarse spre uşă.
— Grady! strigă Nick. Ce te supărase atât de tare adineauri?
— Nimic, căldura, începu Grady, dar se opri când telefonul porni să sune.
— Gorlin… ce?… când?… da… da, mă ocup eu de asta, cobor, spuse el şi trânti receptorul. Era Municipalul. Sturgis i-a sunat să-şi anuleze consultaţiile de azi. A zis că-i prea *ocupat,* spuse Nick şi se ridică de la birou.
— Unde te duci? întrebă Grady.

— Să am o discuţie lungă şi sonoră cu Sturgis înainte să sun din nou la Municipal şi să le spun să-l aştepte. La ora

fixată, adăugă el încet, îndreptându-se repede către uşă.

Telefonul sună din nou, oprindu-l în prag şi cu o pufnitură Nick se întoarse în birou.

Grady coborî repede la etajul trei.

— Unde-i Sturgis? întrebă el apucându-l pe un infirmier de braţ.

Acesta arătă spre unul din cabinete şi Grady se grăbi într-acolo şi ciocăni scurt. Uşa se deschise şi el îi făcu un semn cu degetul lui Sturgis şi-l scoase în coridor.

— N-ai vrut să m-asculţi, nu-i aşa, Sturgis, spuse furios Grady.

— Ce vrei să…

— Ei bine, ţi-am spus că o să se întâmple şi s-a întâmplat. Nick îţi vrea acum capul, omule şi eşti descoperit.

Doctorul Sturgis se uită prudent în jur şi apoi la Grady.'

— L-ai spus…

— Nu i-am spus nimic… dar acum văd că trebuia s-o fac. Singura ta şansă e ca lui Nick să nu-i. Vină ideea să se uite mai bine la fişa ta, Sturgis. Şi aşa e gata să te sfâşie… Dacă află că nu există o doamnă Sturgis… că toată povestea aia cu nevasta bolnavă a fost o minciună… te face bucăţi. Isuse, clătină din cap Grady, ăsta-i genul de şmecherie pe care-o foloseam la facultate… o şmecherie ieftină, de puşti. Ar fi trebuit

să mai creşti şi să renunţi ia porcăria asta. Un intern n-ar trebui să fie aşa de dobitoc.

— Grady, ştii că am probleme. Încerc să…

— Probleme? Tu ai probleme? spuse furios Grady. Toată lumea are probleme. Aş putea să-ţi spun eu câte ceva despre probleme. Crezi că eu trăiesc în grădinile raiului?

— Linişteşte-te, Grady, eu…

— Taci şi ascultă-mă. Dacă scapi de data asta întreg, ai face bine să te gândeşti serios la munca pe care încercăm s-o

facem aici. La cooperare. Adună-te şi începe, din clipa asta. Dacă n-o faci, o să am o discuţie lungă şi plăcută cu Nick. Zău c-am s-o fac. Dobitoc fără minte, asta eşti. Probleme! auzi! se răsti el și se întoarse repede și se îndreptă spre scări.

În capul scărilor o soră se ciocni de el şi Grady se răsti la ea.

— Uită-te pe unde mergi. Uită-te naibii pe unde mergi.

Se opri pe palierul următor, trase adânc aer în piept şi-şi şterse faţa umedă cu o batistă. Încercă să se calmeze, să liniştească furtuna pe care o simţea înăuntrul lui. Nu trebuia să fie aşa, îşi spuse el, nu trebuia deloc să fie aşa. Părea mai mult decât putea suporta, şi indiferent cum privea totul, nu era decât un singur răspuns. Courtney.

Grady mai respiră o dată adânc, apoi se îndreptă spre recepţie, aruncând o privire în fugă, după care o porni spre un cabinet.

— Domnule Benke, iar ai venit? îl întrebă Grady pe

— (ies-*y*

bătrânul care-i rânjea vesel şi apoi oftă şi se strădui să-i zâmbească.

Nick intră în cabinet şi-i zâmbi lui Marie Carlino. Marie avea şaptesprezece ani, era brunetă, cu ochi căprui, şi nu reuşea să fie drăguţă, aşa cum nu reuşea nimic în viaţă. Avea un glas dulce şi era timidă – total opusă ca personalitate, ca fire, fratelui ei Frankie şi Nick ştia că lui Marie îi era frică de fratele ei mai mic. Nick îşi amintea de ea când era foarte mică, un copilaş cuminte şi liniştit, care nu plângea aproape niciodată. Acela fusese ultimul lui an în cartier, dar ori de câte ori se întorsese aici nu uitase să se ducă s-o vadă; el fusese cel care o mângâiase în ziua înmormântării tatălui ei; el avusese grijă de ea la Municipal când făcuse o’cădere nervoasă. Atât de demult, îşi spuse el şi acum era aproape femeie, dar nu-şi pierduse tristeţea, îngândurarea. Nu era

decât o ființă vulnerabilă, dominată de mama pentru care avea un devotament orb, terorizată de fratele care își bătea joc de ea și o amenința.

— Cum te simți, Marie? o întrebă el cu blândețe.

Ea se juca nervos cu cureaua poșetei.

— Ca întotdeauna. Poate mai întremată de când mi-am început injecțiile. Eu… îmi pare rău că am venit mai devreme, dar trebuie să… trebuie să mă înscriu mai târziu la școala aia.

— E-n regulă. Spune-mi despre școală.

— E o școală pentru secretare. Stenografia mea nu-i prea bună, așa că mama a spus că trebuie… trebuie să mă duc acolo în vara asta și pe urmă pot găsi o slujbă la toamnă. Mama zice că pot găsi o slujbă bună la toamnă, zice că toată lumea caută o secretară bună. Oameni importanți, poate.

— Vrei să fii secretară, Marie? întrebă el blând. Sau e ideea mamei tale?

— Îmi spune de munca asta de secretară de mult timp… de când eram mică. Mama spune că e o cale de a mă impune… știi, prin oamenii pe care-i întâlnesc. Oameni din cartierele selecte, poate.

— Întotdeauna am avut o bănuială că ai pus ochii pe Jimmy, de pe strada ta. Nick zâmbi. Întotdeauna am crezut că tu și Jimmy o să fiți împreună și-o să vă faceți propria voastră viață.

Marie își întoarse privirea și obrajii ei începură să se înroșească. Făcu un mic semn cu mâna, jenată și apoi se uită din nou la Nick.

— Furăm… am fost prieteni, aș putea spune, din clasa a treia, dar mama spune că Jimmy e doar o pierdere de vreme. Nu ca oamenii pe care i-aș putea întâlni… dacă învăț să vorbesc corect și să mă port mai frumos. Mi-a făcut rost de cartea asta, cum să mănânc frumos, ca la restaurant, știi? Și

cum să fac conversaţie, lucruri de-astea. O studiez acum.

— Deci Jimmy e o pierdere de vreme, spuse încet Nick. Are o slujbă, nu?

— Îhî… adică da. E funcţionar în centru. Mi-a spus că o să pună bani deoparte să se ducă la un curs

seral. Dar mama spune că nu poţi pune visele la bancă. Spune că-i mai bine să găsesc un bărbat cu o slujbă bună şi permanentă. Un bărbat cu viitor.

— Marie, trebuie să faci întotdeauna ce-ţi spune mama ta să faci? Nu eşti un copil, ai dreptul să gândeşti singură, la singură hotărârile.

— Nu, nu înţelegi. Mama întotdeauna… uite, asta-i situaţia. Când tata a murit, mama era singură, cu doi copii de care să aibă grijă, ca să nu mai vorbim de toate celelalte. Şi toată viaţa ei a muncit din greu ca să putem noi avea o viaţă mai bună decât ei… a ei. Întotdeauna mă încurc cu a *ei* şi *ei,* se scuză Marie.

— Nu-ţi mai face atâtea probleme, spuse liniştit Nick. Sper să-ţi meargă bine, Marie, crede-mă. Dar ascultă un sfat, da? Nu înseamnă că nu-ţi respecţi mama dacă vrei să faci altceva cu viaţa ta… ceva ce ea n-a planificat pentru tine. E viaţa ta, nu a ei.

— -N-aş fi nimic fără mama.

— Şi ea îţi aminteşte asta cam prea des, murmură el.

— Ce? Adică, poftim?

— Nu contează, Marie. Hai să vedem cum te simţi. Dezbracă-te să-ţi văd greutatea.

Ea dădu din cap şi se ridică şi se duse în spatele paravanului. El se sculă de la birou şi trase cântarul de la perete.

— A venit şi Frankie cu tine? întrebă el.

— Îhî… da. Aşteaptă jos la subsol. ’Jean spune că acolo o

să-l înveţe ce să facă.

— Aşa-i. Ce zici de munca lui aici?

* Marie nu răspunse şi el nu mai repetă întrebarea.

— QzD

Când ea ieşi de după paravan îi văzu privirea speriată şi 6 conduse în tăcere la cântar.

— Bun, ai pus jumătate de kilogram săptămâna asta. Vitaminele îşi fac efectul. Acum o să-ţi iau puţin sânge, spuse el şi ea se aşeză pe marginea mesei de consultaţie.

Nick îi luă braţul şi văzu cât de fragil era, cât de fragilă era ea toată, deşi în ciuda fragilităţii, în ciuda subţirimii ei, avea un corp frumos, cu rotunjimi surprinzătoare şi plăcute. N-o să aibă niciodată rotunjimile voluptoase pe care le avusese mama ei la aceeaşi vârstă, dar va avea un corp frumos şi lui Nick îi părea doar rău că niciodată nu-i trecuse prin cap că era atrăgătoare.

— Te uiţi ciudat la mine, Nick.

— Deloc, mă gândeam doar că devii o domnişoară frumuşică, spuse el, deşi ştia că nu „frumuşică” era cuvântul şi n-o să fie niciodată. *Drăguţă* se apropia mai mult de adevăr, dar ştia că ea n-o să înţeleagă cuvântul acela aşa cum îl gâwdea el.

— Zi mai departe. Mama mi-arătă… mi-a arătat câteva poze de când era tânără. Mi-a spus cum toţi băieţii se ţinea… se ţineau după ea. Jimmy e singurul băiat care s-a uitat vreodată la mine. Am bărbia asta ascuţită. Şi mama spune că ochii mei sunt prea mici.

— Marie, îi spune el blând, ce să mă fac eu cu tine? Când un bărbat îi spune unei femei ceva drăguţ, când îi face un compliment, ea trebuie să spună „mulţumesc” şi apoi să schimbe vorba… să nu mai discute despre asta.

GzD

— Oh, tu eşti doctor, e meseria ta să fii drăguţ.

— Renunţ. Nick zâmbi. Bun, hai să vedem braţul ăla, spuse el şi căută o venă. Băgă acul şi privi cum se umplea seringa, când deodată Marie tuşi de câteva ori şi-şi puse mâna pe braţul lui Nick.

— Ce-i? Te doare? — Nu… nu, nu-i asta. E ce m-ai întrebat… înainte. Despre Frankie. N-am spus asta la nimeni… nimănui… mama a spus să nu… dar nu ştiu… pentru că o să lucreze cu tine, poate ar trebui să ştii ce cred.

— Şi ce crezi?

— Ei bine, e cum i-am zis şi mamei… cred că Frankie e cam ciudat… poate chiar puţin sărit de pe fix.

— Şi eu m-am gândit că e ciudat, da.

— Dar te-ai gândit vreodată că e… ţicnit?

Nick se uită lung la Marie.

— De ce întrebi asta?

— Ţi-am spus, pentru că o să lucreze cu tine, poate că ar trebui să ştii ce cred… Cred că după ce-a murit tata a început să devină… ciudat. Ca atunci când a dat foc pisicii.

— Ce? întrebă Nick tresărind de uimire.

— Pisica mea, Mumps. Frankie a venit într-o seară acasă cu nişte resturi de vopsea din pivniţă. L-a legat pe Mumps în cadă şi în clipa următoare pisica ardea.. A murit, spuse Marie şi-şi întoarse privirea. Mama a venit acasă şi-a văzut ce… l-a bătut pe Frankie cu cureaua tatei. L-a bătut până i-a dat sângele şi apoi a zis să nu spun niciodată ce făcu… ce-a făcut.

Nick scoase repede acul şi-i dădu braţul deoparte.

Simţea ceva greu în stomac, o gheară surdă de rău şi se aplecă peste marginea biroului.

— Poţi să te îmbraci acum, Marie, spuse el liniştit.

— Nick? Poate că nu trebuia să-ţi spun nimic.

— Mă bucur c-ai făcut-o. Fratele tău are nevoie de mult ajutor, Marie. Poate i-l putem da noi, poate că nu e încă prea

târziu, spuse încruntat Nick, cu faţa întunecată şi obosită.

GzD

Primele zile de iulie erau fierbinţi şi anunţau vara. Era un nou anotimp şi vieţile lor se vor schimba...

— Mu cred, pur şi simplu nu cred. Nu cred nimic din toate astea, îi spuse Nick lui Grady.

Cei doi discutau cu voce joasă, atenţi să nu fie auziţi de Clovis care stătea într-un colţ al camerei medicilor privindu-l pe T.K. Cum ţopăia pe podea.

— Frankie avea doar nevoie să ştie că cineva o să-i dea o şansă, îi răspunse Grady. I s-a dat şansa şi a răspuns.

— Chiar crezi asta? Nu, îmi pare rău, nu pot să cred.

— Gândeşte-te şi tu. E deja aici de cinci zile şi ce-a făcut? A muncit pe rupte. Vine aici dimineaţă rânjind cu gura până la urechi, îşi face treburile mărunte şi mai cere... La naiba, vrea să muncească mai mult decât îi cerem noi.

” *(*17p:”

— Ştiu, toată Clinica nu vorbeşte decât despre asta.
Chiar şi Brian avea o figură uluită în ziua când Frankie a lucrat la etajul lui. Dar n-are importanţă.

— Pentru Frankie are importanţă şi asta contează.

Oricum, cred că l-ai urmărit suficient de mult. Aş vrea acum să lucreze la parter. În fond, am făcut asta ca!
Să mă apropii de el, să-i înlătur rezervele. **J**

— Ştii, n-am crezut că o să reziste aici nici măcar cinci minute.

— Bun, te-ai înşelat, acum nu-ţi vărsa mânia pe băiat.

— Grady, eu nu-mi vărs mânia asupra nimănui. În- cerc să mă asigur că n-am făcut o mare greşeală cu el.

— Şi când ai să fii sigur? Când o să te convingi o să se termine vara, spuse Grady cu voce tare şi Clovis îşi ridică privirea de la T.K.

— Cowboy, de ce-ţi place aşa mult tipu’ ăla de nimic? întrebă el şi privirea lui liniştită avea ceva batjocoritor în ea.

— Nu-i mai spune t, de nimic”, spuse blând Grady.
Noi suntem aici să ajutăm oamenii care au nevoie de ajutor… aşa cum ai făcut şi tu cu pasărea asta. Ai văzut că are nevoie de ajutor şi ai adus-o aici.

— Asta-i altceva. T.K. Nu are lanţ în buzunar şi nici cuţite;,

— Încercăm să-l schimbăm pe Frankie. Încearcă uă înţelegi că…

— Pare-mi-se că-nţeleg bine. Băieţii negri înţelege la fel de bine ca şi băieţii albi, spuse el.

Ostilitatea se citea clar pe faţa lui îngustă şi Grady îşi ţinu respiraţia pentru o clipă.

V

(jtT)

Barbara tlarrison:

— N-am vrut… începu el, dar Nick îl întrerupse.

— Bine, bine, spuse Nick nerăbdător. Clovis, ce vorbim noi nu e treaba ta. Dacă începi să te bagi în discuţiile noastre n-o să mai ai voie să vii aici sus. Şi,
Grady, spuse Nick întorcându-se către acesta, ţi-e frică să-i spui şi „dă-te-ncolo” lui Clovis pentru că ştii că o să-ţi arunce ceva despre băieţii negri. Şi Clovis o ştie. E destul de şmecher pentru un puşti de nouă ani.
Li zâmbi băiatului, apoi se întoarse din nou spre Grady.
Ascultă, acum mergem jos şi discutăm cu Frankie. Îl mut mâine la parter, dar vreau să înţeleagă că e aici în permanentă supraveghere. Ştiu că s-a comportat foarte bine în aceste prime zile, dar vreau să ştie că trebuie să continue aşa. Hai să mergem.

Grady se ridică şi se apropie de Clovis. Îl privi o clipă, apoi se apleca şi luă pasărea în palmă.

— T.K., T.K. Poţi să-ţi spui numele? T.K., T.K., repetă el.

— Lo-l învăţ, spuse hotărât băiatul şi Grady lăsă pasărea jos pe podea.

— Hai, Grady, strigă Nick din prag.

— Vin. La revedere, Clovis.

— Mda, murmură băiatul şi Grady se întoarse şi ieşi din birou.

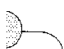
Coborâră pe scări, oprindu-se la fiecare palier să se uite la pacienţii care aşteptau.

— Văd din ce în ce mai multe feţe noi în fiecare zi, spuse Nick.

— Şi eu. Doctore, începem să devenim celebri, zâmbi Grady.

J

(jK)

— Asta ar trebui trecut în raportul AMA.

— Asta şi intenţionez. De fapt, Courtney chiar a menţionat asta.

— Da?

— Da. Are prima întâlnire în după-amiaza asta şi, zău, a învăţat pe de rost toată Clinica. Ştie ce avem şi ce n-avem până la ultimul pansament.

— Tipul de la Joint Charities.

— Da. De două zile se agită. Ca şi cum eu nici n-aş exista, spuse liniştit Grady.

Nick se uită la el încruntat.

— Grady…

— Lasă tonul ăsta, Nick. Nu începe iar.

Nick ridică din umeri. Ajunseră la parter şi se apropiară de recepţie.

— Cheamă-l pe Frankie aici, îi spuse Nick lui Jean. Suntem acolo, adăugă el şi se îndreptă împreună cu Grady spre camera de urgenţe.

Nicfe se aşeză şi începu să bată nerăbdător darabana pe birou; Grady se rezemă de marginea mesei de consultaţie şi niciunul nu spuse nimic până ce Nick nu ridică privirea spre Grady.

— Un alt lucru pe care nu-l înţeleg e de ce nu pari mai încântat de felul în care Frankie pare să se fi acomodat. Credeam că o să te baţi cu pumnii în piept.

— Nu ştiu. Poate pentru că nu mi-ai dat posibilitatea să lucrez direct cu el. Când o să pot face *eu* ceva important cu el o să mă bat cu pumnii în piept. Acum «sunt doar spectator.

— M-aţi chemat? întrebă Frankie şi cei doi se

nm

întoarseră.

Părea acelaşi Frankie Carlino şi totuşi era diferit. Din buzele lui moi şi pline dispăruse insolenţa; era îmbrăcat în pantaloni de doc curaţi şi jacheta bej de infirmier, şi nimic nu era ameninţător în mersul lui târşâit.. Părul lui lung era pieptănat cu grijă şi strălucea, iar zâmbetul lui era luminos. În acel moment arăta ca orice băiat de cincisprezece ani dornic să fie pe placul şefului său. Nick îl studie câteva clipe şi apoi reuşi să zâmbească uşor.

— Se pare că-ţi place aici, Frankie.

— Îmi place. Şi nici n-am făcut nimica rău.

— Ştiu. Asta mă şi întreb, de ce n-ai făcut nimic rău.

— Nu-nţeleg, spuse Frankie încruntându-se. Ai zis că toţi tre’ să aibă grijă, nu vrei să ai necazuri.

— Aşa am spus. Dar, Frankie, până acum nimic din tot ce-am spus nu conta pentru tine, spuse încet Nick.

— Oh… oh, acu’ te-nţeleg. Te-ntrebi de ce. Păi, uite, asta-i, mi-am zis să văd cum e să fiu un timp pe drumu’ ăl drept.

Fără promisiuni, spuse repede, da' o să-ncerc. Vezi tu, nimeni nu mi-a mai oferit o slujbă. Banii nu-nseamnă nimic, scot mai mulţi pe stradă, da' poate că nu tre' să fiu toată viaţa o haimana ca bătrânu'. Pricepi? Vezi, dacă po'să capăt o slujbă şi-n altă parte. Poate că-ntr-o zi o să po' să mă mut din cartier. Asta zice mama tot timpul, să ne mutăm, spuse el şi după o pauză continuă. Şi mai e ceva... slujba asta mă face mare în cartier, fin' că-s singuru' Şarpe Sălbatic pe care l-ai chemat aci. Începi să pricepi? Nick, n-o să-mi dai paşaportu'? Că zic că mă

descurc bine, că fac bine.

Nick fu surprins să descopere că aproape îl credea pe băiat. Îşi trecu o mână prin păr.

— Nu-ţi dau paşaportul dacă n-am motive. Ai grijă doar să nu-mi dai motive. Începând de mâine te mut aici jos. La parter vin o mulţime de bătrâni, oameni neajutoraţi şi nu vreau să-i sperii. Frankie, nu vreau să te foloseşti de ei în niciun fel.

— Da, Nick, sigur, pricep.

— Am auzit că te-ai oferit să lucrezi ore suplimentare în laborator, aşa-i?

— Da.

— De ce? întrebă Grady.

— Am văz't în ziua în care-mpărţeam prosoapele, îs grele, toate eprubetele şi sângele şi toate şmecheriile alea. Pot?

— O să vedem.

— Bine, Nick, n-ai încredere în mine, spuse băiatul pe un ton serios, da' un om se poate schimba, ştii. Mama zice-ntotdeauna, „uită-te la Nick... o duce mai bine, a plecat din cartier”. Nu vreau să mă fac doctor, da' poate-ntr-o zi o să po' să fiu şi io o persoană respectabilă.

Nick se uită câteva clipe în tăcere la Frankie, apoi se întoarse.

— O să vedem, Frankie. Acum du-te la treburile tale, mai vorbim noi.

Frankie plecă încet din cameră și Grady se uită la Nick.

— Ce crezi?

— Cine știe? spuse Nick. Îmi pare tare rău că trebuie s-o spun, dar e convingător. Nu ce spune… nu toată aiureala aia că vrea să fie cineva… ci faptul că încearcă să fie corect. Problema e că Frankie e un puști atât de deștept că ne poate păcăli zdravăn și noi să n-o știm. Are isteţimea celor cu şcoala străzii. Nu știu. A fost… spuse Nick și apoi tăcu, pierdut în gânduri.

— Ce? Ce a fost? îl îmboldi Grady.

— Am văzut odată întâmplându-se aici așa ceva. Era un puști rău, bun de nimic. Locuia vizavi de Pitlik's Market și obișnuia să se învârtă pe acolo și să se lege de lume. Până la urmă bătrânul Pitlik s-a hotărât să-i ofere o slujbă… așa, deodată. Bănuiesc că s-a gândit că oricum băiatul stătea pe acolo, poate că reușea să-l câștige de partea lui. Oricum, puștiul a luat slujba și toată lumea a văzut că a devenit alt băiat. Nu un înger, dar nici prea rău. Nu știu, poate că e un caz asemănător cu cel din Pitlik's Market…

— Și noi suntem bătrânul Pitlik? râse Grady.

— Poate, am spus poate. Oricum, tot nu bag mâna în foc pentru el.

— De-abia aștept să lucrez cu el.

— Se pâre că o să ai șansa asta, spuse Nick și se uită la ceasul de pe perete. Ar trebui să ne întoarcem.

Frankie stătea afară în coridor și asculta. Când îi auzi îndreptându-se spre ușă, o luă la fugă spre scări, până ce nu mai putea fi văzut. Va trebui să fie atent cu Nick, își spuse el, dar Grady Malory, pe Grady Malory îl avea în buzunar. Frankie chicoti și apoi se

shapetype32linewidth8890shapetype32linedashing6linewidth15240shapetype32linedashing6linewidth12065shapetype32linedashing6linewidth15240

Clinica Corlin

lăsă pe vine lângă perete şi râse, cu mâna la gură ca să nu fie auzit; râse până îi dădură lacrimile.

Courtney coborî din taxi pe trotuarul din faţa hotelului *Piaza.* Era încă devreme, dar intră repede înăuntru, grăbită să scape de căldura după-amiezei. Era răcoare în vechiul şi elegantul hotel şi ea rătăci încet prin imensul hol, uitându-se la vitrinele micilor buticuri, la plante, la oameni – femei zâmbitoare în rochii de vară elegante, bărbaţi drepţi, siguri pe ei, în sacouri cu nasturi aurii. Dacă existau acolo turişti, ea nu-i vedea; nu vedea decât newyorkezi stând destinși la cocktailuri, mese de afaceri şi întâlniri de îndrăgostiţi şi brusc se simţi bine dispusă. Era o zi minunată, într-un hotel minunat, printre oameni minunaţi și pentru prima oară după multe luni simţi că nervozitatea obsedantă îi dispăruse. Se privi într-o oglindă şi zâmbi, căci văzu acolo o neașteptată încredere în sine şi apoi intră în lift. În scurtul timp cât urcă cu liftul, îşi rememoră statisticile legate de Clinică, deși mintea ei era mai puţin la Clinică şi mai mult la noua stare în care se afla, la buna ei dispoziţie. Courtney merse de-a lungul coridorului tăcut, hotărâtă să se bucure de această stare, căci avea senzaţia că trecuse foarte mult timp de când nu se mai simţise aşa de bine. Găsi apartamentul lui Peter Joshua şi sună, cu un zâmbet larg pe faţă.

❦

— Courtney Ames. Intră.

Ridică privirea şi fu surprinsă. Se aşteptase la un bărbat atrăgător, sigur pe el, dar nu se aşteptase la bărbatul *acesta.* Acest bărbat era elegant; foarte înalt şi subţire, numai

unghiuri ascuţite, cu părul negru presărat cu fire argintii. Avea un zâmbet subţire, ironic şi ochi de culoarea vântului.

— Mulţumesc, spuse ea repede şi intră în apartament. Sper că n-am venit prea devreme.

— Asta înseamnă că vom fi mai mult timp împreună, spuse el liniştit. Stai jos. Ce vrei să bei?

— Oh…cred că nimic.

— Nimeni nu bea nimic, spuse el şi se îndreptă spre o tavă cu băuturi aşezată pe o măsuţă joasă, rotundă, cu ornamente aurii. Avem de toate.

— Atunci puţin vin, vă rog.

— Vin, spuse el.

Courtney se aşeză într-un fotoliu de catifea vineţie şi-şi întoarse privirea spre una din cele două ferestre uriaşe ale încăperii, simţindu-se şi mai bine dispusă pe când privea oraşul aflat dincolo de geam. Brusc avu un sentiment de apartenenţă – aparţinea acestei camere, acestui hotels jocului de zgârie-nori albiţi de soare pe care-i cuprindea privirea ei. Cu părere de rău îşi aminti scopul acestei întâlniri şi-şi aranjă repede pliantele în poală. Se întoarse şi se uită din nou la Peter Joshua. Văzu croiala impecabilă a pantalonilor lui cafenii din stofă moale, ţesătura scumpă, elegantă şi cămaşa în dungi, bine croită, deschisă la gât unde se vedea o eşarfă maron de mătase. Purta nişte

mocasini maron, marca Gucci şi un ceas îngust de aur. Se mişca uşor, distins şi soarele din încăpere cădea pe aurul de la mână şi se reflecta luminos pe faţa lui colţuroasă. Îl privi cum venea către ea cu paharele în mână şi, fără să ştie de ce, zâmbetul îi dispăru; simţi o ușoară teamă, o neliniște pe care nu şi-o putea explica.

— Pentru Courtney Ames, spuse el şi-şi ridică paharul. Era un pahar înalt, plin pe trei sferturi şi el bău grăbit. Ai o părere proastă despre mine, Courtney Ames? întrebă el

zâmbind.

— Sigur că nu, răspunse ea repede.

— Atunci nu trebuie să pari atât de serioasă. În paharul ăsta e whisky vechi de doisprezece ani şi un whisky vechi de doisprezece ani e foarte bun pentru un bărbat de patruzeci şi doi de ani. Face minuni. Îl face să creadă că de fapt are optzeci şi doi şi e pe punctul de a se sfârşi. Îl face să creadă că de fapt are douăzeci şi doi şi de-abia începe. Ambele sentimente sunt Valabile pentru bărbaţii de patruzeci şi doi de ani. Sunt un expert în bărbaţii de patruzeci şi doi de ani, spuse el şi mai bău din pahar. În curând o să fiu expert în bărbaţii de patruzeci şi trei.

Courtney se uită. Lung la el, neştiind ce să spună.. În cele din urmă îi trecu prin cap că deja băuse prea mult.

— Poate că preferaţi altă zi, domnule Joshua.

— Nu, nu prefer altă zi. De ce să prefer altă zi? Crezi că beau mai puţin joia decât miercurea? Sau lunea decât vinerea?

Zâmbi şi zâmbetul lui era uşor batjocoritor.

— Voiam să spun…

— Nu, nu minţi, Courtney Ames. Îţi spuneai: bărbatul ăsta e beat şi-ar trebui să plec. Numai că dacă plec s-ar putea să nu capăt cei 100.000 de dolari ai lui.

— Domnule…

— Nu-mi spune „domnule Joshua”. Dacă o faci va trebui să-ţi spun „domnişoară Ames”,. Şi iată-ne trecând prin viaţă spunându-ne „domnule” şi „domnişoară”. Ce-ar spune copiii? întrebă el pe un ton serios, apoi râse, un sunet grav, ironic, din gât.

— Noi vrem cei 100.000 de dolari ai dumneavoastră, dar nu ştiu nimic de copii.

— Păi, vezi tu, eu privesc în viitor.

— La ce? întrebă ea şi se foi în fotoliu.

— Nu-ţi fie frică, spuse el cu acelaşi zâmbet batjocoritor. N-o să te atac acolo unde stai… nici măcar de unde stau eu.

— E foarte ciudat totul. De obicei vă purtaţi…

— Nu.

— Aş vrea să mă lăsaţi să-mi termin propoziţia, spuse ea.

— Bine, continuă.

— Eu… e un mod ciudat de a… de a începe o întâlnire. Sau ne-am mai întâlnit? Am uitat eu?

El îi zâmbi şi o măsură cu privirea, apoi se ridică şi dispăru în dormitor, Courtney se uită după el, cu sprâncenele încruntate de nedumerire. Nu ştia cum să interpreteze purtarea lui sau faptul că în numai câteva minute buna ei dispoziţie fusese stricată.

Tresări când simţi o mână pe umăr.

— Recunoşti asta? întrebă el şi ridică în faţa ochilor ei o carte subţire.

— Da, da, spuse ea surprinsă. E a mea. Am scris-o acum trei ani.

— *Povestirile oraşului,* spuse el uitându-se la copertă. Şi de atunci nimic. De ce?

— E mult de lucru… să aduni suficiente povestiri ca, să iasă o carte. Prea mult de lucru. Acum scriu câte una din când în când.

— Prea mult de lucru, spuse el liniştit. Unele din ele erau nişte povestiri foarte promiţătoare. Până acum ar fi trebuit să scrii mult aşteptatul roman. Aşa îi spun criticii, nu? Mult aşteptatul roman?

— Dacă eşti Norman Mailer*, aşa îi spun. Dacă eşti bun, aşa îi spun.

— O să-ţi dau ceva să citeşti. Nu vreau să spui nimic. Îl iei acasă şi îl citeşti.

— Ceva… oh, spuse ea dând din cap. Ceva ce-aţi scris. Vreţi să fiţi scriitor, despre asta e vorba.

— *Sunt* scriitor, spuse el încet. O să ştii asta când o să-l citeşti. E un scenariu de film, terminat pe trei sferturi şi e bun, Courtney Ames. Ştiu precis, e bun.

— Sunt sigură că e.

— Nu minţi. Cum poţi să fii sigură? Asta-i conversaţie de salon, Courtney Ames. „Sunt sigură că e”. Văd că trebuie muncit mult pu tine. Dar o s-o facem,

***Norman Mailer (1923-), romancier, eseist şi ziarist american, autor, printre altele, al romanului** *The Naked and the Dead* **(Cei goi şi cei morţi), tradus şi în limba română.**

nu-ţi fă probleme. Azi e începutul.

— Credeam că azi e începutul a 100.000 de dolari.

— Ah, da, e bine şi asta. Întâmplător, puţin îmi pasă cine capătă banii. E treaba mea să adun banii şi apoi să-i trimit mai departe. Asta fac şi o fac foarte bine. Când a telefonat Tessa Cabot…

— Tessa Gorlin.

El zâmbi.

— Eşti la fel de sensibilă ca şi ea. Nu contează, secţia noastră de documentare este foarte serioasă şi când ea a telefonat am primit un dosar gros şi complet despre Clinică. În el se menţiona că domnişoara Courtney Ames va fi persoana cu care voi lua legătura. Courtney Ames. Şi în tot acest timp *Povestirile oraşului* era pe biroul meu. Interesant, am spus. Mă întreb dacă e aceeaşi Courtney Ames. Am spus că poate Clinica va primi cei 100.000 de dolari ai noştri pentru că negroteii lui Courtney Ames merită probabil tot atât cât şi negroteii altcuiva.

— Ascultă, începu ea, dar el îşi ridică mâna subţire şi lungă şi o opri.

— Fără supărare, evident. Nu ştiai că toţi cei care fad rost de bani sunt nişte animale. Da, dădu el din cap, noi intrăm în

sindicatul animalelor înainte să avem voie să ne adunăm banii. Noi nu suntem persoane stilate, Courtney Ames. Avem clasă pe dinafară, dar pe dinăuntru suntem de speţă joasă. De exemplu, îl numim pe negrul cel nobil „negrotei”.

— Nu-mi place discuţia asta, spuse ea tăios. Doctorii fac o treabă minunată la Clinică. Sunt mândri

de munca lor şi la fel sunt şi eu. Dacă trebuie să trecem prin aşa ceva ca să căpătăm banii voştri, cred că ne putem lipsi de ei. Şi cred că Nick Gorlin ar fi de aceeaşi părere.

— Şi eu cred asta, spuse el calm. Cum am mai spus, dosarul e foarte gros. Nobilul Nick, nobila Tessa. E o adevărată curte regală. Dar, spuse Peter şi-şi flutură paharul spre ea, e adevărat. Am fost foarte rău. Nici măcar sindicatul animalelor n-ar fi de acord cu comportarea mea. Eu, Peter Joshua, mare maestru adunător de fonduri, bărbat la patruzeci şi doi de ani, băutor de whisky vechi de doisprezece ani, îmi. Cer scuze. Umile scuze. Ajută dacă-ţi spun că am redus opţiunile doar la Clinica ta şi încă o organizaţie?

— S-ar putea.

— Atunci consideră că ţi-am spus-o, îi zâmbi el.

— Care e factorul decisiv? E clar că nu vrei să vezi materialul pe care l-am adus. Nu vrei să întrebi nimic. Cum ai să te hotărăşti?

— Vreau să-i cunosc pe doctorii cei buni.

— Sigur. Eşti oricând binevenit la Clinică.

Peter Joshua se uită la ea şi râse, un râs plin, încărcat de oboseală.

— La *Clinică?* Nu vreau să merg la *Clinică.* Am văzut suficiente clinici ca să ştiu că toate sunt la fel. Cartiere periculoase, oameni săraci, puşti cu ciorapi murdari cărora le curge nasul. Asta nu se potriveşte cu înfăţişarea mea distinsă. Vezi tu, după câţiva ani în slujba asta elegantă

mi-am pierdut conştiinţa socială pe undeva. Undeva în apropierea unei nenorocite de

mahalale, săracă şi plină de durere. Am fost recompensat… dar nimeni nu mi-a redat conştiinţa socială. Acum, cu criza asta, nici nu mai pot căpăta una nouă. Criza, spuse el sorbind din pahar, a fost o lovitură. M-a luat pe nepregătite. M-a luat pe neaşteptate. Joshua zâmbi. Puţin mi-a păsat de criza alimentară sau criza de benzină sau criza de putere sau criza de hârtie sau criza de adevăr. Dar criza de conştiinţă socială… doamnă, asta-i dură. Trebuie să mă descurc fără ea. Nu-s destule cupoane în cartela mea. Unii ar putea spune că e ciudat pentru cineva cu slujba mea să trăiască fără…

— Eşti nebun, râse ea. Ai putea fi Lewis Carroll.*

— Aş putea fi oricine. Din nefericire, sunt Peter Joshua. Se lăsă pe spate şi mai bău puţin whisky. Îşi întinse în faţă picioarele sale foarte lungi. Ceea ce vreau să subliniez e că nu vreau să mă duc la Clinică. Vreau să mă întâlnesc cu doctorii cei buni. Vreau să-i întreb pe doctorii cei buni câte ceva despre fonduri. Dar nu vreau să mă duc la Clinică.

— Ce sugerezi? întrebă ea sorbind din vin.

— O masă, spuse el cu un aer decis, ca şi cum luase de mult hotărârea asta. Cred că o masă e o modalitate grozavă să cunoşti oamenii, nu? întrebă el.

— În marele tău cinism crezi că atunci ar apărea punctele slabe, aşa-i?

— În marele meu cinism cred că oamenii sunt la un

Lewis Carroll (pseudonimul lui Charles Lutwidge Dodgson) (18321898), scriitor şi matematician englez, autor al cărţii pentru copii *Alice în ţara minunilor.*

CÂ9°~)

moment dat mai naturali într-o seară împreună decât sunt lâ o clinică. Este capriciul meu, Courtney Ames, dar niciodată n-a existat o criză a bunului plac, aşa că… şi Joshua îşi desfăcu larg braţele.

— În regulă, o masă. Nicio problemă.

— Sigur că nu e. Joshua zâmbi vesel. Există alte probleme reale… ca de pildă de ce nu scrii cărţi. Ca de pildă de ce nu scriu eu cărţi. Ca de pildă ce dracu facem şi de ce. Ca de pildă de ce sunt singur, spuse el liniştit. Tu de ce eşti?

— Nu sunt singură.

— Nu eşti? Chiar nu eşti? Joshua zâmbi uşor. Am citit *Povestirile oraşului,* scrisă acum trei ani. Am citit câteva din povestirile tale mai noi săptămâna trecută. Doamnă, e o diferenţă. Acum trei ani nu exista singurătate, acum trei ani bărba'ţii şi femeile tale se înţelegeau bine, erau apropiaţi. Acum… acum scrii cuvinte însingurate, Courtney Ames. Cuvinte singure. Bărbaţii şi femeile tale nu se mai înţeleg prea bine. Ei nu vorbesc de lucruri personale, de lucruri apropiate. Separare, izolare, alienare. Numai despre asta scrii acum.

— Sunt mai bătrână acum, spuse ea liniştită, deşi îşi întorsese privirea.

— Şi te-ai trezit la realitate.

— Nu, spuse ea repede.

— Pare-mi-se că nu e totul în regulă.

Courtney ridică brusc capul şi-l privi furioasă.

— Te înşeli, spuse ea sec. Şi nu-i treaba ta.

— Plângi uneori, Courtney Ames? Eu da. Uneori.

Târziu în noapte. Când băutura veche de doisprezece ani şi-a pierdut efectul miraculos… când întreaga lume blestemată e singură. Rămase cu privirea în gol. Şi totuşi,

trebuie să vină şi a doua zi… într-un fel sau altui, fără niciun ajutor din partea mea… trebuie să vină şi-a doua zi şi mă scol şi-mi pun haineie lui Peter Joshua şi-mi fac numărul. Îi las pe oameni să-şi facă numărul cu mine. Nu-mi pasă. Şi apoi se face din nou noapte. Aşa cum vine ziua, aşa vine şi noaptea, al dracului să fiu dacă nu-i aşa. Citeşte-ţi poveştile, Courtney Ames, citeşte-le ca şi cum ar fi ale altcuiva şi-ai să vezi că scrii cuvinte însingurate, spuse el ivind-o. Aşa ai ajuns azi aici… pentru că Tessa ©iibot a spus că la întâlnire va veni Courtney Ames şi eu. Ştiam că această Courtney Ames scrie cuvinte însingurate. Ştiam că o s-o înţeleg pentru că îi înţeleg cuvintele. Joshua râse. Grozav fel de a conduce o instituţie de binefacere, nu? Ei bine, o conduc cum vreau. Am primit o scrisoare de felicitare de la Preşedintele bunelor şi bătrânelor State Unite ale Americii şi *ştii* cât valorează asta, nu?

Courtney scutură din cap şi părul ei blond mătăsos flutură pe umerii bluzei albe.

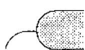
— Nimic, spuse el şi zâmbi.

Courtney râse şi se rezemă de spătar. Nu putea deloc să-l înţeleagă şi totuşi era intrigată, era cucerită de ciudăţenia lui, de lipsa lui de respect.

— S-a decis doamna Ames?

— Asupra? întrebă ea încruntându-se din nou.

— Asupra mea. Da sau nu? Am trecut proba cu succes?

Am folosit înţelept ultimele zece minute? Vrăjindu-te? Sau te-am derutat? La început nu ţi-am plăcut, spuse el sec.

— Eşti foarte perspicace.

— Chiar aşa. Peter cel perspicace. Asta scrie în anuarul liceului meu. Se distinge prin perspicacitate.

— Bănuiesc că erai cel mai indicat pentru aşa ceva. Peter redeveni serios pentru o clipă şi privirea lui rătăci undeva

departe.

— Sunt din Midwest… unde există o lege, nescrisă că toţi copiii între 13 şi 17 ani trebuie să se distreze. Şi această distracţie este bine definită. Maşini, sporturi, fete, Clubul 4H*. Asta pentru că, vezi tu, după vârsta de 18 ani nu te vei mai distra niciodată. Va trebui să ai grijă de ferma ta, să-ţi creşti copiii, să-ţi achiţi notele de plată, să ţii steagul sus…

— Să-ţi tragi căruţa.

— Râzi, dar e o treabă serioasă. Eu nu m-am bucurat de tot carnavalul ăla. Nici măcar n-am fost membru al Clubului 4H şi asta, copilule, echivala cu a fi comunist, unul din roşii. Oamenii se uitau la mine suspicios. De ce nu te *distrezi,* Peter? Asta-i ultima ta şansă, Peter, la anu' dai de greu.

Courtney zâmbi.

— Credeam că eşti din Est. Vorbeşti şi arăţi de parc-ai fi de-acolo.

— Născut în lowa, crescut într-o fermă. Am stat în

'Club înfiinţat de Departamentul Agriculturii al S.U.A. Având scopul de instruire a tinerilor mai ales din zonele rurale. În metodele agriculturii moderne şi principiile de bază ale calităţii de bun cetăţean..

camera mea întunecată şi am scris despre inima mea tânără, în timp ce ticăloşii erau la 4H. Scandalul aproape că i-a ucis pe taică-meu. Regret să spun că n-a făcut-o de tot, ci doar aproape.

— Vai de mine!

— Da. Aşa a fost. Într-un an m-am străduit să-i fac pe plac. Anul ăla împuţit mi l-am petrecut la Animal Husbandry. Am ajuns apoi la concluzia că suferinţa nu e felul meu de a fi. Nu-mi prea păsa de animalele alea. Nici de lowa. Nici de ferme, nici de fetele alea de prin părţile baltice şi nici de un tată ticălos care n-a pus vreodată preţ, pe altceva în afară de iepele sale. Lepele alea erau hobby-ul lui, fie-i ţărâna uşoară.

— Şi restul e istorie.

— Acum sunt încântătorul Peter Joshua, faima Georgetown-ului. Daaa, aşa m-a numit *Washington Post.* Şi noi ştim că *Washington Post* nu minte.

Ea îl privea în tăcere, fără să-şi poată lua ochii de la faţa lui slabă, sarcastică. Brusc, îi apăru în faţă imaginea lui Grady, deschis, zâmbitor, inocent şi avu un sentiment ciudat de trădare. Se foi stânjenită în fotoliu şi-l privi pe Joshua.

— Ţi-a mers bine, spuse ea, căci nu ştia ce altceva să spună.

— Ai în faţa ta un om de cultură, un erudit. Pot să-ţi spun numele celor patruzeci de regi ai Franţei. Şi pot să stau într-un apartament la *Piaza* şi să discut despre oferirea a 100.000 de dolari, spuse el şi se aplecă în faţă către ea. Şi mai pot să-ţi spun că nu eşti prea fericită în viaţă.

— Ascultă…

— Dar n-o s-o fac, evident. Îţi enumăr doar diferitele lucruri pe care le pot face cu graţie.

Courtney îşi ridică paharul şi-şi termină vinul. Îşi privi ceasul şi apoi se uită la Peter.

— Ce-i spun Tessei? Că o să te hotărăşti după ce luăm masa cu toţii?

— Asta-i spui.

— Oricum, îţi las materialele astea, spuse Courtney şi îi întinse pliantele.

— N-am nevoie. Tot ce-ai putea să-mi spui despre Clinică am mai auzit înainte. Nu mai vreau să aud. Sunt obosit, Courtney Ames. Sunt obosit, spuse el brusc, cu îndârjire. Văzu uimirea de pe faţa ei şi-şi ridică mâna. Lartă-mă, nu mă refeream la tine.

Courtney se ridică.

— Când vrei să te întâlneşti cu doctorul Gorlin şi doctorul Malory?

— Şi Tessa… Rămân în oraş câteva săptămâni, dar aş vrea cât de curând posibil. Spune tu.

— Va trebui să vorbesc cu ei, dar să zicem… eventual duminică?

— Să zicem.

— Bun atunci. Cred că asta-i tot.

Peter se ridică şi se apropie de ea.

— Deocamdată. Pot să te conving să mai bei un pahar de vin?

— Nu mulţumesc. Avem un invitat la masă, mai am ceva de pregătit.

— Avem?

15

— Doctorul Malory şi cu mine. Stăm împreună.

— Grozav, spuse el şi o conduse Ia uşă. Să mă suni pentru duminică.

— Sigur. Şi mulţumesc pentru o… după-amiază ciudată.

— Ai fi putut să te ridici şi să pleci, spuse el liniştit. N-ai făcut-o.

— La revedere.

Courtney îi întinse mâna. El o luă şi se aplecă afectat către ea.

— Ăsta-i alt lucru pe care-l fac cu graţie. La revedere, Courtney Ames, spuse el şi ea ieşi din apartament şi se îndepărtă de-a lungul coridorului.

Peter Joshua privi o clipă în urma ei şi apoi închise fără zgomot uşa. Traversă încăperea largă spre tava cu băuturi şi-şi turnă un pahar. Îl ridică şi se uită gânditor la lichidul întunecat.

— Pentru Courtney Ames, spuse el.

— Lucrarea lui Steimberg? E mai bună cea a lui Bradley, îi spuse Grady lui Brian Morgan.

— Mai vrei cafea? întrebă Courtney.

— Da, mulţumesc.

Courtney se aplecă şi turnă cafea în ceaşca lui Brian, apoi în cea a lui Grady. Ceaşca ei era plină şi cafeaua se răcise, căci nu se atinsese de ea. Sorbea din când în când dintr-un păhăruţ de coniac, dar o

făcea cu gândurile aiurea; toată seara fusese preocupată şi răsuflase uşurată când bărbaţii începuseră o discuţie medicală.

— Ai multă răbdare, îi spuse Brian.

— Sau altceva, spuse Grady, uitându-se cu atenţie la ea.

Courtney îi văzu privirea şi se îndreptă în scaun, zâmbindu-i lui Brian.

— Nu ştiu nimic despre medicină. Nici măcar nu mă uit fa emisiunile medicale de la televizor, dar îmi place să ascult discuţia dintre doi doctori. E atât de… serioasă.

— Courtney nu ştie nimic despre medicină, dar ştie tot despre Clinică, îi spuse Grady lui Brian. Azi a fost plecată să adune fonduri pentru noi şi de atunci pluteşte în alte sfere, spuse el zâmbind, dar tonul era tăios.

— Ai avut noroc? întrebă Brian.

— Perspectivele sunt promiţătoare… dar hai să nu discutăm despre asta.

— De ce nu? Brian, n-am putut să scot niciun cuvânt de la ea despre întâlnire. Prima ei zi de muncă şi deja e plină de secrete, zâmbi Grady dar zâmbetul lui nu era prea fericit.

— A fost foarte plictisitor, zău, îi spuse Courtney lui Grady şi apoi tăcu, căci cuvintele sunau fals şi asta o deranjă.

— Brian, spuse repede Grady, ai văzut meciul de aseară?

— Nu prea mă omor eu după baseball. De fapt,

după nimic. Am jucat puţin în şcoală, dar nu cu prea mare entuziasm.

— O să te luăm într-o seară la un meci. Nu trebuie să fii microbist, trebuie doar să ai simţul umorului.

— Nici de-ăsta nu prea am, aşa mi s-a spus, răspunse pe un ton amabil Brian.

— Te necăjesc tipii ăştia de la Clinică, Brian, zâmbi Courtney. Nu-i băga în seamă, mai ales pe ăsta. Îl privi pe Grady. El râde aproape de orice.

— Cu efect, spuse Brian şi-l privi pe Grady. Te-am văzut azi cu puştiul Carlino. Poate că încrederea ta dă rezultate.

— Am avut o lungă discuţie în după-masa asta. Mă apropii din ce în ce mai mult de el, ştiu asta. Nu mă mai necăjeşte, nu-şi bate joc de mine. Mi-a spus că nici nu-şi mai petrece aşa de mult timp cu banda lui.

— Dacă-i aşa, e remarcabil.

— N-am fost niciodată mai sigur de ceva. O să reuşesc Brian. O să scot ceva din el.

— Sper; se pare că e foarte important pentru tine.

— Este, răspunse repede Grady, cu ardoare. E ceva ce trebuie să fac.

Brian fu surprins de furia care se ghicea în cuvintele lui Grady. Deschise gura să spună ceva, când sună telefonul.

— Răspund eu, spuse Grady şi intră în dormitor.

Brian se întoarse către Courtney.

— Grady ia asta mai serios decât am crezut.

— Nu ştiu ce-i *asta.* Grady nu-mi spune prea multe despre munca lui, răspunse Courtney, privind spre uşa

Clinica Cnorlin dormitorului, dar ştiu că întotdeauna a căutat diferite modalităţi de a-şi dovedi… apartenenţa. De a-şi dovedi valoarea. Sper că asta nu e una din ele.

— De ce spui asta?

— Nu ştiu. Brusc… brusc am avut o senzaţie ciudată. Se implică prea mult, am văzut-o în ochii lui. Nu ’ vreau să sufere.

— E o persoană foarte complicată, nu-i aşa? Nu doar un tip vesel, aşa cum pare întotdeauna?

— Când e fericit, e foarte foarte fericit. Când e trist… e îngrozitor. Courtney se uită la Brian. Observi mai multe decât pari. A observa.

Brian zâmbi uşor şi sorbi din cafea.

— Mă tem că n-am fost un musafir prea grozav. Îmi pare rău, dar aşa sunt eu întotdeauna. Întotdeauna par distant şi gazdele mele cred că nu mi-a plăcut puiul, sau apartamentul lor, sau altceva. Probabil că sunt îngrozitor de plicticos, spuse el gânditor.

— Spui nişte lucruri îngrozitoare, eşti…

— Ellen Train, spuse Grady ieşind din dormitor. Avea în mână geanta lui neagră de medic şi mişcările îi erau repezi. Se pare că are probleme cu ficatul. Mă duc s-o văd.

— N-a fost de curând în spital? întrebă Brian.

— Ba da. Şi se simţea bine. Grady clătină din cap. Poate că doar a mâncat ce nu avea voie… dar trebuie să văd. Brian, îmi cer scuze că plec aşa, spuse el în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Să vin cu tine?

— Nu, rămâi cu Courtney.

— Da, te rog, nici n-am prea vorbit, spuse Courtney. Se ridică şi se apropie de Grady. Nu-mi place să te ştiu în cartierul ăla aşa de târziu.

— E-n regulă, o să iau un taxi.

— La maşina. S-ar putea să nu mai găseşti un taxi la întoarcere..

— La naiba, maşina-i departe…

— Maşina e doar la un cvartal depărtare, Grady. Te rog, nu vreau să stau aici toată noaptea îngrijorată.

— Îngrijorată pentru mine? întrebă Grady, sincer surprins.

Courtney îi văzu privirea, văzu că nu-i trecuse prin cap că ea ar putea fi îngrijorată pentru el și-și scutură părul blond.

— Grady, vreau să iei…

— Bine, bine, trebuie să plec. O să iau mașina.

— Ne vedem mai târziu, Brian, sau mâine, spuse el și deschise ușa. Se opri și o sărută pe Courtney pe obraz și apoi plecă.

Courtney îl privi coborând scările, apoi închise încet ușa și se întoarse spre Brian.

— Încep să fiu paranoică de nesiguranță. Ori de câte ori aud că se întâmplă ceva acolo, îmi spun, Dumnezeule, putea să fie Grady. Sau oricare dintre voi.

— E destul de normal să fii îngrijorată. Și eu sunt, uneori. În momentul în care mă gândesc că m-am obișnuit cu cartierul, îmi dau seama că de fapt nu prea țin să fiu pe străzile alea după ce se întunecă. Gărzile de noapte sunt groaznice. Nu-mi aduc aminte ca

orașul să fi fost așa înainte.

— Drogurile sunt cauza.

— Nu numai drogurile. E… un fel de ură teribilă. Toată lumea urăște pe toată lumea. Drogurile fac parte din această ură și o măresc. Oficial se consideră că în oraș există 160.000 de toxicomani. Asta-i mai mult decât poate înghiți populația oricărui oraș.

Courtney mai turnă puțin coniac în paharul lui Brian, apoi în al ei.

— Privești lucrurile într-un mod științific, nu?

— Cred că da. Mai degrabă decât emoțional. Se pare că sunt un tip care nu se emoționează.

— De ce ești așa de pornit împotriva ta?

— Nu sunt, nu cred că sunt. Doar exact. Nu sunt renumit pentru umorul meu, sau entuziasmul… și nici măcar ca un invitat plăcut la masă, spuse el liniștit. Nu sunt prea des

invitat şi-a doua oară. E o societate foarte elocventă, asta a noastră. Toată lumea trebuie să spună tot. Asta mă face ciudat.

— Eşti prea aspru cu tine.

— Am doi nepoţi, doi băieţi. Mă plac şi-şi dau seama ce simt pentru ei. Dar nu cred că fratele meu şi soţia lui sunt convinşi că puştii îmi plac. Aşteaptă să-mi exprim sentimentele şi nu e genul meu s-o fac. Copiii, dintr-un oarecare motiv, acceptă asta. Aşa că mă împac foarte bine cu copiii. Dar adulţii sunt suspicioşi pentru că nu pot să mă dezvălui. Înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— De aceea e aşa de plăcut să ai în preajma ta

oameni ca tine şi Grady. V-am privit tot timpul mesei. Afecţiunea care există aproape material între voi. Căldura. Mi-am spus că dacă întind mâna pot s-o ating.

— Ne simţim minunat împreună, zâmbi Courtney şi, uşor stingherită, se jucă cu o şuviţă de păr.

— Şi totul e deschis… toată lumea o poate vedea. Astami-ar place să am. Asta-mi lipseşte. Aşa sunt copiii, fără bariere. Ţin mult la asta. Cred că de-asta şi sunt medic pediatru, spuse el pe un ton calm. Clătină din cap aproape imperceptibil. Dar n-am vrut să te simţi stânjenită.

— Nu, nu mă simt. Nu eşti prima persoană care ne compară cu nişte copii.

— Ştii, e mai mult decât atât. Vorbeam cu cineva zilele trecute despre personalul Clinicii, şi am spus că în afară de mine mai sunt doar doi doctori necăsătoriţi. L-am inclus pe Grady printre cei căsătoriţi pentru că e ca şi cum Grady şi cu tine aţi fi căsătoriţi de mulţi ani. Acum chiar că te simţi stânjenită, spuse Brian când Courtney îşi întoarse capul. N-am vrut să fac o gafă.

— Nici gând, spuse liniştită Courtney. Ce vezi ’când te uiţi

la noi?

— Ceva adevărat, cred. Ceva ce nu vezi prea des, aşa că e remarcabil. E foarte frumos. Mă întreb dacă o să mi se întâmple şi mie aşa ceva.

Dar Courtney nu auzi ultimele lui cuvinte; se gândea la Peter Joshua.

— E ciudat cum oameni diferiţi văd lucruri diferite, spuse ea gânditoare. Cineva vede ceva adevărat,

altcineva vede necazuri.

— Necazuri?

Courtney se uită repede la Brian.

— Lartă-mă, gândeam cu voce tare. Şi era o prostie. Spune-mi, ai fost vreodată însurat?

— Nu, niciodată. Nici măcar logodit. În liceu aveam drăguţa mea, cum se spunea pe atunci şi de-atunci au mai fost câteva idile. Dar n-am întâlnit niciodată marea iubire.

— S-ar putea să-ţi pară rău când în cele din urmă o s-o întâlneşti.

— Poate, dar oricum o vreau, l-am spus odată lui Grady că lipseşte o parte din mine. Poate asta-i partea pe care n-o simt. Aştept marea iubire, oricare ar fi ea, să vină şi să trezească acea parte.

— Poate că ar trebui să pleci de aici, spuse’ brusc Courtney, să te duci într-un alt loc.

— Adică să fug?

— Nu, doar să cunoşti oameni noi. Mă tot gândesc că poate de asta am şi eu nevoie… relaţii noi. Sau măcar să mă desprind de toate.

Brian o privi o clipă cu o faţă lipsită de expresie.

— De toate?

— Ei, sigur că nu de Grady, spuse ea repede. Problema e că viaţa lui e aici, deci cum am putea pleca?

— Chiar şi Nick îşi ia concediu, spuse Brian liniştit. Şi cred

că trei săptămâni.

— Sunt caraghioasă. N-are rost să plecăm. În fond, când pleci nu te iei decât pe tine. Dar mă tot

gândesc la un orăşel, dacă mai există în ţara asta vreun orăşel. Crezi că există?

— Cred că întotdeauna idealizăm exact opusul a ceea ce avem, spuse el încet. Şi mai cred că ar trebui să plec. Am stat prea mult.

— Nu, te rog. Eu mă culc foarte târziu.

— Totuşi mâine sunt de gardă de la opt dimineaţa, spuse el şi se ridică. A fost o seară foarte plăcută. Îţi mulţumesc, îi spuse el. Sper că n-am vorbit prea mult. Când sunt cu Nick sau cu ceilalţi sunt monosilabic… dar cu tine şi Grady cuvintele curg singure.

— Toţi ne-am simţit foarte bine, Brian. O să mai repetăm asta curând. Aici o să primeşti a doua şi a treia şi a o suta invitaţie. Avem o casă deschisă, zâmbi ea.

— Mulţumesc. Tu şi Grady sunteţi foarte drăguţi, spuse el liniştit. Dacă reuşesc vreodată să-mi fac ordine în apartament, vă aştept pe amândoi la o pizza şi bere.

— Şi-o să venim. Noapte bună, Brian.

— Noapte bună, spuse el.

Courtney închise uşa în urma lui, se gândi să spele vasele, dar se întoarse în cameră. Cu colţul ochiului văzu plicul mare, galben, adus de un comisionar în acea după-amiază. Se duse la masă şi. Rămase privind lung plicul. Întinse mâna, îl atinse, apoi o retrase repede. Courtney plecă de lângă masă şi se îndreptă spre bucătărie, dar se întoarse şi se uită din nou la plic. Oftând, îl luă de pe masă şi-l deschise. Scoase manuscrisul, se jucă puţin cu el, nervoasă,

apoi îl deschise la prima pagină. Pe o hârtie prinsă de ea era scris: „Asta-i ce-ar trebui să scriem. Împreună, într-un

loc deosebit, unde n-a mai fost nimeni până acum. Peter Joshua”. Courtney luă paginile cu ea, se întinse pe canapea şi-şi aranjă câteva pernuţe galbene sub cap. Deschise manuscrisul la scena I.

Ceasul mic şi vechi, aurit, de deasupra căminului număra minutele scurse. Courtney citi aproape o oră, ici şi colo zâmbind, încruntându-se uneori, ochii fiindu-i învăluiţi de tristeţe pe când se apropia de sfârşitul ironic, amar. Când termină şi ultima pagină, ochii ei aveau culoarea şi adâncimea cerului albastru palid, liniştiţi şi pierduţi în depărtare. Nu-şi dădu seama cât rămase acolo, după ce pusese jos manuscrisul, dar când auzi în uşă cheia lui Grady sări în picioare, alergă spre el şi îl cuprinse în braţe.

— Ei, spuse el dând drumul genţii, ce-i asta?

O luă în braţe şi nu spuse nimic până ce n-o simţi destinzându-se.

— Ei, e-n regulă, spuse el blând. Indiferent ce s-a întâmplat, o să fie în regulă.

— Ştiu, dădu ea din cap.

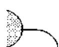
— Sunt aici, Courtney, şopti el, aici.

Grady rămase cu ea în braţe până ce ea se îndepărtă puţin.

— Eu… nu ştiu ce-i cu mine. Poate că mi-a fost teamă că nu te întorci.

— De ce-ai crede aşa ceva? întrebă ef nedumerit.

— Nu ştiu… Crezi că sunt pe punctul de a face o cădere nervoasă? îi zâmbi. Crezi că sunt… cum spui

tu, sărită de pe fix?

El zâmbi, în ciuda neliniştii pe care o simţea.

— Zdruncinată, da, sărită de pe fix nu.

— Mulţumesc, doctore. Acum m-am liniştit, spuse, ea prefăcându-se foarte serioasă.

— Voiai să fug de-acasă?

— Nu. Aici eşti, aici rămâi.
— Chiar aşa? Aşa decretează fata cu păr blond?
— Ea şi numai ea.
— Bun. El zâmbi, deşi era îngrijorat, foarte îngrijorat de starea ei sufletească. Îi privi faţa şi o sărută uşor pe frunte, apoi o strânse lângă el. Hai să ne culcăm. Acum, şopti el.
Ea îl atinse, apoi deodată luminile se stinseră, hainele fură smulse şi ei erau pe podea, tandri şi zgomotoşi, blânzi şi pretenţioşi, luând de la celălalt şi dăruind celuilalt, până când în cele din urmă o incredibilă pace îi umplu pe amândoi şi o plăcere pe care ei şi numai ei o simţiră şi nimeni altcineva înaintea lor. După un timp se ridicară, îmbrăţişaţi, şi încet, foarte încet, se îndreptară spre dormitor şi se cufundară în somnul nopţii, ţinându-se strâns în braţe.
Rv
jwT

12
Duminica veni, o zi incredibilă, trandafirie, liniştită ca un oftat. Mai târziu, poate o furtună de vară, dar nu acum. —..
— Intră, intră, spuse Courtney. Eşti Intr-adevăr nemaipomenită că ai venit să mă ajuţi la afurisitul meu de *quiche*.* Tăcu o clipă şi o privi lung pe Tessa. Dumnezeule, arăţi fantastic.
Părul auriu şi des al Tessei era strâns deasupra capului în bucle moi, iar buzele ei de un trandafiriu aprins străluceau. Purta o rochie albă de vară, mătăsoasă, ce atingea podeaua, iar corsajul încreţit urca până la gâtul ei lung. În urechi avea cercuri subţiri şi strălucitoare de aur şi aurul strălucea şi la încheieturile mâinilor şi pe degete.
— M-am hotărât să pun pe mine tot ce-am mai bun,
*** Un fel de tartă cu slăninuţă prăjită şi brânză rasă, umplută cu cremă de ouă şi băgată la cuptor.**

zâmbi Tessa. Dacă tot facem ceva spectaculos, am putea s-o facem aşa cum se cuvine. Văd că şi tu ai avut aceeaşi idee.

Courtney se uită la propria ei rochie şi dădu din cap.

— Cel puţin ne potrivim, spuse ea, căci purta o rochie lungă şi subţire cu desene albe şi negre, un motiv geometric îndrăzneţ, contrastând cu calmul zilei de vâră. Părul ei de culoarea lămâii era pieptănat peste cap şi legat la ceafă cu o fundă alb cu negru. Clipsurile din urechi erau de aur şi bombate ca şi brăţara de la mână, iar buzele-i erau de un roşu stins.

— Grady poartă cămaşă şi cravată, râse Courtney.

— Nick m-a sunat de la Clinică să-mi spună. Murea de râs. Tessa se îndreptă alene spre canapea şi se aşeză, uitându-se la florile proaspete din vaza aflată în faţa ei. Ce s-a întâmplat cu *quiche*- ul tău?

— Nu ştiu. Am făcut unul de probă şi a ieşit îngrozitor. Restul e gata, dar ăsta… m-am gândit să-l servesc la aperitive. Grady a spus să cumpăr ceva, dar eu nu, a trebui să insist să *fac* ceva.

— Nu durează mult, nu-ţi face probleme. Ce mai ai de mâncare?

— Grady a făcut aseară un Bourguignon* fantastic. M-a lăsat pe mine să presar carnea cu făină şi să spăl ciupercile, drăguţ din partea lui, nu? Şi avem orez şi salată, spuse ea şi se duse la bufet, turnă vin în două pahare şi-i întinse unui Tessei.

*** Friptură de vită cu ceapă, ciuperci şi vin roşu.**

— Nu-i o zi frumoasă? spuse ea sorbind din vin.

— Da, minunată. Mă simt grozav.

— Am vrut să te întreb… tu şi Nick aţi rezolvat-o, cu Cabot’s Landing?

— Da. Am descoperit ceva, Courtney. Nu-i nimic rău să ai din când în când o ceartă serioasă, care să te dărâme, o

ceartă care să te doară. Am adus din nou în discuţie Cabot's Landing şi din nou Nick s-a albit la faţă şi a început să ridice vocea… şi vocea ridicată a devenit ţipăt şi eu… eu, chiar eu, am ţipat şi eu. A fost atât de uimit. Tessa râse. A stat şi m-a ascultat zece minute fără să scoată un cuvânt. Apoi a rămas un timp gânditor şi nori negri s-au adunat pe faţa lui. *Apoi* a spus, ei bine, *poate* că se înşelase. Am mai ţipat puţin şi-a renunţat la „poate". Oricum, plecăm în septembrie. După întrunirea A.M.A.

— Bravo ţie.

— Să ştii că da! Adică, a fost bine. M-am simţit foarte bine după aceea. Şi Nick la fel. Toate lunile astea cred că am fost amândoi îngroziţi că n-am putea rezista la o discuţie serioasă. Şi că n-o să putem rezista la banii familiei Cabot. Acum ştim că o să rezistăm la certuri şi sunt convinsă că o să rezistăm şi la banii familiei Cabot.

— Şi iată-te, apărând la apusul soarelui.

Tessa râse.

— Ei, a fost o prostie. Credeam că banii vor dispărea dacă nu admitem existenţa lor. Credeam că va dispărea şi Cabot's Landing. Acum ştiu că atâta timp cât vorbim deschis, cât nu refuzăm să discutăm

toate problemele, avem o şansă. Recunoaşterea existenţei tatălui meu, a banilor, face parte din şansa asta. Asta-i tot ce i-am cerut lui Nick pentru noi. Suntem într-un punct unde putem fi maturi unul cu altul. Ultimele zile au fost foarte plăcute, zâmbi ea:

— Poate că toţi avem noroc. Grady a stat jumătate de noapte să-i scrie o lungă scrisoare tatălui său. O scrisoare lungă, foarte lungă.

— Da?

— A scris pagini întregi despre un băiat pe care-l ajută la Clinică. Planurile lui pentru băiat. E aşa de mândru de el

însuşi. Şi încrezător, iar Grady e foarte rar încrezător.

— Mă bucur pentru el. Am auzit lucruri bune despre băiatul ăla.

— Eu n-am auzit nimic, dar e ceva normal. Ascultă, la cât pleacă de la Clinică?

— Nick a promis că sunt aici la şapte. O să avem deci o oră pentru noi până soseşte domnul Joshua.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Courtney. Tessa o privi cu atenţie.

— Nu ţi-a plăcut? Ştii, n-ai spus prea multe despre el,. Doar că totuşi crezi că o să căpătăm donaţia. Şi că vrea să ne vadă *en familie.*

— Dacă mi-a plăcut? întrebă încet Courtney. Da, da, mi-a plăcut foarte mult. Şi în aceeaşi măsură nu prea mi-a plăcut. E… e… ei, o să vezi şi tu, nu e chiar ca toată lumea, spuse ea şi-şi coborî privirea.

— Asta nu-mi spune prea mult.

— O să vezi ce vreau să spun. Mi-e greu să-l descriu,

spuse nerăbdătoare Courtney şi-şi termină vinul. Cred că e timpul să ne ocupăm de *quiche.*

Tessa se ridică.

— O să facem compoziţia şi-o băgăm în frigider până când o punem în cuptor, da?

— Nu-l contrazic niciodată pe maestrul bucătar, spuse Courtney pe când intrau în bucătărie.

Courtney îşi puse un şorţ mare cu dungi roşii şi-i dădu unul albastru Tesseî. Deschise apoi frigiderul, scoase un castron cu ouă, smântână, brânză şi unt.

— Şi slăninuţa? întrebă Tessa.

— Ai dreptate, spuse Courtney şi puse pe masă alături de celelalte îngrediente, un pachet cu slăninuţă.

— Tu te ocupi de ea şi eu tai ceapa, spuse Tessa.

Şi în următoarea jumătate de oră cele două femei tăiară,

amestecară și condimentară. Când în cele din urmă compozițiia fu în frigider, Tessa își șterse mâinile pe un prosop și se dădu un pas înapoi.

— Acolo înăuntru e o capodoperă, spuse ea.

— Bun. Pot să-i spun lui Grady că eu am făcut-o?

— Sigur, râse Tessa. Hai în casă, să stăm puţin jos.

Courtney dădu din cap și se întoarseră în living.

Turnă nişte vin în pahare și le puse pe măsuţă, după care se aşeză într-un fotoliu cafeniu, în faţa Tessei.

— E scriitor, spuse ea după un timp.

— Cine?

— Peter Joshua.

— Scriitor? Ce fel de scriitor? Credeam că adună fonduri.,

— Da, sigur că adună fonduri, dar e scriitor. Mi-a…

CziT)

mi-a trimis ceva din ce-a scris, spuse ezitând Courtney.

— Scrisul e deci hobby-ul lui?

— Oh nu, nu. E prea bun ca să-i spui hobby. Ceea ce-a scris nu e încă stilizat, nu încă, dar e foarte frumos. E… dacă aş putea scrie și eu aşa, cred că nu m-aş mai mişca de lângă maşina mea de scris.

— Ce scrie? întrebă Tessa, și o umbră de încruntare trecu peste faţa ei delicată.

— Scenarii de filme. E un scenariu. Ai vrea… ai vrea să-l citeşti? întrebă Courtney, cu o ciudată timiditate în glas.

— Păi… da, sigur, dacă vrei tu.

— Aş vrea sa înţelegi ce vreau să spun. E într-adevăr foarte, foarte bun. Nu poţi să-l laşi din mână, înghiţi paginile și totuși vrei să citeşti mai încet pentru că-i atât de minunat încât nu vrei să se termine.

— Courtney, de ce ţi l-a dat să-l citeşti?

— Ah, a citit câteva din povestirile mele și voia să-mi arate ceva din ce-a scris el.’

— Înţeleg, spuse Tessa, deşi nu înţelegea deloc şi nici nu-i plăcea expresia de pe faţa lui Courtney; era ceva ciudat şi secret, care o neliniştea pe Tessa.

— S-a întâmplat ceva în timpul întâlnirii, ceva despre care nu mi-ai spus? De fapt ai spus atât de puţin…

— Nimic. El nu-i ca ceilalţi, atât.

— Ei bine, da, aş vrea să-i citesc scenariul. După…

Auziră un zgomot la uşă şi apoi sunetul unei chei.

— Am venit, spuse Grady intrând în apartament,

urmat de Nick.

— Dar nu-i încă şapte. Courtney sări în picioare. E imposibil.

— Cinci şi jumătate, spuse Nick. Aproximativ. Se uită la ceas. Domnul Joshua m-a sunat la Clinică şi m-a întrebat dacă poate să vină la şapte în loc de opt. Lam rugat pe Hank Mitchell să-mi ţină locul şi…

— Te-a sunat la Clinică? întrebă Courtney.

— Da. A întrebat de mine sau de Grady.

— Dar de unde ştia că sunteţi la Clinică? întrebă Courtney, roşind brusc.

Nick se uită la ea curios.

— Dacă are vreo importanţă, a spus că ştia că suntem acolo duminica. A remarcat că… de ce? întrebă Nick.

Courtney simţi deodată nu numai privirea lui Nick aţintită asupra ei, ci şi cele ale lui Grady şi Tessa şi zâmbi repede.

— Fără motiv, eram doar curioasă. Voiam să fiu sigură că nu m-am înşelat.

— Nu te-ai înşelat, spuse liniştit Grady şi se apropie de ea. O sărută pe creştetul capului şi-şi puse mâna pe braţul ei într-un gest liniştitor. Uşurel, nu vine Aga Khan* la masă.

— Nu fi prost, spuse Courtney, prea repede. Nu vreau decât să iasă totul bine.

— Pari surescitată, spuse încet Grady.

*** Aga Khan (Sultan Mahomed – Şah), (1877-1957), om politic pakistanez, şeful sectei ismailiţilor, preşedinte al Ligii Musulmane şi al Ligii Naţiunilor (1937).**

— N-am nimic. Toţi doctorii sunt la fel, râse ea.

Nick îşi plimbă privirea de la Courtney la Grady şi apoi la Tessa. Tessa îi făcu semn din ochi să nu spună nimic şi el ridică din umeri şi întrebă:

— E ceva de mâncare pe aici?

— O să avem imediat nişte *quiche Lorraine.* Ai răbdare Grady, spuse ea uitându-se la el, arăţi minunat.

— Ar trebui să bag carnea de vită la cuptor, îi spuse el lui Courtney. Dacă vine mai devreme.

— Mă duc eu, spuse Courtney şi ieşi repede din cameră.

Grady se uită lung după ea, apoi o privi pe Tessa.

— Totu-i în regulă pe aici? întrebă el liniștit.

— Da. Courtney e puţin nervoasă, atât. În fond, ăsta e proiectul *ei.*

Grady se uită spre bucătărie.

— Așa e de când a avut întâlnirea aia, spuse el încet, ca pentru sine. Da, cred că ăsta e într-adevăr proiectul ei.

Se jucă gânditor cu capătul cravatei late, cu desene albastre, pe care o purta la cămașa lui bleu. Pantalonii erau deschişi la culoare, ocru, iar sacoul lui bleumarin avea nasturi de metal. Tessa observă că păru! lui blond începuse să se deschidă şi mai mult la culoare o dată cu venirea verii şi zâmbi văzând cei câţiva pistrui care apăruseră pe obrajii lui albi.

— Arătaţi foarte radios azi domnule, îi spuse ea.

Grady nu răspunse şi continuă să privească spre bucătărie.

Nick clătină din cap şi se uită la soţia sa.

— *(***214** *y*

— În ce viespar am nimerit? întrebă el îngrijorat.
— Nu fi prost, spuse ea pe un ton vesel.
El își întoarse din nou privirea către Grady.
— Toată lumea spune tuturor să nu fie proști, murmură el și se uită la Tessa. Ce se întâmplă?
— Vorbește cu Grady, dragă, înveselește-l. Sau și mai bine, de ce nu ne dai ceva de băut?
Nick se ridică și se duse la bufet. După un minut Tessa veni lângă el.
— Și tu pari puțin cam trist. Ce s-a-ntâmplat?
— În primul rând nu voiam să plec așa devreme de la Clinică.
— Și-n al doilea? întrebă ea, dându-i la o parte părul negru de pe frunte.
— Doamna Vâtero ne-a invitat la masă în seara asta. Pe Grady și pe mine. E prima dată când cineva din cartier ne invită acasă... oficial. M-am simțit atât de bine, în sfârșit eram incluși în comunitate. Apoi a trebuit să spun nu.
— A înțeles?
— S-a simțit stânjenită, spuse trist Nick. Primul pas pe care-l așteptasem atât și a trebuit să refuz pentru Joshua. A doua oară n-o să ne mai invite.
— O s-o facă altcineva.
— Tessa, sunt acolo zi de zi și noapte de noapte. Facem parte din comunitate și totuși nu facem. Fir-ar să fie, suntem încă niște străini.
Tessa se pregătea să răspundă când Grady se apropie de el.
— Unul din astea e pentru mine? întrebă el.
R2Â5~

Nick îi dădu un pahar.
— Tocmai îi spuneam Tessei despre doamna Vite- ro. Grady nu răspunse și Nick se încruntă. Grady?,

— Ce? Ah, iartă-mă, nu te-am auzit. Tessa, nu vrei să te duci să vezi dacă totu-i în regulă cu Courtney?

— Mă duc s-o ajut, spuse Tessa.

Îl mângâie pe braţ pe Nick și plecă. Nick se uită lung la Grady.

— Ești cu gândurile aiurea. Ce dracu ai? întrebă el.

— Nick, nu începe, spuse Grady sec și se îndepărtă, luând o înghițitură zdravănă din pahar.

Stăteau cu toţii în jurul mesei mari de stejar din sufragerie, Grady lângă Courtney, lângă ea Peter Joshua, apoi Nick şi lângă el Tessa. Pe faţa de masă din damasc, de un galben pal, se aflau veselă de ceramică albă, simplă şi pahare fine de cristal, pline cu vin roşu. În mijlocul mesei era un vas de sticlă transparentă cu margarete, iar lângă el un servici de sare şi piper din lemn încrustat. În aer plutea o aromă plăcută de ulei de lămâie şi lumânări, de flori, pâine caldă şi friptură în sos de vin.

Zâmbeau toţi, pentru că toţi erau nişte oameni frumoşi în faţa unei mese bune într-un apartament plăcut într-o seară minunată; zâmbeau şi pentru ca erau nervoşi, toţi cu excepţia lui Peter Joshua, căruia-i plăcea tensiunea din încăpere. Văzuse tensiunea

apărând şi crescând imediat ce sosise şi fusese foarte amuzat şi, prin urmare, încântător în timpul cocktailurilor. Faptul că ei uneori nu înţelegeau ce spunea el, sau felul în care-o spunea şi schimbau mereu priviri între ei, nu făcea decât să-l amuze şi mai mult. Era destins, se simţea în largul lui, în timp ce ei zâmbeau şi râdeau prea des, încercând să întreţină o conversaţie banală până ce se puteau aşeza la masă. Admirase masa și mâncarea de pe ea, atât în sinea lui cât și cu voce tare și era conștient că era studiat cu atenţie de două persoane, Grady Malory şi Tessa Gorlin, aşa că cele mai

frumoase zâmbete ale sale fură pentru ei doi.

— Da, sunt de acord cu asta, îi spuse el lui Grady şi apoi tăcu o clipă, după care continuă. Şi totuşi, sunt surprins. De fapt mă întreb. Pentru că de fapt sunt surprins de câteva lucruri. Doâmnele se retrag undeva în timp ce noi rămânem aici, la un trabuc şi un pahar de porto, sau discutăm cu toţii problemele pe care le am?

— N-avem trabuce şi porto, aşa că bănuiesc că o să discutăm cu toţii, spuse Grady.

— Începeţi fără mine, spuse Courtney şi se ridică, încep să strâng masa.

— Lasă-le. Te ajut eu mai târziu.

— Nu, Grady, devin slinoase.

— Te ajut eu să le duci la bucătărie, spuse repede Tessa şi-şi împinse scaunul în spate. Ce-ar fi să vă duceţi în living şi să ne lăsaţi pe noi aici?

— Ce drăguţ. Peter Joshua zâmbi încet, uitându-se

*j*D*

la Grady. Sunteţi norocoşi, domnilor doctori… ziua munciţi din greu pentru cei săraci, câştigându-vă bunăvoinţa Celui de Sus… noaptea vă bucuraţi de femei frumoase.

— Mulţumesc, Peter, spuse repede Tessa, înainte ca Grady sau Nick să aibă timp să răspundă.

Tessa se uită la Nick şi-i făcu un semn aproape imperceptibil cu capul spre living. Nick se ridică.

— Grady, nu torni tu ceva de băut? spuse el şi ceilalţi doi îl urmară înspre bufet.

Tessa nu spuse nimic, adună farfuriile teanc în timp ce Courtney strângea cu gesturi stângace tacâmurile de argint. Duseră farfuriile, furculiţele şi cuţitele murdare în bucătărie, în aceeaşi tăcere.

Apoi Courtney scăpă din mână nişte tacâmuri.

— Fir-âr să fie, e a doua oară în seara asta când îmi cade

ceva din mână.

— Le iau eu. Tu pune farfuriile în chiuvetă.

Cu gesturi repezite, Courtney deschise robinetul şi turnă nişte detergent în chiuveta în care se aduna apa. Puse acolo teancul de vase şi se şterse pe mâini, apoi se întoarse către Tessa.

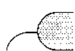
— Ei?

— Ei ce? Peter Joshua? întrebă liniştită Tessa. Plăcut. Arogant. Tipul de „Domn al întunericului”. Conştient sau inconştient. A simţit că suntem stânjeniţi şi asta i-a plăcut teribil.

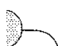
— Aşa-i, a devenit brusc stânjenitor.

— Şi ne-a măsurat pe fiecare.

— Măsurat?

Clinica Corlin

— Pe rând pe fiecare. Cu excepţia ta, Courtney.

— Pe mine mă ştia deja.

— Da. Te ştia, spuse blând Tessa. O privi pe Court- ney şi oftă. Se joacă cu oamenii, ’se amuză pe socoteala lor.

— Poate.

— În seara asta e pornit să chinuie pe cineva… Nu ştiu cine, nici de ce, dar cred că deja a început. Cu remarca aia despre femeile frumoase. De ce? Ştii de

Courtney se aşeză la masa mică din bucătărie, acoperită cu marmură.

— Ştiu că e puţin… ciudat. Poate de-asta. Dacă e aşa cum zici tu, poate ăsta-i felul lui de a se distra. De unde să ştiu eu?

Tessa se aşeză pe celălalt scaun şi se întinse către o cutie mică de marmură după o ţigară. O aprinse şi se aplecă spre Courtney.

— Ce ştii despre el?

— Nu prea multe. A bătut puţin câmpii cjespre copilărie. Asta şi chestia cu scrisul, atât.

— Hm, scrisul. Dacă-i atât de bun pe cât spui, de ce se mai oboseşte să lucreze pentru Joint Charities? Nu-i nimic creator în operele de binefacere… şi e clar că puţin îi pasă de binefacere, pentru el sau pentru ceilalţi.

— Nu ştiu, Tessa, spuse Courtney cu o privire nedumerită. Cred că scoate mulţi bani făcând asta.

— Vorbeşte ca un scriitor. Sau aşa cum se presupune că vorbeşte un scriitor… doar că scriitorii de ce?

Barbara flarrigon)—

obicei vorbesc ca nişte oameni obişnuiţi. Cu excepţia lui Bill Buckley, dar el nu contează.

— Tessa, ţi-am spus… nu ştiu nimic despre el. Ce atâtea presupuneri?

— Pentru că şi el a făcut acelaşi lucru cu noi. Tot timpul mesei. Cât am băut cafeaua. Ne cântărea pe fiecare, am simţit asta. Trebuie să recunosc că mi-a stârnit curiozitatea.

— Dar îţi place?

— Nu ştiu, nu cred. Are vreo importanţă? întrebă ea cu prudenţă.

— Nu, sigur că nu.

Tessa trase un fum şi apoi îi zâmbi lui Courtney.

— Grady e o persoană reală şi la fel e şi Nick. Când întâlnesc un om ca Peter Joshua apreciez asta şi mai mult. Tu nu?

— Nu ştiu ce înţelegi tu prin reală.

— Vreau să spun că ei lasă deoparte ascunzişurile şi umbrele. Peter Joshua este *numai* ascunzişuri şi umbre. Poate de aceea, cum spui tu, scrie atât de bine.

— Nu-i nimic rău în asta. Courtney zâmbi nesigură. Viaţa ascunsă reprezintă un vechi obicei american.

— Asta nu pune cărţile pe masă, spuse Tessa.

Courtney râse.

— Asta nu pune ce? Mai zi o dată, doamnă.

— M-ai auzit foarte bine. Tessa o privi atentă pe Courtney. Cât de mult te poate face să visezi? întrebă ea foarte calmă.

Courtney tresări uimită. Gura i se deschise uşor,

ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi îşi împinse scaunul şi se ridică.

— Hai să mergem la ei, da?

Tessa îşi stinse ţigara, se ridică şi ea şi ieşi din bucătărie în urma lui Courtney. În living îi văzură pe bărbaţi stând Cte vorbă cu paharele în mână, Nick şi Peter pe canapea, Grady aşezat pe jos.

— Ai răspunsurile la toate întrebările? întrebă Courtney.

— Am aflat de ce la Clinica voastră nu există doctori femei sau minoritari, spuse Peter.

— Satisfăcut? zâmbi Tessa, aşezându-se lângă Nick.

— Personal, nu-mi pasă. Am însă un consiliu de administraţie sensibil, ca să zic aşa. Acei bărbaţi

’respectabili… toţi nişte’ domni, sunt plătiţi ca să-şi facă griji pentru orice păcat îngrozitor pe care l-aş putea comite împotriva minorităţilor, sau a femeilor, într-un moment al whisky-ului vechi de doisprezece ani. Joshua îi privi pe rând pă toţi. Nu le pasă de minorităţi sau de femei, dar sunt angajaţi cu înverşunare în lupta pentru a pune capăt criticilor împotriva celor care adună fonduri. Printre altele, asta înseamnă că trebuie să răspundă pentru orice acuzaţie. Incluzând minorităţile şi femeile în instituţiile pe care le sprijină.

— În primul rând, Clinica nici n-ar putea exista dacă am face discriminări. Cartierul nostru aparţine minorităţilor, spuse Nick sec. Dar e greu ca să ceri minorităţilor să’ se pună în slujba minorităţilor. De pildă, un medic negru s-ar putea

să nu se grăbească

să se *întoarcă* în ghetou. S-ar putea să vrea doar ăă plece de acolo.

— Şi cine-l condamnă? spuse Peter, cu un zâmbet uşor batjocoritor pe faţa lui îngustă. Cine aruncă prima piatră? Nu eu, nu eu. Nu, nu condamn pe nimeni care face ce-i bun pentru” fel. Nu-i aşa, Courtney Ames? spuse el şi se uită la ea.

— Aşa cum o spui sună egoist.

— Egoist? Toată lumea e egoistă, într-un colţişor ascuns al sufletului. Sunt puţini bărbaţi ca bunul Nick şi bunul Grady, dar chiar şi ei, cred eu, sunt egoişti într-o anumită privinţă. Nu, Grady? întrebă el, deşi continua s-o privească pe Courtney.

— Prefer cuvântul ataşat, răspunse Grady, şi privirea îi era limpede şi neşovăitoare.

Courtney se uită la el ciudat, căci o spusese foarte’ încet şi cu tristeţe. Se trase mai aproape de el, dar nu-i putu vedea ochii.

— Ne îndepărtăm de subiectul Clinicii, spuse Tessa liniştită.

— Ah, da, Clinica, spuse Peter. Gâturi nespălate şi lenjerie împuţită.

— Generalizările facile despre oameni săraci, spuse tăios Nick, nu sunt motivul pentru care suntem aici în seara asta. Încercăm la Clinică să le oferim celor săraci ceva… o şansă. O şansă pe care altfel n-ar căpăta-o pentru că nimănui nu-i pasă de oamenii săraci.

— Ce excepţia voastră. Murdăria…

Nick se uită furios la el.

— Unii oameni sunt curaţi, alţii sunt murdari. Ce dracu contează asta?

— Ai dreptate, spuse Peter şi mai bău. Din paharul său. Ei

bine, în regulă, e alegerea voastră şi trebuie să recunosc că probabil Clinică voastră e bună la ceva. Suficient de bună ca să pot semna cele unsprezece formulare în trei exemplare, ca să vă puteţi căpăta donaţia. Ca să puteţi continua cu amărâţii ăia.

— Asta înseamnă că primim banii? întrebă Grady.

Peter se uită la el şi ochii lui cenuşii cântăriră nerăbdarea de pe faţa lui Grady. Se uită gânditor la Grady şi văzu ascuţimea minţii din spatele privirii inocente, spiritului de dincolo de cuvinte.

— Îi primiţi, spuse el în cele din urmă. Courtney Ames o să completeze formularele cu mine. Asta ia uneori aproape o săptămână, spuse încet Peter. Şi durează patru săptămâni, până se rezolvă cu biroul din Washington. Mai durează alte patru săptămâni până ce este completat cecul şi apoi sunt ai voştri. Este o donaţie pe doi ani şi după această perioadă poate fi reînnoită pentru alţi doi ani. Sigur, cu condiţia ca totul să fie în regulă. Peter râse. Adică, cu condiţia să n-o fi şters-o la Buenos Aires cu fondurile noastre, cu condiţia să nu vă fi cumpărat un Rolls Royce… cu condiţia ca nimic suspect să nu se fi întâmplat. Dar voi nu sunteţi capabili de aşa ceva. Peter zâmbi din nou. Noi cerem foarte puţin în schimb. La un moment dat o să trimitem la Clinică o echipă de filmare, să tragă câteva cadre cu dotările voastre. Pentru

campaniile noastre publicitare. Unul din voi s-ar putea să trebuiască să ia cuvântul la unul din dineurile noastre. Cu alte cuvinte, în momentul în care căpătaţi banii deveniţi partenerul nostru în eforturile de a obţine bani.

— E un procedeu obişnuit? întrebă Nick.

— Serviciu contra serviciu. Un principiu fără de care nicio instituţie de binefacere n-ar putea supravieţui. Vedeţi voi, adunarea fondurilor e o mare afacere. E ca politica. Faptul că sprijină multe instituţii este accidental; ce este important e

ca două-trei duzini de oameni să trăiască bine, într-adevăr bine. Salarii, beneficii suplimentare, călătorii, băieţii puternici ai companiei din Washington. Mulţi s-au îmbogăţit datorită instituţiilor de binefacere.

— . Cum suporţi asta? întrebă Courtney, cu indignare în glas.

O clipă Peter tăcu, apoi brusc râse.

— V-am şocat. Nu, nu pe toţi, nu l-am şocat pe Nick… şi probabil nici pe Doamna Clinică. Ei ştiu cum stau lucrurile în lumea asta, spuse el prietenos, uitându-se la Tessa. Courtney Ames, ce ochi mari ai făcut… dar e normal, pentru că eşti o fetiţă atât de *drăguţă.* E o lume sălbatică şi urâtă, fetiţo. Şi o nenorocire nu vine niciodată singură, şi ăsta-i adevărul, spuse el şi-şi termină dintr-o singură înghiţitură whisky-ul. Grady îi luă paharul, îl umplu şi i-l întinse în tăcere. Mulţumesc, spuse Peter şi sorbi din el. Asta-i partea cea mai nostimă. În legătură cu Clinica. Bunul Nick, atât de preocupat de cei săraci, de gloata care moare de foame. Şi totuşi, uitaţi-vă în jur. Pentru

cineva atât de preocupat de cei săraci, de gloata muritoare de foame, sunteţi înconjuraţi de bani. Familia Cabot de partea soţiei tale. Grady şi familia Malory. Trebuie să recunoaşteţi ironia.

Tessa fu gata să răspundă, dar Nick o atinse uşor pe mână şi-se întoarse către Peter.

— Recunosc. Nu eşti primul care o spune. Fundaţia Cabot ne-a dat o donaţie. Şi familia Malory a avut un aport substanţial. Nu pretind că aici e cineva sărac, dar ceea ce spun e că ajutăm o comunitate săracă.

— Oh, ştiu toate astea. Avem un dosar despre voi toţi. Ştiu cine, ce şi cui a dat.

— Şi atunci care-i problema?

— Problema… Nu sunt sigur că aveam vreuna. Nu am

întotdeauna, spuse el şi-i zâmbi lui Courtney.

— Ce-i cu formularele astea care trebuiesc completate? întrebă Grady.

— Unsprezece formulare. Unele lungi, altele scurte. O mulţime de informaţii, o mulţime de semnături. Toată lumea este apărată de orice pentru orice eventualitate. Precauţii înţelepte mai ales când ai de-a face cu bani publici. Aşa nu ne trezim cu delicatele noastre funduri târâte în vreun comitet al Congresului.

— Nu crezi că Nick… sau altcineva de la Clinică ar trebui să se ocupe de formulare cu tine? întrebă Grady.

— Nu, nu cred. Am motivele mele, Grady. Unul din ele e că deja Courtney Ames apare ca solicitant în unsprezece formulare în trei exemplare.

— De fapt ea nu are nicio legătură cu Clinica, spuse Tessa.

— Ea este persoana de legătură, spuse rece Peter şi veselia îi dispăru brusc din privire. A venit în apartamentul meu să susţină o cerere pentru donaţie. Dacă nu are legătură cu Clinica, atunci. De ce a venit? Cu cine are legătură? Reprezintă Cercetaşii? ASPCA*? Harlem Globetrotters? A venit în mod fraudulos? îmi veţi permite, sper, să rezolv lucrurile în felul meu.

— Sigur, spuse Tessa, dar pare un capriciu. Îmi vei permite, sper, să fiu intrigată.

— *Touche.* Courtney Ames ar fi trebuit să-ţi spună că sunt capricios. E poliţa mea de asigurare. Fiecare cu poliţa lui. Nu, Grady?

— De ce nu? spuse el şi se ridică să-şi umple din nou paharul.

— Chiar, de ce nu? Spune-mi, Grady, cum îi place unui băiat de treabă din Texas să se ocupe aici de fraţii noştri cu pielea neagră?

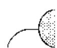
Grady se întoarse ee la bufet şi se aşeză la loc pe podeaua

bine lustruită. Împinse un taburet pătrat din faţa lui şi ridică privirea spre Peter.

— Fraţii noştri cu pielea neagră, spuse el încet, lungind cuvintele. Adică ceea ce numeşti „cioroii tăi”?

— Grady! spuse Courtney, nesigură acum ce o deranja mai mult – purtarea lui Grady sau cea a lui

*** American Society for the Preventive of Cruelty to Animals (Societatea americană pentru prevenirea cruzimii faţă de animale).**

Clinica Cnorlin

Peter.

— Haide, Courtney, zâmbi fără umor Grady. Asta a aşteptat toată seara să audă. Întreabă-l dacă nu-i aşa. A aşteptat ca eu să spun că există cioroi de treabă şi cioroi ticăloşi, dar cum eu cred că toată lumea merită o şansă de a fi un cioroi de treabă. N-am dreptate, Peter?

Gura lui Peter se crispă într-un zâmbet strâmb.

— Absolut. Am aşteptat. Mă amuză gândul că există cu adevărat un loc ca Texas-ul. Texanii ar trebui să fie mitici, ca inorogii.

— Daaa, spuse tărăgănat Grady, bătrânii texani tâmpii.

— Înţeleg acum. Te-am subapreciat, spuse Peter şi mai bău din pahar. Tăcu o clipă, apoi zâmbi uşor. Eu sunt din lowa. Şi cei din lowa ar trebui să fie mitici.

— Poate că sunt, spuse încet Tessa şi toţi se întoarseră şi se uitară la ea.

Nick şi Grady zâmbiră, dar Courtney păru stânjenită, căci se temea că în curând vor ajunge să-şi spună cu toţii lucruri urâte. Se blestemă în gând; ştia că ea era cea care trebuia să pună punct, cea care să-l conducă pe Peter la uşă. Dar nu putea; era fascinată de el.

— E un joc în doi, sau putem participa cu toţii? întrebă pe un ton destins Nick.

— Ai dreptate, nobile Nick, sunt rău. Întotdeauna am fost rău. După un timp oamenilor începe să le placă asta. Nu, Courtney Ames?

— Mai vrea cineva ceva de băut? întrebă ea.

— Nu, mulţumim. Trebuie să plecăm, s-a făcut târziu. Peter, mai ai nevoie de ceva?

— Nu. Restul e o formalitate. Copila şi cu mine o s-o scoatem la capăt.

Peter zâmbi, Courtney îşi întoarse privirea şi se apropie şi înai mult de Grady, mâna ei se întinse absentă spre ceafa lui şi se jucă cu buclele moi. Simţea nevoia să se apropie de el, să-l simtă lângă ea. Grady îi luă liniştit mâna şi-o ţinu în mâna lui.

— Nu-i aşa, Courtney? insistă Peter. O s-o scoatem la capăt?

— Am scos-o la capăt şi cu altele mai rele, răspunse ea sec şi se uită în altă parte.

Peter râse.

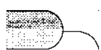
— Amabilă până la capăt, aşa-i Doamna Ames. Se uită cu un gest afectat la ceas şi apoi îşi puse jos paharul şi se ridică. Nick are dreptate, e târziu. Primul lucru pe care-l învaţă un adunător de fonduri e să nu abuzeze niciodată de ospitalitatea cuiva. Numai aşa e invitat şi a doua oară. Mă conduce cineva la uşă, sau să plec pe furiş, plin de ruşine şi regrete? întrebă el zâmbind.

— Plecăm şi noi cu tine, spuse repede Nick. Maşina e jos, te lăsăm unde vrei.

— Mulţumesc, spuse Peter şi se îndreptă spre uşă.

Grady se ridică de jos şi o trase pe Courtney lângă el. O privi o clipă, schiţând un zâmbet, apoi o luă pe după umeri şi se apropiară împreună de ceilalţi.

— Masa a fost excelentă. Compania la fel. Mulţumesc, spuse Peter.

— Şi… şi nouă ne-a făcut plăcere, spuse Courtney.

— Da. Ei bine, Courtney Ames, păstrăm legătura. Pentru formulare. O să ne facem timp şi pentru noi, da. Noapte bună, Grady, spuse el şi întinse mâna.

Grady i-o strânse şi apoi se întoarse spre Nick.

— Ne vedem mâine.

— O să vin puţin mai târziu, am o vizită de făcut.

Tessa se uită la Courtney.

— Îmi pare rău că te las cu toate astea pe cap.

— E-n regulă, mă ajută Grady.

— Sigur că te ajută, spuse Peter Joshua. Hai să mergem, copii… repede, înainte să ne transformăm în dovleci*.

Îşi flutură mâna peste umăr şi o porni în jos pe scări. Nick şi Tessa îl urmăriră cu privirea, apoi se uitară la Grady.

— Pe mâine, spuse Nick, apoi o luă pe Tessa de braţ şi-l urmară pe Peter.

Grady închise uşa şi se rezemă de ea, răsuflând adânc.

— Cristoase, credeam că nu se mai termină seara asta. Timpul chiar că trece repede când te simţi bine.

— Cel puţin am căpătat banii.

— Puţin îi pasă lui de bani. Voia să ne vadă.

— Ştiu asta, am văzut-o, spuse Courtney. Singura întrebare serioasă pe care-a pus-o a fost despre rata extinderii prevăzute pe şase luni.

*** Aluzie la basmul** ***Cenuşăresei,*** **în care la miezul nopţii vraja dispare şi totul revine la trista realitate.**

— O pisică recunoaşte un şoarece şi un şoarece recunoaşte o pisică.

— Nu începe să fii subtil, Grady. Ajunge cât e el.

— Asta nu-i subtil, nu-i deloc subtil.

Courtney înălţă privirea şi se uită la el, iar cuvintele pe care voia să le spună i se opriră în gât.

— Cred că… mă duc să fac o baie, spuse ea.

— Mă apuc de vase, spuse el, apoi o luă de umeri şi se uită la ea cercetător. Dar are un fel de farmec, nu? în ciuda a tot, are totuşi un farmec.

— E… e… Grady, nu ştiu, n-am mai întâlnit pe nimeni ca el.

— Spune-o, Courtney, spune-o. Crezi că e fermecător. Simţi nevoia să întinzi mâna şi să-l loveşti tare peste faţă, dar n-o faci, pentru că în ciuda a tot are ceva fermecător în el. E adevărat, Courtney, nu-i aşa? insistă Grady, încordat, aproape strigând.

— Eu… cred că da. În felul lui. Grady, puţin îmi pasă dacă-i fermecător. E ciudat. Nu vreau să mai discutăm despre el, te rog.

Grady o mângâie pe păr şi apoi oftă, un sunet abia auzit în tăcerea camerei.

— Bine, nici măcar nu ştiu de ce te-am întrebat. Du-te la baie şi eu mă ocup de bucătărie.

Ea făcu câţiva paşi şi apoi se întoarse.

— Vrei să dai drumul la aerul condiţionat? E aşa de cald aici.

— Nu e cald. Eşti tu încinsă, spuse Grady şi se întoarse.

O auzi intrând în dormitor şi închizând uşa. Răma

se* pe loc un timp şi apoi încet, cu paşi greoi, se duse la biroul din colţ, trase sertarul de jos şi scoase manuscrisul pe care Courtney îl pusese acolo. Îl deschise şi văzu din nou biletul, se forţă din nou să-l citească. „Asta-i ce-ar trebui să scriem, împreună, într-un loc deosebit, unde n-a mai fost nimeni până acum. Peter Joshua.” Rămase uitându-se lung la bilet, cu o faţă albă, fără expresie, simţind durerea, până ce nu mai putu să suporte vederea lui. Închise încet

manuscrisul şi-l puse la loc în sertar. Se îndepărtă de birou, fără să vadă nimic.

— Omule, spuse el într-o şoaptă înăbuşită, omule, nu-mi face asta. Nu face asta.

Se duse la canapea şi se lăsă încet pe ea, cu faţa în mâini.

— Nu face asta, spuse el o dată, şi-ncă o dată şi apoi mereu, până ce pierdu şirul cuvintelor.

Tessa măsura în lung şi-n lat livingul alb-albastru. Era o cameră lungă şi îngustă, plină cu mobila fostului ei apartament şi ea se mişca cu paşii unui somnambul.

Nick stătea într-un fotoliu mare, albastru şi o privea, clătinând din cap.

— Acum nu mai avem ce face, ascultă-mă.

— Cum am putut să fiu atât de proastă? spuse furioasă Tessa.

— Nu-i vina ta. Dar nu-mi place cum stau lucrurile, atât pot să-ţi spun.

— Nu-i vina mea? Atunci a cui e? Sigur că-i vina mea! Ar fi trebuit să ştiu… ar fi trebuit s-o las să se ocupe de hârtii şi eu să mă duc să discut cu oamenii.

— Tessa, spuse Nick. Încercând s-o calmeze, Courtney e o femeie în toată firea, nu poţi pretinde să controlezi tot ce face ea. Şi pe urmă, cum puteai să anticipezi un asemenea Peter Joshua?

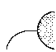
— Fir-ar să fie, ar fi trebuit să aflu. *Ştiam* în ce stare de spirit era ea. *Ştiam* ce simţea. Ştiam mai bine chiar decât ştia ea. E vulnerabilă. Mai ales la cineva ca Peter Joshua, nu înţelegi?

— Nu, nu înţeleg. Şi el nu-mi place. E întotdeauna la un pas de grosolănie şi jignire. E brutal. E capricios. E prea sigur pe el. E…

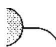
— Oh, Nick, aftă Tessa şi se aşează pe un scaun alb. N-ai cum să-l înţelegi… un bărbat nu poate. Există în el ceva

foarte… *atrăgător pentru o femeie.* Şi eu am văzut asta. Pentru o femeie derutată, o femeie care trece printr-un moment greu, el e… deosebit de atrăgător. Sunt sigură că n-are niciun prieten şi sunt sigură că fascinează foarte uşor femeile. Nu înţelegi? Ei, de ce-ai înţelege? Nici ea nu înţelege încă. Grady însă da. La cinci minute după ce l-a cunoscut pe Peter Joshua a înţeles exact ce vrea omul ăsta. Şi a văzut-o pe Courtney, încordată şi derutată. Auzi, *formulare!* Oricum, să-l ia dracu! *Formulare!* spuse ea şi se întinse după o ţigară.

Nick se ridică şi se apropie de Tessa.

Clinica Corlin

— Acum nu mai e nimic de făcut, spuse el liniştit.

— Oh, ştiu, ştiu asta. Courtney şi Grady… stau acolo ca Soarele şi Luna, ca şi cum lumea ar fi fost creată pentru sufletele lor. Frumoşi şi nepăsători, pentru că atât ştiu să fie. N-au ştiut să ocrotească ce au şi acum or să plătească pentru asta.

— N-ar fi bine să renunţăm la cererea pentru donaţie? Ar fi o lovitură pentru Clinică, dar aş face-o dacă aş fi foarte sigur că ajută.

— Nu, e deja inutil acum. Nu are nevoie de donaţie ca să se apropie de el şi el ştie asta. E fascinată de el şi de scrisul lui. Înţeleg ce face, e un tip abil. Îi oferă o imagine a ceea ce este ea. Propria ei imagine e în acest moment deteriorată, e dezaxată… el a simţit asta sau a înţeles-o şi o foloseşte. Evaluează ce crede ea că are nevoie şi asta îi oferă.

Nick îşi coborî privirea spre soţia sa şi se uită lung la ea.

— Aş vrea să te linişteşti, nu-mi place să te văd aşa necăjită.

— Mă simt atât de vinovată. Doi copii frumoşi şi răsfăţaţi şi eu le aduc „Omul negru”.

Nick scutură din cap.

— Exact de-aşa ceva mă temeam. Să se întâmple ceva cu Courtney în momentul în care Grady e preocupat de puştiul ăla Carlino. Barajul se va rupe. Va trebui să-l ţin acum în frâu pe Grady… va trebui să-l pândesc ca un uliu… şi *sper* să fiu lângă el când o să aibă nevoie să fiu lângă el. Am văzut mulţi medici buni rataţi din cauză problemelor personale. Iar Grady

e un candidat ideal.

— Şi biata Courtney, spuse încet Tessa pe când îşi desfăcea părul care i se revărsă pe umeri.

— Courtney! spuse Nick cu iritare în glas.

— Nu e numai vina ei. Nu poţi s-o învinuieşti numai pe ea.

— Cine spune că nu pot? Nu-mi place ce-i face lui Grady.

— Nu…

— Vreau să spun, cât de importantă este ea pentru el. Cum îl afectează.

— Oamenii care se iubesc au afecţiune unul pentru celălalt, aşa ştiu eu.

Nick se uită la Tessa şi zâmbi, îi luă o şuviţă de păr şi o răsuci pe un deget.

— Da, ştiu. Nu vorbeam de noi. Ce voiam să spun… uneori afecţiunea asta nu e bună.

— E prea complicat, Nick! Totul e prea complicat.

Nick se duse la una din ferestre şi se uită la ghivecele cu flori ale Tessei, la bobocii mici care în curând urmau să înflorească. Ridică apoi privirea spre fereastră şi dădu deoparte storul de bambus.

— E vară, spuse el. În ianuarie, la petrecerea de inaugurare a Clinicii, credeam că acum vom fi cu toţii liniştiţi. La vară. La vară, credeam că cele mai multe probleme vor dispare. Ei bine, e vară. Şi Dumnezeu să ne ajute!

13

Luni o ploaie măruntă, fină ca o pâclă, căzu peste oraş. Clădirile înalte dispărură în ceaţă, circulaţia se blocă şi oamenii se vor bucura când ziua va lua sfârşit…

Clovis intră repede pe uşa Clinicii şi se scutură, nerăbdător să scape de apa din păr şi de pe haine.

— Cre' că am nevoie de un prosop, îi strigă lui Jean, care veni spre el cu uri teanc de prosoape de hârtie. Clovis îşi şterse faţa şi gâtul şi apoi îndesă hârtiile ude în buzunar. Cowboy e sus? întrebă el.

— E încă jos cu pacienţii. Vrei să vorbeşti cu el? zâmbi ea.

— Zi-i doar că am o jucărie pentru T.K. Pentru colivia lui, spuse el şi scoase din buzunar un obiect mic, albastru, din plastic. Când sare pă el clopoţelu' sună.

— Îi spun.

— Bine, spuse Clovis şi se îndreptă spre scări.

La capătul scărilor fu oprit de Frankie care cobora de le etajul întâi.

— Cum merge, Clove?

— Numele meu e Clovis, ştii asta.

— Şi numele păsării tale e T.K., nu?

— Şi ce?

— Şi nimic. Lu'Grady îi place pasărea, nu? L-am văzut dându-i nişte rahat de. Seminţe.

— De un' să ştiu io ce-i place Iu' Cowboy? spuse Clovis şi voi să-şi continue drumul, dar Frankie înşfăcă umărul slab al băiatului şi-l trase înapoi.

— Nu eşti prea pretenos, Clove. P-aci toată lumea tre' să fie preteni.

— Nu-s pretenu' tău. Poate că l-ai păcălit pe Cowboy, da' nu şi pe mine. De ce toate astea? Cowboy zice stai, tu stai, Cowboy zice râzi, tu râzi, Cowboy zice sări, tu sări… Te porţi

mai bine ca pasărea mea. Rahat, pe cine păcălești?

— Taci din gură, cioroiule. Cine te crezi, aşa dintr-o dată? Nu eşti decât un doroi. Nu-ţi deschide gura ta de cioroi.la mine, spuse Frankie și ochii lui se îngustară în două linii negre, urâte.

Clovis se uită la el o clipă, cu o faţă lipsită de expresie, apoi îl lovi puternic cu piciorul în gleznă. Frankie strigă şi se repezi spre el. Mâna lui era la câţiva centimetri de faţa băiatului, când brusc se opri şi mâna îi rămase nemişcată în aer. Privi în jur, peste umăr şi apoi se îndepărtă.. Scuipă spre Clovis, dar Clovis sări repede într-o parte şi urcă în fugă câteva

trepte.

— E clar că nu eşti bun, strigă el de pe scări. Puţin îmi pasă cum l-ai fraierit pe Cowboy.

— Cioroi ticălos! spuse Frankie în șoaptă când cobora scările. O s-o încasezi și tu, cioroi împuţit!

— Ce? Cu mine vorbeşti? întrebă Jim când Frankie ajunse jos.

Frankie ridică privirea şi văzu ochii cafenii ai lui Jim uitându-se fix la el.

— Vorbeam cu mine, spuse el repede şi se îndepărtă, bucuros de fiecare pas care îl îndepărta de uriaş. Se opri o clipă, fulgerat de un gând, apoi strecură pe furiş o privire peste umăr către Jim, înainte de a-și continua drumul. „Tre' să văd ce-i cu Jim", murmură el. „Tre' să văd", își spuse el pe când se opri lângă recepţie. Unde-i Mal… Grady? o întrebă pe Jean.

— Cu un pacient.

— Stă mult?

— Nu știu. E ceva important?

Frankie scutură din cap.

— Nu. Am terminat aici, voiam să-ntreb dacă mai vrea să

fac ceva înainte s-o şterg acasă.

— Sunt sigură că. Nu, Frankie. Oricum ai stat mai mult decât trebuia.

— Da, în regulă. Atunci dă-i lista asta, spuse el şi-i întinse o bucată mototolită de hârtie.

Jean aruncă o privire pe ea şi apoi o puse deasupra unui teanc de hârtii aflate într-o cutie pe care scria MALORY.

— Salut.

— Noapte bună, pe mâine, strigă Jean pe când Frankie se îndrepta spre uşă cu capul îptre umeri, şi ieşea din Clinică.

Afară, Frankie se opri pe trepte şi-şi aprinse o ţigară cu mâinile făcute căuş. Trase adânc din ea şi apoi îşi continuă drumul, privind tot timpul cercetător în jur. Îşi lăsă în jos capul să se ferească de ploaie şi-şi băgă o mână în buzunar. Trecu pe lângă patru clădiri vechi, cafenii, înainte de a ajunge acasă. Împinse uşa cu putere şi începu să urce scările murdare, placate cu dale, plimbându-şi mâna pe balustrada de metal ruginită. La etajul al treilea făcu un pas mare peste locul unde vomase cineva şi apoi trase un şut unei cutii de Pepsi goale, trimiţând-o în capătul culoarului. Se întoarse şi băgă cheia în uşa apartamentului familiei Carlino. Împinse uşa şi înjură când văzu că lanţul de siguranţă era pus.

— Hei, deschide! Hei, deschide odată!

— Vin, vin, spuse Marie.

Trase lanţul şi deschise uşa fratelui ei.

— Ce eşti aşa speriată? rânji batjocoritor Frankie. Ţi-e frică să nu vină vreun cioroi să-ţi faoă felu’?

Roşeaţa urcă în obrajii lui Mărie şi ea-şi strânse mai bine capotul. Frankie rămase pe loc, uitându-se la rotunjimea sânului sub pânza ieftină. Marie îi văzu privirea şi se întoarse.

— Chiar trebuie să te porţi aşa, Frankie? Isuse, sunt sora ta, nu poţi să te porţi frumos?

— Rahat, îi aruncă el şi făcu câţiva paşi până la

bucătărie, deschise frigiderul şi scoase o cutie de bere. Unde-i mama?

— S-a dus la bingo.

— Bingo. Cineva ar trebui s-o binguiască pe ea. A lăsat ceva de mâncare?

— A spus să-ţi dau doi dolari. A spus că poţi să-ţi iei nişte chinezării de la automat.

— Şi dacă nu vreau?

— Atunci poţi să iei ceva de la Ciappa's.

— Da, pun pariu că *ţie* ţi-a dat mâncare. Pun pariu că jigodia aia ţi-a pregătit o masă bună înainte să plece.

— Eu am fost acasă, tu nu fuşi… n-ai fost. Şi nu-i spune aşa mamei.

— Oh, iartă-mă, iartă-mă. Am uitat că-i Sfânta Fecioară, spuse repezit Frankie şi mai scoase o bere din frigider.

Luă cele două cutii şi se duse cu ele în living, o cameră lungă şi îngustă şi se aruncă pe canapea, apoi îşi întinse piciorul şi apăsă cu vârful ghetei pe butonul *pornit* al televizorului.

Marie se aşeză la o masă aflată în colţul camerei, palidă şi încordată şi încercă să se concentreze asupra cărţii din faţa ei. Frankie îşi bău berea şi nu-i dădu nicio atenţie, uitându-se un timp la ecranul televizorului, apoi rotindu-şi absent privirea prin cameră. Gândurile lui erau undeva departe şi el nu văzu nimic din camera atât de cunoscută, nici draperiile de un verde metalic de la ferestre, nici linoleumul tocit de pe podea, nici mobila masivă,

demodată, nici crucifixul de pe perete. Gândurile lui rătăciră un timp, apoi în cele din urmă privirea i se lumină şi-şi întoarse din nou ochii spre televizor. Privi programul, cu o expresie plictisită, apoi strânse cutia de bere în pumn şi

aruncă cu ea în Marie. Cutia o lovi în umăr şi căzu pe podea.

— Te-am mai rugat, nu mai face asta. Mă sperie.

— Mă sperie, mă sperie, mă sperie. Cum de eşti întotdeauna aşa speriată? De ce să fii speriată? O ai pe mama care se uită peste umărul tău ca un Înger păzitor. Chiar te trimite la şcoala aia scrobită.

— Nu e scrobită. E doar ca să fiu secretară.

— Da, şi ce secretară o să mai fii. O să-l laşi pe şefu' tău să se joace cu ţâţele tale când îţi zice scrisorile.

— Nu vorbi aşa, Frankie, te rog. Te-am mai rugat.

— N-ai ţâţe prea rele pentru o slăbănoagă ca tine. Hai, ia arată-mi ţâţele.

— Termină! ţipă Marie şi sări de pe scaun.

Făcu repede câţiva paşi dar Frankie fu mai iute; o prinse de umăr şi o răsuci spre el.

— Ţi-am spus să termini, Frankie, spuse ea şi încercă să scape din strânsoarea lui.

— Şi io am zis să-ţi văd ţâţele, spuse el brutal şi-i desfăcu rochia.

Ea se zbătu, dar el îi trase cu putere o palmă peste faţă şi ea se clătină şi se lovi de perete. El o ţinu de braţ, cu privirea fixată pe sânii ei; cu mâna cealaltă îi trase furoul în jos.

— Da, îţi umplu gura, spuse el. Şi sfârcuri faine. Ce-ai zice să-mi umple mâna? rânji el şi-i cuprinse un sân cu mâna.

— Termină, termină-, *termină,* strigă Marie, plân gând acum cu suspine, îngrozitor de palidă. *Te reg,* termină.!

— Ce-i? Nu-ţi place să se joace un tip cu ţâţele tale? Hai, Marie… hai, hai, hai, repetă el mereu, mereu, până ce în cele din urmă îi dădu drumul.

Ea ţâşni de lângă el şi strigătele ei răsunară puternic pe când fugea din încăpere, dar Frankie nu-i mâi dădu nicio atenţie. Se aruncă pe canapea şi-şi trase fermoarul la jeanşi.

— Frankie a zis să-ţi dau asta, spuse Jean întinzându-i hârtia lui Grady.

El se uită la ea şi zâmbi.

— E ideea lui să luăm nişte jocuri pentru subsol. A făcut o listă cu ele.

— Jocuri?

— Da. Puştii de-aici văd mereu la televizor reclame pentru jocuri noi, dar nimeni nu şi le poate permite. Frankie crede că dac-am avea mai multe aici ar veni mai mulţi puşti seara.

— Cum adică jocuri? Ca Monopoly”? Fuştii *ăştia*?

— Nu, nu „Monopoly”, spuse el şi se uită pe listă. „Popice” şi „Trei cercuri” şi „Fotbal”. E o idee bună, ce zici?

— Cred că da. Apropo, a făcut curat în magazia de

G*D

la subsol. Şi a sterilizat din nou toate eprubetele. Faci o treabă, grozavă cu el.

— Încep să cred că, până la. Urmă fac parte din cartier, spuse liniştit Grady. În fiecare dimineaţă Frankie vine în birou şi stăm de vorbă. E uluitor cât de bine reacţionează, spuse el şi se uită din nou la listă. Asta-i tot?

— Şi astea, spuse ea şi îi întinse un teanc mare de hârtii. Şi Clovis mi-a zis să-ţi spun că a adus o jucărie pentru T.K.

Grady zâmbi şi se îndepărtă, urcând fără grabă scările către camera medicilor. La etajul întâi se întâlni cu Brian şi-şi continuară drumul împreună.

— Nu l-ai văzut pe Nick? întrebă Grady.

— Tocmai mi-a preluat un pacient.

— Da?

— Familia Ganter. Îi ştii.

— Nu, nu-mi aduc aminte de niciun Ganter.

— Eu m-am ocupat de fată. Cincisprezece ani, însărcinată, necăsătorită. Are un frate de unsprezece ani. Băiatul a fost o mare surpriză pentru mine, spuse liniştit Brian.

— De ce?

— Simptome ciudate. Ficatul uşor mărit, greaţă de dimineaţă, dureri de cap, pierderea echilibrului, vână- tăi pe mâini și pe picioare despre care nu-și aduce aminte cum le-a căpătat.. N-am găsit nimic de care să mă agăţ, m-a făcut să mă pun din nou cu burta pe carte, spuse Brian pe când urcau ultimele scări. Apoi într-o seară am înţeles că era băutura, asta trebuia să fie.

— Băutura? Adică puştiul…

— Puştiul e alcoolic. Nu mi-am dat seama pentru că niciodată nu bea înainte să vină aici. Analizele sângelui îi ieşeau bine. Şi nu m-am gândit la asta pentru că are unsprezece ani.

Intrară în birou și Grady se aşeză la masa lui.

— E rău?

— Funcţia ficatului a început deja să scadă, dar nu într-atât încât să nu mai putem face nimic. Dacă renunţă să mai bea vin ca și cum ar fi sifon, spuse Brian și-și întoarse privirea spre fereastră. M-am gândit și mă mai gândesc încă, să încep un fel de campanie de scrisori despre industria băuturilor. Fac vinuri care au gust de sifon, ca puştii să le poată bea. Şi ei le beau. Sunt dulci, sunt ieftine și le plac grozav. Alcoolismul juvenil creşte iar cei care lucrează în industria asta își scot profitul pe seama lor. Nu-i corect. Puştiul ăsta bea gunoiul ăla de mai bine de un an.

— Şi ce face Nick?

— L-am spus bănuielile mele. A intrat val-vârtej în cabinet, l-a privit pe puşti aşa cum numai el ştia s-o facă, l-a ridicat, i-a tras o săpuneală zdravănă și l-a dus pe sus la Municipal. Am înţeles că au o clinică nouă pentru alcoolismul juvenil. Cred că Nick se va ocupa de-acum înainte de băiat. Tipul e uimitor, zău că da. În mai puţin de zece minute l-a făcut pe Bill să-l roage să-l ajute. Băiatul ăla

chiar că m-a îngrozit; e cel mai tânăr beţiv pe care l-am văzut pe-aici.

— Cum fac rost de băutură? Ştiu despre acte fal-

se, dar la unsprezece ani tot ca de unsprezece arăţi.

— Fac rost, asta-i tot. Billy a recunoscut în faţa lui Nick că o mulţime de puşti iau băutură cu ei la şcoală şi beau toată ziua. Problema drogurilor s-a mai rezolvat şi alcoolul vine să-i ia locul, spuse Brian şi apoi tăcu. După câteva clipe se uită la Grady. Am văzut anunţul la avizier. Asta înseamnă că putem da cu toţii sugestii pentru repartizarea fondurilor?

— Despre ce vorbeşti?

— Noua donaţie. De la Joint Charities. Anunţul spune că se acceptă sugestii pentru zece la sută din suma pe primul an.

Grady tăcu. Se uită pe birou căutându-şi ţigările. Găsi un pachet mototolit, scoase una şi şi-o aprinse încet.

— Cred că asta înseamnă.

— E o veste bună. Courtney trebuie să fie mândră de ea.

— Cred că da.

— Grady, eu ar trebui să fiu cel apatic, nu tu.

— Ce? Oh, da. Da, sigur că e o veste bună. Sigur. Poate o să reuşim să ne facem programul pentru tabăra din vara viitoare.

Asta ar fi şi sugestia mea, spuse Brian şi se uită cu atenţie la Grady. E ceva în neregulă?

— În neregulă? Nu, nimic. Mă gândeam câtă hâr- ţogăraie trebuie făcută pentru donaţia asta. Courtney… Courtney se ocupă de ea. Ar trebui deja să se apuce.

— Grozav. Asta te uşurează pe tine.

Jiiii

— Într-adevăr mă uşurează, spuse Grady şi trase din ţigară. Deşi nimeni nu m-a întrebat nimic, adăugă el încet, ca o şoaptă.

Se ridică de pe scaun şi făcu câţiva paşi spre o măsuţă rotundă pe care se afla colivia. Se aplecă şi se uită înăuntru.

.

— Bună, T.K., bună, păsărico. Poţi să spui T.K.?

Grady vorbi liniştit păsării, apoi deschise uşiţa coliviei şi-l scoase pe T.K. Îl luă în palmă şi pasărea bătu dintr-o aripă, dar cealaltă rămase nemişcată, pe lângă corpul ei micuţ.

— N-o să mai zboare niciodată, nu? întrebă Grady, mângâind-o pe pene.

— . Aripa n-o să se vindece cum trebuie, nu, spuse Brian.

— Bietul T.K., murmură Grady. Biata pasăre.

— Acum are o casă bună. Clovis îl iubeşte, tu faci tot timpul mare caz de el, Nick îl răsfaţă cu seminţe de susan. O să-i fie bine.

Grady îl mai mângâie puţin pe T.K. Şi apoi îl băgă la loc în colivie.

— Pare însingurat, spuse el.

Brian schiţă un zâmbet.

— Cum poate să pară o pasăre însingurată?

— La fel ca şi un om, răspunse scurt şi sec Grady şi se întoarse la masa lui.

Îşi scoase haina albă, o puse în sacul pentru spălătorie şi apoi luă pachetul de ţigări de pe masă şi-l îndesă în buzunarul pantalonilor. Se uită la Brian.

— Lartă-mă, n-am vrut să fiu tăios.

— E-n regulă.

— Nu, nu e, dar asta e, câteodată. Ei bine, cred c-o să plec acasă.

— Salut-o pe Courtney din *partea mea.*

— Aşa o să fac. Dacă nu s-a apucat încă de hârţoagele ei, spuse Grady.

— Courtney! Courtney! strigă Grady din uşa apartamentului lor.

— Aici. Sunt aici.

— Unde?

— Lângă calorifer.

Grady puse pachetele pe masa de lângă uşă şi traversă camera către fereastră. O văzu pe Courtney pe podea, cu capul băgat în spatele caloriferului. Grady zâmbi deodată şi simţi un fel de uşurare, simţi cum proasta dispoziţie îi dispare.

— Ce naiba faci? întrebă el.

* – E acolo un gândac enorm, *cumplit.*

— Cum a ajuns acolo?

— Ei bine, zbura pe aici, *ameninţându-mă, aşa* că am luat Raid*-ul şi am avut o mică luptă sol-aer, spuse ea şi se uită mai atentă la spaţiul dintre calorifer şi perete. Poc, poc, l-am nimerit, numai că a căzut în spatele caloriferului.

*** Spray contra insectelor.**

— Şi care-i problema? rânji Grady.

— Nu ştiu dacă a murit. Nu vreau să se strecoare afară şi să mă atace din nou. E un *gândac cumplit,* Grady.

— Ieşi de-acolo, mă uit eu, spuse Grady şi se aşeză în locul ei pe podea. Se uită în spatele caloriferului şi apoi întinse acolo mâna. L-am prins, spuse el şi se ridică, cu pumnul strâns.

— Aruncă-l, se strâmbă Courtney.

Grady desfăcu pumnul şi apropie insecta de ea. Courtney ţipă şi fugi.

— Nu, râse ea. Aruncă-l.

— Nu, l-ai omorât, acum o să-ţi vezi victima în plină lumină. Ar exista mult mai puţine crime dacă oamenii şi-ar vedea victimele în plină lumină.

— Nu, Grady, râse din nou Courtney şi alergă spre bucătărie.

Grady se uită la gândac, izbucni în hohote de râs şi o urmă

în bucătărie. O prinse într-un colţ, între perete şi frigider şi întinse mâna către ea.

— Nu, nu, nu vreau să mă uit. Poţi să stai acolo toată noaptea şi tot n-o să mă uit. Şi-o să-mi ţin răsuflarea, Grady, şi-o să mă învineţesc, ai să vezi, chicoti ea.

— Uită-te la el. Nu-i decât o fărâmă, prostuţo! râse el. Hai, uită-te la el sau ţi-l pun pe bluză.

— *Nu,* nu. Bine, mă uit, spuse ea şi deschise ochii. Ei bine, spuse ea după o clipă, părea cumplit. Toate picioarele astea păreau enorme când zbura. Şi zbura exact către mine.

— Un mic păianjen de vară. O prostuţă, asta eşti. Părea mare pentru că i-ai văzut umbra.

— Bine, sunt o prostuţă. Recunosc că sunt o prostuţă. Acum vrei să-l arunci? râse ea.

Grady se duse la chiuvetă, scoase dopul de la scurgere, aruncă insecta acolo şi dădu drumul la apă. Se spălă pe mâini şi se întoarse spre Courtney.

— Înmormântare în mare.

— Foarte demn, spuse ea şi zâmbi. Şi nu-i nevoie să fii aşa de mulţumit de tine. Ştii că nu pot să sufăr gândacii.

— Prostuţo, spuse el şi o sărută. Bună, Courtney, da, am avut o zi bună. Nu, nu sunt obosit. Da, mi-ar place să beau ceva.

Ea-l îmbrăţişă şi-l sărută uşor.

— Te crezi aşa grozav, spuse ea deschizând frigiderul ca să scoată o tăviţă cu cuburi de gheaţă. Dacă eşti aşa grozav, cum de nu eşti Robert Redford?

— Vorbeşte tu aşa şi nu-ţi mai prind niciun păianjen. Înmormântează-ţi singură păianjenii dacă asta crezi, rânji el.

— Ai câştigat. Dă-l încolo de Robert Redford.

— Mulţumesc.

Intrară în living şi Courtney se duse la bufet şi puse cuburile într-un vas. Îi turnă lui Grady un pahar, i-l duse şi se aşeză şi ea pe canapea.

— Ce-s alea? întrebă ea uitându-se la pachetele de pe masă.

— Jocuri.

— Jocuri?

O*»

— Jocuri pentru Clinică. De toate felurile. Vrei să jucăm?

— Sigur, o să-ţi arăt că nu sunt prostuţă. S-ar putea să fiu prostuţă când e vorba de gândaci, dar o să te ruinez la – se plecă peste spătarul canapelei ca să se uite la cutii – la Trei cercuri.

— S-a făcut, spuse el şi se ridică. Luă o înghiţitură zdravănă din pahar şi se duse la masă. Vrei să-l facem mai interesant?

— În regulă, pe ce jucăm?

— Aăăă, cine pierde spală *şi* lustruieşte maşina săptămâna asta.

— Nu-ţi arunca ruloul de cauciuc, spuse ea venind lângă el la masă, pentru că o să ai nevoie de el.

— Daaa? Ei bine, vedem noi. Să ştii că joci cu un profesionist.

Grady zâmbi şi duse cutia mare cu jocul la masa de sufragerie şi-i scoase repede capacul. Se uită la instrucţiuni, dădu din cap de câteva ori şi în câteva minute jocul era aranjat pe tablă, gata de începere.

Courtney citi şi ea instrucţiunile şi se apropie de masă. Aruncă prima şi rată. Continuă Grady. Jucară, râzând şi enervându-se şi făcând gălăgie timp de aproape o oră.

— N-ai decât una avans, spuse Courtney. Tot te mai pot întrece.

— Nicio şansă. Ţi-am spus, joci cu un profesionist.

— Dă-te la o parte, profesionistule şi uită-te cum te dau gata.

Courtney ridică mâna şi se pregătea să arunce

mingea, când telefonul începu să sune.

— Fir-arsăfie.

— Acum chiar c-ai încurcat-o, spuse Grady. O.să răspunzi la telefon şi-o să-ţi pierzi avântul.

— Numai gura-i de tine, zâmbi ea.

Răspunse la telefon din living, cu ochii la Grady.

— Alo… oh, da, bună… păi… da, aşa e… nu, e-n regulă… oh?… oh, s-a făcut… da, da, da, e foarte bine, o să… ne vedem atunci, la revedere.

Când se întoarse la joc avea o privire preocupată şi nervoasă. Grady nu spuse nimic. Nu trebuia să o întrebe cine a sunat, căci ştia din expresia feţei ei că fusese Peter Joshua. Văzuse aceeaşi privire ori de câte ori se vorbea de el – o privire puţin încordată, puţin vagă şi puţin tulburată.

Courtney îşi reluă locul la masă şi din nou ridică mâna şi dădu drumul mingii. Nu nimeri, dar nu păru să observe.

— În regulă, spuse ea o clipă mai târziu, pot să împrumut ruloul tău de cauciuc?

— Cred că am jucat destul pentru seara asta.

— Şi eu cred, spuse Courtney şi se ridică de la masă. Se duse la bufet, îşi turnă nişte vin şi sorbi din el în tăcere. După ce bău jumătate din pahar se întoarse către Grady. Nu vrei să ştii cine era la telefon?

— Dacă vrei să-mi spui, îmi spui.

— Grozav. E telefonul tău, cred că te-ar interesa.

— E şi telefonul tău, răspunse el calm.

— Telefonul *tău,* telefonul *meu,* de ce dracu nu-i telefonul *nostru?*

— Te legi de cuvinte.

— În regulă. Mă leg de cuvinte. Pur şi simplu nu înţeleg de ce nu te interesează cine mă sună.

Grady se uită lung la Courtney. Ştia că buna dispoziţie le dispăruse, veselia şi râsul care erau atât de plăcute.

— N-am spus că nu mă interesează. Nu vreau să crezi că te spionez, atât.

— Că mă *spionezi?* Minunat, Grady, minunat. După atâţia ani te simţi de parcă m-ai spiona. Un alt cuvânt e „a împărţi”, dar noi nu folosim cuvântul ăsta. Nu, noi folosim cuvântul „a spiona”.

— De ce vrei să ne certăm? întrebă el încet.

Courtney se uită la el repede, apoi îşi întoarse privirea.

— Asta fac, nu?

— Aşa se pare.

— Lartă-mă.

— Nu vreau să-ţi ceri iertare, Courtney, nu mie.

Ea îşi trecu mâna prin părul blond şi apoi se apropie de canapea şi se aşeză lângă el.

— Sunt caraghioasă. Sunt convinsă de asta. Ne distrăm aşa de bine şi pe urmă…

Lăsă gândul să plutească în aer, între ei.

— Şi pe urmă a sunat telefonul, spuse Grady.

— Era Peter Joshua. Nu ştiu de ce, dar mă face să mă simt nervoasă.

Grady o cuprinse cu braţul şi-i trase capul pe umărul lui.

— Sunt aici, nu uita asta, Courtney.

(251 *y*

— Ştiu, spuse ea şi se întinse să-l sărute pe obraz. Poate c-o să scap de asta… să fiu caraghioasă. Grady nu răspunse şi Courtney tăcu un timp, apoi îi zâmbi cald. Ştii, aş fi putut să nimeresc lovitura aia. Dar n-am vrut să fac pe grozava.

— Pe dracu’.

— Zău.

— Oricum trebuie să speli maşina, zâmbi Grady. Dar dacă te porţi frumos, poate te ajut.

— O să mă port frumos. O să fiu foarte, foarte cuminte, râse ea.

Tonul ei redeveni normal şi privirea confuză dispăru, dar Grady tot nu se putea destinde. În curând vor fi din nou ca înainte, în curând vor râde iar, se vor tachina şi se vor simţi bine, ştia asta. Dar mai ştia că, aşa cum toate vor fi precum fuseseră, tot aşa acesta era începutul unei perioade când lucrurile nu vor mai fi la fel. Şi atunci simţi ceva surd, persistent şi ameninţător, în adâncul fiinţei sale. Simţi durerea.

GşD

14

Marţi fu o zi lungă, cenuşie.

Ploaia se opri, dar încă nu apăruse soarele…

Courtney sună la apartamentul 911-12 şi aşteptă, cu privirea aţintită în jos. Într-o mână avea un carnet mare de notiţe, iar în cealaltă o poşetă mică de lac negru, lanţul ei auriu atingând în mers pantalonii de culoare cafenie. Nu ştia dacă venise prea devreme sau dacă întârziase, căci îşi uitase ceasul acasă şi se gândi că asta era ceva simbolic pentru felul în care se scursese până atunci ziua – confuz, distrat şi stânjenitor. Îşi dori din toată inima să nu se afle în faţa acestei uşi şi totuşi dorea la fel de mult să fie acolo şi nehotărârea o tulbură. Carnetul îi alunecă din mână şi pe când se apleca să-l ridice uşa se deschise.

— Courtney Ames, bună!

— Bună Peter, spuse ea şi intră repede în apartament.

Courtney alese un fotoliu mic, auriu şi moale şi se

așeză cu ochii la Peter. Era îmbrăcat în gri închis– pantalonii, puloverul pe gât, ciorapii din picioarele descălţate, toate aceeaşi culoare tristă. Tonurile întunecate scoteau în evidenţă firele argintii din păr și subliniau subţirimea trupului și a feţei; părea mai slab decât își amintea ea. Arăta obosit, palid și epuizat, deşi ochii lui spălăciţi erau strălucitori. Ţinea în mâna dreaptă un pahar înalt, fără picior, pe jumătate plin cu whisky. Peter ridică paharul spre ea.

— Vrei vin, sau nişte băutură adevărată?

— Nu vreau nimic. Zău, nimic.

— Ai venit pregătită să fii nesociabilă, spuse el și se apropie de ea.

Se aşeză pe canapea, în faţa ei și rămase cu ochii la ea.

— Ce faci? întrebă ea în cele din urmă, vrei să mă enervezi? Nu te înţeleg… am senzaţia că joci un joc al nervilor.

— Ştii, ăsta e un paradox. Un joc *al nervilor.* De- finiţia jocului e sport sau distracţie, amuzament. Nervii sunt nervi, nici sport, nici distracţie, nici amuzament.

— O să ţin minte asta.

— Ar trebui. Adeseori faci mici greşeli ca asta în ceea ce scrii. Nu vrem să se întâmple asta în cartea noastră.

— Peter… poate că ai observat deja, mă faci să mă simt nervoasă. Mă faci să mă simt… nepregătită într-un fel. Tessa a spus că te joci cu oamenii, că te distrezi pe seama lor. Dacă asta faci cu mine, aş vrea să termini.

J

GEl

Clinicsa (norlin

Peter bău din pahar, apoi îi zâmbi obosit.

— Singurătatea, tu nu înţelegi ce-i asta. Iar Doafnna Clinică, poate că ea înţelege prea bine.

— Nu ştiu ce vrei să spui. De la început n-am înţeles, spuse ea exasperată.

— Deschide-ţi ochii şi mintea. Ar trebui să înţelegi, ar trebui să ştii. Sunt singur. Şi tu eşti singură, dar nu vezi asta din cauză că ochii îţi sunt legaţi.

— Prostii.

— Nu e o legătură de ochi obişnuită. Nu e pânză, nu e folie de âluminiu, nici hârtie cerată, nici plastic. Este unică pentru tine şi se numeşte Grady.

— Aş vrea să discutăm despre Clinică, spuse brusc Courtney. De-asta sunţ aici.

Peter se aplecă în faţă şi se uită atent la ea.

— De ce eşti aşa sensibilă când e vorbă de Grady?

— De ce te legi mereu de Grady? De ce nu-ţi place? Toată lumea îl place pe Grady.

— Ce noroc pe Grady, spuse el calm. Asta-i ceva ce n-o să-mi scrie niciodată pe cruce; toată lumea *nu-l* place pe Peter Joshua, după cum vezi.

— Tu nu-i laşi să te placă. Tu-i faci în mod deliberat pe oameni să se simtă prost.

— Oare? Da, probabil că-i fac. Dacă nu-i pot determina să mă iubească, bănuiesc că pot să-i fac să se simtă prost. Nu se poate să fie indiferenţi, asta-i tot.

Courtney clătină din cap.

— Te rog, putem să ne întoarcem la problema Clinicii?

*(3*sfT)

— Problema Clinicii?

— Chiar sunt formulare de completat, sau ai inventat asta? întrebă ea nerăbdătoare.

— Formulare? Da, Courtney Ames, sunt formulare. Chiar am nevoie de tine pentru ele? Şi da, şi nu.

— Atunci de ce sunt aici? Despre ce e vorba?

— Vreau să te cunosc, cred că e important. N-ai pomenit

nimic de *scenariu!* meu şi asta e de asemenea important.

Courtney îşi lăsă privirea în jos, apoi o ridică din nou spre Peter.

— E frumos, dar asta o ştii.

— Oare?

— Da.

— Ei bine, ai dreptate. O ştiu. Şi vreau s-o ştii şi tu… pentru că asta suntem noi. Ceea ce vom face împreună. Poate nu asta, dar va fi ceva. Cartea ta, scenariul meu şi în final ceva care ne aparţine. E atât de greu de înţeles asta?,

— Da, e greu. 7u eşti greu de înţeles.

Peter se duse la tava cu băuturi. Îşi umplu din nou paharul şi se întoarse la canapea.

— Te-ai simţi mai bine dacă ne-am ocupa puţin de Clinică, nu? Mai puţin vinovată? în regulă, cum vrei tu, altfel mi se taie capul. Îi dădu un teanc de pagini bătute la maşină şi un stilou. Semnează tinde vezi un „X” mare roşu, spuse el.

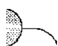
— Ar trebui mai întâi să le citesc.

— Courtney Ames, Courtney Ames… Eu îţi dau bani, nu tu mie. Tu nu poţi fi înşelată, spuse el şi apoi

— C~2se) ’

shapetype32linewidth8890

Clinica Gorlin

râse. Nu e un contract de vasalitate, sunt doar nişte formulare care înregistrează nevoile Clinicii Gorlin şi deci cererea Clinicii Gorlin pentru o donaţie de 100.000 de dolari. În bancnote mici, nemarcate, zâmbi el.

— Acum vezi ce vreau să spun, mă zăpăceşti şi pe urmă spun tâmpenii.

— Îmi place ideea asta, să te zăpăcesc. Zăpăcirea e primuj pas spre înfrângere, şi intenţionez să te înfrâng, spuse el privind-o calm, deşi ea se uita tăios la el.

— Cum adică? întrebă ea.

— Să scrii. Ca să scrii, Courtney Ames, trebuie să fii mult mai înfrântă decât eşti. Mai ales ca să scrii ce vei scrie.

— Nu, mulţumesc, cred că o să trec la astea, spuse ea şi-şi coborî privirea spre hârtii. Le semnă pe rând, cu scrisul ei mare, neglijent. Când ajunse la ultima, se uită din nou la toate, apoi i le întinse lui Peter.

— O copie a fiecărui formular va fi trimisă de la Washington Clinicii. Pentru dosarele voastre, aveţi dosare? Oricum, doctorii cei buni vor primi copii, spuse el.

— Asta-i tot?

— Nu, nu chiar. Mai sunt trei formulare lungi. Esenţialul, ca să zic aşa. Principalele noastre formulare.

— Atunci mi le poţi da?

— Biroul meu le va trimite. O să le am mâine, poimâine.

— Deci de fapt n-aveai deloc nevoie de mine azi?

V

llijill

J

întrebă Courtney, deşi nu era sigură ce răspuns ar fi mulţumit-o.

— Ba aveam. Am. De tine, nu de un director sau administrator din mahalaua aia.

— Iar, iar faci asta. Courtney se încruntă. Devii de neînţeles.

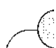
— Cât de stupid ar suna dacă ţi-aş spune că am nevoie să fii prietena mea? Foarte stupid, dar cam asta e. Ştiu că vei fi, ţi-am citit poveştile, ştiu cum gândeşti, spuse el blând şi zâmbi. Sunt singur. Nu fizic ci în sufletul meu, unde e important, sunt complet singur. Nu există altă persoană care să-mi tulbure gândurile şi care să mă facă să mă simt bine. Şi nici eu nu vreau pe nimeni. Dar te vreau pe tine, Courtney Ames. Nu vreau să-mi petrec restul vieţii adunând bani

pentru cauzele bune, pentru cauzele proaste, orice fel de cauze, pentru că nu mai am cauze. Le-au luat. Au venit într-o noapte şi le-au furat. Una câte una. M-am trezit pe când zburau pe fereastră şi m-am gândit că n-or să ajungă prea departe, dâr au ajuns. Au zburat şi-au zburat, până ce nu le-am mai putut zări. Şi-au dispărut toate cauzele mele. Uite-aşa. Peter pocni din degete. Mai târziu oamenii mi-au spus: prostule, ar fi trebuit să le ţii în seiful hotelului, unde ar fi fost apărate de hoţi şi de foc şi de invazia lăcustelor.

— Dumnezeule, clătină din cap Courtney, eşti ceva…!

— Nu, nu sunt, nu încă, şi asta-i problema. Pentru că pot fi. Ceea ce scriu mă poate face ceva.

— N-ai nevoie de mine pentru asta. Dacă aş scrie

Clinica Corlin

eu aşa cum scrii tu n-aş avea nevoie de ajutorul nimănui, pur şi simplu aş face-o… pentru că e ceva frumos. Poate să ajungă ceva minunat. Peter, eu scriu povestioare, povestioare drăguţe. Din când în când scriu un rând care e foarte bun, de care sunt mulţumită… o frază. Dar în general scriu doar povestioare, povestioare drăguţe care întâmplător se vând. Nu jucăm în aceeaşi divizie, tu şi cu mine.

— Nu-ţi pasă de ceea ce scrii? întrebă el, brusc cu o nouă fervoare în voce..

— Sigur că-mi pasă. Când am început… oh, Doamne, când am început voiam să fiu Fitzgeraid*. N-am fost.

— Eu sunt Faulkner. „Poate că au avut dreptate să pună dragoste în cărţi. Poate că nu putea trăi în altă parte”. Înţeleg asta, spuse Peter liniştit.

— N-ai nevoie de mine. Ştii tot ce înseamnă cuvântul, trăirea deosebită şi le laşi să zacă undeva într-un sertar.

Aşa-zişii scriitori se agită fluturându-şi cărţile pentru a atrage atenţia, pe când cineva care poate cu adevărat să scrie, tu, îşi lasă paginile necitite, necunoscute.

— Să iau notiţe la cursul ăsta, sau se mai face o recapitulare la sfârşitul trimestrului?

— M-ai întrebat şi iată răspunsul meu.

— În răspunsul tău nu există compasiune, Courtney

*** Francis Scott Fitzgerald (1896-1940), scriitor american, reprezentant de seamă al „generaţiei pierdute”, grupare a scriitorilor americani care au trăit la Paris în jurul anilor 1920 (Hemingway, Dos Passos). Autor al unor romane psihologice, printre care** *Marele Gatsby* **şi** *Blândeţea nopţii.*

I.’ „ÎW ’ i. C. F» i Ji” y

» **3.. Vv /v., /**

. Ut;. Îl» / (îovF «k

SECT*

Ames, unde-i compasiunea ta? Nu pot s-o fac singur, nu înţelegi? N-am putut niciodată s-o fac singur… Singur, tot ce pot fi e Peter Joshua, şi am atâta nevoie de mai mult. Trebuie să mă ajuţi.

— Nu pot.

— Eşti atât de ocupată?

— Sunt suficient de ocupată, spuse ea privind spre fereastră. Scrisul meu, munca pentru Clinică, Grady.

— Ce-i atât de fantastic cu Grady?

Ea îl privi aspru.

— Nu mai fi atât de fals când e vorba de el.

— JDar nu sunt fals, cel puţin nu acum, spuse el repede. Mă tot gândesc la asta din ziua când ne-am cunoscut. De ce Grady? Ce are Grady Malory atât de extraordinar? De atâta timp, voi doi… Mă intrigă astfel de relaţii. Vreau să le înţeleg. Nu sunt fals, Courtney, vreau să înţeleg.

— Unii oameni se potrivesc, e singura explicaţie pe care o am.

— Şi continuă să se potrivească?

— Da, cred că da.

— În vecii vecilor, amin?

— Cred că da, răspunse ea sec. Grady şi cu mine nu ne-am făcut niciodată planuri de viitor. Eu… e mult timp, da, spuse ea şi deodată păru foarte liniştită iar gândurile îi zburară în trecut. Aveam apartamentul meu înainte, după terminarea şcolii. Era un locşor mic dar grozav… L-am aranjat cât de bine am putut, am cumpărat tot felul de băuturi, brânzeturi străine, coniacuri fine… Eram pregătită să-i primesc pe toţi s (260~ j”

oamenii aceia minunaţi ce urmau să vină. Şi unii au venit. Tineri avocaţi străluciţi şi oameni de afaceri şi editori şi actori şi agenţi publicitari. Producători de filme. Au fost o mulţime de petreceri şi am avut diverse relaţii, spuse ea liniştită, dar am început să observ ceva… întotdeauna mă întorceam la, Grady. Singurul lucru care dura era Grady. Dacă simţeam lipsa cuiva era lipsa lui Grady, dacă aveam nevoie de cineva, de Grady aveam nevoie. Dacă plângeam, pe el îl sunam, dacă râdeam, tot pe el îl sunam. În cele din urmă am înţeles că Grady era singurul care conta… la dracu cu tinerii străluciţi ai New York-ului, Grady Malory era cel căruia-i telefonam la patru dimineaţa.

— Şi ai trăit cu el şi ai fost iubirea lui. Aţi devenit un cadru de film, o fată şi un băiat care aleargă prin parc într-o zi însorită. Râsete. Baloane. Un câmp de margarete. Peter tăcu o clipă şi apoi continuă. Aţi devenit o reclamă de şampon.

Courtney simţi cum i se urcă sângele în obraji.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu ştiu de ce m-am obosit să-ţi spun toate astea! Trebuia să ştiu că în gura ta ceva decent devine trivial. Lucrurile pot să fie simple şi

totuși să însemne ceva. Grady a fost sentimentul meu de siguranţă de nu mai știu când. Atunci când e cu mine mă simt în siguranţă. Avem ceva ce tu nu poţi înţelege.

— Ești sigură?

— Sunt. Și dincolo de toate, e cea mai desăvârșită persoană pe care-am cunoscut-o vreodată.

— Chiar așa?

— Chiar așa, spuse ea tare. E atât de… competent. Poate să construiască orice, să gătească orice, să repare, să cultive sau să fotografieze orice. Joacă tenis minunat, călărește, manevrează un vas ca un adevărat lup de mare. Nu există subiect pe care să nu-l poată discuta dacă are chef să o facă. Și, cel mai important, e cel mai bun om de pe pământ.

— Altceva?

— Știe fiecare cuvânt pe care l-a scris A.J. Liebling*.

Peter râse, deși ochii lui erau de gheaţă, iar culoarea lor palidă își pierduse strălucirea în umbrele după-amiezei.

— Și tu ai nevoie de el?

— Da, spuse Courtney și se ridică.

Se duse alene către fereastră și privi în jos, spre panglica din ce în ce mai lată de oameni adunată în jurul fântânii din mijlocul pieţei. Se uită la ei un timp, apoi își mută privirea spre stânga, la șirul de birje, la caii triști și obosiţi care-și mișcau capetele în găleţile cu mâncare. Ea și Grady se plimbaseră odată cu birja. Courtney zâmbi, amintindu-și cum luaseră hăţurile din mâna vizitiului și mânaseră calul spre Harlem, până ce la jumătatea drumului îi oprise un poliţist, pe când vizitiul dormea liniștit în spate.

— Și el are nevoie de tine? ajunse până la ea

*** Abbott Joseph Liebling (1904-1963), ziarist (a lucrat mulţi ani la** *New Yorker),* **corespondent de război și scriitor satiric.**

vocea lui Peter Joshua.

— Da, are, spuse ea încet, cu gândul tot la acea seară cu mulţi ani în urmă. *

— Atunci de ce nu v-aţi căsătorit? De ce n-aţi pecetluit înţelegerea?

— Oh, Grady nu se va însura niciodată. N-o să-şi permită niciodată să se apropie atât de mult de… Courtney se opri, auzindu-şi cuvintele, speriată de adevărul lor. Să se apropie atât de mult de o altă persoană. Îi e teamă să nu sufere, încheie ea şi vocea îi era îngheţată.

Se apucă de pervaz şi strânse cât putu de tare, pentru că brusc se simţi ameţită, confuză; recunoscând adevărul despre Grady recunoscuse adevărul despre ea: avea nevoie acum de implicarea lui şi acesta era singurul lucru pe care el nu i-l putea oferi.

— Ce… ce contează de fapt asta? întrebă ea. Căsătorie? N-ar putea face ca ceea ce avem acum să fie… *mai puţin.*

— Protestezi prea mult. Ai protestat prea mult toată după-amiaza. Grady face asta, Grady face ailaltă. Grady joacă tenis, Grady găteşte, Grady şi A.J. Liebling. Ţi-ai da şi sufletul să poţi spune. „Grady mă iubeşte, are nevoie de mine, mă vrea, mi-a dat inelul ăsta ca o dovadă a afecţiunii sale”. Dar nu poţi spune aşa ceva, Courtney Ames, nu-i aşa? Nu există dovadă… şi de fapt simţi că ar supravieţui foarte bine şi fără tine. Are oare nevoie de tine? Nu eşti deloc sigură. Cât de diferită ar fi viaţa lui dacă n-ai fi cu el?

Oare cât de diferită? întrebă fără milă Peter.

Courtney strânse mai tare pervazul. Ştia că trebuia să plece, trebuia să iasă din camera asta, să fie departe de Peter Joshua înainte să-i audă prea bine cuvintele. Dar nu se putea mişca; se simţea prinsă într-o capcană, imobilizată acolo şi brusc simţi că mâinile îi tremurau.

— Tu… tu nu ştii nimic despre asta, reuşi ea să spună.

— Ba ştiu. Am citit ce-ai scris. Am citit însingurarea, pustietatea. De ce eşti pustie, Courtney Ames? Pentru Grady, pentru că ce ai nu mai ajunge? Nu e suficient, dar tu ştii că asta-i tot. Asta-i tot ce poţi avea de la Grady Malory.

Courtney îşi smulse mâinile de pe pervaz şi se uită furioasă la el, cu muşchii feţei încordaţi.

— Cum de îndrăzneşti? Să nu mai aud un cuvânt!

El o privi o clipă în tăcere şi apoi se ridică încet de pe canapea şi se apropie de ea.

— El nu are nevoie de tine în viaţa lui. Are munca lui. Tu ce ai? O muncă ce nu te satisface, o relaţie care nu-ţi ajunge. Eu o să am nevoie de tine Courtney. Noi vom însemna ceva. Şi eu o să am nevoie de tine.

— Eşti nebun, dacă n-am ştiut-o până acum, o ştiu acum. Poţi să fii atât de crud doar ca să mă implici în *scrisul* tău?

— Avem şansa să facem ceva important împreună. Noi…

— *Noi* ne-am văzut exact de trei ori. Şi eu deja fac

ceva important, mulţumesc. Se întoarse şi se uită calmă la el. Şi acum cred că-i timpul să plec.

— Am fost rău. Am fost rău din nou, spuse el şi o apucă de braţ.

Ea se smulse din încleştarea lui şi se dădu înapoi.

— Te rog, termină.

— Am fost rău, recunosc. Nu fi supărată pe mine… nu vezi, nu pot să suport să fii supărată pe mine.

— Trebuie să plec acum, Peter, spuse ea abia auzit. Se duse la fotoliul pe care stătuse, îşi luă geanta şi-i puse lanţul pe umăr. Luă şi carnetul de notiţe şi apoi se uită la Peter. Îmi pare rău pentru… tot. Nu ştiu ce să înţeleg, zău nu ştiu.

— Trebuie să te mai văd.

Courtney nu răspunse. Se îndreptă tăcută spre uşă şi apoi se întoarse şi-l privi.

— De ce te chinui singur? De ce trebuie să mă chinui şi pe mine? De ce? întrebă ea tristă. Trebuie să plec, spuse ea absentă şi ieşi.

Drumul pe coridor, coborârea cu liftul, ieşirea din hotel în stradă, paşii către colţul străzii şi apoi un taxi – în tot acest timp ea nu auzi nimic, nu văzu nimic, nu simţi decât loviturile de ciocan din tâmple. Furia îi deveni tristeţe mohorâtă, goală, ca și cum i s-ar fi luat totul. Gândurile i se învârteau în minte şi trecură câteva clipe până ce ameţeala îi dispăru. Nu ştia de ce deodată, azi, tot ce ştia despre Grady îi dădea senzaţia unei palme în plină faţă, de ce se simţea doborâtă de o durere ciudată care venea brusc, de nicăieri: durerea de a recunoaşte că acum avea nevoie de la Grady de mai mult decât îi putea el oferi.

265 *y*

Deschise uşa apartamentului lor, îşi turnă un pahar de vin, şi-l bău cu înghiţituri mari, grăbite. Când, se întrebă ea, când a început să aibă nevoie de mai mult? A fost o anumită zi, o anumită oră, un anumit anotimp? Şi cum de văzuse Peter Joshua acea nevoie?

Courtney se duse neliniştită spre cămin, îşi puse un braţ pe consolă şi-şi roti privirea în jur. Era gol apartamentul lor şi ea simţi că urăşte liniştea. Începu să măsoare camera în lung şi-n lat, apoi se cufundă obosită în balansoar şi se legănă absentă, pe când se gândea la ultimele câteva luni, lunile când îşi dăduse seama că nu e fericită, nu total. Devenea mai clar acum şi faţa ei se întuneca pe măsură ce-şi ordona gândurile. N-avea rost, îşi spuse ea, să pretindă că lucrurile se vor rezolva de la sine şi că va fi bine, căci nevoia ei era prea mare. Avea nevoie de o apropiere pe care Grady nu o putea oferi, n-o putea împărţi cu ea; avea nevoie de implicare căci acum în cel de-al treizeci şi unulea an al vieţii ei, simţea zădărnicie, ştia că ce era între ei nu ajungea.

Telefonul sună, dar Courtney nu răspunse. Continuă să se legene, continuă să învârtă în minte gândurile pe care le refuzase atâta timp. Rămase aşa multă vreme, până cd” afară cerul deveni cenuşiu întunecat, până ce umbrele din cameră deveniră prelungi.

— Ce-o să facem, Grady? întrebă ea cu voce tare. Ce-o să facem dacă tu n-o să vrei să înţelegi?

266 *y*

15

Vineri fu răcoare. Nori mari, jalnici, spânzurau pe cerul palid…

Nick Gorlin intră în Clinică cu braţele încărcate de pachete mari, voluminoase. Aruncă o privire prin holul de la parter, acum luminat foarte slab şi se îndreptă spre lift. Auzind o uşă închizându-se cu zgomot, se întoarse şi-l văzu pe Grady venind spre el.

— M-am gândit eu că s-ar putea să mai fii aici când l-am văzut pe domnul Benke afară. De data asta ce are? zâmbi cu indulgenţă Nick.

— Ne-am ocupat atât de bine luna trecută de problema cardiacă, jncât se pare că am trecut la cancer. Grady clătină din cap. Mă întreb cum îşi petrecea timpul înainte să existe Clinica asta.

— Ei bine, tu îl încurajezi, ştii doar.

, – E destul de inofensiv. Bătrânul e singur. Şi eu o să fiu într-o bună zi un bătrân singur şi sper că cineva

o să mă răsfeţe.

Uşa liftului se deschise şi cei doi intrară în el. Nick îi zâmbi lui Grady.

— E sănătos, nu?

— N-are nimic. A auzit de John Woods şi de cancerul *lui.* Domnul Benke tuşeşte din când în când, aşa că a hotărât… ei,

ştii cum e el.

— Tuşeşte?

— La naiba, Nick, un om de vârsta lui care fumează trei pachete de ţigări pe zi trebuie să aibă ceva. Ascultă-mă pe mine, tot ce face, face prost. Mănâncă ce nu trebuie, bea prea mult, fumează prea mult şi Dumnezeu ştie ce altceva mai face şi e perfect sănătos. Încep să cred că sănătatea e o problemă de atitudine. La dracu' cu tot ce ne învaţă la facultate, dacă un om are o atitudine bună o să trăiască până la o sută de ani, spuse Grady pe când ajungeau la etajul patru.

Străbătură coridorul, intrară în camera medicilor, Nick dădu drumul pachetelor din braţe pe masa lui, iar Grady se duse spre filtrul de cafea.

— Uită-te la domnul Benke, continuă el. Ar trebui să fie deja mort şi iată-l, zâmbind cu gura până la urechi. Ori de câte ori apare tot ce văd e rânjetul ăla grozav, fără dinţi. Îşi duse ceaşca de cafea la birou. Ce ai acolo? întrebă el, uitându-se la pachetele lui Nick.

— Haine de canotaj.

— Haine de *canotaj?* zâmbi Grady. Asta-i culmea!

Nick desfăcu hârtia şi începu să scoată lucrurile din

cutii. Ridică un bleizer albastru de doc pentru ca Grady să-l vadă mai bine.

— Şi am luat şi pantaloni albi şi un tricou marinăresc care, aşa cum zicea vânzătorul, are dungi, bretone. Nu râde, vreau să fiu pregătit dacă Jason Cabot invită pe barcă două sau trei sute din prietenii săi apropiaţi să-l cunoască pe ginerele său.

— De fapt, cât de mare e barca?

— Ar putea fi feribotul pentru Staten Island, dacă ar avea chef.

Grady râse.

— Nick, o să-i faci praf. Deci te-ai hotărât pentru septembrie.

— Da. Dar la Klein s-au pus în vânzare nişte solduri, aşa că m-am hotărât să cumpăr acum.

— Distincţie, asta ai, distincţie, zâmbi Grady. Numai un tip de mare clasă ar purta soldurile de la Klein pe feribotul pentru Staten Island al lui Jason Cabot.

— E cam târziu ca să mai fiu sofisticat. Astea sunt foarte bune, ce zici? întrebă Nick uitându-se la cutii.

— Tu şi Tessa distraţi-vă. La dracu cu toţi ceilalţi, spuse Grady pe un ton foarte sec.

Nick se uită la el atent.

— Ai avut o zi proastă?

— Nu, a fost bună. Courtney a zis… să-ţi spun că ultimul formular de la Joint Charities a plecat azi la Washington.

— A luat ceva timp, nu? întrebă liniştit Nick.

Grady ridică din umeri.

— N-am prea văzut-o în ultimele zile.

— Mă bucur că s-a terminat.

Grady tăcu o clipă. Îţi aprinse o ţigară şi privi undeva în depărtare.

— N-aş prea zice că s-a terminat, spuse el încet. Vreau să spun, partea cu formularele s-a terminat, dar… se pare că domnul Peter Joshua are de gând să mai stea în New York încă vreo săptămână.

Nick se aşeză la biroul său.

— Când ai auzit asta?

— Azi. Când a telefonat Courtney. A spus-o foarte clar… ceva în genul „Oh, Peter s-ar putea să mai rămână vreo săptămână. S-ar putea să scriem ceva împreună.”

— Isuse Cristoase!

— Da, spuse Grady, privind fix înainte. Drăguţ, nu?

— Ce să scrie?

— Se pare că domnul Peter Joshua e scriitor. Se pare că are un *scenariu.* Se pare că ideea e să transforme *scenariul* într-un roman. Grady făcu o pauză, apoi continuă. Se pare că ceea ce scrie ea nu-i bun, sau nu-i destul de bun, sau ar putea fi mai bun. Courtney mi-a explicat asta foarte clar. După ea, proiectul ăsta ar putea să-i ofere posibilitatea de… a evolua.

— Ce ai de gând să faci?

— Să fac? Grady se uită la Nick. N-am nimic de făcut. N-am niciun drept să mă amestec în ce vrea ea să facă. Dacă vrea să… *evolueze,* cred că ea hotărăşte, îţi spun asta doar ca să n-o auzi de la Tessa și să alergi la mine cu sfaturi. Adevărul e că de fapt nici nu

vreau să discut despre asta.

— Grady, tu…

— Nu! Hai să ne înţelegem de-acum. Dacă n-o facem, va fi greu să lucrăm împreună.

— Spune, răspunse calm Nick.

— Ştim amândoi că în ultimul timp Courtney a fost… foarte nervoasă. Am văzut amândoi… ei bine, am văzut cum a fost când Joshua a venit la masă. Şi acum chestia asta cu scrisul. Bun, a început, asta e şi de-acum înainte nu vreau să mai vorbesc *deloc* despre toate astea. Nici măcar pe ocolite. Acum nu pot să suport nicio împunsătură. Pur şi simplu nu pot. Cred că ceea ce-ţi cer este, te rog, să fii îngăduitor cu mine, spuse el încet, uitându-se la Nick. Nu ştiu ce-o să se întâmple. Ştiu doar că-i trimite bileţele dulci şi-i vorbeşte despre… proiectul ăsta cu scrisul… şi că toată situaţia mi-a scăpat din mână.

— Nu ţi-a scăpat din mână. Probabil că toată atitudinea asta a ta de „mi-a scăpat din mână” e cea care a iritat-o pe Courtney de la început.

— Courtney e o persoană liberă. N-o ţine nimic, dacă nu vrea să fie ţinută.

— Exact asta şi vrea. Cât de prost poţi să fii? Ea *vrea* ceva care s-o ţină.

— Vezi-ţi de treburile tale, Nick. De-ale mele mă ocup singur.

— Tu faci parte din treburile mele.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că sunt prietenul tău. Şi mai vreau să spun că există o Clinică pentru care îmi fac

probleme.

— Crezi că o să trec prin momente grele, că o să c'achez? Ei bine, poate că aşa va fi, dar o s-o fac în timpul meu liber.

— Nu există aşa ceva. Ce te afectează acasă te va afecta şi aici.

— Sunt medic, se răsti la el Grady. Înainte de orice altceva, sunt medic. Nimic nu va stânjeni asta. Ăsta-i singurul lucru adevărat pe care-l am şi *nu vreau să-l pierd,* spuse el aspru şi-şi întoarse privirea. Poate că acasă sunt un nimic, dar când vin aici… pentru prima oară în viaţă încep să simt că sunt cineva. Şi ştii de ce? Pentru că ajut un puşti să o ia pe drumul cel bun. *Eu.* Eu fac asta. Nici tu şi nici Brian şi nici altcineva. *Eu* singur, fără niciun ajutor de la tăticu' Lucas. N-am de gând să renunţ la asta, Nick, aşa că nu-ţi mai face atâtea griji pentru Clinica ta, o să fiu bine. Trebuie să fiu.

— Tu nu laşi pe nimeni să se apropie de tine, spuse liniştit Nick. Probabil că nici pe Courtney n-o laşi, aşa că un tip ca Joshua, care o încurajează, pare brusc atrăgător.

— Sunt aşa cum sunt, n-am spus niciodată că-mi place. N-am spus niciodată că trebuie să-ţi placă ţie.

Nick ridică brusc capul.

— Credeam că suntem prieteni.

— Şi eu credeam asta, spuse încet Grady. Aşa că hai să nu ne mai certăm. Se întinse după un pachet de ţigări. Nick rămase privindu-l lung pe Grady şi apoi amândoi ridicară

capul când auziră soneria de noapte

de jos. Avem un muşteriu, spuse Grady şi se ridică.

Nick se sculă şi el de la birou şi amândoi se îndreptară spre uşă şi ieşiră în hol. Coborâră repede scările, cu feţele încordate şi în mod ciudat nehotărâţi.

— Nu uita, dacă începi să mă hărţuieşti, s-ar putea să mă împingi peste marginea prăpastiei, spuse Grady pe când ajungeau la parter.

Nick îi aruncă repede o privire, dar nu spuse nimic şi-şi roti ochii în jur, în holul pustiu. Deodată auziră un zgomot în camera de urgenţe şi se îndreptară într-a- colo şi intrară repede.

Nick fu primul care-l văzu pe omul aflat în încăpere şi-l recunoscu imediat; trecuse un an, poate doi, de când îl văzuse ultima oară pe Steven Kadik; timpul scurs de-atunci nu fusese prea blând cu el. Mai gras cu șase sau opt kilograme, părul lui odinioară blond şi des era acum spălăcit şi mai rar, faţa era ridată şi mai bătrână decât cei treizeci şi cinci de ani ai lui. Privirea îi era aspră şi buzele lui aveau ceva nou, o cruzime obosită. Nick îl văzu pe Grady repezindu-se către el şi îl urmă, apoi observă pata roşie, întunecată, ce se mărea încet pe jacheta cafenie.

— Nick, dă-l afară. Steven Kadik făcu un semn cu capul spre Grady. Efortul de a vorbi îl făcu să se strâmbe de durere şi-şi încleştă umărul cu mâna. Nick clătină din cap către Grady, dar Grady nu se mişcă.

— Hai, du-te, te chem eu peste un minut, spuse Nick şi Grady, după ce ezită o clipă, ieşi.

— Bună, Steven, spuse liniştit Nick.

Se uită la pata umedă, roşu închis, şi apoi se

întoarse spre dulapul din spatele lui şi scoase un foarfece

chirurgical. Tăie pânza jachetei şi se aplecă deasupra rănii.

— Nick, asta rămâne între noi, da?

Nick se duse la chiuvetă şi-şi săpuni mâinile o dată, apoi a doua oară, lăsând apa fierbinte să curgă peste ele până ce se înroşiră. Se întinse spre un raft şi luă un pachet sigilat, îl rupse şi îşi puse mănuşile subţiri, sterile. Se întoarse la Steven.

— Cum? spuse el

— Nick, te-am rugat, asta rămâne între noi, da?

— Depinde, Steven, ştii doar. Vorbim pe urmă, după ce rezolvăm asta. O să am nevoie de ajutor, o să am nevoie de doctorul Malory.

— Tipu' care era cu tine?

— Da.

— Pot să am încredere în el?

— Da.

Steven Kadik se uită la umărul care sângera şi apoi ridică privirea spre Nick. Dădu din cap şi Nick întoarse capul spre uşă.

— Grady, strigă el şi în câteva secunde Grady fu lângă el.

Se uită la rană şi deschise în tăcere uşa dulapului şi scoase o seringă şi o soluţie transparentă, şterse braţul rănit cu alcool, apoi introduse acul, ţinându-l pe când lichidul pătrundea în venă. Aruncă acul într-un coş şi înfăşură manşonul tensiometrului în jurul celuilalt braţ, pe când Nick pipăia carnea sfâşiată.

— E adâncă, îi spuse el lui Grady.

— Tensiune sistolică treisprezece.

— Bun, dădu din cap Nick. Vino aici cu nişte pansamente, spuse el şi Grady umplu o tavă cu câteva pachete de tampoane de vată şi pansamente sterile. Puse lângă ele o sticlă de alcool şi apoi se duse să se spele pe mâini.

— O să doară, spuse Nick în timp ce tampona rana cu un

pansament muiat în alcool. Steven tresări de durere, apoi înjură şi picături de sudoare îi apărură pe frunte şi deasupra buzelor subţiri. Îmi pare rău, spuse Nick. Trebuie s-o curăţăm. Probabil va trebui s-o cos.

— Da, Nick, spuse Steven cu răsuflarea tăiată, fă ce trebuie să faci.

— Adu lumina aia încoace, îi strigă Nick lui Grady şi Grady apropie o lampă şi îndreptă cercul puternic de lumină asupra zonei rănite.

Nick se ocupă de rană vreo cinci minute, * curăţind carnea sfâşiată, pe când Steven înjura şi Grady stătea alături, gata să-l ajute, cu mănuşile sterile în mână, lângă o tăviţă cu instrumentar chirugical. Nick aruncă ultimul pansament plin de sânge în coş şi făcu câţiva paşi în spate, uitându-se aspru la Steven.

— Trebuie să o coasem, Steven. O să-ţi dăm ceva, dar tot o să doară al dracului.

— Bine, bine, fă-o.

Nick făcu un semn cu capul spre Grady şi Grady pregăti altă seringă şi din nou îi făcu o injecţie lui Steven. Aruncă acul şi-i puse stetoscopul pe piept.

— În jur de optzeci, îi spuse lui Nick.

— Bun, aşteptăm câteva minute să-şi facă efectul,

spuse Nick şi se uită la instrumentarul de pe tavă.

— Întinde-te şi aşează-te cât de comod poţi, îi spuse el lui Steven. Trebuie să încerci să stai nemişcat… De data asta ai avut noroc, Steven, n-a fost nimic tăiat, e doar o rană urâtă. Dacă mai intra cuţitul doi centimetri îţi tăia un nerv.

— Aşa-i, Nick, sunt un tip norocos. Întotdeauna am fost un tip norocos, spuse el. Cu amărăciune şi o imensă tristeţe apăru în ochii lui Nick.

Steven Kadik, îşi spuse Nick. Steven cel de mult? Primul jucător la bătaie din vechea noastră echipă? Pentru o clipă îl

revăzu pe băiatul de atunci, înalt, blond şi puternic, plimbându-se plin de el pe străzile din Lower East Side, într-o jachetă pe spatele căreia era scris „New York Giants11, jucând catch ca şi idolul său, Willis Mays, un nou jucător de baseball în echipa sa favorită. Steven, puştiul care stătea în spatele lui la şcoală, care a stat lângă el în metrou în prima zi a primului an la colegiu. Faţa lui Nick era tristă şi liniştită şi-şi întoarse privirea la cel care odinioară fusese cel mai bun prieten al său şi care nu-i mai fusese deloc prieten atâţia ani. Nick plecase mai departe, dar Steven rămase pe străzi până când, în cele din urmă, străzile l-au câştigat, până când cei doi n-au mai avut nimic să-şi spună. El nu-l cunoştea pe acest Steven tăinuitor de lucruri furate, care de la nouăsprezece ani tot intrase şi ieşise din închisoare. Nick scutură din cap, căci lacrimile îi împăienjeniseră ochii. Se uită la Grady şi-şi dădu seama că Grady îl privise, căci în ochi i se citea compasiunea. Nick îl privi o clipă lung,

w

apoi se întoarse către Steven.

— Cum te simţi, Steven? întrebă el cu o voce îngrijorată. Te simţi deja puţin ameţit?

— Da, ca după o băută bună.

— În regulă, încep acum. Ţin-te bine, spuse Nick şi răsuflă adânc. Apoi dădu din cap către Grady. Pensă, spuse el şi Grady trânti pensa în mâna întinsă a lui Nick.

Tessa mai notă ceva în dosarul ei şi apoi îl închise cu zgomot.

— Asta-i tot pentru seara asta.

— Cred că stăm bine, spuse Courtney şi se întinse.

— Totul e achitat. Capitalul nostru se măreşte. N-a- vem nimic de plătit pentru următoarele patru luni, zâmbi Tessa.

— Şi cu banii ăştia care vin…

— Mie personal îmi pare foarte rău că m-am gândit

” la Joint Charities, spuse încet Tessa. Ne-am fi putut lipsi de ei.

— Faptu-i consumat.

— Da, faptu-i consumat, spuse Tessa și se așeză mai bine pe canapea. Se uită absentă prin cameră, simţind mai degrabă decât văzând prezenţă lui Grady în fiecare mobilă aleasă cu grijă, în tablouri, în nenumăratele cărţi. Aş vrea să te gândeşti mai bine la ce faci.

V

— Tot ce fac e să recuperez o parte din mine, care de un timp se pierduse. Am… am trândăvit, ca să zic așa şi acum, că am înţeles asta, am…

— Ai de gând să dai totul peste cap.

— Nu-i adevărat. E atât de rău să te implici în ceva care să îţi dea puţin sens? Ceva de care să-mi pese?

— Povestea asta cu *cartea* scrisă împreună cu Peter o să te ajute?

— Da, cred că da. Scenariul lui va deveni o carte minunată și el efectiv *are nevoie* de mine ca să lucrez la ea. E foarte plăcut să te implici în ceva știind că e nevoie de tine, că nimeni altcineva n-ar putea să facă asta. Şi cred că va ieşi bine. Peter și cu mine am început-o cam prost, dar azi la prânz am discutat totul. Cred… cred că va ieşi bine.

— Şi Grady? Şi Grady crede că va ieşi bine? întrebă liniştită Tessa.

— Asta n-are nicio legătură cu Grady. Sau cu altcineva. Ascultă, munca mea pentru Clinică îmi ia o zi pe săptămână, scrisul meu îmi ia câteva ore pe zi… Restul timpului pot să-l petrec cum vreau și n-am nimic de făcut. De ce nu proiectul ăsta cu Peter? Vreau să spun, s-ar gândi Grady de două ori înainte de a începe un proiect nou la Clinică? Nu, e munca lui și ar face-o. Ei bine, asta e munca mea, sau va fi.

— Cele două situații sunt puţin diferite, spuse cu

nerăbdare în glas Tessa. Courtney, munca-i muncă şi distracţia e distracţie.

— *Distracţie?* Aici nu e vorba de distracţie. Eu nu caut o legătură sentimentală. Vreau ceva mult mai

solid decât asta… ceva în care să mă implic. Courtney se ridică de pe scaun, se duse la fereastră şi se aşeză. Toată viaţa în New York, ducând o viaţă de newyorkeză… şi iubind-o, dar nu mai am douăzeci şi doi de ani, oricum n-o mai iubesc atât de mult. Vreau… să fiu o persoană serioasă, poţi să înţelegi asta? Vreau o oarecare stabilitate. Ceva pe care să mă bazez. În acest apartament nu e nimic pe care să mă pot baza. Nici Grady, nici munca mea. Am de gând să încerc cu această carte, Tessa, am nevoie să încerc cu această carte.

— Şi Peter?

— E mijlocul.

— Vrea o legătură sentimentală?

— Nu ştiu, nu-mi pasă. Îl iubesc pe Grady, asta nu s-a schimbat. Dar, fir-ar să fie, am nevoie de mai mult decât Grady.

— Peter se foloseşte de tine ca să înfrunte ceea ce nu poate înfrunta singur. A lucrat vreo doi ani la scenariul ăla, ai spus şi e tot neterminat. E clar că mai degrabă vorbeşte decât face, visează decât face, doar că acum te are pe tine să faci ce ar trebui să facă el. N-o să scape asta, n-o să-ţi dea niciodată drumul.

— Dramatizezi! O mulţime de scriitori colaborează, nu ş ceva neobişnuit. El are calităţi pe care eu nu le am şi invers. Eu am disciplina care îi lipseşte lui. Tessa, spuse ea cu încăpăţânare, poate că asta e *singura* modalitate de a păstra ceea ce Grady şi cu mine avem. Trebuie să vezi totul din punctul meu de vedere. Vreau ceva… plenitudine. Nu pot să am aşa

ceva cu Grady, dar poate că o să găsesc suficientă în muncă şi atunci n-o să-mi mai pese că n-o avem noi doi. Iadul. A fost un iad în ultimii cinci ani. Am rezistat patru ani şi jumătate, acum nu mai pot. Deci ce e de făcut? Să continui aşa, din ce în ce mai iritată, până mă distrug sau ajung să-l urăsc pe Grady? Nu, am de gând să mă arunc în ceva pentru care e nevoie de mine, care să-mi ocupe timpul. N-o să am vreme să mă gândesc.

— Ai înţeles toate astea când erai cu Peter?

— Cred că da. Care-i diferenţa?

— E imensă. Oricum, nici măcar nu-i practic. Bănuiesc că Peter Joshua va trebui să se întoarcă la Washington, la slujba lui bine plătită, într-o bună zi, curând. Washington-ul nu e departe, dar nu-i nici la colţul străzii. Cum o să lucraţi împreună?

— Eu… aş putea să mă duc şi eu la un moment dat la Washington pentru câteva zile. Am vorbit despre asta. Aş sta la hotel, continuă ea repede, şi am lucra împreună seara.

— Să te duci la Washington, repetă pe un ton dezgustat Tessa şi să-l laşi pe Grady?

— Doar câteva zile, la un moment dat. Doar până ce îmi intru în mână.

— E o greşeală, totul e o greşeală.

Courtney tăcu o vreme, în timp ce ochii ei urmăreau lumina ce se reflecta pe podeaua strălucitoare, bine lustruită. Se jucă alene cu o şuviţă de păr blond, apoi se uită la Tessa.

— Observ că Grady n-a spus că e o greşeală, spuse ea foarte liniştită. Observ că n-a spus „Nu face asta”… n-a spus „nu vreau să faci asta”… n-a spus „nu te mai întâlni cu Peter Joshua”. Tessa, spuse ea muşcându-şi buzele, n-a spus un cuvânt, nici măcar unul. Tot ce trebuia să-mi spună

era „nu”. Fără discursuri, doar un cuvânt, „nu”. Să declare că e de partea noastră.

— Te foloseşti de Peter împotriva lui Grady? Asta faci?

— Nu, cel puţin nu conştient. Dar aş renunţa la tot dacă Grady şi-ar asuma responsabilitatea pentru noi ca să spună „Nu te implica”. Courtney se ridică de la fereastră şi se lăsă pe fotoliul din faţa Tessei. Dar el n-o s-o facă. Nici măcar acum. Şi eu ce trebuie să fac, Tessa? Spune-mi, ce?

Tessa oftă şi-şi desfăcu mâinile într-un gest de neputinţă. Biata Courtney, îşi spuse ea, care strigă „iubeşte-mă, iubeşte-mă”, implorându1! pe Grady. Bietul Grady, îşi spuse ea, căci refuza să audă.

Steven Kadik stătea pe masa de consultaţie cu umărul rezemat de perna adusă în grabă de Grady. Sorbea în tăcere din cafea, pe când Nick şi Grady stăteau lângă el, pe scaun, la fel de tăcuţi. Ochii lui Steven rătăciră prin încăpere, oprindu-se din când în când asupra vreunui instrument medical ciudat, uitându-se cu curiozitate la dulapul plin cu obiecte

CăsT)

strălucitoare de metal şi fiole umplute cu lichide colorate. După un timp îşi aşeză ceaşca în poală şi se uită la Nick.

— E frumos aranjat aici, Nick.

— De ce a durat atât până să vii să vezi? Nu trebuia să aştepţi până să ai nevoie de un doctor. Speram să fii aici în prima zi.

— Voiam s-o fac dar… ştii cum e, Nick. Oamenii au treabă.

— Cu ce te mai ocupi, Steven? întrebă liniştit Nick. Steven deschise gura să vorbească, apoi se opri şi privirea îi fugi la Grady şi se întoarse ruşinată la Nick. Grady se ridică şi-i zâmbi lui Nick.

— Cred că mă duc sus, nu mai ai nevoie de mine aici.

— De ce nu te duci acasă? S-a făcut târziu.

— Nu, mai stau puţin pe-aici. Tessa şi Courtney sunt acolo, lucrează la bugetul Clinicii. Le dau o şansă să-l termine fără să le întrerup eu, spuse el, se întoarse şi ieşi.

Nick îl urmări cu privirea, apoi se uită la Steven.

— Trebuie să ştiu cum s-a întâmplat, spuse el arătând cu capul spre rana bandajată.

— Jucam cărţi… miza a crescut mult. La nervi, ştii cum e. Era şi Rodrigo acolo, ştii cum sunt portoricanii ăştia. Am zis câteva vorbe mai tari şi în clipa următoare cuţitu-i fulgeră, scaunele cad pe podea şi tipii se dau deoparte. M-a nimerit în umăr, asta-i tot. A fugit mâncând pământul când a văzut ce a făcut. Nick, problema e… ei bine, fir-ar să fie, amândoi,

Rodrigo şi cu mine… suntem amândoi eliberaţi condiționat. N-a fost nimic serios, am umflat o maşină pe care n-o folosea nimeni. Rodrigo, nu ştiu ce-a făcut, cred că a spart un magazin de băuturi. Oricum, suntem amândoi sub supraveghere, nici n-ar trebui să fim împreună şi el n-ar trebui să umble cu cuţit. Dacă mă duceam la Bellevue, ar fi venit copoii cu întrebările lor şi în clipa următoare eram din nou la pârnaie… Şi Rodrigo, nu-i place ca cineva să ciripească despre el. Dacă zic ceva, ar trebui să mă uit tot timpul în spate peste umăr. Nick continuă să privească în ceaşca sa de cafea şi Steven continuă. N-o să chemi copoii, Nick, nu-i aşa? M-am gândit… adică, atunci demult, n-ai fost niciodată un turnător.

— Steven, e adevărat? Ce mi-ai spus?

— Pe mormântu’ bătrânului, Nick. Îţi jur. Doar eu am fost rănit. Şi nici eu nu sunt chiar rănit. Totul s-a terminat cu bine.

— N-ai lovit şi tu? Ai. Mai folosit şi înainte o armă, aşa am auzit.

— De când am ieşit am pus-o la păstrare. Mai bine aşa. Dacă un copoi vrea să mă scuture puţin, nu vreau să-i dau

motiv să mă scuture bine. Cum ţi-am zis, am ieşit doar de puţin timp, câteva luni. Am treburi de rezolvat, nu mă grăbesc să mă întorc… Nick? Fără copoi, da?

— Pe cuvântul tău că asta-i tot ce-a fost?

— Ţi-am zis, pe mormântu' bătrânului.

Nick îl privi în ochi pe Steven apoi dădu o dată din cap.

— În regulă, fără copoi.

— Şi tipu' celălalt?

— E-n regulă.

— Mulţumesc, Nick, ştiam eu că nu te-ai schimbat. Unii oameni de pe-aici zic că te-ai schimbat, eu ştiam că nu, spuse el şi-şi ridică ceaşca. Cred însă că tu te gândeşti că eu m-am schimbat.

— Ce s-a întâmplat, Steven? Cum de.. cum de-au ajuns lucrurile *aşa?*

— Ei, cine ştie? Uneori mă gândesc şi eu la asta. M-am gândit mult la asta când am auzit că ai deschis Clinica. Am venit odată aici, n-am intrat, am stat doar afară şi m-am uitat la ea. Clinica Gorlin… pe placa aia strălucitoare… am fost mândru de tine, Nick zău. Da, m-am gândit cum acum o mie de ani noi am fost prieteni. Steven se opri brusc, căci amândoi auziră acel „am fost" şi se întristară. Apoi continuă, întotdeauna ai vrut să fii doctor. Mi-am adus atunci aminte de femeia aia – doamna Finnegan a fost? — în ziua când şobolanul ăla i-a sfârtecat beregata şi ea a murit acolo, sângerând până a murit. Mi-am adus aminte cum ai vorbit tu despre asta, cum ai îngenuncheat lângă ea, încercând să astupi rana. Ai plâns când mi-ai vorbit despre asta. N-am uitat niciodată, pentru că a fost singura dată când te-am văzut plângând… Cred că din ziua aia te-ai hotărât să te faci doctor. Ai avut… un fel de scop. Eu? Ce-am vrut eu să fiu?

— Ai vrut să fii jucător de baseball.

— Vorbe de puşti. Mays, am vrut să fiu Willie Mays, dar

astea n-au fost decât vorbe de puşti. N-am avut

de gând să ajung ce-am ajuns, nu ştiu, pur şi simplu aşa s-a întâmplat. M-am înhăitat cu nişte ţipi care ştiau cum să scoată repede lovele. A ajuns un fel de obicei. Înainte să-mi dau seama, intrasem până în gât în chestia asta. Ei, ce dracu, n-a fost o viaţă îngrozitoare, sunt oameni care-au dus-o mai greu decât mine. Şi n-am omorât pe nimeni, n-am umblat niciodată cu droguri. Am făcut rău câtorva oameni, dar n-am omorât niciodată, niciodată nu i-am împins spre drog şi asta-i *bine.* Cum am zis, putea fi şi mai rău… Dar'tu, mă bucur că ai reuşit, Nick. Simt, ei bine, simt că poate chiar şi eu am o contribuţie la asta. Când toţi puştii râdeau de tine şi spuneau că n-o să reuşeşti niciodată, eu eram cel care-ţi spuneam „Dă-i înainte, poţi s-o facil" Aşa că poate aici am făcut ceva bun.

— Steven, nu trebuie să continui aşa, o să ai din ce în ce mai multe necazuri. Eşti încă tânăr.

— Nu, am treizeci şi cinci de ani şi pentru felul meu de viaţă asta nu înseamnă aşa tânăr. N-am crezut niciodată că o să trăiesc până la adânci bătrâneţi, ţi-a- duci aminte că aşa spuneam? Nick… stăm amândoi aici, ne gândim cum a fost şi a fost destul de bine. Ne-am distrat şi n-o să uit niciodată asta. Cum a fost. Dar cum am zis, asta a fost acum o mie de ani. Am făcut de-atunci câteva lucruri… ei, dac-ai ştii, nu ţi-ar place prea mult. Şi asta-i viaţa mea. Nu ne mai întoarcem acum înapoi. Nu mă revolt. E rău, cred, că am ajuns unde am ajuns… dar unul din noi a reuşit, Nick. Asta, la baseball, înseamnă cinci sute marcate.

Steven se dădu jos cu grijă de pe masă. Ar trebui s-o iau din loc. Vreau să-ţi mulţumesc că ai avut grijă de mine în seara asta. Zău.

Steven întinse mâna. Nick i-o strânse cu putere. Se ridică

şi-l privi pe Steven în ochi.

— O să… o să te doară puţin la noapte. Vrei nişte calmante?

— Am nişte whisky canadian care omoară durerea. O face de nişte ani buni.

— Vreau să mă uit la braţul ăla peste câteva zile.

— O să fie în regulă. Astea sunt fire resorbabile, nu? Ca alea pe care le-a avut Johnny Murphy când a fost împuşcat.

— Da… dar vreau să… Steven, vreau să păstrăm legătura, fir-ar să fie. Sunt însurat acum, aş vrea să-mi cunoşti soţia.

— Da? Eşti însurat acum? E grozav, Nick. Şi eu am fost însurat, Nick, până ce a luat-o pe băut… mi-a terminat tot canadianu'. Mult noroc, Nick.

— Aş vrea s-o cunoşti.

Steven zâmbi şi pentru o clipă Nick văzu zâmbetul larg, deschis, din urmă cu douăzeci și cinci de ani.

— Nu, Nick, acum avem vieţi diferite. Mă bucur că te-am văzut, chiar că mă bucur. Da' e mai bine să ne aducem aminte de toate așa cum au fost, nu cum sunt… Cinci sute marcate, Nick. Nu uita.

Steven se îndreptă spre uşă. Nick rămase pe loc, vrând să spună ceva, dar neştiind ce; ştia că nu existau cuvinte care să schimbe lucrurile, dar vremurile de demult, nu putea să le uite.

— Hei, Steven! Te mai uiți la Giants?

Steven se opri în uşă și se întoarse.

— Nu. Când s-au mutat ia Frisco mi s-au cam rupt de la inimă. Dar Willie… l-am urmărit întotdeauna pe Willie. Era tipu' care-mi plăcea. Nick… ţi-aduci aminte cum le spuneam „Jints"? Da, zâmbi Steven și clătină din cap, ştii, nu era aşa de rău să fii puşti pe vremea aia. Adu-ţi aminte de peluzele de la Terenurile de polo și Willie…

Steven se opri brusc şi pentru o clipă se uită cu ardoare la

Nick, ca şi cum Nick ar fi avut ceva ce el încerca, să găsească. Apoi în clipa următoare, Steven Kadik nu mai era acolo şi Nick auzi uşa de la intrarea Clinicii trântindu-se. Nick se uită la podea şi lovi cu piciorul în ea, cu mâinile înfundate în buzunare. Când ridică din nou privirea, Grady stătea în faţa lui.

— Am aşteptat pe hol până l-am văzut plecând.

Nick nu spuse nimic şi Grady mai făcu un pas. Înainte.

— Ce-ai zice să bem ceva?

— Să bem ceva? repetă nedesluşit Nick.

— De ce nu? Precis că n-avem prea multă treabă în seara asta. Şi pe urmă, Sturgis vine cam într-un sfert de oră. Când soseşte el putem să mergem la *Hagen’s.*

Nick ieşi din camera de urgenţe şi se îndreptă spre scări. Grady îl urmă.

— Ce zici? întrebă Grady.’

— *Hagen’s?* Vechea bombă a Municipalului?

— Era şi bomba Bellevue-ului. Acolo mi-am petre-

jăT

cut tinereţea, spuse Grady, încercând să pară vesel.

Nick se rezemă de balustradă şi se uită la Grady.

— Tinereţe. Şi pe urmă o să ne întoarcem şi o să vedem că am ajuns la treizeci şi cinci de ani… patruzeci, patruzeci şi cinci, spuse el şi se aşeză pe o treaptă.

— Da, ştiu, spuse Grady şi se lăsă jos lângă Nick pe scară.

— Ăsta nu-i un răspuns, „da, ştiu”.

— Ce-ai vrea să spun?

Nick tăcu o clipă, apoi răspunse.

— Un pahar e o idee bună. Nu vreau s-o văd pe Tessa cât sunt în starea asta.

— Ai de gând să-i spui despre…? întrebă Grady, făcând un semn cu capul spre uşă.

— Steven? Nu, nu cred. Tessa se străduieşte din răsputeri

să înţeleagă tot ce mă frământă şi de obicei reuşeşte… dar cum ar putea să înţeleagă totul despre Steven? Mă simt atât de bătrân. Şi atât de trist.

— Nimic nu durează. Întotdeauna am ştiut asta.

Nick se întoarse şi se uită la Grady, dar nu avu puterea să-i răspundă. Se simţea sleit, aşa cum nu se mai simţise niciodată. Se lăsă pe spate, rezemându-se de trepte şi îşi întinse picioarele în faţă.

Timpul se scurse în tăcere, cinci minute, zece, cincisprezece şi totul era liniştit, telefonul nu sună, pacienţii nu apărură la uşă şi niciun cuvânt nu fu spus între cei doi, căci fiecare era cufundat în propriile sale gânduri. Brusc, Nick tresări, căci se auzi un zgomot la uşă şi Sturgis năvăli înăuntru.

— *(288 y*

Cliniea (norlin

— Doar trei minute am întârziat, doar trei minute, spuse el dând larg din mâini către ceasul din perete.

Nick şi Grady se uitară la el fără niciun comentariu şi apoi se ridicară.

— Nu uita să-l hrăneşti pe T.K. Înainte să-i pui husa pe colivie, îi spuse Grady.

— Bine.

— Domnul Martinez o să vină după ce iese din schimbul de noapte. Pastilele lui sunt pe biroul meu, nu uita să i le dai, spuse Nick.

— Bine.

— Gata? îl întrebă Grady pe Nick.

— Da, hai.

Se îndreptară spre uşă fără să-i mai spună nimic lui Sturgis, care îi privi nedumerit pe când ieşeau.

— Noapte bună, strigă el în cele din urmă, dar uşa se închisese deja.

Nick şi Grady merseră spre colţul străzii, oprindu-se de câteva ori să salute cei câţiva bătrâni care stăteau afară pe scăunele pliante vechi. Cotiră apoi spre nord şi după un timp zăriră un taxi gol care pleca din East Village şi-i făcură semn, iar Grady îi dădu şoferului adresa. În drum spre centru tristeţea li se adânci, deveni mai profundă şi mai întunecată, până când amândoi simţiră că întreaga lume fusese într-adevăr nedreaptă cu ei. Nu existară zâmbete şi nici cuvinte, căci amândoi îşi simţeau propria tristeţe şi se cufundau în ea fără să se împotrivească.

— Aici e, murmură în cele din urmă şoferul, şi Grady se scotoci în buzunar şi îi plăti. Ieşiră din taxi şi intrară

la *Hagen's,* de treizeci şi unu de ani un loc de întâlnire pentru tinerii medici de la Municipal şi Bellevue. Pe toţi îi văzuse Hagen, toţi internii, sute, mii, din toată ţara, din toată lumea, toţi se întorceau la Hagen mai devreme sau mai târziu, de obicei în momente de deprimare.

Nick îşi croi drum prin mulţimea de tineri şi tinere în haide albe. Era întuneric înăuntru, nu se desluşea aproape nimic, dar Nick reuşi să vadă că cele opt canapele din imitaţie de piele erau ocupate, aşa că găsi locuri la barul cel lung. În fundul încăperii un tonomat cânta tare, la televizorul de deasupra barului era un meci de baseball, dar Nick nu le băgă în seamă şi strigă încercând să se facă auzit de Hagen în toată zarva aceea.

— Nick Gorlin, nu? întrebă John Hagen după ce-l privi cu atenţie, cu ochii mijiţi.

— Aşa e. Un scotch cu apă.

— Imediat, spuse Hagen şi se uită la Grady. Şi doctorul Malory. Măi, măi.

— Bună Hagen. Jack Daniels cu sifon.

— Vrei ceva de mâncare? îl întrebă Grady pe Nick pe când Hagen le pregătea băuturile.

— Nu… blestemaţii de hamburgeri, murmură Nick, căci era adevărat că dimineaţa, la prânz şi seara Hagen nu servea decât acelaşi fel de mâncare, hamburgeri cu cartofi prăjiţi.

— Poftim, spuse Hagen şi le puse în faţă paharele.

Îi privi pe când sorbeau din ele şi apoi îi zâmbi lui

Grady.

— Mets se descurcă de minune, spuse el, cu un

zâmbet radios. Tot pe primul loc.

— Se spune că Dumnezeu e un fan Mets, spuse Grady pe un ton neutru.

— Ce altceva ar putea El fi? întrebă Hagen prietenos. Ascultă, îi spuse el lui Nick, e aici unul din vechii tăi băieţi de la Municipal.

— Ce? strigă Nick.

— Un prieten de-al tău. Acolo, strigă şi Hagen, arătând spre capătul barului.

Nick se ridică de pe scaunul său şi se aplecă peste bar, mijind ochii în lumina slabă.

— E Brian, îi spuse el lui Grady. Zi-i să vină încoace, îi strigă el lui Hagen.

Hagen se duse la Brian Morgan, făcându-i semne în direcţia lui Nick şi Grady. Brian ridică privirea şi apoi se sculă de pe scaunul lui şi-şi făcu loc cu coatele printre tinerii din jur, ducându-şi cu grijă paharul sus, deasupra capului.

— Ce faci aici? întrebă Grady când Brian se aşeză lângă ei.

— Tocmai mi-am dus iubita acasă.

— Aşa devreme? De-abia a trecut de zece. N-a ieşit nimic, nu? spuse Nick.

— NA-SOL.

— Mda, spuse Nick. Nu ştiu… acum trebuia s-o ducem cu toţii grozav. Anul *trecut* pe vremea asta spuneam că anul *ăsta* totul o să fie a-ntâia. Şi acum uită-te la noi… uită-te. Jalnic, asta-i. Îşi scutură părul creţ. Jalnic.

Şi atunci se puseră pe băut şi în curând toţi trei

erau pulbere, iar feţele lor se destinseră puţin, deşi rămaseră foarte întunecate. Necazurile pe care le aveau păreau acum iremediabile şi fiecare din ei hotărî ca metodic, în mod deliberat, să se îmbete foarte tare.

— NA-SOL, spuse Brian.

— Jalnic, spuse Grady.

— Ei bine, sunt deprimat, spuse Nick.

— Şi eu.

— Mă doare în *el curo.*

— Zi-le-o.

— Daaa, zi-le-o.

— Bărbaţi şi femei, spuse Grady şi ridică sus paharul, adresându-se celor din jur, voi bărbaţi, femei… tre' să zic ceva… e important… mă doare în *el curo.* Nu uitaţi.

— Da, zi-le-o bine. Afurisiţii de interni nu sunt niciodată atenţi, spuse Nick, clătinându-se uşor pe scaun.

— 'şa-i.

— Mă doare.

— În *el curo.* 'şa-i, 'şa-i. Zi-le-o bine.

— Unde-ar putea să fie? o întrebă Courtney pe Tessa. Nu sunt de găsit, şi e trecut de miezul nopţii.

Tessa se îndepărtă puţin de fereastră şi se uită la Courtney.

— Încep să fiu şi eu îngrijorată.

— N-ar trebui să sunăm din nou la Clinică?

— Nu sunt acolo. Doctorul Sturgis ne-ar fi sunat. Şi nici nu pot întârzia atât de mult'la o vizită la un bolnav.

— Doamne, Tessa, poate a fost un accident. În cartierul ăla, poate…

— Termină. *Asta* am fi aflat-o. Toată lumea îi cunoaşte în cartier *şi* la spitale.

— Grady sună întotdeauna, spuse îngrijorată Courtney. Niciodată nu se întâmplă să nu sune.

— Poate s-au oprit să mănânce ceva.

— Grady sună întotdeauna, stărui Courtney.

Tessa își aprinse o ţigară şi se întoarse la fereastră.

— Poate a fost o urgenţă şi n-au avut timp să sune.

— Grady *sună întotdeauna,* aproape ţipă Courtney şi Tessa văzu liniile adânci, de încordare, de la colţul ochilor ei.

— Vino, hai să ne aşezăm. E mai rău să stai să te uiţi pe fereastră.

— Nu vreau să mă aşez, vreau să-l aştept pe Grady.

— Poţi să-l aştepţi stând jos, spuse ferm Tessa şi o apucă de braţ. Courtney, stăpâneşte-te, te ambalezi singură, simt în vocea ta isteria.

— Nu știu de ce eşti aşa de calmă, nici Nick nu e de găsit.

Faţa Tessei se încordă şi ea își scutură nerăbdătoare părul. Turnă nişte coniac într-un pahar şi i-l duse lui Courtney.

— Bea asta, îi ordonă ea, dar Courtney rămase doar privind fix paharul învârtindu-l în mână până ce o

parte din lichid se vărsă pe fusta ei lungă, alb-gălbuie.

— Fir-ar să fie.

— Aduc ceva de şters, spuse repede Tessa, dar când se întoarse spre bucătărie auziră amândouă un zgomot puternic, ca o izbitură, în uşă. Zgomotul deveni şi mai puternic şi apoi auziră râsete şi o cheie care se chinuia, fără să reuşească, să nimerească broasca.

Courtney se ridică şi se duse la uşă. O crăpă puţin şi apoi respiră adânc şi o deschise larg. În faţa ei stăteau Grady, Nick şi Brian, înlănţuiţi, sprijinindu-se unul de altul şi clătinându-se. Intrară înăuntru cu paşi împiedicaţi, rânjind cu gura până la urechi, prosteşte, şi cele două femei

schimbară priviri nedumerite. Tessa rămase cu gura căscată la vederea lor, iar Courtney râse, râse din toată inima uşurată.

— Sunt pulbere, toţi trei, râse ea din nou.

— O apreciere corectă, zâmbi Tessa.

Bărbaţii se uitară la ele, apoi îşi continuară drumul prin cameră. Reuşiră să ajungă la canapea şi apoi se prăbuşiră pe ea; căderea li se păru atât de caraghioasă, încât începură să râdă până le dădură lacrimile.

— Nişte cafea, poate? o întrebă Courtney pe Tessa, dar Tessa scutură din cap.

— N-au nevoie de cafea, se simt mult prea bine aşa.

— Nu tre'… tre' să vorbiţi despre noi de parc' n-am fi aci… suntem aci… şi dac' noi vă vedem, atunci şi voi ne vedeţi, spuse Grady, împungându-şi pieptul cu degetul mare.

— 'sta-i ab… ab… absolut cor-rect, spuse Nick, şi Brian dădu din cap aprobator.

— Ce ne treb'e… ce ne treb'e, ne treb'e ceva de băut, spuse el.

— Nu cred, spuse Tessa ascunzându-şi zâmbetul.

— Nuuu? De ce nu? Nick se clătină uşor dintr-o parte în alta. Vechiul meu preten, pretenu' meu Bri… Brian, zice cor-rect. Ne treb'e ceva de băut. Sigur, ne treb'e ceva de băut.

Grady îl mângâie pe Nick pe umăr.

— Spun'le, zise el şi se uită la Courtney. Ştii, suntem me… me… suntem doctori. Noi ştim ce-i bun… pentru noi. Tu ce ştii? Se întoarse către Nick. Ele ce ştiu? Ele nu ştiu nimic. Ele cred că suntem beţi… 'sta-i tot ce ştiu, şi Grady începu să râdă, urmat de Nick şi Brian şi toţi trei se loviră cu pumnii în spate.

— Ei bine, pre-cis nu suntem beţi, spuse după un timp Nick.

— Precis nu. Po' să merg pe o… linie dreaptă oricând,

spuse Grady şi se chinui să se ridice de pe canapea. Făcu trei paşi şi se clătină. Mai făcu un pas, apoi întinse mâinile în faţă şi se apucă de consola căminului. Aţi văz't? le zâmbi el. A fost o linie dreaptă… cea mai linie dreaptă.

— 'şa-i… are dreptate, spuse Nick şi sughiţă. Bravo lui, adăugă el şi bătu din palme.

Grady începu şi el să aplaude, dar mişcarea îl făcu să-şi piardă echilibrul şi o porni clătinându-se către canapea. Căzu peste Nick, împingându-l peste braţul canapelei.

Courtney şi Tessa stăteau în picioare cu mâinile în

şolduri, uitându-se una la cealaltă gânditoare.

— Ce zici? întrebă Courtney.

— Cred că e ora de culcare. Băieţi, e timpul să facem nani, nu sunteţi obosiţi?

— Dormim aici… toţi trei o să dormim aici… fin'că… fin'că asta-i ce-o să facem, 'sta-i ce-am hotărât… fin'că, ştii, noi am fost interni. Noi toţi, spuse Grady şi-şi roti degetul în aer. Am fost odat' interni, spuse el şi-i făcu cu ochiul lui Courtney. N-ai ştiut asta, nu? D-asta o să dormim aici… să sărbătorim că odat'… am avut..', douăşcinci de ani afurisiţi. Aveam halate albe lungi, adăugă el, fără să se adreseze cuiva în mod special.

— E cazul să trecem la forţă, spuse Tessa şi plecă de lângă Courtney, se duse la canapea şi se aplecă deasupra lui Nick. E timpul să mergem acasă, Nick. Nu vrei să mergi acasă cu mine?

— Nu vreau să merg acas'… 's prea bătrân să merg acas'.

— 'şa-i… suntem prea bătrâni…al dracului de bătrâni, adăugă Grady. O să stăm aici… fin'că… fin'că aici e tinereţe… acasă-ntotdeauna e bătrâneţe. Bătrâneţe, bătrâneţe, bătrâneţe, spuse el şi repetă cuvântul la nesfârşit, până ce ajunse să-l cânte, într-o melodie uşoară, tânguitoare.

— Nick, acasă e tinereţe şi acasă la Brian e tot tinereţe,

spuse Tessa pe un ton vesel. N-am avut timp să vă spunem, dar am aranjat asta noi.

— Da? Aţi făcut voi asta? Nick îi zâmbi soţiei sale şi o mângâie pe mână. Aţi făcut voi asta pen' noi? Bri? Ai auzit? Tessa a aranjat-o… a aranjat totul.

— Eşti o persoană de treabă, Tessa… o persoană de treabă, spuse Brian şi vocea lui sună ca şi cum ar fi vrut să plângă. Nimeni nu mi-a mai aranjat asta vreodată.

Courtney îi spuse repede lui Grady.

— Vino, hai să-i ajutăm pe Nick şi Brian până la uşă. Vor să plece acasă, spuse ea trăgându-l de braţ.

— Da. Şi… petrecerea noastră?

— Puteţi să faceţi petrecerea altă dată, spuse Courtney.

— Crezi? Mă… mâine? Rahat, crezi că suntem beţi. Bri? Vrei să pleci acasă?

— Tessa mi-a aranjat-o… e… o persoană es-straor- dinară.

— Bine, bine, toţi vreţi să mă părăsiţi. Toată lumea vrea să mă părăsească. Nu ştiu de ce. Încerc să fiu o persoană de treabă, chiar că încerc, ştii? Da' toată lumea pleacă… pa, Grady… toată lumea îl părăseşte pe Grady.

Faţa lui Courtney se crispă.

— Nu contează, stai acolo, îi spuse ea.

Se duse apoi la Brian şi îl apucă de braţe şi îl trase până ce-l puse pe picioare. Lângă ea, Tessa reuşi să-l ridice pe Nick şi amândouă îi conduseră pe bărbaţi la uşă.

— Cum îi ducem jos? întrebă Courtney.

— Mă descurc eu. Maşina e în faţa intrării, mă descurc eu. Stai cu Grady.

— Eşti sigură?

Tessa întinse mâna şi deschise uşa. Courtney îi

dădu drumul încet lui Brian, care se lăsă cu toată greutatea pe Nick şi Tessa se duse în spatele lor şi-i apucă

strâns de cămăşi.

— În regulă, luaţi-o încet, câte-o treaptă odată, spuse Tessa şi-i împinse către scări. Coborâră două trepte şi apoi Nick se întoarse şi se uită în spate.

— A fost o… petrecere… foarte drăguţă. Mulţumesc foarte mult… pentru foarte… drăguţă petrecere.

— Noroc, strigă Courtney şi închise uşa.

Se duse la fereastră şi rămase uitându-se până ce o văzu pe Tessa urcându-i pe cei doi în maşină. Apoi făcu stânga-mprejur întorcându-se spre Grady, dar Grady era în drum spre dormitor şi peste câteva clipe auzi apa în baie şi apoi îl auzi pe Grady vomând. Courtney se aşeză pe canapea şi rămase privind fix înainte.

Ru

În

16

Veni dimineaţa de sâmbătă. Prea însorită, prea caldă, prea liniştită…

(Srady ieşi din dormitor ducând cu grijă în mână o sticluţă cu aspirine. Puse sticluţa pe masa din sufragerie, lângă celelalte remedii: o carafă cu suc de portocale, o sticlă cu apă gazoasă, două ceşti de cafea amară fierbinte, două pahare de whisky. Băgă două aspirine în gură şi le înghiţi cu suc de portocale, apoi continuă cu un pahar mare de apă gazoasă, dat peste cap cu sete; o gură de cafea, o sorbitură din whisky şi apoi din nou sucul de portocale. Termină un pahar mare de suc şi tocmai îşi turna altul, când Courtney ieşi din dormitor şi veni către el, cu rochia lungă de casă unduindu-se în jurul ei.

— Bună dimineaţa, bună dimineaţa. Nu-i o dimineaţă frumoasă? Nu-i o dimineaţă minunată, simpatică? Ce dimineaţă minunată, ciripi ea.

— Nu! Grady rânji şi ridică o mână în aer. Nu! Termină!

— Şi ce minunat străluceşte soarele! Ai văzut minunata, simpatica strălucire a soarelui? râse ea. Grady gemu. Ce-ai zice de micul dejun?

Grady se strâmbă şi se scutură.

— Poţi să spui asta unui om care stă să moară?

Courtney clătină din cap către el, amuzată şi arătă cu degetul spre obiectele de pe masă.

— Şi azi e prima zi din ce-ţi mai rămâne din viaţă. Bietul de tine, râse ea.

— Da, aşa-i. Hai, continuă. Descarcă-te.

— Bietul Grady. Courtney zâmbi şi se apropie de el. Trecu în spatele scaunului şi-i cuprinse gâtul cu braţele şi-şi puse bărbia pe capul lui. E chiar aşa de rău?

Grady mai bău nişte suc şi se strâmbă.

— Doamne, oh, Doamne, ce durere în *el capo.* Şi *el stomaco.* Mai ales în *el stomaco.* Doamne, mă simt de parcă cineva ar fi bătut stepul pe mine. Până şi coastele mă dor.

— Chiar că ai băut ceva!

— Ceva? Am băut un întreg East Side de Jack Daniels. Nu m-aş mira ca azi să fie o lipsă totală de Jack Daniels. N-am mai lăsat *nimic,* pentru *nimeni,* spuse el şi turnă restul de whisky în ceştile de cafea. Amestecă cu degetul în ele şi apoi sorbi din prima ceaşcă.

— La ce-i bună aia?

— Courtney, nu există decât un singur remediu contra băuturii, şi ăsta-i băutura. Ţi-o spune un doctor.

— Nu crezi că ar trebui să mănânci ceva?

— Să mănânc? Nu cred că o să pot mânca până în decembrie, spuse el şi mai bău puţină cafea.

Courtney se îndreptă de spate, ocoli masa şi se aşeză în faţa lui.

— Nu te-am mai văzut niciodată beat până acum, Grady. De ce aseară? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Nick şi cu mine am avut chef să bem ceva şi ne-am dus la Hagen. Am dat de Brian acolo… la naiba, nu ştiu. Toţi trei ne-am apucat să bem, asta-i tot. Într-un fel, a fost amuzant… ce-mi aduc aminte, şi nu-mi aduc aminte de prea mult. Am fost groaznici aseară?

Courtney zâmbi.

— Aţi fost caraghioşi, sau aţi fost jalnici, depinde cum priveşti.

— Nu-mi cere să privesc nimic, încă mai văd dublu.

— Nick şi Brian erau şi ei destul de ciupiţi.

— Nu mai rău ca mine, ei au băut o sută de Cutty, dar eu am băut o sută de Jack Daniels, spuse Grady şi-şi goli ceaşca. Termină tot ce mâi era în carafa cu suc de portocale, apoi se uită la ceas şi spuse: Trebuie să plec.

— În halul în care eşti?

— La naiba, sunt treaz. Dacă nu mor, o să fiu în regulă, spuse el şi se ridică de pe scaun. Se duse în bucătărie şi se întoarse câteva clipe mai târziu cu o sticlă mare de apă gazoasă şi o pungă de hârtie. O să iau asta cu mine. Gâtul meu se simte ca Deşertul Sahara.

Courtney se ridică şi-l luă de mână.

— Şi totuşi vreau să ştiu de ce atâta băutură, spuse ea liniştită.

Grady se uită la ea lung câteva clipe, apoi lăsă în jos capul.

— Eram prost dispus, asta-i tot. Toată lumea e obişnuită cu dispoziţiile lui Grady, până şi Dumnezeu ştie asta.

— Ar trebui să discutăm despre asta.

— Tu întotdeauna vrei să *discuţi* despre toate. Ca şi cum ar fi ceva de spus. Oamenii fac întotdeauna ce vor să facă. Eu, tu, toată lumea. Crezi că nişte cuvinte pot schimba asta?

— Cred că sunt importante cuvintele, mai ales între noi.

Avem nevoie de ele, nu vezi câtă nevoie avem de ele?

— O să întârzii.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Nu am răspunsuri, Couttney, niciunul. Nu mă pricep la răspunsuri. Oamenii au dreptul… să facă exact ce vor să facă. Şi nimeni n-are voie să se amestece şi să intervină.

— Doar atât ai de gând să spui despre asta?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ba da, Grady, înţelegi. Încerc să-mi dau seama ce trebuie să fac cu viaţa mea, ce să adaug, ce să scad. Brusc tu te îmbeţi. Dar stai aici şi-mi spui că nu înţelegi ce vreau să spun. Înţelegi foarte bine.

— E viaţa ta, Courtney, nu pot să-ţi spun eu cum să trăieşti. Nu pot să-ţi spun să trăieşti într-un, anume fel, spuse el foarte liniştit.

Clinica (fiorlin

Courtney se întoarse cu spatele la el şi el îi văzu brusca lăsare a umerilor.

— Aş vrea să o putem considera viaţa *noastră,* spuse ea încet. Dar noi întotdeauna trebuie să separăm pronumele. Mă întreb câţi oameni sunt distruşi de separarea pronumelor.

— Courtney… spuse el şi se apropie de ea. O luă în braţe şi o ţinu strâns lipită de el. Courtney, fac tot ce pot, spuse el cu o voce joasă, încordată.

— Ştiu. Ştiu, spuse ea şi nu mai adăugă nimic, dar când Grady plecă simţi lacrimi în ochi.

Grady ajunse la Clinică exact în momentul în care ambulanţa pleca, sirena ei spărgând liniştea de sâmbătă. Rămase uitându-se după ea până ce dispăru în depărtare şi apoi privi absent în susul şi-n josul străzii. Nu erau decât câţiva oameni pe afară; doi puşti de vreo

treisprezece-paisprezece ani dădură din cap către el, în pragul unei uşi, cu privirea apatică a drogaţilor; o bătrână îmbrăcată în negru ieşea dintr-o clădire cu o sacoşă ruptă în mână; un negru, cu o șapcă de baseball răsucită spre ceafă stătea pe un scaun de lemn cojit în faţa unui bloc; o pisică scurma într-o grămadă de gunoi împrăştiat lângă bordură. Doi tineri stăteau pe o scară de incendiu ruginită, la trei etaje deasupra străzii, şi din aparatele lor de radio se

auzea puternic muzică rock, contrastând strident cu melodiile lente şi muzica spaniolă alertă care se revărsau din sutele de ferestre deschise. În teribila căldură a zilei Grady putea auzi zgomotele apartamentelor sărăcăcioase din jurul lui; auzi ţevile stricate şi vocile răguşite care se certau, sunetele desenelor animate de sâmbătă dimineaţa de la televizor şi zgomotul de metal al tigăilor trântite pe maşinile de gătit vechi şi sparte. Soarele strălucea, strălucea cu cruzime şi Grady simţi că îl dor ochii, cu atât mai mult cu cât în acel soare puternic mizeria şi zădărnicia cartierului nu puteau fi ascunse. Intră repede în Clinică, bucuros să fie în răcoarea aerului condiţionat, bucuros să fie în albul curat şi simplu.

— ’neaţa, Grady, spuse Jim care aranja nişte hârtii pe biroul de la recepţie.

— Bună. Cum e?

— Brian e foarte ocupat, dar altfel e destulă linişte pe aici.

— Am văzut o ambulanţă.

— O femeie s-a prăbuşit după ce a făcut trei paşi în Clinică. Supradoză.

Grady dădu din cap.

— Mă duc sus în birou. Când îmi vine primul pacient?

Jim se uită pe o listă lungă scrisă de mână.

— Peste jumătate de oră. Drew Martin. Hei, ia unul din ăştia, sunt delicioşi, spuse el arătând spre o tavă cu biscuiţi

mari, pătraţi.

Grady se uită suspicios la ei şi simţi că i se face greaţă.

— Nu, mulţumesc. Ce sunt?

— Domnul Benke i-a adus. A venit să-şi facă o reţetă şi i-a lăsat şi pe ăştia. El i-a făcut. Biscuiţi duici ucrainieni, asta a spus că sunt.

Grady zâmbi.

— Drăguţ din partea lui, dar mă lipsesc. Stomacului meu i-a trebuit o lună să-şi revină după varza cu carne tocată pe care a adus-o data trecută.

— Cum vrei, dar sunt delicioşi, spuse Jim şi un biscuit întreg dispăru în gura lui.

Grady îi făcu un semn cu mâna şi se îndreptă spre lift. Intră în el şi apăsă pe butonul 4, fluierând nerăbdător în timpul scurtului drum până sus. Când uşa se deschise, ieşi repede din lift şi se îndreptă cu paşi mari spre camera medicilor, de-abia observându-i pe Sturgis care stătea în laborator făcând nişte analize şi pe infirmierul care ieşea din oficiu cu două suluri imense de prosoape de hârtie.

Grady îl văzu pe Nick deja aşezat la biroul lui şi rânji prosteşte.

— Pun pariu că şeful nostru cel neînfricat nu se simte prea neînfricat în dimineaţa asta.

Nick ridică privirea şi zâmbi.

— Cel mai rău a fost când am făcut un duş. Zgomotul apei aproape că mi-a despicat capul în două, râse el.

— Ştiu ce vrei să spui. Chiar că am făcut-o iată, spuse Grady şi scoase sticla de apă gazoasă din pungă. Vrei şi tu?

Nick clătină din cap şi arătă spre o cană mare plină cu apă şi cuburi de gheaţă. Grady se duse la filtrul de

cafea şi-şi turnă o ceaşcă. Se întoarse cu ea la biroul său şi o puse pe el, apoi luă sticla cu apă minerală şi-i răsuci dopul.

Îşi umplu un pahar şi-l dădu peste cap.

— Te simţi la fel de groaznic ca şi mine? îl întrebă el pe. Nick.

— Mai rău. Tessa nu mi-a vorbit decât de mâncare. Am crezut că mor.

— Asta-i răzbunarea femeilor. Ce face Brian?

— Îl compătimesc. În dimineaţa asta trebuie să se lupte cu o duzină de copii care se agită şi urlă tot timpul. M-am oferit să-l ajut, zâmbi Nick, dar a spus că asta-i pedeapsa lui şi o s-o înfrunte bărbăteşte.

Grady râse.

— NA-SOL, spuse el. Brian poate fi tare caraghios… Am pierdut ceva în dimineaţa asta?

— Nimic. Cu excepţia primului etaj, e o dimineaţă moartă, dar după-masă toată lumea e ocupată până peste cap cu programările. Apropo, s-ar putea să trebuiască să te ocupi şi de câţiva pacienţi de-ai mei. Tocmai am vorbit cu John Woods, i-am spus că mă duc să-l văd azi.

— Cum se simte?

— Rău, în ceea ce priveşte durerea. Încep momentele grele. Dar s-a hotărât să vină la spital abia la sfârşit… doar când e absolut necesar. E o hotărâre pe care am de gând să i-o respect.

— L-ar fi mult mai bine într-un spital, Nick.

— Vrea să folosească ce i-a mai rămas din viaţă. Vrea să se mai bucure de ce mai poate. Problema va fi durerea. Am de gând să comand un stoc de morfină.

Cliniea Gorlin

O să i-o fac eu şi o să-l învăţ cum să se descurce I

singur în caz de nevoie. Sigur, o să vină la Clinică în fiecare zi, dar o să aibă acasă o doză de morfină…
Pentru noapte, dacă are nevoie.

Faţa lui Grady se întunecă la gândul acelui om J

blând şi de treabă, distrus de cancer. I

— Cât îi mai dau? j

— Municipalul zice că trei luni şi asta cu mult opti- j mism. Mai degrabă două, iar în ultima va fi probabil nevoie de spitalizare.

— Ce porcărie, ce porcărie afurisită.

Nick se lăsă pe spate în scaunul lui şi se uită lung la Grady.

— Ai privit vreodată pe cineva cum moare încet? j

— Am lucrat în salonul muribunzilor de la Bellevue j într-un stagiu. Oameni în agonie, agăţându-se de viaţă… îndurând iadul pe pământ. Legaţi de aparate, ţipând de durere. Dar dura mult până venea moartea, totul era atât de nemilos. Atunci am înţeles ceea ce legea nu înţelege, că oamenii au dreptul să moară.

— Nu prea am avut de-a face cu cancerul la – Municipal. Am un sentiment ciudat în legătură cu el.

Cred că e aşa pentru că e vorba de John. E un tip tare de treabă.

— Ei bine, el are biserica lui şi asta cel puţin e ceva. I

Am văzut oameni credincioşi care au trecut prin multe i şi n-au suferit atât cât ar fi putut să sufere. Bănuiesc că

John crede că de fapt acum Domnul îl cheamă la El.

— Da, a spus ceva în genul ăsta.

— Am văzut mulţi ca el în Texas. Baptişti, mai ales j

J i

negri baptişti. Uluitor.

Nick luă o gură de apă rece.

— Sunt de acord cu dreptul de a muri. Mă rog lui Dumnezeu ca John să nu fie ţinut în viaţă de aparate. Doar ca să sufere. Doar ca să îndure, spuse el. Înainte aparatele existau ca să fie de folos pacienţilor, acum începe să fie invers.

Nick se întoarse la hârtiile sale şi ochii lui negri scrutară în

grabă fiecare pagină. După un timp puse stiloul jos şi se ridică în picioare, frecându-şi muşchii de la ceafă.

— Crezi că termini repede raportul A.M.A.?

— Câteva zile mi-ajung. De ce?

— Am de gând să discut schiţa ta de raport cu întregul personal. Vreau ca fiecare să adauge orice idee îi vine. Âcum, că mai putem răsufla vreau să încerc să-i implic pe toţi în tot mai multe proiecte pentru Clinică. Trebuie să aibă tot timpul sentimentul implicării.

— Da, sigur, spuse Grady.

Îşi trecu o mână peste ochi şi înghiţi nişte cafea. Se răsuci în scaun şi se uită spre colivia lui T.K. Zâmbi uşor şi trase un sertar al biroului, scotoci în el până găsi un biscuit mic şi rotund. Se ridică şi se apropie de colivie.

— Salut, pasăre. Nu te-am uitat, T.K., spuse Grady fărâmiţând biscuitul în colivie.

— Grady, ţbam spus să nu laşi nimic aici peste noapte.

— Nu-i decât un biscuit.

— Nu contează, asta-i o clădire veche, nu vreau să apară mici lighioane. Fără mâncare aici peste noapte.

— În regulă, nu…

Brusc difuzorul răsună în birou.

— Dr. Malory la unu, dr. Malory la unu, se auzi vocea lui Jim şi Grady se uită la aparatul din perete.

Se duse la dulap şi-şi scoase o jachetă albă curată şi o îmbrăcă peste puloverul lui cafeniu subţire, pe gât.

— Vorbim mai târziu, spuse el şi ieşi.

Coborî scările la parter. Îl recunoscu pe Drew Martin – marele şi greoiul Drew Martin, chipeş cu părul lui castaniu închis, cu pistrui mărunţi şi dinţi mari, foarte albi.

— Mă bucur să te văd, Drew. Intră acolo, spuse Grady şi Drew zâmbi, un zâmbet larg, luminos, dar într-un fel şi timid. Grady îi luă din mână fişa şi îl urmă în cabinet. Cum te simţi?

— Nu pot să scap de durerile astea de cap.

— Aşează-te acolo sus, spuse Grady arătând din cap către masă.

Drew urcă pe masă şi Grady îşi apropie lampa. Se uită în ochii tânărului şi apoi făcu un pas în spate.

— Ce dracu-i asta, Drew?

— Ce e ce?

— Ochii tăi, despre asta vorbesc. Ce dracu iei? întrebă el răstit.

Drew îşi întoarse privirea.

— Nimic.

— Nu-mi spune că nimic. Vii aici cu ochii împăienjeniţi şi sticloşi şi vrei să cred asta? Ce iei?

— Am luat şi noi puţină cocpină azi-dimineaţă. Nimic special, nu…

— Noi? Vrei să spui că Ellen Train se ocupă şi ea cu aşa ceva? Ce dracu' se-ntâmplă cu voi? Sunteţi amândoi prea deştepţi ca să faceţi asemenea prostii. N-aveţi nevoie de ea, spuse Grady furios. De cât timp faceţi asta?

— Nu suntem… toxicomani, sau cum vrei să-i spui. Doar prizăm din când în când puţină cocaină… fumăm puţin haşiş, nu-i mare lucru.

Grady se îndepărtă câţiva paşi şi se aşeză pe birou. Îşi încrucişă braţele la piept şi se uită sever la Drew.

— Cocaina *e* mare lucru.

— N-o facem des, Grady. Haide, am crezut că aici voi trăiţi şi lăsaţi şi oamenii să trăiască.

— Oh, sigur, trăieşte şi lasă şi pe alţii să trăiască. Nu avem prea multe de spus unui biet hipi care e hipi de când era puşti. Nu avem prea multe de spus nici unui puşti care e atras în lumea de aici a drogurilor de către prietenii lui, de mama, tatăl sau fratele lui. Dar avem al dracului de multe de spus cuiva ca tine sau ca Ellen. Nu vorbesc de haşiş, vorbesc

de cocaină. Idioţi. Cât de idioţi puteţi fi. Ştiţi voi ce face porcăria aia la cap? La sistemul nervos? La ficat, la sistemul sangvin? Tu şi Ellen sunteţi tineri şi deştepţi şi educaţi şi n-aveţi nicio scuză. Dar credeţi că-i joacă, nu? Puţină coca, puţin vin, daţi drumul la muzică şi hop în pat! Nu poţi şti dinainte ziua în care o să te trezeşti dimineaţa şi o să descoperi că organismul tău *are*

’St*

nevoie de droguri. Nu cere, *are nevoie. Pur și simplu se întâmplă.* Şi o să faci ochii mari şi-o să spui „Oh, doar ne distram11. Cap sec ce eşti, te transfer azi la Nick Gorlin.

Drew nu spuse nimic, rămase doar cu privirea în jos. Apoi ridică încet capul şi-l privi pe Grady.

— Am trecut de douăzeci şi unu de ani. Şi Ellen la fel.

— Ce tip isteţ, trecut de douăzeci şi unu de ani. N-am de gând să-ţi mai spun nimic. O să se ocupe Nick de tine. A mai făcut-o şi înainte. Şi să nu crezi că poţi pur şi simplu să nu mai vii la Clinică şi să uiţi totul. O să se ţină scai după tine. Îi plac teribil tipii care-şi fac singuri rău.

— Bine, bine, nu trebuie să-mi vorbeşti ca tata. Am mai auzit discursuri de genul ăstai

— Nu le-ai auzit suficient de bine, răspunse Grady sec. Cât despre durerile alea de cap, cred că de fapt ai probleme cu ochii. Toate analizele tale au fost bune, spuse el, uitându-se în fişă. Vino aici luni seara la doctorul Jones, el e oculistul nostru. Când vrei, între şapte şi nouă. Şi fixează-ţi o oră la Nick, pentru marţi. O să-i dau eu fişele voastre.

— Nu e chiar nevoie.

— Eu cred că e. El se descurcă mai bine decât mine cu capetele seci. Şi, Drew să fii aici luni şi marţi, sau venim să-ţi batem la uşă. Grady rânji. Şi poate aducem şi poliţia, deşteptule.

Drew Martin zâmbi.

— O să fiu aici. Vreau să aud şi următoarea predică.

— Nick e expert. Acum întinde-o de-aici, trebuie să consult oamenii cu adevărat bolnavi.

Drew se dădu jos de pe masă şi se îndreptă spre uşă. O deschise şi apoi se opri.

— Ellen mi-a zis să te întreb dacă vii cu prietena ta la expoziţia noastră. O să fie peste două săptămâni.

Faţa lui Grady se crispă brusc şi simţi cum îi zvâcnesc din nou tâmplele. Privirea îi deveni calmă.

— Trimite-mi o invitaţie. Eu… nu ştiu ce-o să se întâmple în două săptămâni.

— Dar o să încerci?

Grady se lăsă obosit pe scaun şi-şi întoarse privirea.

— O să încerc, spuse el foarte încet.

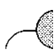
— Am zis că tre' să mă duc la slujbă, mamă. N-am timp, spuse Frankie Carlino, cu buzele strânse de furie.

— Tre' să cobori ca să te duci la slujbă, po' să duci gunoiu'.

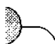
— Ţi-am zis că nu duc niciun gunoi. Du-ţi singură gunoiu'. Sau pune-o pe Marie să-l ducă. Nu face nimic decât citeşte afurisitele alea de cărţi.

— Ţi-am zis să nu te legi de Marie şi ţi-am zis să duci gunoiul, spuse doamna Carlino, întinzându-i o pungă maron cu gunoi.

— Vrei să duc gunoiu'? Bine, o să duc gunoiu',

Clinica Corlin

spuse el şi îi smulse furios punga din mână. Alergă în sufragerie şi înainte ca ea să-l poată opri o aruncă pe fereastra deschisă. Na. Am dus gunoiu'. Mulţumită acu' Anna Carlino cea grozavă?

Mâna ei ţâşni şi-l lovi peste faţă, atât de puternic încât o pată mare roşie îi apăru imediat pe obraz.

Frankie îşi pipăi faţa şi apoi ridică mâna şi o pocni cu toată puterea, repede, înainte ca ea să poată înălţa un braţ să se ferească. Femeia strigă şi Frankie rămase pe loc, zâmbind.

— Ţi-am mai zis, nu pune mâna pe mine.

— Pui de căţea, pui de căţea, asta eşti, ţipă ea.

Gura lui plină şi moale se deschise într-un zâmbet larg.

— Lo-s puiu', tu eşti căţeaua, spuse el calm şi ea se repezi la el şi-l înşfăcă de păr şi-l trase, până ce el se desprinse violent, cu o lovitură puternică de picior şi ea se dădu înapoi clătinându-se, gata să-şi piardă echilibrul şi să cadă.

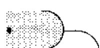
Marie Carlino se năpusti în încăpere, albă la faţă, şi alergă la mama ei.

— Mamă, mamă, te rog, ai păţit ceva? Te-a lovit?

— Să vă ia dracu' pe amândouă, spuse cu ură
Frankie şi se întoarse să plece.

— Frankie, spuse plângând cu suspine Marie, de ce trebuie să fii aşa de nemernic cu mama? De ce trebuie

— Gura! urlă Frankie. Gura, înainte să ţi-o închid io. Auzi, nemernic cu mama. Un căcat de mamă. Mama care m-a urât toată viaţa ei… şi tu, mica preferată a să…

mamei, ca să se poată muta din cartier, să uite că a avut vreodat' un fiu. Amândouă sunteţi un căcat. Toţi… sunt nişte căcaţi. O să am io grijă de toţi căcaţii, stai să vezi, strigă el. Toţi ăia de mi-a stat în cale, s-a uitat de sus la mine, m-a *ajutat,* aşa-i zice ei. O să am io grijă de voi toţi. De căcatu' de maică-mea, şi căcatu' de soru-mea şi căcatu' de Malory. O să vedeţi voi, o să vă traglo un picior în cur, ţipă la ele şi ieşi zgomotos din încăpere, trântind uşa cu violenţă în urma lui.

Marie îşi şterse lacrimile şi se aplecă din nou spre maică-sa.

— Mamă, ai păţit ceva?

— Lepădătura aia de copil. Treb'ia să-l înec când era mic.

— Mamă, te-am rugat, te-am implorat, nu te certa cu Frankie. Te cerţi cu Frankie şi el… înnebuneşte. Uneori cred… uneori cred că ar putea… omorî pe cineva.

— Lepădătura aia de copil. Treb'ia să-l înec, treb'ia să-l înec.

W

— Boală venerică, Petey, despre asta e vorba, îi spuse calm Brian băiatului aşezat lângă biroul lui.

— Da, da' ce-i aia?

— Gonoree.

Băiatul dădu din umeri şi se uită nedumerit la Brian.

— Blenoragie.

— Oh, am înţeles, am sculament, nu?

sr

— Ce? întrebă Brian, şi surprinderea i se citi în privire.

— Aşa-i zic cioroii. Îi zic sculament. N-am auzit niciodată să-i zică altfel.

Brian lăsă ochii în jos spre fişa băiatului şi apoi îşi întoarse capul, ascunzându-şi zâmbetul care-i apăruse pe buze.

— Ei bine, o să începem chiar acum s-o tratăm. Urcă-te pe…

— Atenţie, cod unu. Atenţie, cod unu, se auzi imperios din difuzor şi Grady se ridică în picioare.

— Petey, rămâi aici. Mă întorc cât pot de repede, nu pleca, spuse el şi ieşi repede din cabinet. Se opri în coridor şi strigă pacienţilor care aşteptau. Vă rog, toată lumea stă liniştită, acolo unde e. Rămâneţi pe locurile voastre, mă întorc în câteva minute.

Se repezi pe scări către parter. Văzu imediat ce însemnase „cod unu". În faţa lui, în jurul lui, erau o mulţime de puşti plini de sânge, şi sângele şiroia pe feţele lor, pe braţe şi

umeri, din pielea crestată adânc. Surorile și infirmierii Clinicii foloseau procedura de urgenţă pe care o mai aplicaseră doar o dată până atunci – echipamentul medical, bandajele și medicamentele se aduceau în cabinetele de la parter; ceilalţi pacienţi erau conduşi la etaj; băieţii răniţi care sângerau erau ajutaţi să se aşeze pe şirurile de scaune şi mese aduse în grabă pe coridor și în camera de urgenţe.

Brian fu primul doctor care ajunse jos și se repezi la Jim.

— O luptă între bande în Parcul Tompkins. Până acum am numărat douăzeci de puşti, probabil că mai vin. Poliţiştii trebuie să apară și ei. Ţin un fir liber cu Municipalul şi Bellevue pentru ambulanţe.

. Brian dădu din cap și se îndreptă repede spre primul dintre băieţii bătuţi şi ameţiţi de durere, pe când alţi medici ai Clinicii începeau să apară. Nick se opri în mijlocul coridorului și preluă comanda.

— Bun, spuse el tare, dar calm, separăm cazurile pentru ambulanţă de restul. Primele în camera de urgenţe. Restul în cabinete. Grady, preiei cabinetul unu, Hank, numărul doi, Brian, rămâi cu mine, Sturgis, cabinetul trei. Haideţi, spuse el şi cu Brian alături o porni de-a lungul şirului de răniţi, urmaţi de şase infirmieri gata să-i ajute pe cei în stare gravă până în camera de urgenţe.

— Ăsta la urgenţe, spuse răstit Nick, ăsta în cabinetul unu.

— Ăsta în cabinetul trei, spuse Brian din celălalt capăt al şirului.

— Patru ambulanţe, Jim, strigă Nick. S-ar putea să avem nevoie și de una de rezervă.

— Nick, strigă Brian, ăsta are nevoie de un chirurg. Acum.

— Am nevoie de sânge aici, acum.

— Hai, hai, mişcă.

— Spune Municipalului să fie pregătit pentru urgenţe.

Şi aşa continuă toată dimineaţa. Doctorii și surorile

îngrijiră douăzeci şi patru de băieţi, niciunul peste

şaisprezece ani, niciunul mai mic de treisprezece. Se ocupară de tăieturi şi contuzii, fracturi şi rupturi, vene tăiate şi fălci fisurate şi o făcură cu o încrâncenare neobişnuită pentru Clinica Gorlin. Se ocupară de ei şi lor înşile li se făcu rău, căci douăzeci şi patru de băieţi, nu mai mari de şaisprezece ani, nici mai mici de treisprezece, se bătuseră cu lanţuri şi pietre, cu cuţite şi sticle cu gâtul spart, cu sticle umplute cu ciment şi capace de lăzi de gunoi, iar unul din ei era deja mort.

Când ultimul băiat plecă, când ultima ambulanţă şi maşinile poliţiei şi maşinile ziariştilor dispărură, Nick şi Grady se aşezară în camera de urgenţe împreună cu sergentul Mendez. Erau obosiţi, toţi trei; băură cafea şi nu-şi vorbiră prea mult.

— Grozav, spuse sergentul Mendez după un timp.

— În plină dimineaţă? spuse Nick. Asta nu s-a mai întâmplat până acum.

Sergentul Mendez trase un fum din ţigară.

— Brigada de delincvenţă juvenilă se ocupă acum de asta. Se pare că o bandă îşi muta armele, o să-mi scuzi expresia, în alt loc, şi o bandă rivală i-a surprins. Nişte scumpi, chiar nişte scumpi. Câţiva scumpi încep să dea alarma şi alţi câţiva scumpi li se alătură şi apoi toţi scumpii încep să-şi dea în cap. Şi ştii ce-mi place în chestia asta? Nimenn-a chemat poliţia. Ştii cine-a chemat poliţia? Jim de la Clinica asta a chemat poliţia. Când primii scumpi au început să se prăbuşească pe uşă. Aşa că atunci punem lucrurile cap la cap şi ne urnim fundurile în Scuarul Tompkins… unde nimeni nu cheamă poliţia. Scumpul care-a mierlit-o? S-a sufocat,

CUE)

Barbara flarriâon N

ceva la trahee. Tipii de la Bellevue mi-au spus că dacă primea imediat îngrijiri ar fi… la ce dracu’ ar mai fi folosit? E o lume tare scumpă.

— Şi e vară, spuse Nick.

— Asta îi pune capac, dădu din cap Mendez. A venit vara. Lungă şi fierbinte.

*

17

Vară î (i New York, o sută de milioane de culori şi sunete, mirosuri şi imagini. Vor veni turişti, japonezi şi. Francezi şi germani, americani de peste tot. Sus, de pe Empire State Building, copii din California, veseli, robuşti şi roşii în obraji, vor privi oraşul prin telescoape. Copiii oraşului se vor bălăci în bazinele oraşului, trupuri cafenii şi negre, galbene şi albe. Un balon umplut cu heliu se va desprinde deasupra cuştii maimuţelor din Central Park. Pe strada 57 oamenii îşi vor face bagajele pentru Southampton şi metrourile vor străbate oraşul îndreptându-se către plaja Orchard. Undeva un negustor va înnebuni şi-şi va îndrepta arma înspre clienţii săi, în altă parte vor fi puse nişte bombe într-o bancă şi undeva va fi o explozie. Vor exista cupluri, căci doi este numărul ideal, al verii, cupluri selecte. Cupluri din West Side. Vor fi sirene, claxoane şi şiruri greoaie de maşini; vor fi bătăi şi jafuri şi poliţiştii vor transpira şi privirea lor va fi încordată şi vor uri vara. Vor fi zile de naştere şi aniversări şi înmormântări şi botezuri şi divorţuri. Oamenii vor râde şi vor plânge, vor face dragoste şi vor pleca. Va fi foarte cald în oraş.

Barbara tlarrison

Căldura de pe străzi a sfârşitului de august nu pătrundea în Clinică, unde ferestrele erau închise şi jaluzelele trase şi

exista aerul condiţionat. Nick şi Grady stăteau în picioare în depozitul de medicamente în faţa unui dulap deschis, înalt până în tavan, amândoi cu liste în mână.

— Doamne, am făcut comanda la timp, nu mai avem aproape nimic, spuse Grady.

Nick îşi plimbă privirea pe rafturi şi dădu din cap aprobator.

— Dăm mai mult decât ne aşteptam. Mult mai multe somnifere şi tranchilizante. Nu ştiu ce să mai fac, spuse el şi se aşeză obosit pe singurul scaun din încăperea îngustă. Asta nu-i o clinică de psihiatrie, Grady, dar după cum împărţim medicamentele parcă asta ar fi.

— Uită-te la fişe, tot ce am prescris era necesar.

— Da, dar unele din ele încep să devină o obişnuinţă. Cred că ar trebui să căutăm un fel de sistem de psihoterapie. Nu putem să împărţim la nesfârşit sedative. Mii şi mii de pastile.

— Ne ocupăm de sute de oameni pe săptămână, se adună. Şi uită-te la câteva cazuri. Doamna Royo? Era cu nervii într-un asemenea hal încât n-ar fi putut să ajungă nici *măcar* până la colţul străzii. Acum, datorită chemoterapiei, este din nou în stare să aibă grijă de ai ei… ba mai mult, şi-a luat chiar şi o slujbă la Woolworth, pe Strada 14. Asta-i diferenţa între a funcţiona şi a nu funcţiona. Așa sunt majoritatea

v

w

cazurilor pe care le avem. Inspectorul a trecut pe aici şi nici n-a clipit, s-a uitat doar la fişe şi a spus că totu-i în regulă.

— Tot am de gând să găsesc un sistem de psihoterapie.

— Bine, dar între timp trebuie să comandăm toate cantităţile necesare. Pentru că facem comanda numai la trei luni o dată, zâmbi Grady, nu ne putem permite să rămânem fără.

— Ştii că facem economie când comandăm cantităţi mari.

— Da, dar ce privelişte! Toate stupefiantele astea care ne vin. Am putea fi un braţ al Mafiei.

Nick se ridică şi se duse la dulap, îl închise trântind uşa şi îl încuie cu o cheie pe care o scoase din buzunar.

— Ai trecut pe lista ta şi morfina fui John Woods? întrebă Grady.

— Da, am trecut tot. O dau azi şi o să le primim… stai să văd, azi e în optsprezece, livrarea o să fie pe treizeci şi unu.

— Bine.

În laboratorul de alături, Frankie Carlino dădu din cap; avusese multă răbdare în săptămânile petrecute la Clinică şi ştia că era răsplătit – acum avea informaţia pe care o aşteptase şi zâmbi în sinea lui. Venise timpul să-şi împlinească pianul. Frankie îi auzi pe cei doi ieşind din depozit şi se apropie repede de etuvă şi băgă în aburi o tavă cu eprubete. Rămase acolo, 'ţinându-le în mână, cu spatele la uşă, cu umerii

aplecaţi, într-un gest care spera să pară concentrare. Grady şi Nick îl văzură aplecat peste eprubete şi se îndreptară fără să se oprească către camera medicilor.

Înăuntru, Grady puse lista lui pe biroul lui Nick şi-şi turnă o ceaşcă de cafea.

— Când ai de gând să mă feliciţi pentru Frankie? rânji el. Când ai de gând să te dai bătut?

— Când o să fiu convins.

— Nu eşti încă? Nu s-a auzit nimic urât despre el pe străzi. Nu a supărat pe nimeni, n-a mai jefuit, nici măcar n-a mai umblat aşa de mult cu banda lui.

— Asta nu i-a făcut pe ceilalţi să renunţe. Au dat o spargere la prăvălia bătrânei doamne Jacoby acum două seri. Nu numai că i-au luat tot, dar i-au distrus şi magazinul.

— Am auzit. Dar Frankie n-a fost cu ei.

— Şi asta mi se pare foarte ciudat. Pentru că Frankie e şeful lor, el organizează totul. E ceva în neregulă.

— Ce trebuie să facă puştiul ca să te convingă că s-a schimbat?

— Nu ştiu, răspunse calm Nick. Apropo, are d tunsoa- re nostimă. Ai vreo legătură cu asta?

— L-am dat douăzeci de dolari şi l-am trimis în centru. La naiba, merită o gratificaţie din când în când. Şi apoi, am vrut să-l mai îmblânzesc puţin.

— De ce?

Grady ezită o clipă, apoi se uită în ochii lui Nick.

— Am făcut rost de programa pentru Şcoala

pregătitoare. —

— Grady, ai înnebunit!

— E mai deştept decât toţi ceilalţi-puşti de pe aici, Nick, chiar tu ai spus-o.

— De-asta şi e periculos.

— E mai deştept decât ceilalţi, dar a avut o educaţie jalnică. Dacă... dacă l-ar interesa, dacă l-ar interesa cu adevărat, nu m-ar deranja să-i finanţez o parte din educaţie. N-ar costa chiar atât de mult, e o investiţie în viaţa unui om.

Nick scutură din cap.

— Ce vrei tu de fapt?

— Vreau să ajut un puşti care a răspuns la ajutor.

Nick tăcu, uitându-se lung la Grady, cântărindu-l cu privirea.

— Nu cred, spuse el în cele din urmă. Cred că e vorba de tihe. Uneori... uneori cred că... că îl recreezi pe Frankie, bucăţică cu bucăţică şi când va fi gata o să-l arăţi tuturor ca să vadă lumea ce-ai făurit tu.

Ochii lui Grady fulgerară.

— Mulţumesc pentru încredere, spuse el rece.

— Eu *am* încredere în tine. *Tu* eşti cel care nu are

încredere în tine. Cred că asta-i povestea cu Frankie Carlino. El dovedeşte ceva ce tu simţi nevoia să dovedeşti despre tine însuţi.

— N-ai să renunţi niciodată să-mi scormoneşti mintea, nu?

— Încrederea ta ar trebui să se bazeze pe ceva real, cum e faptul că eşti un doctor al naibii de bun. Pentru numele lui Dumnezeu, Frankie a rămas repe-

tent la şcoala profesională şi deodată tu te gândeşti la şcoala pregătitoare.. Te agăţi de un fir prea subţire.

Grady se ridică.

— Trebuie să cobor.

— Tessa şi cu mine mergem diseară la un film şi o pizza la Rocky Lee. Ce-ar fi să vii şi tu cu Courtney? N-am mai văzut-o de mult.

— Nimeni n-a văzut-o. Se ascunde cu Tessa sau se ascunde cu maşina ei de scris ca să lucreze la chestia aia a lui Joshua, spuse Ijnjştit Grady.

— Atunci ar avea rvd*Eie de o ieşire într-o seară. Ce zici?

— Nu, mulţumesc. De fapt, chiar ieşim. Mergem la serbarePe Bulevardul B.

— Pe căldura asta?

— E ultima seară. Lui Courtney îi plac chestiile astea pe stradă. Oricum, acolo mergem, spuse el şi se întinse către telefon. Formă numărul de acasă şi aşteptă. În cele din urmă închise, încruntat. Asta, dacă n-a fugit cu tânărul Hemingway, spuse el sec şi ieşi din birou.

Courtney stătea aşezată în încăperea din fund de la *P.'J. Clarke's,* bătând nervoasă cu degetele pe un teanc de pagini dactilografiate puse pe rfâasa din faţa ei. Se destinse puţin când îl văzu pe Peter Joshua venind repede spre ea.

J

— Lartă-mă, spuse el aşezându-se. Avionul a avut întârziere.

— Unde-ţi sunt bagajele?

— În Washington. Asta-i partea a doua, trebuie să mă întorc imediat după prânz. O să încerc să prind cursa de trei.

— Să te întorci? Ai spus că o să poţi să rămâi câteva zile aici.

— Am crezut că o să pot. Apoi una din eminenţele cenuşii a stabilit o şedinţă pentru după-masa asta şi a programat întâlniri pentru tot restul săptămânii şi o parte din săptămâna viitoare. Şi, ca să fie totul perfect, trebuie să rămân acolo un timp.

Courtney îşi întoarse capul iritatş.

— Am lucrat serios la proiectul ăsta şi trebuie să-l revedem împreună. E puţin diferii de *scenariu,* spuse ea privindu-l şi nu pot să-l contimbi fără tine.

— Suntem gata să începem să-l scriem.

— *Eu* sunt gata să încep săi-l scriu, tu eşti gata să urci din nou într-un avion.

— Ce-a spus agentul tău literar?

— E un proiect solid, putem să începem să-l scriem. Dar dacă ai de gând să tot pleci, atunci…

— Stai puţin, îi zâmbi el, o să comand ceva de băut şi-o să te las să fii îmbufnată cât vreii.

— Nu glumesc. Fac o mulţimb de schimbări în program ca să pot lucra la asta. În felul meu am început să mă bazez pe el, Peter.

El îi făcu semn unui chelner şi- dădu comanda, apoi se întoarse către ea.

j5Ţ)

— Am o slujbă pentru că trebuie să am o slujbă. Am multe obligaţii, Courtney Ames. Pune la socoteală câteva foste neveste, mai adaugă câţiva copii, o umbră de mamă bătrână

şi bolnavă şi iată-mă plin de probleme. Tu şi cu Grady în reclama voastră pentru şampon nu înţelegeţi nimic despre astfel de necesităţi minore precum banii. Iar tu, copilule, nu cunoşti tentaţiilefi'

— Adică?

— Să fug, draga mea, fără să-mi pese de nimic, cu o blondă în braţe. Undeva către o plajă. Iar acqlo să scriu toată ziua, să aud cum se sparg valurile noaptea. Iluzia a o mie' de bărbaţi disperaţi, a Fiecărui Bărbat. Latura cealaltă a acestei iluzii e mâhnirea, pentru că o mulţime de oameni îmi spun că trebuie plătită chiria.

Chelnerul, mare, roşu la faţă, cu un şorţ alb la brâu, le aduse băutura şi apoi plecă. Peter luă repede paharul şi bău cu înghiţituri mari.

— Vezi acum care-i situaţia? întrebă el după o clipă.

— Da, îmi pare rău, n-am vrut să par egoistă. Dar ce se întâmplă cu cartea noastră?

Peter se uită la ea gânditor, apoi spuse.

— E timpul să zbori din cuib, păsăruică. E timpul să vii la Washington. Nu poţi s-o mai amâni, pentru că eu nu mai pot sta aici, cel puţin un timp. Trebuie să fiu la Washington ca să pot plăti chiria tuturor, iar tu trebuie să fii la Washington ca să putem scrie cartea. Poţi să stai la mine, am…

— Nu, spuse ea repede.

— Cum spuneam, poţi să stai la un hotel, au suficiente

locuri. Peter zâmbi. O să lucrăm seara. În timpul zilei poţi să începi lucrul la paginile următoare.

Courtney sorbi din vin şi tăcu. Peter o privi atent un timp, apoi îşi întoarse privirea şi se uită prin încăpere. Văzu tinerele manechine cu şoldurile lor înguste, cu încheieturi delicate şi oase fine, oameni de televiziune, cu părul grizonat, în hainele lor moderne, cu părul lung şi vise de tinereţe spulberate. Simţi că e aidoma lor, ştiu că şi ei vedeau

aceleaşi lucruri ca şi el când se uitau în oglindă – feţe zâmbitoare, feţe deştepte; feţe foarte triste şi obosite dacă cineva le-ar privi vreodată cu adevărat.

— Nu sunt foarte sigură, o auzi el pe Courtney şi se întoarse către ea.

— Sigură de ce, de Washington? Ei bine, nimeni nu e vreodată sigur de Washington.

— Ţi-am spus că Grady s-a îmbătat acum vreo două săptămâni.

— Eu m-am îmbătat aseară. Şi ce legătură are asta cu Washington?

— Grady nu se îmbată.

— Şi totuşi a făcut-o. Iar tu îţi faci probleme că din cauza ta. Courtney Ames împingându-l pe bunul Grady spre băutură.

— Termină.

Ochii lui Peter se îngustară uşor şi părură şi mai spălăciţi în ciudata penumbră a restaurantului.

— Vei avea un răgaz. Trebuie să fac câteva călătorii scurte… Georgia, Carolina de Nord. O să mă întorc definitiv în Washington în septembrie, pe întâi

C1D

sau doi. Asta îţi lasă două săptămâni ca să-i legi rănile lui Grady, dacă asta-i place.

— Pur şi simplu nu pot să… să fug. N-am mai făcut-o până acum.

— Courtney Ames, Courtney Ames, am stabilit deja asta. Dacă bunul Grady nu-i de acord…

— Dacă Grady nu-i de acord n-o să ştiu niciodată, spuse ea sec. Nu despre asta e vorba.

— Atunci despre ce?

Ea mai sorbi din vin şi se uită la paginile dactilografiate. 1

— Eu… n-aş putea să stau… prea mult.

— O lună va fi ca un an pentru noi, căci sufletele noastre sunt curate.

— Nu, nu o lună, nu odată.

— Atunci trei săptămâni.

— Poate, spuse ea, apoi făcu o pauză, poate ar fi posibil două săptămâni.

— Hai să fim îngăduitori, spuse el cu convingere, să fim îngăduitori în toate.

w

Courtney şi Grady coborâră din taxi la intersecţia dintre Strada 13 şi Bulevardul B, în capătul extrem al Serbării Sfintei Phillipa. Serbarea era mai mică decât cea închinată lui San Genaro, pe jumătate cât ea, dar era la fel de aglomerată, de zgomotoasă şi stridentă. Se puteau vedea ghirlande înalte de lumini

strălucitoare, roşii şi verzi, albastre şi albe, galbene şi purpurii, înşirate pe stâlpi. Străzile pe care se desfăşura serbarea erau închise circulaţiei şi în locul maşinilor, a lăzilor de gunoi şi a gunoaielor aruncate pe jos se aflau standuri colorate care ofereau mâncare şi tot felul de jocuri, căluşei şi statui ale sfinţilor. Oamenii mişunau peste tot, îngrămădiţi în jurul standurilor, cântând sau fredonând cântecele italieneşti care se revărsau din difuzoare.

Mână în mână, Courtney şi Grady se plimbară prin mulţime, fără ca nimeni să le dea atenţie, căci în această seară feţele negre şi albe, cafenii şi galbene se amestecau şi împărtăşeau aceeaşi bucurie copilărească. Nu exista nicăieri ostilitate; italience bătrâne, îmbrăcate în negru, beau lapte de nucă de cocos la standurile portoricane, negri cu părul creţ şi des stăteau la coadă la standurile sicilienilor ca să cumpere sandviciuri cu cârnaţi groşi, bărbaţi şi femei tinere cu păr lung şi mărgele cu bluze ţărăneşti şi sandale cumpărau fructe I itch i* la standurile chinezeşti, persoane

simandicoase din Gramercy Park şi Turtle Bay mâncau costiţe şi măruntaie de porc şi-şi ştergeau mâinile pe rochiile subţiri de la Ruffin şi pantalonii de la Cardin, toată lumea se dădea în căluşeii cei mici, arunca bănuţi şi azvârlea cu mingea în sticle de lapte sau se ducea să-şi afle viitorul de la o femeie oacheşă din Bronx. Courtney şi Grady

*** Fructul comestibil al unui pom chinezesc cu diametrul de aprox. 2,5 cm şi a cărui pulpă, după uscare, devine neagră, tare şi dulce.**

hoinăriră peste tot şi se simţiră fericiţi., Grady trase cu puşca la roata norocului şi la al şaptelea sfert de dolar numărul lui câştigă şi el îşi alese un ursuleţ panda, alb cu negru. Courtney cumpără un balon în formă de elefant şi i-l dădu unei fetiţe îmbrăcate într-o rochiţă murdară; cumpără o păpuşă pe băţ – numai pene şi bănuţi de argint şi mărgele– pentru Tessa şi un baston negru de bambus strălucitor pentru Nick; şi amândoi mâncară şi mâncară şi mâncară: *canneloni** cu smântână groasă şi zahăr pudră, pizza, aripioare crocante de pui, vată de zahţăr, toate împărţite între ei şi un cârnat imens, bucăţi de cârnat unsuros şi aromat, cu ceapă şi ardei iuţi. Se plimbară ore în şir, oprindu-se ici şi colo, zâmbind oamenilor care le răspundeau cu un zâmbet, punând o hârtie de zece dolari într-un coş pe care-l ţinea bărbatul care păzea statuia Sfintei Phillipa, o bancnotă de zece dolari pe care el o adăugă grămezii de bancnote fixate în ace pe statuie. Era foarte cald şi dacă n-ar fi fost o serbare mirosurile i-ar fi înăbuşit, dar era serbare şi când în cele din urmă văzură tot ce era de văzut şi gustară tot ce era de mâncat şi încercară toate jocurile, se îndepărtară cu zâmbete la fel de strălucitoare ca şi luminile din jurul lor.

— Sper că acasă avem mult bicarbonat, râse Grady.

Courtney îşi trecu păpuşa pe băţ şi bastonul în cealaltă

mână şi-l luă de braţ pe Grady.

*** Rulou de aluat umplut cu cremă.**

— M-am pregătit pentru seara asta, am cumpărat Brohno *şi* Alka-Seltzer*. Şi două sferturi de apă gazoasă pentru setea cea mare de la patru dimineaţa.

— Ce m-aş face fără tine, întrebă zâmbind Grady, dar apoi, auzindu-şi cuvintele, zâmbetul îi dispăru.

Courtney ridică privirea spre el şi îi văzu expresia schimbată şi se întrebă cum îi va putea spune că în curând avea să plece fără el.

Grady găsi un taxi pe Bulevardul Unu şi deschise portiera, lăsând-o pe ea să urce prima. Courtney se lipi de el şi-şi puse capul pe umărul lui.

.

— Când eram acolo n-am simţit căldura, dar Doamne, ce cald e, spuse ea.

Grady tăcu şi-şi plimbă un deget pe mâna ei.

— Când pleci? întrebă el încet.

— Când plec?

— Când am ajuns azi acasă… nu pot să-ţi explic de ce, dar am simţit că vei pleca. Pleci, nu?

Courtney îşi simţi brusc tâmplele zvâcnind şi inima îi bătu mai tare. Se întinse peste Grady şi lăsă în jos geamul.

— Prima săptămână din septembrie, asta dacă plec. Grady, de ce ştii tu întotdeauna tot ce se va întâmpla?

— Asta-i curând.

— Nu trebuie neapărat să fie prima săptămână din septembrie, nu trebuie deloc. Am ales-o pentru că m-am gândit că dacă… dacă o fac, aş putea să o fac…

*** Pastile efervescente cu efect sedativ şi revigorant.**

Da.

— De fapt, nu trebuie neapărat, spuse ea neliniştită.

Grady întoarse capul şi se uită pe fereastră.

Mergeau pe Bulevardul Unu, treceau de stopuri în viteză şi totul se succeda estompat, în contururi neclare: Stuyvesant Town, Peter. Cooper Projects, Bellevue, Sediul ONU, magazine, blocuri de locuinţe şi restaurante. Trecură pe lângă lungul şir de baruri pentru celibatari, oameni tineri şi mai puţin tineri, râzând, părând că se distrează foarte bine, deşi privirile lor rătăceau în jur, căutând. „Ce trist”, îşi spuse Grady, şi apoi, „rahat, ce trist e totul”.

— Grady, îi scutură braţul Courtney, mă simt de parcă aş fi forţată să plec pentru că… lipseşte cevâ din noi. Grady îi luă mâna dar nu spuse nimic. Courtney oftă. Te rog, hai să vorbim măcar o dată despre asta.

— Nu pot să schimb nimic în noi.

— Putem fi mai mult. Grady… *poţi să-mi spui să nu plec,* spuse ea atât de tare încât şoferul, în spatele geamului de plastic despărţitor, antiglonţ, se întoarse şi o privi.

— Nu, spuse după un timp Grady, nu pot.

Rv

În

Erau din nou pe acoperişul blocului lui Frankie, trei băieţi cu pieptul gol, în jeanşi şi tenişi. Stăteau înşiraţi, unul lângă altul, rezemaţi de peretele murdar de cărămidă, cu picioarele întinse în faţă. O ţigară atârna

În colţul gurii lui Frankie; în mâini ţinea o sticlă de doi litri de vin franţuzesc, plină pe trei sferturi. Era târziu, trecut de două dimineaţa şi străzile sub ei erau pustii.

Din când în când se auzea sunetul unui televizor cu sonorul dat brusc prea tare în loc să fie închis, sau zgomotul unui obiect care cade, scăpat pe jos, sau zumzetul unor voci ridicate, apoi înăbuşite, sau plânsul unui copil; atât. Maşinile nu mai treceau şi numai câteva lumini erau aprinse în jur. Erau singuri.

— Io mă retrag, spuse Joe.

— În regulă, retrage-te, spuse nerăbdător Frankie.

Lăsă mâna în jos şi ridică de lângă el o pungă mică de plastic. În pungă era un pumn de pastile, capsule roşii, galbene şi albastre. Cât pui jos pentru astea? îl întrebă pe Charlie.

— Roşiile cincizeci de cenţi. Alelalte un dolar.

— Un dolar, cincizeci de cenţi. *Fiecare.* Ştiţi câte din astea o să vină la Clinică? Mii şi mii. L-am auzit azi pe

Gorlin. Plus alte chestii. Plus morfină. Umflăm totul, îl vindem lui Big Skeeter de pe Strada 10, scoatem…

Poate cinşpe mii pentru noi. Preţu' străzii, asta tre' să aflăm. Cât valorează totu' pentru Big Skeeter de pe

Strada 10. Valorează o groază… poate nu atât de mult cât am scoate dac-am vinde noi rahaturile astea, da'

aşa nu iese cu bumbăceală şi ne alegem cu bani buni.

Charlie, eşti cu noi sau nu?

— Ei, omule, îs de-acord să umflăm rahaturile alea, da' de ce, tre' să tăiem pasărea? N-am nimic contra să-l tăiem pe Malory… da' de ce pe T.K.? Nu ştiu. Ce-ai cu pasărea aia de vrei s-o crestezi?

J

— FSg

— Treaba mea. Asta-i afacerea mea, creierii' meu, învârteala mea. O facem cum zic io. Luăm poate zece bătrâne de la Big Skeeter, asta-i cinci de căciulă. Bani de uşchealǎ, da' nu mă uşchesc nicăieri pân' ce nu le-o trag la toţi ticăloşii care mi-a tras-o. Malory, vreau să-l văz că *plânge,* omule. Că plânge ca un plod. Ce-o să simtă el când vede că am crestat-o pe afurisita aia de orătanie? Omule, o să căpieze. Cap de pasăre şi gât de pasăre şi inimă de pasăre şi aripi de pasăre… o s-o tai ca un măcelar. Şi lăsăm bucăţele pe masa lu' Malory… întinse. Ochii lui Frankie străluceau de plăcere. O să împrăştiem atâta pasăre pe-acolo, că Malory n-o să mă uite

câte zile-o avea. Dac-o avea.

Charţie se uită pieziş la Frankie şi se rezemă din nou de zidul acoperişului.

— De ce nu-l tăiem doar pe Malory?

— Nu m-ai auzit, Charlie? Am zis că vreau să-l văz pe Malory că plânge. Vreau să vază ce crede pe bune Frankie Carlino despre el. Acu' mă auzi? Pricepi acu' ce vreau?

— Omule, n-am mai tăiat o pasăre pân' acu'. Nu-mi pasă să tai oameni… omule, oamenii oricum e ticăloşi, da' nicio pasăre nu mi-a făcut nimic pân' acu'.

— O pasăre e ţinută-n casă, nu? Ca un câine sau o pisică, nu? Toată lumea are grijă de ele, le dă mâncare bună, le iubeşte, le îngrijeşte… tot ăia pe care-i doare-n cur. De tine şi de mine. Am văz't-o, ştiu. Maică-mea a avut odat' o pisică… îi dădea de toate blestematului ăla de animal.. Pe mine mă scuipa-n faţă. Aşa e, Charlie, oamenii e buni cu animalele şi

ticăloşi cu ai lor. N-avem nevoie de animale de casă.

— Nu ştiu, răspunse nefericit Charlie.

— Vrei să scoţi cinci bătrâne? De un' să scoată un cio- roi cinci bătrâne? De nicăieri, omule, asta-i, fără planu' meu. Vrei să intri, atunci faci ce-ţi zic io; dacă nu, du-te dracu'. Poate că trebuia să aleg alt tip, nu*un cioroi.

Charlie se uită urât la Frankie, apoi îşi strânse genunchii la piept şi-şi ascunse capul. Culoarea pielii îl deranja, întotdeauna îl deranjase şi oricât de mult îl durea să i se spună „negrotei” şi „cioroi” şi „baragladină11, ştia că nu se putea aştepta la altceva.

— În regulă, omule, merg. Da' cum facem toate astea? Ne proţăpim cururile înăuntru, sau cum?

— Aleg io noaptea, asta mai am de făcut. Şi aleg io ora, 'sta-i important. Tre' să fie o oră când Malory e-n Clinică de unu' singur… când ticălosu' ăla de Jim e plecat… când toţi ăilalţi doctori e plecaţi. Ş-apoi, spuse Frankie şi zâmbi, tre' să

facem o diversiune. Tre’ să se-ntâmple ceva să-l scoată pe Malory din Clinică… s-avem timp să intrăm, să umflăm rahaturile alea şi să tăiem pasărea. Şi p-ormă, când se-ntoarce Malory… rahaturile nu mai e pe rafturi şi bătrânul T.K. E tocană de papagal.

Palmele lui Charlie erau ude acum dar şi le şterse frecându-le apăsat de jeanşi. Îşi aprinse o ţigară şi se întinse către punga de plastic. Luă o capsulă roşie şi două galbene şi le înghiţi cu vin.

— Care-i diversiunea?

Frankie râse tare şi-i trase un pumn în coaste băiatului de lângă el.

— Omule, ăsta-i tot hazu’. Asta-i pentru coarda de maică-mea şi scârboasa ei de Marie.

— Da? Cum? întrebă Joe.

— Te interesează aşa, deodat’? rânji batjocoritor Frankie. Credeam c-ai ieşit.

— Am ieşit.

— Atunci gura.

— Hai, Frankie, spuse Charlie, cum?

’ – îi ştii pe Draci? De pe Bulevardul D? întrebă el şi Charlie dădu din cap. Ştii că le place-ntotdeauna să se distreze. În ziua-n care mergem dau de ştire. În ziua aia toată lumea ştie’că o poate avea pe soru-mea. În seara aia se duce la şcoală ca de-obicei, da’ n-o să fie ca de-obicei, că Dracii o s-o aştepte afară. Omule, când termină cu ea… P’ormă tu suni la Clinică şi zici, „Ajutor, ajutor, o fată moare-n stradă11. Aşa că barosanu’ de Malory aude şi pleacă-n fugă… şi, Frankie îşi întinse în faţă mâinile, noi ne mişcăm. Tu şi cu mine, Charlie, tu şi cu mine intrăm în Clinică.

Charlie fluieră şi scutură din cap.

— Omule, te gândişi la toate.

— Am mâncat rahat două luni aşteptând noaptea-n care

să ne mişcăm, sigur că m-am gândit la toate. Maică-mea şi Mărie… omule, vreau să ie văz feţele cân’ s-o termina. Maică-mea o să-nnebunească, sau o loveşte damblaua. Şi vreau să văz faţa Iu’ Malory. N-o să mă uite ei câte zile o mai avea. Şi-ntre’timp io-s în altă parte şi halesc lovelele. Poate Florida, poate California. Am auzit că-n California un tip poa’ s-o ducă mişto.

Charlie îi aruncă o privire scurtă lui Joe, dând din cap, căci deja pastilele şi vinul începeau să-şi facă efectul, şi apoi se uită la Frankie. Îşi iovi palma umedă de genunchi şi spuse:

— În regulă, omule, ’s cu tine. Cum ajungem la rahaturile alea? E-ncuiate, nu?

— Îs două chei. Gorlin ţine una-n buzunar. Barosanu’ de Malory o ţine p-a lui în birou. E pe bune! Totu’ o să meargă strună.

— Şi dacă nu? Şi dacă barosanu’ de Malory se-n- toarce ’nainte să terminăm?

Frankie se uită la Charlie şi zâmbi, un zâmbet urât şi rău, ciudat de bătrânesc. Îşi netezi părul negru şi apoi îşi întinse braţele. Într-o mână ţinea cuţitul său cu arc, cu lama ascunsă. Se auzi un zgomot sec şi lama ţâşni afară, scânteind în lumina palidă a lunii. Frankie îşi apropie lama de ţigară şi o tăie în două cu o singură mişcare rapidă şi zâmbi din nou.

— Omule, spuse Charlie, eşti MARE.

w

18

Un val de căldură coborî peste oraş şi rămase acolo, iar termometrele urcară la 35°. Maşini se stricară, iar oamenii se prăbuşiră; nu mai aveau putere…

— Qnde dracu-i Jean? întrebă neliniştit Grady.

— Nu ştiu nimic de ea, ridică din umeri Jim. Pot să te-ajut eu?

— A insistat aseară să ia acasă nişte foi de observaţie. Să le pună în ordine, aşa a zis. Şi-acum am nevoie de foile mele.

— Caut duplicatele, nu durează mult. Pe care le vrei?

— Fir-ar să fie, mai bine adu-mi-le.pe toate cu A şi cu G… şi R-ul.

— În regulă, într-un minut le ai, spuse Jim şi-şi ridică trupul masiv de la birou.

Jim era lângă scări când auzi vocea tânguitoare de

la uşă şi se întoarse. Grady alergă la uşă. Era Jean, mai albă decât pereţii din jur, palidă de moarte, cu privirea împăienjenită.'

— Am văzut, am văzut, am văzut, spuse ea buimacă.

— Jean?… Jean! strigă el şi o scutură.

— Am văzut, am văzut, am văzut, continuă ea să repete.

— Cheamă-l pe Nick, se răsti Grady la Jim şi apoi o duse pe Jean în camera de urgenţe. O aşeză cu grijă pe un scaun şi se aplecă deasupra ei, încercând să-i ia pulsul. Ce-ai văzut? Spune-mi, o întrebă el liniştit.

— Am văzut, am văzut, strigă ea, repetând cuvintele ca o litanie.

Grady se uită la ochii ei cu lampa lui de buzunar, cu fruntea încruntată de îngrijorare.

— Şoc, murmură ca pentru sine. Se lăsă pe vine, cuprinse faţa Jeanei cu mâinile şi o apropie de faţa lui.

— Jean, Jean, ascultă-mă, spuse el şi atunci Nick năvăli în cameră.

Nick îl dădu repede deoparte pe Grady şi o privi cu atenţie pe Jean, cu chipul întunecat pe când o asculta repetând aceleaşi cuvânte. Făcu un pas înapoi, ridică mâna şi-i trase cu putere o palmă. Ea clipi şi se uită la Nick, ca şi cum n-ar fi ştiut cine e el, apoi se prăbuşi în scaun şi începu să plângă.

— Ce e, Jean? Ce s-a întâmplat?

— L-am văzut murind… chiar în faţa mea… la… la niciun

metru… domnul Benke… am văzut… chiar în faţa mea… am văzut…

— Domnul Benke? A murit domnul Benke? I s-a întâmplat ceva? la-o încet, Jean, respiră adânc şi spune-mi.

— Mergeam pe stradă… aici, veneam aici. Eram… la… la un pas de blocul domnului Benke şi deodată… deodată domnul Benke a ieşit… a ieşit alergând. Avea… o puşcă, spuse ea şi Nick şi Grady schimbară priviri îngrijorate. Avea o puşcă, continuă Jean şi a-n- ceput… să tragă… în oricine… trăgea în oameni. Era… un bărbat, chiar în faţa mea, glonţul… a căzut şi sângera la cap… şi apoi… m-am uitat în jur şi alt bărbat era căzut pe stradă, sângerând, mai tare. Eu… eu… spuse ea şi se opri. Părea leşinată şi Grady se aplecă spre ea cu o sticluţă şi i-o plimbă pe sub nas. După un timp Jean ridică privirea. N-aţi auziţ… sirenele? întrebă ea şi din nou începu să plângă. Cineva a chemat… poliţia… şi deodată erau acolo… şi l-au luat pe domnul Benke şi… apoi au venit ambulanţele… şi, şi oamenii din stradă erau… *morţi.* Erau *morţi,* Nick, au acoperit trupurile cu… cearşafuri. N-aţi *auzit1?* N-aţi *auzit* sirenele? întrebă ea cu disperare în glas şi Nick îşi spuse, „da, le-am auzit, dar auzim tot timpul sirene, nu le mai dăm atenţie.”

— Am auzit, Jean, dar nu ne-am gândit, n-am ştiut ce era, spuse el cu blândeţe.

Şi el era uluit. *Domnul Benke?* Nu poate fi domnul *Benke.* Se întoarse şi se duse la dulap. Scoase o capsulă mică şi apoi se apropie de chiuvetă, umplu o ceaşcă cu apă şi udă câteva prosoape de hârtie. Îi aduse pastila Jeanei şi o privi înghiţind-o, apoi îi şterse

faţa cu prosoapele reci.

— Ştii ce s-a întâmplat? întrebă el uşor. Vreau să spun, a

zis ceva domnul Benke?

— El… i-a zis poliţistului… l-am auzit. A zis că a ieşit din bloc şi… un puşti, un drogat, zicea el, l-a forţat să intre înapoi în bloc şi i-a luat banii. A… a zis că era… a patra oară în două luni când un drogat îi ia toţi banii. Zicea… că nu mai putea suporta. Că s-a întors în apartamentul lui şi… şi-a luat puşca. Zicea că… că nu-i pasă, nimeni n-o să-i mai ia banii. Zicea că e un om bătrân… că nu e frumos să i se ia banii.

Jean îşi puse mâinile pe faţă şi începu să plângă cu suspine. Nick o mângâie cu blândeţe pe păr, cu ochii la Grady.

— Domnul Benke? Nu pot să cred.

— O puşcă?

— Toată lumea are pe aici o armă, spuse Nick. Cred că în cele din urmă n-a mai rezistat.

Grady îşi trecu mâna peste faţă, îşi frecă ochii, apoi se apropie de Jean.

— Ajută-mă, spuse Nick, hai s-o aşezăm pe masă.

Şi amândoi o luară în braţe şi o puseră pe masa de consultaţie. Ridicară părţile laterale ale mesei şi apoi se dădură în spate.

— O injecţie poate? sugeră Grady.

— Mai degrabă nu. Aş prefera să se calmeze singură.

— Poate c-ar trebui s-o duc acasă.

— Locuieşte singură, îi e mai bine aici, până se mai linişteşte. Jim, strigă Nick pe coridor. Vino cu un

infirmier aici… Grady, o lăsăm să se odihnească aici, infirmierul o să stea cu ea. Mă aşteaptă un etaj întreg de pacienţi, spuse el privindu-şi ceasul. O să-l sun pe Mendez să aflu ce s-a întâmplat.

— Aş vrea să-l ajut pe domnul Benke dacă pot.

— Trebuie să fi fost nebun, spuse cu oboseală în glas Nick. Ce-ar fi să-l suni pe avocatul ăla… cel care ne face din când în

când donaţii. Află procedura şi restul, spuse el şi apoi se întoarse către uşă. Oh, Frankie, vreau să stai aici cu Jean. A avut un şoc groaznic, trebuie să se odihnească. Dacă are nevoie de ceva, dacă vrea ceva, cheamă-l pe Grady, e în capătul holului.

— Sigur, Nick. Ce s-a întâmplat?

— Doi oameni au fost… omorâţi, aşa se pare, chiar în faţa ei. Cel puţin asta cred că s-a întâmplat.

Frankie păru sincer afectat; clătină din cap.

— Groaznice lucruri se petrec pe-aci* nu? Sigur, sigur că am grijă de ea. O să stau cu ea.

— Mulţumesc, spuse Nick.

. Dădu din cap către Grady şi amândoi ieşiră din cameră. În prag Nick se opri şi privi înapoi. Îl văzu pe Frankie ştergând faţa palidă a lui Jean cu prosoape umede, întinzând cearşaful de sub ea şi, mulţumit, se întoarse la pacienţii săi. Frankie aşteptă până ce Nick şi Grady dispărură, apoi aruncă prosoapele de hârtie într-un colţ al încăperii şi se lăsă pe un scaun, întinzându-şi picioarele în faţă.

— Groaznice lucruri se petrec pe-aci, nu? îşi spuse el şi râse.

Courtney se opri din bătutul la maşină şi ridică privirea către uşă. Ciocănitul se auzi din nou şi ea se ridică de la masă, încruntată şi traversă camera către uşă.

— Cine e? întrebă ea.

— Eu. Mama.

— Mama? spuse uimită Courtney. Ce nai…? Deschise uşa, zâmbi şi se întinse s-o îmbrăţişeze pe femeia care stătea în prag. Ce surpriză. Nu ştiam că vii azi în oraş. S-a întâmplat ceva la Cape?

— Nu, totu-i minunat, spuse Joanna Ames şi intră în apartament. Tatăl tău a vrut să vadă ce mai e cu casa şi eu am hotărât că nu mi-ar strica să fac nişte cumpărături. Am

venit azi-dimineaţă, cu avionul, spuse ea şi se aşeză. Ţi-am telefonat toată ziua, dar a sunat mereu ocupat.

Courtney se uită la telefon, cu receptorul aşezat deoparte pe birou.

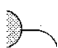
— L-am ridicat. Am lucrat toată ziua.

— Mi-am ales foarte prost momentul să vin, nu? N-o să stau prea mult.

— Vreau să stai. Nu mă aşteptam să te mai văd până la toamnă.

— Ei, suntem din mai la Cape, am început să ne simţim cam singuri departe de oraş. Rămânem aici la noapte şi ne întoarcem acolo mâine. Sigur nu ştiam cât de cald e aici. E îngrozitor.

Gâl)

— Aşa e de o săptămână. Ce-ai zice de nişte ceai cu gheaţă?

— Nu, nu te deranja. Eu şi tatăl tău tocmai am terminat un prânz foarte lung, spuse ea şi se uită cu atenţie la fiica ei. Joanna Ames era o femeie atrăgătoare, plină de farmec, abia trecută de cincizeci de ani. Subţire, destul de înaltă, ochii ei de un albastru palid scrutau totul. Arăţi îngrozitor de obosită, spuse ea.

— Nu dorm prea bine.

— De ce?

Courtney se aşeză în balansoar şi privi undeva departe.

— Avem probleme chiar aici, în River City, încercă ea să zâmbească.

— Pot să te ajut?

— Nimeni nu poate.

— Nu fi patetică, spuse Joanna Ames pe un ton vesel, dar nu-i plăcea paloarea fiicei sale şi nici felul în care degetele ei se mişcau nervoase în poală. E ceva cu Grady? întrebă ea

după câteva clipe.
— Şi cu Grady şi cu mine, spuse Courtney.
Tăcu, cântărindu-şi cuvintele, dar apoi toate cuvintele izbucniră, gândurile, temerile, îndoielile pe care nu le mărturisise nimănui până atunci începură să se reverse din ea. Îi spuse mamei sale despre Peter Joshua şi despre carte; îi spuse despre Grady şi despre cât de singură şi inutilă se simţea. Joanna Ames ascultă totul în linişte şi expresia feţei nu i se schimbă; doar privirea trecu repede din surpriză în

îngrijorare.
— Şi asta-i povestea, spuse Joanna când Courtney se opri.
— Asta-i. Jalnica mea povestioară. Sunt ca un copil care se smiorcăie, nu?
— Eşti o fetiţă nefericită. Şi ai ţinut toate astea în tine şi asta nu face niciodată bine. Ultima ta scrisoare era atât de veselă, nici prin cap nu mi-a trecut că…
— Ştiu cât de mult ţineţi la Grady, tu şi tata.
— E-adevărat, dar tu eşti fiica noastră.
— Oricum, ar fi sunat destul de ciudat într-o scrisoare. Grady nu mă lasă să mă apropii de sufletul lui… cum ar fi sunat asta?
Joanna se lăsă pe spate pe canapea şi spuse liniştită.
— Toată lumea vrea să părăsească pe cineva la un moment dat. Oamenii simt nevoia să plece ca să afle mai multe despre ei înşişi, sau cel puţin aşa cred ei.
— Tu nu l-ai părăsit niciodată pe tata.
— Ceea ce nu înseamnă că nu m-am gândit s-o fac, sau că el nu s-a gândit. E altceva totuşi când există şi un copil. E altceva chiar când există căsătoria. Şi apoi era altceva pe vremea mea, timpurile erau altfel.
Oamenii nu se grăbeau întotdeauna să-şi satisfacă toate capriciile.
— Asta crezi că fac eu, că e un capriciu? Sună îngrozitor.

Sună rece.

— În nicio împrejurare nu e uşor să pleci. Să-l părăseşti pe Grady… ei bine, asta pare un lucru foarte greu de făcut. E un băiat atât de drăguţ.

J

— Poate că asta-i problema. *Băiat.* E hotărât să trăiască precum un băiat, în timp ce eu am nevoie să fim bărbat şi femeie. Nu mai vreau să mă joc, vreau ca băieţelul şi fetiţa să crească.

— Şi dacă băieţelul nu poate? întrebă Joanna şi se aplecă în faţă. Courtney, tatăl tău şi cu mine ţi-am dat întotdeauna multă libertate, ai fost independentă. Ai fost un copil deştept şi ştiam că nu puteam greşi noi în locul tău, nu puteam creşte noi în locul tău, trebuia să faci toate astea singură. Când tu şi Grady aţi hotărât să locuiţi împreună am ştiut că, după un timp, a locui doar împreună n-o să fie de ajuns pentru niciunul din voi. Sunteţi amândoi foarte sensibili, sunteţi oameni cărora le pasă. Nu v-am privit de sus şi nu v-am ţinut

. Predici şi nici nu ne-am întristat, pentru că ştiam că tu şi Grady o s-o rezolvaţi în felul vostru.

— Există pe aici un „dar”.

— Poate însă că acum e timpul ca un părinte să vă spună câte ceva. Eu am mai mult de treizeci de ani de căsnicie, faţă de cei cinci de când eşti cu Grady şi arrt învăţat câteva lucruri. Unul ar fi că doi oameni foarte rar înţeleg cevaln acelaşi timp. Tu tocmai ai simţit toate lucrurile astea pe care le simţi şi eşti nerăbdătoare, vrei ca Grady să înţeleagă în acelaşi timp cu tine. Draga mea, trebuie să ţii seama de Grady, de temerile lui. Timp şi înţelegere, e nevoie de amândouă. Poate dacă…

— Poate. Poate câştig la loterie, poate candidez pentru

Congres, poate-l întâlnesc pe Marjoe şi-mi propune să ieşim împreună, spuse Courtney obosită.

Totu-i posibil, dar. Total improbabil, mamă. Am nevoie ca ceva să se întâmple *acum.* Nu mai am timp, nu mai pot să stau în casa asta atâta timp cât lucrurile sunt aşa cum sunt şi Grady nici măcar nu vrea să discute despre asta. Nu spune decât că face tot ce poate şi tot ce poate el nu e suficient.

— Ştii, oamenii nu cresc dintr-o dată. Ei cresc în etape şi au nevoie de ajutor.

— Nu pot. Am încercat.

Joanna se lăsă din nou pe spate.

— Bine. Atunci hai să zicem că te duci la Washington pentru câteva săptămâni; poate că ar trebui s-o faci. Dar de ce eziţi atât dacă asta-i ce vrei?

Courtney îşi privi mama, apoi îşi întoarse repede privirea.

— Eu… simt… simt că dacă plec… de fapt nu va fi doar pentru câteva săptămâni. Va fi ruptura.

— Şi nu vrei asta?

— Îl iubesc pe Grady, îl iubesc din tot sufletul. Dar e clar că nu suficient cât să renunţ la lucrurile de care am nevoie. Dacă Grady şi cu mine nu putem fi ceea ce vreau eu să fim, atunci trebuie să plâc şi să fiu altcineva. E clar că nu-l iubesc suficient.

Joanna Ames zâmbi uşor.

— Sau nu-ţi dai tu acum seama cât.

Courtney vru să răspundă când auzi ceva la radio care-i atrase atenţia. Se ridică din balansoar şi se apropie de radio, aplecându-se ca să audă mai bine. Auzi doar sfârşitul unui buletin de ştiri, ceva despre crime în Strada 5 în Lower East Side şi se duse

’: fffi; ’

repede la telefon. Ridică receptorul şi formă numărul

Clinicii.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Joanna.

Nu ştiu. Cu doctorul Malory vă rog, spuse ea. Grady, tocmai am auzit ştirile, ce?… E îngrozitor, tu ai păţit ceva?… Grady, mi-e frică, nu vreau să te ştiu acolo… Nu, nu, nu sunt isterică, nu vreau să fii acolo. Vino acasă, te rog. Te rog, vreau să te văd… dar… Grady, vreau să vii acasă… nu mai târziu, *acum… Grady,* eu… Bine, bine, dacă aşa trebuie să fie, atunci înseamnă că aşa *trebuie să fie!* spuse ea şi trânti telefonul.

Rămase un timp aplecată peste birou, cu capul în jos, apoi îşi reveni şi se duse la bufet. Îşi turnă un pahar de vin şi-l bău repede, apoi se întoarse către mama sa.

— Asta-i culmea, asta chiar că-i culmea.

— Ce e? Courtney… spuse Joanna şi se apropie de fiica sa, căci văzuse că tremura toată. Courtney, ce s-a întâmplat?

— Au fost omorâţi oameni acolo azi… la zece paşi de Clinică. *Omorâţi.* N-am vrut decât ca Grady să vină acasă, spuse ea şi începu să plângă. Atât. Dar nici măcar asta nu poate să facă. Clinica aia blestemată, dacă tu crezi că n-a fost şi ea o problemă… Zi şi noapte, mereu îngrijorată, gândindu-mă dacă Grady nu a păţit ceva acolo.

— Courtney, stai jos, spuse Joanna, ducând-o spre canapea. Grady avea dreptate, începi să fii isterică.

— E-n regulă, îşi trase nasul Courtney. M-am liniştit

acum. Doar că… se simte mai legat de afurisita aia de Clinică decât de mine. Clinica, Clinica, Clinica, uneori îmi vine să vărs. Şi doar să încerci să spui ceva de ea şi-ţi ţine cuvântarea numărul 112… copiii care mor de foame, minorităţile oprimate, gunoiul din stradă… de fapt *al cui* e gunoiul ăla blestemat? Oamenii nu Vin de la mile depărtare doar ca să-şi arunce gunoiul peste copiii care mor de foame.

Joanna zâmbi uşor şi scoase o batistă din buzunar.

— Poftim.

— Mulţumesc, spuse Courtney şi-şi suflă nasul, îşi şterse ochii şi apoi respiră adânc.

— De fapt, nu crezi asta, nu? întrebă Joanna.

— Nu, nu cred, spuse tristă Courtney. Dar uneori sunt atât de furioasă pe el… în ce pot să dau? în Clinică. Şi totuşi sunt îngrijorată, spuse ea, acum calmă. Vreau să spun, toată povestea asta cu Clinica a fost o problemă. Oricum, m-am hotărât, plec. La naiba cu toate, plec.

— La Washington şi la Peter Joshua?

Courtney ridică mâinile în aer.

— *Cârpe diem.*

— Chiar trebuie s-o faci *acum?* Aşa cum eşti acum orice v-ar fi despărţit. De ce nu te mai gândeşti puţin la asta?

— N-am puterea s-o fac. Pur şi simplu n-am puterea. Şi nu mai vreau să discutăm despre asta, sunt hotărâtă, aşa că hai să schimbăm subiectul. Ce face tata?

— Sunt convinsă că se plimbă prin oraş, zâmbi

Joanna. Spera ca tu şi Grady să luaţi masa cu noi. A adus o grămadă de porumb cules azi-dimineaţă. Şi roşii. Şi creveţi şi scoici proaspete, prinse azi- dimineaţă, după spusele lui John Homarul, care ni le-a vândut. Dar evident habar n-aveam ce se petrece aici.

— O să venim.

— Da?

— Acum, că am luat o hotărâre, n-am de gând să mă bag într-un colţ şi să mai plâng. O să fie o nouă Courtney, ce zici de asta? Courtney înfruntă viaţa, spuse ea şi se duse la bufet să-şi mai toarne nişte vin.

Joanna clătină tristă din cap.

— Uitasem cât de confuz e să fii tânăr, spuse ea încet, ca pentru sine.

— Să le fie ruşine tinerilor!

— Trece repede.

— Pentru mine nu-i prea repede.

Joanna râse.

— Vino şi aşează-te şi linişteşte-te şi hai să vorbim calm. Se poate?

Courtney se aşeză pe canapea lângă mama ei.

— În regulă, dar nu despre chestia asta. Urăsc toată chestia asta. Pur şi simplu o urăsc.

Rv

19

r

Sâmbăta era frumoasă şi răcoroasă, un semn timpuriu al toamnei care nu va dura mult...

Nick era aşezat la masa lungă de metal din subsolul Clinicii. Jean stătea în faţa lui. Era nervoasă, aşa cum fusese mereu din ziua crimelor lui Benke, cum li se spunea acum şi îşi ferea privirea de ochii lui Nick.

— Poţi să mă faci să mă răzgândesc, Nick. Vreau să mă faci să mă răzgândesc.

Nick clătină din cap şi o privi foarte grav.

— N-aş vrea să fac asta. Vreau ca oamenii să fie fericiţi aici. Vreau să se simtă bine. Tu nu eşti nici fericită, nici nu te simţi bine. Nu *mai* eşti. Nu-i de mirare, ce-ai văzut tu ar fi afectat pe oricine.

— Îmi plăcea mult aici, Nick. Îmi plăcea ce făceam, îmi plăceau oamenii. Pentru prima dată am simţit că fac ceva care merită osteneala. La spitalele la care am

GHD

lucrat… ei bine, ştii cum e, eram doar una din cele cinci sute de surori care făceau ceea ce ar fi făcut oricare alte cinci sute de surori. Aici era altceva, tu ai făcut să fie altceva. Mă duceam acasă şi simţeam că am făcut ceva util, că am avut şi eu o contribuţie. Nu ştiu de unde ţi-ai căpătat reputaţia de dur cu surorile… Mi-a plăcut să lucrez cu tine.

— Eşti o soră bună, n-am avut niciodată înţelegere pentru cele proaste. Tu eşti cu adevărat bună şi de aceea m-am gândit mult până să discut cu tine. Îmi pare rău să te pierd, dar prefer să te pierd decât să stai tot timpul privind peste umăr cu teamă. Ştiu că aş putea să-ţi schimb hotărârea, dar oricum n-o să te mai simţi niciodată bine aici. Eu ţin la oamenii mei, Jean, vreau să fie mulţumiţi. Sunt de acord cu tine, cred că ar trebui să pleci. Şi nu trebuie să faci cerere oficială, poţi să pleci de azi.

— Nu, n-aş vrea să te las descoperit.

O să mă descurc, m-am descurcat eu în situaţii mai grele. Frica îi face pe oameni vulnerabili şi nu vreau o femeie tânără, vulnerabilă şi singură pe străzile astea. Le-am spus tuturor surorilor că pot să plece dacă vor.

— Eu sunt singura laşă.

— Eşti singura care a *văzut.* Capul sus, zâmbi Nick, ridicându-i bărbia. Am veşti bune pentru tine. Am vorbit la telefon… am aranjat să fii soră-şefă la secţia de urgenţe de la Municipal, dacă vrei.

— Dacă vreau? Nick, zâmbi Jean, asta o să fie într-un fel ca şi cum aş lucra aici. Mi-ar place foarte mult.

— Bun. La legătura cu Sam Matthews, o să aranjeze el totul.

— Nick, eu… începu Jean, când Grady apăru lângă ea.

— Deranjez? întrebă el.

— Nu, stai jos, spuse Nick. Poţi să pleci, Jean, vorbim mai târziu.

Ea se ridică.

— Eu… mulţumesc pentru înţelegere, spuse ea şi ieşi repede.

— Ce se întâmplă? întrebă Grady.

— O pierdem pe Jean.

— Era clar, spuse Grady, chinuit de o adâncă tristeţe apăsătoare.

Apoi, cei doi tăcură şi se ocupară de farfuriile din faţa lor, în timp ce în jur se mişcau infirmierii şi surorile, intrând şi ieşind din încăpere, făcându-şi sandviciuri şi luându-le sus cu ei, căci nu ţineau deloc să fie în compania vreunuia dintre cei doi doctori. Nick şi Grady fuseseră tăioşi în ultimele zile, încruntaţi şi arţăgoşi şi deşi era ceva neobişnuit pentru ei, oamenii înţelegeau. Nu fuseseră nişte zile uşoare; fusese şocul cu domnul Benke şi apoi acele ceasuri îngrozitoare şi confuze când încercaseră să-l ajute, dar se încurcaseră în labirintul de chichiţe juridice şi fuseseră obligaţi să se retragă. Apoi murmurele din cartier despre domnul Benke, lumea murmura că era pacient al Clinicii şi de ce doctorii nu-i descoperiseră boala psihică. Mai fusese soţia unuia din oamenii omorâţi, care înnebunită de durere, aruncase cu o sticlă în

fereastra Clinicii şi le strigase tot felul de cuvinte grele, şi trebuiseră să cheme poliţia. Şi, evident, fusese Jean, discuţiile despre plecarea ei. Personalul înţelegea că doctorii erau’ prost dispuşi şi totuşi simţeau că sursa iritării lor nu erau numai evenimentele din ultimele zile, mai ales pentru Grady. Dar orice ar fi fost, hotărâseră să nu se bage. Pe cât puteau stăteau deoparte, încercau să rezolve singuri problemele, discutau numai despre Clinică. Nick era conştient de toate astea dar tăcea; dacă Grady era sau nu conştient, oricum nu arăta nimic.

Cei doi erau preocupaţi, ursuzi, obosiţi, când Brian pătrunse în încăpere. Se opri să-şi toarne o ceaşcă de cafea şi apoi se apropie de ei.

— Bună.

— Bună Brian, spuse Nick.

— M-am gândit că ar trebui să ştiţi… Clovis a venit la control şi am observat că-i ziua lui.

— Azi? întrebă Grady şi în vocea lui se simţi un oarecare interes.

— Azi.

Nick văzu umbra unui zâmbet pe faţa lui Grady şi se hotărî să profite.

— Ce-ar fi să organizezi ceva pentru Clovis?

— Ce? întrebă Grady. O petrecere?

— De ce nu? Avem vreo douăzeci de dolari în fondul pentru diverse cheltuieli şi eu aş mai pune bucuros încă zece.

— Zece de la mine, spuse Brian.

— Ce zici, Grady? stărui Nick.

— Ei bine, da, de ce nu? Am putea să o facem aici jos, să-i invităm prietenii… care sunt prietenii lui, Brian?

— Nu cred că are vreunul. E un lup singuratic. T.K. E singurul prieten de care ştiu eu.

— Ei, sigur, o să-l aducem pe T.K. Aici. La naiba, chiar n-are prieteni?

— Nu l-am văzut niciodată cu cineva. Nu umblă cu nimeni.

— Atunci o să fie doar personalul. O să luăm nişte pălării de hârtie, alte chestii de felul ăsta, nişte îngheţată. O prăjitură. Şi cadouri… Oare ce i-ar place?

Brian se uită calm la Grady şi genele lui lungi şi aurii lăsau o umbră pe obrajii palizi.

— Orice, nu are nimic.

— O să aibă, când termin eu cu cumpăratul, spuse Grady şi

se ridică. Jucării. Am de gând să iau tot raionul de jucării. Aţi văzut vreodată un texan la cumpărături? întrebă el şi brusc zâmbi, primul zâmbet adevărat după atâtea zile. Doamne, doar arată cu degetul şi-o tot ţine aşa. Nick, pot să lipsesc puţin?

Nick zâmbi şi dădu din cap.

— Du-te, o să trimit un infirmier să cumpere mâncarea şi decoraţiile, tu îngrijeşte-te de partea mai scumpă. Ce programări ai?

— Patru pacienţi, din câte ştiu.

— Mă ocup eu de ei.

— TJnde-i acum Clovis? întrebă Grady.

— Sus, se joacă cu T.K.

— Bun, o să fie ocupat acolo vreo două-trei ore.

Când pleacă, îl aducem aici şi facem petrecerea,

— Hei, zâmbi Nick, pleacă dacă vrei să pleci. Ai o oră, nu mai mult.

Grady se scotoci în buzunare şi scoase un pumn de bancnote mototolite. Le numără, apoi înjură şi-şi scoase cu gesturi nerăbdătoare portofelul, şi se uită în el.

— Bine că am cărţi de credit, spuse el. Îşi scoase jacheta albă şi i-o dădu lui Nick. Ai grijă de ea, te rog, am nişte însemnări în buzunar, spuse el şi ieşi repede.

— Exact ce-a prescris doctorul, spuse Nick după ce Grady ieşi.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Drăguţ din partea ta să observi.

— Coincidenţă. Ştiu că Grady ar vrea să se apropie mai mult de băiat, şi ziua de naştere a lui Clovis mi s-a părut a fi o ocazie bună.

— Pentru Grady a picat la ţanc. Are nevoie de ceva să-l scoată din starea asta, sau ai observat şi tu? zâmbi Nick.

— Da, am observat. Părea teribil de deprimat. Crimele lui

Benke au fost îngrozitoare, dar se pare că e mai mult decât atât.

— Mă uimeşti.

— De ce?

— Te învârţi pe aici de parcă ai fi cu gândurile în altă parte, nu pari să… să vezi nimic. Pe nimeni. Şi totuşi observi totul, observi tot atât cât văd şi eu, ceea ce înseamnă foarte mult.

Brian sorbi din cafea şi-i aruncă o privire lui Nick.

— Oamenii care nu se pricep să vorbească devin buni ascultători. Oamenii care nu sunt implicaţi observă cât de implicaţi sunt ceilalţi.

— E atât de simplu totul?

— Cred că da.

— Eşti o lighioană ciudată, doctore Morgan, zâmbi cald Nick şi fiecare lighioană îşi are momentul ei de glorie.

— Atunci, o să aştept.

Nick se uită la ceas şi apoi se ridică.

— Ar fi mai bine s-o pornesc, dacă trebuie să ne ocupăm şi de o clinică şi de o petrecere. Ne’ vedem mai târziu, spuse Nick şi se depărtă cu paşi mari spre uşă. Şi, Brian, mulţumesc.

— Cu plăcere, spuse el.

Ca toate petrecerile pentru copii, nici petrecerea lui Clovis nu fu deosebit de reuşită. Invitatul de onoare nu păru foarte interesat, nu mâncă nici prăjitură şi nici îngheţată, bău doar în silă un pahar de coca cola, spunând „rahat, nu” când Jim îi propuse să joace o partidă de „Prinde coada măgăruşului” – unul din jocurile cumpărate de un infirmier într-un moment de entuziasm. Erau şi o mulţime de cadouri, căci Grady se dezlănţuise brusc în raionul de jucării de la Macy’s. Jocurile pe care le văzuse în reclamele de la televizor, toate seturile– se năpusti asupra lor nerăbdător, atât

de nerăbdător încât nu-i trebui mult timp ca să recunoască că o făcea cel puţin tot atât de mult pentru el însuşi cât şi pentru Clovis, pentru că simţea nevoia s-o facă, simţea nevoia să facă ceva, indiferent ce. Clovis deschise ascultător toate aceste pachete, uitându-se atent la conţinutul lor, fără să reacţioneze însă la ele, nici măcar la unul. Numai când ajunse la ultimul pachet zâmbi şi Grady şi ceilalţi înţeleseră că puştiul era încântat. Era un aparat de fotografiat, un Polaroid, cu o mulţime de filme şi după ce i se explică cum funcţionează, se apucă imediat să facă fotografii, iar subiectul preferat era T.K. Ţopăind în colivia lui. Clovis puse o nouă rolă în aparat şi ridică din nou dispozitivul de vizare la ochi, când Grady îl bătu pe umăr.

— Hai să facem o poză, tu cu mine şi T.K.

— Nu mai am mult film, Cowboy.

— Ai acolo o hârtie de douăzeci de dolari, suficientă ca să mai ai filme un timp. Putem să folosim toate rolele de aici. Hai, Nick o să ne facă poze. O să facă două, una pentru tine, una pentru mine.

— De ce vrei o poză cu mine? Ştii cum arăt.

— Aş vrea s-o am acasă. T.K. Şi prietenul lui T.K.

— Păi… pentru doamna ta?

Grady îşi simţi brusc gâtul uscat.

— Pentru doamna mea.

— În regulă atunci. Dacă-i pentru doamna ta, spuse Clovis.

Grady se instală lângă colivia lui T.K. Îl trase pe puşti mai aproape şi-i puse o mână pe umăr, dar

shapetype32linewidth6350copilul se scutură.

— Nu tre’ să mă atingi, Cowboy, spuse el răstit şi Nick clătină din cap către el.

— Ştii, petrecerea asta a fost ideea doctorului Malory. N-o să mori dacă renunţi să te mai cerţi cu el.

— Ca un plod de ciori? bombăni Clovis.

— Clovis! spuse aspru Nick. Ajunge. S-a purtat vreodată urât cu» tine doctorul Malory? Răspunde-mi, ceru imperios Nick. S-a purtat urât?

— Nick, încercă Grady să intervină, dar Nick ridică o mână făcându-i semn să tacă.

— Răspunde-mi, Clovis. S-a purtat urât?

— Nu, spuse băiatul privindu-l pe Nick în ochii furioşi.»

— Atunci încetează. Nu căuta tot timpul cearta cu lumânarea, nu poţi să te lupţi tot timpul cu toată lumea.

— Ţi s-a zis vreodată „Cap de oaie”, doctore
Gorlin? Ai fost vreodat’ scuipat pen’ că eşti cioroi?
Întrebă Clovis, brusc crispat din cauza furiei care urca în el.

Ura, atât cât putea să cuprindă trupul lui mic, explodă şi Nick rămase nemişcat, cu privirea rănită, ca şi cum ar fi primit o palmă peste obraz. Nu ştiuse că un trup atât de mic şi de tânăr putea să strângă atâta ură. Hank Mitchell, care se afla lângă ei, păli brusc, iar gura lui Brian se deschise uşor de uimire. Grady, cu colţurile gurii lăsate în jos de tristeţe, întinse instinctiv mâna spre copil şi de data aceasta copilul rămaş nemişcat, lăsându-se ţinut de Grady, care îl

umăr, încercând ca prin apăsarea palmei să-i spună băiatului că răul care i se făcuse va fi îndreptat; cum, nu ştia.

Lumea din jurul lor se îndepărtă, ştiind că scena luase sfârşit, ştiind că petrecerea luase sfârşit, simţind cu toţii o senzaţie ciudată în stomac. Plecară, îndepărtându-se spre etaj; Grady, Nick, Brian şi Hank rămaseră cu Clovis.

— Bun, acu’ hai să facem pozele. Acu’ pricepeţi ce vreau să zic, spuse Clovis cu o voce limpede, hotărâtă.

Nick se grăbi să le facă. Încă una şi aceasta fu ultima fotografie. În următoarele minute se învârtiră prin încăpere, adunând cadourile şi băgându-le în două pungi mari. Grady îşi mai roti o dată privirea prin cameră, să vadă dacă n-a

uitat nimic, gpoi mulţumit, îi dădu pungile lui Clovis.

— Astea-s toate.

— Ce faceţi cu prăjiturile şi restu’?

— Nimic, le vrei tu? Le împachetăm şi…

— Nu le vreau io. E-un om în blocu’ meu. Poate le vrea el. Nu mănâncă niciodat’ nimic decât fulgi de porumb, cartofi şi conserve de peşte. N-are bani. Poate le vrea el. Le-mpachetez io.

Doctorii se priviră, mai încruntaţi acum decât înainte şi apoi Nick se uită la Clovis.

— Întotdeauna avem mâncare în frigider. Poţi să iei ce vrei pentru omul ăla, spuse el blând.

— Io nu fur niciodată, doctore Gorlin, spuse Clovis pe un ton sentenţios.

— Ai permisiunea mea, asta nu înseamnă că furi.

— Atunci o să iau nişte carne d-acoio. Văz că ai nişte cârnaţi, o să-i iau pe ăştia şi nişte şuncă. Cu permisiunea ta.

— La ce vrei. La tot, spuse Nick cu o voce obosită. În fiecare zi. Ai permisiunea mea să iei ce vrei, spuse el şi se întoarse către grupul de medici. Hank, încearcă să afli cine e omul ăsta, tu ştii blocul ăla mai bine decât noi. Poate că putem… îşi frecă ochii. Hai să mergem.

— Mă ocup io d-asta, spuse Clovis. Poate că nu-i o idee prea bună să iau în fiece zi. Dacă-ncepi să hrăneşti un om, a doua zi ai o stradă întreagă de hrănit. Nimenea n-are bani.

Era prea mult pentru toţi acei tineri, tot ce auziseră şi Nick văzu asta; îl apucă pe Grady de braţ şi apoi îl împinse pe Hank către uşă şi dădu din cap către Brian.

— Haideţi, avem treabă.

— Dumnezeule! spuse Hank şi pe faţă i se citea o imensă tristeţe.

— Hai să mergem, spuse decis Nick.

— Hei, Cowboy! strigă Clovis.

— Da?

— Vreau să iei tu aparatu’ şi să-l ţii pentru mine. Uite. Îl iau acas’ şi imediat maică-mea-l amanetează. E o ticăloasă, spuse el și i-l întinse lui Grady, care îl luă, se întoarse şi ieşi fără să spună nimic, urmat de ceilalţi doctori.

Grady aşteptă până ce ajunseră la biroul de la

recepţie, apoi, frecându-şi fruntea cu palma, spuse:

— Poţi să-nnebuneşti cu toate astea. Ce dracu’ se întâmplă? Copiii sunt scuipaţi, bătrânii trăiesc cu nenorociţii ăia de fulgi de porumb…

— Plecaţi, le spuse Nick lui Brian şi Hank, care era încă foarte palid. Ei rămaseră nemişcaţi, uitându-se la Grady, până ce Nick arătă cu degetul spre scări. Plecaţi, ordonă el şi ei ieşiră.

— O să-nnebunesc, Nick, zău. A fost prea mult. Nu mai pot.

— Calmează-te, asta…

— Să mă calmez?

— Am zis să te calmezi şi vorbesc serios, spuse aspru Nick. Îl târî pe Grady în camera de urgenţe şi-l împinse pe un scaun. Răspunsul e ca toată lumea să facă ce poate. Noi încercăm. Nu e suficierit, dar jncercăm.

— Cât trebuie să îndure oamenii ăştia? Cât trebuie să îndure cineva? spuse el liniştit şi-şi lăsă capul pe masa de consultaţie.

Nick îl privi câteva clipe în tăcere, apoi se rezemă de masă.

— Acolo afară e urât, Grady, spuse el blând. De aceea există această Clinică. Spune-i adăpost, spune-i opţiune, dar de aceea suntem noi aici. O să avem grijă de bătrânul lui Clovis, dar există o mie, zece mii de oameni ca el despre care n-o să aflăm niciodată. Putem să renunţăm la tot şi să spunem „nu, e prea mult pentru mine”. Sau putem face ceea ce facem. Ce crezi, ar trebui să întoarcem spatele la tot?

— N-am vrut să spun asta, ştii că n-am vrut să spun asta… toată blestemata astă de lume se prăbuşeşte în jurul meu, Nick.

— Courtney?

— Pare să se-ntâmple atât de brusc şi totuşi am ştiut întotdeauna că o să ajung aici.

Nick îl privi ciudat.

— Întotdeauna?

— Oamenii mă părăsesc întotdeauna, e doar o chestiune de timp.

— E ridicol.

— E-adevărat.

— De ce să…

— De ce? De ce, de ce, de ce, de ce, de ce. Pentru că aşa sunt eu, pentru că nu sunt Lucas Malory. Şi-am învăţat asta de când eram mic, spuse el şi se ridică. Nick îl privi. E prea mult… câteodată este pur şi simplu prea mult.

— Grady, trebuie să te controlezi, dacă o mai duci aşa o să ai probleme.

— O să ai tu grijă, Nick, să nu mă prăbuşesc. O să-l iei pe Humpty Dumpty* şi o să ai grijă să rămână întreg… aşa cum ai făcut şi până acum cu toţi Humpty Dumpty.

— Ar trebui să mă ajuţi şi tu puţin.

— M-am scăpat din mână.

Jim băgă capul pe uşă.

*** Eroul unei povestioare pentru copii, un om care se prăbuşeşte de pe un zid şi care, în ciuda eforturilor tuturor, nu poate deveni din nou întreg.**

— Nick, te cheamă la trei. Grady, te-aşteaptă un pacient.

— E ultimul pe ziua de azi?

— Da.

— Slavă Domnului, oftă el şi ieşi din încăpere fără să-i mai spună nimic lui Nick. Trecu pe lângă Jim şi merse de-a lungul

coridorului până în primul cabinet. Se aşeză pe un scaun şi puse aparatul de fotografiat pe birou. Mai ţinea în mână fotografia şi brusc simţi nevoia să plângă, să plângă pentru Clovis, pentru toţi Clovis-ii din lume; pentru toţi bătrânii care trăiau doar cu fulgi de porumb; şi pentru Courtney, pentru doamna lui.

dşr

20

Era a cincea seară din septembrie şi noaptea era palidă, de culoarea unui vis vechi, de mult uitat...

Courtney stătea în picioare lângă fereastră, privind cum trece vara. Niciodată nu-i plăcuse septembrie, cu instabilitatea lui, cu toanele lui; iar acest septembrie cu atât mai puţin îi plăcea. În această lună pleca, în această seară şi în timp ce o parte a sufletului ei cerea încredere în ceea ce făcea, o altă parte, cea mai mare parte, nu simţea decât o tristeţe deşartă. Fără lacrimi, fără cuvinte, iar durerea nu era puternică şi totuşi era cea mai mare tristeţe pe care o simţise vreodată, căci acum Courtney deschidea o uşă care o ducea departe de Grady şi chiar acum, când stătea acolo, gata de plecare, lupta împotriva acestui gând. Departe de Grady? După atâţia ani? Nu era posibil.

— Courtney, strigă Tessa. Va trebui să iau toate dosarele astea cu mine. N-am timp acum să le

sortez... Courtney?

— Da, da, te-am auzit.

— Bun atunci, ar trebui să plecăm dacă... dacă plecăm, spuse Tessa şi luă dosarele în braţe.

Grady stătuse tăcut în balansoar lângă foc şi acum se ridică şi se apropie de Tessa.

— Eşti foarte drăguţă că... că o conduci la La Guardia*,

spuse el liniştit.

— Mai avem nişte probleme de rezolvat pentru Clinică, o să le putem discuta în maşină, spuse ea şi apoi se uită în altă parte, căci nu putea suporta privirea lui Grady.

— Courtney? strigă ea din nou. E târziu.

— Vin, spuse Courtney.

Plecă de la fereastră şi se apropie de ei. Lângă uşă era o valiză mare, iar lângă ea maşina ei de scris portabilă. Pe maşină se afla o geantă diplomat îngustă de piele, plină ochi cu manuscrisul şi carnetele de notiţe. Courtney se uită la bagaje, apoi îşi întoarse încet privirea către Grady. Acum, îşi spuse ea, acum, Grady, spune ceva, fă ceva ca să nu plec. Te rog, *te rog,* acum.

— Cred că e timpul să plec, îi spuse ea.

El dădu din cap.

— Ai suficienţi bani?

— Am încasat un cec.

— Şi eu. Uite, ia asta, spuse el şi-i dădu un teanc de

*** Unul din cele trei aeroporturi internaţionale ale New York-ului, aflat la 8 mile nord-est de oraş.**

bancnote pe care le scoase din buzunar.

— N-am nevoie. Am…

TAş vrea să-i iei. N-are rost să rămâi fără bani.

— Ei, interveni Tessa, te aştept în maşină.

— Nu, e-n regulă, spuse încet Grady. O să duc astea jos şi se îndreptă spre bagaje.

Courtney îl apucă de braţ şi clătină din cap.

— Ne descurcăm noi, spuse ea.

Se aplecă şi luă valiza mare, iar geanta şi-o băgă” Sub braţ.

— Ei bine… Grady? întrebă ea, iar tonul vocii ei îl cutremură până în adâncul sufletului.

Vru să întindă mâna, să o ia în braţe, să o ţină acolo, dar nu putu; nu îndrăzni. O sărută pe frunte şi o mângâie pe păr,

apoi se dădu înapoi. Se uitară lung unul la celălalt şi fiecare văzu durerea celuilalt, nevoia unuia de celălalt; văzură ceva şi mai grav – impasul în care se aflau.

Courtney lăsă capul în jos şi se aplecă să-şi ia şi maşina de scris. O clipă mai târziu ieşise din cameră.

Tessa se uită la Grady şi faţa ei deveni imobilă. Îi văzu privirea şi îşi spuse că dacă era adevărat, aşa cum spunea poetul, qă în lumea asta inima trebuie ori să se frângă, ori să se împietrească, atunci inima lui Grady cu siguranţă se va frânge.

— O să te sun, îi spuse ea. Luă restul de lucruri ale lui Courtney şi ieşi din apartament. Când ajunse în capul scărilor se întoarse. Vii mâine seară la noi la masă? întrebă ea, dar uşa se închisese deja.

Grady se rezemă de uşa închisă şi rămase mult

timp acolo.

— Doamna a plecat. A… spuse el şi apoi lacrimile apărură. Lacrimi mari, şiroaie de lacrimi îi udară faţa şi- el le lăsă să curgă. O singură dată mai plânsese aşa, când avea paisprezece ani şi nu uitase, nu uitase nicio clipă în toţi anii care au urmat. Atunci plânsese ca şi acum şi în cele din urmă lacrimile se opriseră singure, lăsând după ele… lăsând ce? se întrebă el. Lăsând un om speriat, un om neîncrezător. Se îndepărtă încet de uşă. Îşi turnă ceva de băut. Încet, foarte încet, se apropie de canapea şi se aşeză. Courtney, murmură el, oh, Courtney.

21

Marţi fu cald şi înăbuşitor. O ploaie grea, întunecată, cădea peste oraş…

A

lntr-un fel sau altul timpul trecu pentru Grady. În prima

noapte după plecarea lui Courtney băuse până când prima geană de lumină apăruse pe cer; ciudat de treaz, cu o durere puternică în stomac, făcuse un duş şi plecase la Clinică. În a doua noapte se plimbase pe străzi ore în şir şi, ajuns în cele din urmă acasă, se uitase la filmele de la televizor; era trecut de cinci când se întinse în pat, ca să doarmă chinuit. În a treia noapte îl adusese pe T.K. Acasă, vorbind tot timpul cu pasărea, pe când televizorul mergea şi făcând nenumărate drumuri între canapea şi bufetul cu băuturi; în acea noapte dormise cinci ore adânc, fără vise, somn de om beat, iar a doua zi dusese pasărea înapoi, fără a-şi mai aminti nimic din tot ceea ce-i spusese micii creaturi necuvântătoare.

J

În a patra noapte Grady era acasă, întins pe canapea, cu un pahar în mână, înconjurat de zgomot şi multă lumină. Televizorul era deschis, la fel şi radioul şi magnetofonul, unde cânta Paul Simon; toate luminile din cameră erau aprinse, ca şi cele din dormitor, bucătărie şi baie. Mintea lui rătăcea depărte, foarte departe şi, din cauza gândurilor şi a zgomotului, nu auzi ciocăniturile din uşă până când acestea nu deveniră bubuituri. Îşi întoarse puţin capul dar nu se mişcă. O nouă serie de lovituri se auzi, apoi o a treia şi în cele din urmă se rostogoli de pe canapea şi se duse la uşă. **

În prag stătea Tessa Gorlin, cu un pachet voluminos în mână.

— Din stradă am auzit care-i apartamentul tău. N-ai vecini? zâmbi ea uşor.

Grady ridică din umeri. — Toţi trăim şi-i lăsăm pe ceilalţi să trăiască,

” – Pot să intru?

— Oh, sigur. Te rog, spuse el şi se dădu deoparte.

Tessa intră şi se duse direct în bucătărie. Se întoarse imediat şi se uită în jur. Ezită o clipă, apoi începu să se

învârtească prin cameră, stingând patru dintre lămpi. Închise radiout şi apoi se îndreptă spre televizor.

— Ce faci, Tessa? întrebă Grady şi se lăsă pe canapea.

Ea închise televizorul şi se aşeză într-un fotoliu în faţa lui.

— Aşa-i mai bine, ne putem auzi.

El vorbi fără să se uite la ea.

— Cui datorez această onoare? Te-a trimis Nick să vezi ce fac?

— Nick nu ştie că sunt aici. În loc să mă duc la Noua Şcoală* în seara asta, m-am hotărât să trec pe la tine.

— Noua Şcoală? spuse el şi-i aruncă o privire.

— Studiez Anglia secolului XVIII. Întotdeauna m-a pasionat istoria.

— Ciudat. Câte nu ştii despre oameni. De-asta eşti aşa de fericită mereu? întrebă el, privind fix în tavan. Pentru că-ţi umpli timpul când Nick nu e acasă cu… hobby-uri?

— Nu sunt hobby; un, doar lucruri care-mi plac. Merg la câteva cursuri, mă ocup de florile din jardiniere, lucrez pentru Clinică, sunt în câteva comitete. Mă ocup şi anul ăsta de spectacolul de binefacere pentru Spitalul Municipal. Astea sunt lucruri care-mi plac. Ştii, oamenii mai au încă viaţa lor şi după ce se căsătoresc.

— Nu, nu ştiu.

— Ştii că Nick e foarte îngrijorat pentru tine? întrebă ea liniştită.

Sprâncenele blonde ale lui Grady se ridicară pentru o fracţiune de secundă.

— Şi eu sunt foarte îngrijorat pentru mine. Bei ceva? Sticlele sunt acolo.

— Nu, mulţumesc, spuse Tessa şi se uită cu atenţie la Grady. Văzu că Nick nu exagerase. Grady părea să

*** Echivalentul aproximativ al Universităţii Populare.**

QtT)—: —

/

fi îmbătrânit în cele câteva zile din urmă. Faţa îi era trasă şi sub ochi avea cearcăne adânci, întunecate. Pielea lui palidă era albă ca varul şi ochii lui aveau acea privire goală, care nu vede nimic, pe care o observi câteodată la bătrâni. Tessa se lăsă pe spate. Bei tu şi pentru ceilalţi, nu?

Grady zâmbi uşor, o tristă imitaţie a adevăratului zâmbet pe care îl ştia ea. «

— La dracu, nu-s decât un băiat din Texas care-şi potoleşte setea. Şi-o face cu puţin whisky, spuse el tărăgănat. Mai luă o înghiţitură din pahar şi apoi se şterse la gură. O privi. Ce te-aduce aici de fapt?

— Voiam să te văd. Voiam să văd ce mai faci.

— Uite ce mai face Grady.

— Am adus nişte cotlete şi spanac. Ţi-e foame?

— Nu.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Tessa, las-o baltă.

— Când?

— Nu demult. Un ou fiert tare.

Tessa îşi ţuguie buzele, şi se aplecă în faţă.

— Nu-i o idee prea bună să stai singur. Te scufunzi în…

— Autocompătimire? Spune-o, e adevărul. Dar nu ştiu ce să fac, asta-i buba.

— De ce nu pleci acasă un timp?

— În Texas? Nu, mulţumesc.

— De ce nu inviţi pe cineva aici? Am auzit despre fraţii tăi, de ce nu-i inviţi să-ţi facă o vizită? Să le arăţi oraşul.

— Toate clădirile înalte? Grady zâmbi uşor. Poate când vine toamna, dar nu cred că i-aş aduce aici. Garth fuge întotdeauna în-Europa, sau în Chile la ski… iar Logan, bătrânul Logan blajin şi simpatic, iubeşte pământul, iubeşte

Texas-ul. N-o să plece niciodată de-acolo. Toţi anii ăştia âm încercat să-l conving să vină aici, dar n-a mers. Grady se cufundă în gânduri. Mi-aduc aminte… Mi-aduc aminte că odată… începu să râdă. În anul când Logan a terminat facultatea… tatăl meu i-a spus lui Logan. „Ei bine, fiule, cred că ţi-ar place să călătoreşti, să vezi o parte din lume” şi Logan recunoscu că i-ar place asta grozav. Aşa că tata – spuse Grady şi începu să râdă mai tare – tata zice. „Ei bine, ce-ai zice de Europa?” Şi Logan zice „Ei bine, tată, nu cred”.. Aşa că tata zice „Ei bine, ce-ai zice de Orient?” Şi Logan zice „Ei bine, nu, tată, nu cred”. Apoi tata începe să capete o expresie de „hai băiete, vorbeşte” şi încearcă din nou. „Ei bine, fiule, ce-ai zice de Australia? America de Sud? O croazieră în insulele greceşti? Caraibe? Hawaii? Indiile de Vest?” Tata începe să fie disperat şi îşi ridică mâinile în aer şi zice „Ei bine, fiole, atunci Canada. Poate ţi-ar place să vizitezi Canada”. Şi Logan se uită la el şi zice „Ei bine, tată, eu mă gândeam să mă duc până la San Antonio*”. Doamne, spuse Grady, râzând acum în hohote, tata s-a înroşit, a scrâşnit din dinţi şi şi-a încleştat pumnii. În cele din urmă a zis. „Bine, fiule, dacă asta vrei”. Şi a ieşit cu paşi lungi din

*** Cel mai frumos şi pitoresc oraş al Texas-ului.**

J3tT)

cameră, descurajat. Ăsta-i Logan, încheie Grady şi-şi şterse ochii umezi, cu râsul gâlgâindu-i încă în gât.

Tessa râse, dar îngrijorarea nu-i dispăruse.

— Îl ştergem de pe listă pe Logan.

— Îl ştergem, aprobă Grady.

Se întinse către masă după sticlă şi-şi mai turnă nişte whisky în pahar. Luă o înghiţitură zdravănă, apoi puse paharul jos şi rămase privind fix înainte.

— Grady, o să fie totul bine?

Grady nu răspunse imediat şi apoi se uită la ea..

— Nu ştiu. Nu cred că se mai întoarce. Poate doar să-şi ia lucrurile, atât. Ce-o să mă fac? Nu ştiu.

— De ce-ai lăsat-o să plece?

— Am *lăsat-o* să plece? N-am niciun afurisit de drept să n-o *las* să plece. A vrut să plece şi a plecat. Am ştiut întotdeauna că asta se va întâmpla. Întrebarea era doar când. Am primit răspunsul la întrebare.

— De unde ai ştiut?

— Am ştiut şi gata. Am ştiut că… oare cum se spune? destine?… am ştiut că destinele noastre nu erau alături unul de celălalt. Trebuia să fim doar prieteni, restul a fost forţat.

Cuta de pe fruntea Tessei se adânci. Îşi dădu deoparte cu gesturi grăbite, părul de pe umeri. Era încă udă de la ploaie, ar fi vrut un prosop şi nişte ceai fierbinte, dar nu voia să-l lase acum, singur pe Grady, nici măcar o clipă.

— Tot ce voia ea era să-i spui să nu plece. Tot ce voia ea era să ştie că-ţi pasă. Nu înţelegi? întrebă Tessa.

GzD

— Sigur că înţeleg. Şi sigur că-mi pasă. Da, vezi tu… totul a fost greşit. Singurul mod pe care-l puteam accepta era… liber, pentru ea vreau să spun. Nu voiam să o am într-un fel care s-o ţină aici… pentru că în cele din urmă oricum n-o puteam ţine aici. Oricum pleca. Am ştiut asta când a început să fie agitată. Ştiam că voia mai mult decât îi puteam eu da. Sau trebuia să-i dau. Pentru că oricum n-ar fi mers în cele din urmă. Cât timp a vrut să stea aici, a fost grozav. În momentul în care a început să se gândească la plecare, a venit timpul să plece. Să o opresc acum şi s-o pierd mai târziu? N-am putut accepta asta.

— De ce s-o pierzi mai târziu? Ce vrei să spui?

— Eu nu sunt ca tatăl meu, spuse brusc Grady şi întinse mâna după pahar, îl goli şi apoi mai turnă nişte whisky în el, în timp ce Tessa îl privea total nedumerită.

— Ce legătură are tatăl tău cu toate astea?

— Tessa, tu nu înţelegi, nimeni nu înţelege. Am aflat… Doamne, aveam paisprezece ani şi am aflat tot ce trebuia să ştiu.

— Orice ar fi ceea ce ai aflat… discută despre asta, pentru numele lui* Dumnezeu. Discută. Discută cu Nick, vrea să te ajute.

— Nick e un om foarte puternic, aşa cum şi tatăl meu e un om foarte puternic. E greu… să discuţi cu oamenii puternici, ei văd lucrurile diferit. Eu stau întotdeauna în defensivă.

Tessa nu spuse nimic. Se ridică şi luă un pahar de pe bufet. Puse câteva cuburi de gheaţă în el şi adăugă

un deget de whisky. Luă o înghiţitură şi se strâmbă, apoi întinse mâna spre carafa cu apă şi umplu paharul pe trei sferturi.

— De-âtunci nu m-am mai păcălit, spuse Grady şi ceea ce n-am de gând să fac e să le ofer ceea ce aşteaptă… un eşec spectaculos. Căci asta ar fi cu ea, un eşec spectaculos. În final.

— *De ce?* Eşti homo, asta vrei să spui?

Grady zâmbi încet.

— Nu, nu sunt homo. La naiba, asta ar fi foarte simplu; aşa, e foarte complicat. Şi asta de mult timp.. * timp în care mi1 s-a spus că sunt un nimic. Întotdeauna mi-am iubit familia. Ce spuneau ei, ce credeau ei era lege pentru mine, Biblia. Nu voiam decât să mă fac mare şi să fiu ca Lucas, să fac fericită o femeie, aşa cum el a făcut-o pe mama fericită. Să fiu bărbatul care reuşeşte în toate… afaceri, prieteni, dragoste. Jocuri de cărţi. N-am ajuns ca Lucas, bărbatul pe care nicio femeie nu l-ar părăsi. Nici măcar umbra tatălui meu nu eram. „Ar fi bine să nu te îndrăgosteşti niciodată, fiule, îmi spunea mama mea, căci orice femeie cu un dram de minte te va părăsi imediat. N-ai forţă, îţi lipsesc prea multe, îmi spunea ea, eşti ca bunicul tău, Cyrus”. Grady se uită’din nou în tavan. Toată

lumea ştia de bătrânul Cyrus, era un fel de batjocură a tuturor.” Se spunea că nu există femeie de la noi şi până-n Mexic care să stea cu el mai mult de-o noapte şi n-ar fi stat nici atât măcar dacă nu erau banii lui. Glasul sângelui e puternic, aşa am auzit şi mi s-a spus că am sângele lui Cyrus Malory.

” jilf) —”

Tessa, aplecată în faţă ca să audă mai bine fiecare cuvânt înăbuşit al lui Grady, scutură din cap, încercând să se limpezească, încercând să înţeleagă ce spunea Grady.

— Nu pot să cred asta, spuseră în cele din urmă, liniştită. Nimic din tot ce aud. Spbi că în toţi anii ăştia te-ai considerat un nimic din cauza unor cuvinte pe care ţi le-a spus mama ta? Din cauza cuiva numit Cyrus?

— ’Când ţi se repetă mereu ceva, mult timp, începi să crezi şi tu. Când ţi se spune mereu că nu eşti bun pentru nimeni şi că toată lumea o să înţeleagă asta – totu-i pierdut, băiete! — începi să crezi. Îţi spui, „la naiba, n-au dreptate, eu ştiu ce sunt şi sunt mai bun decât spun ei”, dar n-o *crezi.* Grady mai bău din whisky… Nu în adâncul sufletului. Apoi întâlneşti pe cineva, cineva la care ţii mai mult decât orice pe lume şi, Doamne, intri în panică. Ţi-e frică să iubeşti, dar oricum asta se întâmplă şi tu iubeşti şi atunci eşti într-adevăr chinuit. Aşteptând, aşteptând doar ca într-o zi ea să se trezească dimineaţa şi să-ţi spună că pleacă şi atunci ştii că ticăloşii ăia au avut tot timpul dreptate. Oh, spuse Grady, ea a stat mai mult de-o noapte, a stat cinci ani. Dar a plecat. Aşa cum am ştiut întotdeauna că va pleca.

— A plecat pentru că tu *ai făcut-o să plece.*

— Nu, spuse liniştit Grady, a plecat pentru că era inevitabil.

— Dacă nu te-aş fi auzit cu urechile mele spunând toate astea… Şi de ce a spus mama ta asta? Ce-avea

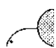
împotriva ta?

— Ah, e o poveste întreagă. Când aveam vreo paişpe ani a venit o nouă profesoară în oraş. O tânără drăguţă… şi, ştii, tare de treabă. A fost dragoste la prima vedere. O umbră de zâmbet apăru pe faţa lui Grady. Aş fi făcut chiar şi o crimă pentru ea… aşa sunt pasiunile la paişpe ani. Oricum, într-o zi m-am întors la ranch… mai devreme decât de obicei, nimeni nu se aştepta să vin atunci. Am intrat în biroul tatei, mă gândeam că poate călărim puţin împreună înainte de masă. Nu trebuie să-ţi mai spun ce-am găsit acolo… mai precis, pe cine. Profesoara *mea* şi tatăl *meu,* chiar acolo, pe canapeaua mare de piele. Cred că am încremenit. Şi m-am simţit jignit. Tatăl meu, căsătorit cu mama mea şi drăguţa *mea* profesoară. Am fugit. Am fugit şi m-am ascuns şi mai târziu mama m-a căutat… m-a găsit plângând. Nu mai ştiu de ce, poate că a fost supărarea, dezamăgirea, dar i-am spus totul. Voiam să ştiu de ce se întâmpla asta. Ei bine, mi-a tras două palme, atât de tare încât am ameţit. Şi a ţipat la mine… Şi ştii de ce a ţipat la mine? Pentru că-l vorbeam de rău pe Lucas Malory, omul pe care tot Texas-ul îl iubea, iar ea mai mult decât toţi… iar eu, eu eram un puşti care nu merita nici măcar să-i lingă cizmele.

— S-a simţit jignită.

Grady dădu din cap.

— Mai târziu, mult mai târziu am înţeles asta. Raţional, dar niciodată cu sufletul. Din ziua aceea nu mi-a mai dat pace, că nu sunt bun de nimic, că niciodată

nimeni nu mă va iubi prea mult… nu aşa cum era iubit Lucas Malory. Grady tăcu o clipă, apoi continuă. A murit cam

un an mai târziu. Ştia că o să moară, avea suficient timp să discute cu mine, să-mi spună că-i pare rău pentru toate vorbele alea… dar n-a făcut-o. Ultima dată când am văzut-o, tot ce mi-a spus a fost „Mi-e milă de tine, băiete”.

Tessa se lăsă pe spate, cu faţa imobilă. Nu spuse nimic, şi Grady continuă.

— Cam la un an după aceea, tata s-a căsătorit din nou. S-a căsătorit cu femeia care fusese cea mai bună prietenă a mamei. Ea ştia exact ce simţise mama… şi a continuat să facă exact ceea ce făcuse şi ea. Când am început să mă întâlnesc cu fete şi să le aduc acasă, la ranch, ea era mereu acolo, aducându-mi aminte că singurul motiv pentru care fetele se întâlneau cu mine era pentru că eram băiatul lui* Lucas. Grady oftă. Crezi tu că după un timp nu începi să fii cu adevărat convins? Doamne, după un timp e chiar aerul pe care-l respiri. Aşa că… nu mai rişti, nu rişti să fii descoperit, să fii rănit… cauţi să fii pe placul oamenilor… Nu e întâmplător, nu e un har că sunt mai îndemânatic decât zece oameni la un loc. Vrei nişte rafturi? Sigur, o să ţi le fac eu, pentru că poate aşa o să mă placi. Vrei o masă cu douăsprezece feluri franţuzeşti? Sigur, o să ţi-o pregătesc eu. Vrei televizorul reparat, maşina reglată, florile de primăvară sădite, scaunul de trestie refăcut, instalaţia de aer condiţionat montată? Sigur, o fac bucuros, poate aşa o să mă placi. Am *învăţat* să fac lucruri pentru că era

singurul mod pe care-l cunoşteam ca să mulţumesc lumea.

— Grady…

— Şi medicina, spuse el, uitând acum de prezenţa Tessei, am descoperit medicina la sfârşitul acelui al paisprezecelea an… şi m-am repezit la ea pentru că fiind doctor aş căpăta o identitate. Oamenii ar avea *nevoie* de mine. N-aş fi un nimic pentru ei… Apoi am întâlnit o fată numită Courtney şi aveam şaptesprezece ani şi primul lucru pe care mi l-am spus a fost

„cât o să dureze până o să mă părăsească? 11 şi „te rog, Doamne’, nu mă lăsa să mă implic pentru că nu pot suporta durerea, n-o mai pot suporta11’.

— Şi tatăl tău unde era în tot acest timp?

Grady zâmbi şi privirea lui fixă deveni luminoasă.

— Lucas a încercat să ajute… A fost cel mai fericit om din lume când a aflat că Courtney locuia… Aici. S-a gândit că ea o să-mi dea încredere în mine. Dar niciodată n-am crezut nici măcar, o clipă că ea o să… că o să stea cu mine. De câte ori mă minunam, o auzeam pe mama, o auzeam pe mama mea vitregă. Aşa că niciodată n-am cerut nimic, n-am îndrăznit s-0 fac, mai ales cu Courtney. Nici măcar să pregătească masa, nimic. Orice făcea sau nu făcea era pentru că aşa voia ea, asta a fost regula mea. Pentru atâta timp cât putea dura, cât era posibil să dureze. Grady privi în jos către podea. N-o puteam opri acum ca s-o pierd mai târziu. N-o puteam face. Asta simt eu în adâncul sufletului meu, spuse el şi oboseala din vocea lui era imensă. Ştiu că n-ar trebui să simt asta, totuşi o simt.

Va fi întotdeauna în jnine. Spaima. Tu nu cunoşti spaima, spuse el, şi apoi, pe neaşteptate, ridică paharul în sus şi-l aruncă cu putere spre şemineu, unde se sparse cu zgomot.

Tessa se ridică repede şi se aşeză- pe canapea lângă Grady.

— Courtney ştie toate astea? Sau măcar o parte din ele?

Grady clătină din cap şi se sculă în picioare.

— N-are rost să ştie. N-are rost să-i spui şi se uită stăruitor la Tessa.

— N-o să-i spun, dacă nu vrei.

Grady se apropie de foc, îngenunche şi adună cioburile într-un făraş mic de aramă.

— Cel puţin există Frankie Carlino, spuse el şi se ridică. Mă uit la el cum devine mai bun pe zi ce trece şi mai simt

totuşi o fărâmă de încredere în mine. Nu multă, dar e ceva. Cât timp continuă să progreseze, simt că mai am totuşi puţină identitate.

Grady se aplecă deasupra consolei căminului şi Tessa se apropie de el. Îi luă mâna şi îl privi. E'

— Eşti un om deosebit, Grady.

Nu, tu eşti un suflet milos.

Tessa zâmbi.

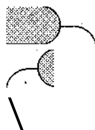
— Sufletul ăsta milos are nişte cotlete în frigiderul tău. Hai, vino în bucătărie şi eu o să…

— Mă ocup eu, spuse Grady, îndreptându-se către bucătărie. Cum îţi place friptura?

Barbara tlarrison

Umbrele erau adânci şi întunecate în alee şi FrankieCarlino se mişca vesel printre ele.

— Da, omule, mergem joi, îi spuse el lui Charlie. Au primit azi rahaturile alea… Joi, Malory stă târziu. Singur singurel, rânji el. Şi mi-am pregătit pretenu", adăugă el şijama ascuţită, strălucitoare, fulgeră. Joi noapte, lovi el palma lui Charlie şi le-o tragem noi la ticăloşi. Ticăloşii, ticăloşii, cântă el în noaptea pustie, le-o tragem noi la toţi.

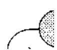

\

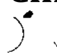
De-abia trecuse de zece în Washington, dar oraşul deja devenise tăcut. Străzile erau întunecate, circulaţia se rărise şi restaurantele se pregăteau să închidă; totul era calm. Nu era un loc unde noaptea se trăia intens şi imensa linişte o făcu pe Courtney să se gândească cu tristeţe la New York, la Grâdy. Zilele nu fuseseră prea rele, dar nopţile… începuse să înţeleagă cât de groaznice puteau fi nopţile.

Courtney purta o fustă alb-gălbuie şi o bluză de un bleu

palid; părul îi era strâns la spate cu o panglică albastră. Stătea în camera ei de hotel, într-un spaţiu despărţit de pat printr-o grindă lată: în capătul celălalt al încăperii, cu capul aplecat deasupra biroului, cu degetele lovind alene clapele maşinii de scris, stătea Peter Joshua. Ea se uită fix la ceafa lui, apoi îşi

Clinica Corlin

întoarse repede privirea. Nu voia să-l vadă, nu voia să se gândească la el, nici măcar la munca lor. Începea să se simtă obosită, obosită de băutura lui, de ciudatele şi fragilele lui cuvinte, de discursuri şi nuanţe, obosită de cartea lor, chiar dacă ştia că e cel mai bun lucru pe care-l făcuse vreodată. Ascultă ţăcănitul regulat al maşinii de scris, până ce simţi că-i vine să ţipe; nu voia să ştie ce scria, ce modificări făcea, ştia doar că voia ca el să se oprească, să plece, *s-o lase singură.*

Courtney ajunsese la Washington şi se îndreptase singură *către* hotelul ei şi către o noapte agitată. Plânsese mult în acea primă noapte, de o sută de ori se apropiase de telefon şi fot de o sută de ori plecase de lângă el; dormise puţin şi fusese recunoscătoare zorilor când apărură. A doua zi îşi pusese drdine în gânduri şi în material, se apucase de lucru şi lucrase neîntrerupt până ce veni şi Peter Joshua. Apoi lucraseră împreună şi lucraseră bine împreună, ideile şi personajele şi sentimentele ţâşnind între ei şi apoi pe hârtie. Peter plecase, fără tragere de inimă şi ea se răsucise în pat până când, în cele din urmă, renunţase şi înghiţise câteva somnifere. În dimineaţa următoare se trezise foarte agitată, ca şi cum fiecare fibră a trupului ei era întinsă la maximum; băuse foarte mult vin la prânz şi apoi din nou seara, când ea şi Peter luaseră împreună masa şi se apucaseră de lucru.

Într-un fel sau altul cele douăzeci şi patru de ore trecură. A treia zi fu numai de muncă, nu ieşi deloc din hotel şi în acea seară fu tăioasă cu Peter; după ce el plecă făcu

s-Q **iiarrion ’**

o baie fierbinte şi se învârti prin cameră şi nu dormi deloc– citi din Thomas Meguane până ce afară se făcu lumină.

Şi azi, a patra zi, se sculase devreme, închinase o maşină decapotabilă şi se dusese în Virginia. În pantaloni bej şi un pulover vechi, cu părul fluturând în vânt, cu picioarele goale pe pedale, se învârtise pe drumurile şi străzile necunoscute, oprindu-se să se uite la o fermă cochetă sau la o veche casă de oraş, elegantă. Îi plăcuse totul; agitaţia îi dispăruse, simţea doar o ameţeală care-i dădea o senzaţie ciudată în piept. Se întorsese la hotel şi se schimbase. Luase masa la Sans Souci şi sperase că va apărea vreun senator, fu fericită să recunoască un membru din Missouri al Congresului. Rătăci prin Georgetown*, hoinărind alene până ce descoperi un magazin micuţ şi delicat de antichităţi. Acolo văzu un vechi suport de toc din cositor, pe care-l cumpără pentru Peter. Văzu tjn înger mic şi frumos din Renaştere şi-l cumpără pentru Grady şi apoi dispoziţia i se schimbă. Se îhtoarse repede la hotel gândindu-se că nimic nu mai conta dacă tot mai voia să cumpere îngeri din Renaştere pentru Grady. Sună la Clinică; doctorul Malory era într-o şedinţă, voia să lase un mesaj? Nu. Îşi sună părinţii, dar asta nu o ajută foarte mult. Formă numărul unei vechi prietene care locuia în Washington, dar închise imediat. Tessa nu era acasă

*** Cel mai select cartier rezidenţial al Washington-ului şi nucleul vieţii de noapte a oraşului.**

\

şi apoi plânse când se gândi că nu mai exista nimeni la care ar fi putut suna. Şi-apoi începu să lucreze din nou, forţând cuvintele să iasă, forţându-şi degetele să aştearnă cuvintele pe hârtie. Şi apoi Peter Joshua sosi, cu o sticlă de whisky într-o mână, cu un teanc de notetn cealaltă.

Iar acum era trecut cu puţin peste zece în Washington şi Courtney se gândea cu tristeţe la New York, la Grady. Se jucă puţin cu îngeraşul şi apoi îl puse jos. Se uită lung la telefon şi apoi îşi întoarse privirea.

— Ce? întrebă ea absentă.

— Nu vrei să vezi asta? întrebă Peter şi ea auzi confuz cuvintele. Am făcut câteva schimbări în scena în care Aleda se întâlneşte cu Johnny Tom.

— Johnny Tom? murmură Courtney şi apoi se uită la Peter. Nu. Nu vreau s-o văd.

— Ţi-o citesc eu.

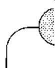
— Nu, spuse ea repede şi apoi zâmbi văzând entuziasmul din ochii lui. Nu acum. Poate mâine. Nu vreau să fac asta acum.

Peter îşi încrucişă picioarele sale lungi, foarte lungi şi se aplecă peste spătarul scaunului.

— Ce vrea Doamna Umbrelor să facă? Poate e un priveghi interesant în oraş. Te-aş putea tenta cu un priveghi intefesant în oraş? Sau ce-ai zice de o plimbare în pas vioi prin salonul canceroşilor muribunzi?

Tonul lui era calm, aproape nepăsător, dar ea îi simţi furia şi se uită la el, cerându-şi iertare din privire.

— Lartă-mă, nu voiam să fiu deprimantă.

— Şi de ce eşti? Facem ceea ce voiam să facem şi iese bine. Lese bine, Courtney şi suntem noi, tu şi cu mine, înfruntând

împreună totul.

Ea tăcu o clipă şi apoi clătină din cap.

— Nu merge, Peter. Nu merge.

— Nu e vorba de carte, e vorba de altceva. Vrei să spui că nu eşti fericită.

— Vreau să spun că nu sunt fericită.

Peter sorbi din whisky.

— Nu te străduieşti suficient.

— *Nu vreau să mă străduiesc, vreau pur şi simplu să fiu.

— E o perioadă de adaptare, Courtney, nu un caz neprevăzut.

Courtney zâmbi uşor şi se întinse să ia din mâna lui paginile bătute la maşină.

— Ai dreptate. Nu e un caz neprevăzut.

— La fel ca restul lumii, te vei adapta, spuse Peter şi-şi goli paharul; întinse mâna după sticlă şi Courtney se ridică în picioare.

— Dar aş vrea să pleci acum.

Peter se uită repede la ea şi din nou ochii lui aveau o strălucire rece.

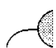
— Nu fii politicoasă de dragul meu.

— Lartă-mă, dar vreau să pleci. Acum. O să citesc paginile astea mai târziu. Sau mâine.

Peter se ridică.

— De ce nu-ţi aduci lucrurile la mine şi să terminăm odată cu tot venitul şi plecatul ăsta?

— Nu. Aici stau şi aici o să lucrăm.

Clinica Corlin

El o apucă de bărbie şi-i înălţă capul spre el.

— Crezi că o să te arunc în patul meu şi o să-ţi violez feciori. A?

— Nu fi grosolan, spuse ea şi se îndepărtă de el.

— Răpirea Fecioriei lui Courtney. Cred că o să scriu o nuvelă şi o s-o intitulez…

— Du-te acasă, Peter. Ne vedem mâine.

— Vinovăţia. Mama noastră a tuturor. Zâmbi larg şi se îndreptă spre uşă. În numele nostru al tuturor Armăsarilor aş vrea să-ţi mulţumesc pentru…

— Du-te *acasă,* Peter, spuse ea şi apoi auzi uşa închizându-se.

Courtney puse hârtiile pe birou şi se aşeză, cu bărbia cuprinsă în palmă. Va deveni mai uşor, îşi spuse ea; n-o să găsească mereu îngeraşi din Renaştere pe care să-i cumpere pentru Grady, va învăţa să nu-i pese când va vedea un bărbat şi o femeie zâmbindu-şi. Va deveni mai uşor. Se ridică, ezitând, uitându-se din nou la telefon.

— Nu trebuie decât să suni, îi spuse ea.

Rămase în picioare, uitându-se la el, ca şi cum urma să sune doar pentru că voia ea. Nu se auzi nimic şi ea se îndepărtă.

Nu mai contează, Grady. Nu mai contează, spuseră tare.

Un timp se plimbă prin cameră. Apoi luă cu o mişcare nerăbdătoare paginile proaspăt bătute, la maşină şi se duse cu ele spre pat. Se întinse în el şi răsfiră paginile în faţa ei, clipind mărunt, încercând să se concentreze. Degeaba; nu-i păsa de Aleda şi

V

j

Johnny Tom, nu în acea clipă.

Courtney se răsuci în pat şi deschise televizorul dându-i sonorul tare. Se uită absentă la el vreun sfert de oră, apoi renunţă, se răsuci în cealaltă parte a patului şi se întinse să ia un roman de Louis Auchincloss*. Începu să citească şi la

fiecare câteva secunde îşi ridica capul să se uite la telefon. După un timp se sculă şi acoperi telefonul cu două prosoape mari. Începu să râdă, apoi plânse.

Mai târziu, mult mai târziu, în pat, înfăşurată strâns în pătură, simţi oboseala şi, destinsă în cele din urmă, adormi adânc.

*** Louis Stanton Auchincloss (1917 -), avocat, nuvelist, romancier american, autor, printre altele, a romanelor,** *The Indifferent Children* **(Copiii indiferenţi),** *Venus în Sparta, Pursuit of the Prodigai* **(în căutarea celor risipitori.**

22

Ritmul oraşului crescu pe măsură ce toamna se apropia; medicii erau ocupaţi…

(Srady ieşi dintr-unul din cabinete şi străbătu repede coridorul. Mergea cu capul aplecat, cercetând atent un buletin de analiză de la laborator şi nu-l văzu pe Nick, care venea din partea cealaltă, la fel de preocupat. Se ciocniră.

— Lartă-mă, spuse Grady, Tocmai veneam după tine.

— Arăţi groaznic. De câte ori trebuie să-ţi spun să pleci acasă?

— Uită-te la femeia de la trei, spuse Grady şi-i întinse lui Nick buletinul de analize. Analizele şi ce-am simţit în stomacul ei îmi spun că are nevoie de spitalizare.

— În regulă, spuse Nick, îndepărtându-se grăbit, dar nu vreau să te mai văd aici când termin. Du-te acasă.

Grady se apropie de recepţie.

— Cine urmează?

*(***38** *y*

— Doamna Nadez aşteaptă în cabinetul unu. Vrea să vorbească cu tine. Hei, te simţi bine?

— Rosa Nadez? Tony e soţul ei?

— Da.

— E pacienta lui Nick.

— A întrebat de tine.

— Bine, în regglă, dă-mi… începu el şi Jim îi întinse fişa ei.

Grady o luă, se uită repede peste ea şi intră în cabinet.

Rosa Nadez avea un bandaj curat pe obraz, o tăietură mică în colţul gurii şi o privire tristă, neliniştită. Se juca nervoasă cu o batistă de hârtie, răsucind-o în mâini, trăgând de ea şi bucăţelele mici de hârtie îi cădeau în poală.

Grady răsuflă adânc şi-şi ridică privirea spre tavan, nevrând să se uite la femeie; ştia, fără să mai întrebe, că Tony o bătuse din nou şi nu mai voja să audă nimic despre asta. Nu avea niciun chef să-i asculte necazurile, nu voia să o ia iarăşi de la capăt. Oftă şi se aşeză la birou şi-i deschise fişa. Ea îşi puse o mână şovăitoare pe mâna lui, şi-l opri, cu o privire rugătoare.

Grady văzu că ea voia să vorbească şi ascultă. Timp de douăzeci de minute într-o engleză chinuită, care accentua propriul ei chin, propria ei tensiune, o ascultă cu grijă, fără să spună nimic şi faţa lui era îngrozitor de palidă în lumina rece. Era puternic afectat de cuvintele ei, de durerea şi teama ei şi trebui să se stăpânească, se forţă să-şi controleze sentimentele. Când se simţi în stare să vorbească, se

aplecă spre ea. Vorbi încet, cu blândeţe, mângâind-o pe mână şi străduindu-se să zâmbească. În cele din urmă îi scrise o reţetă şi i-o dădu. Ea se uită lung la reţetă, apoi din nou la el. El dădu din cap liniştitor şi-i mai spuse câteva cuvinte, după care ea se ridică şi el îi deschise uşa. O privi ieşind din încăpere, apoi făcu un pas pe coridor şi se opri când se simţi cuprins de un val de ameţeală. Era alb ca varul şi inima îi bătea repede; întinse un braţ şi se rezemă de perete.

Jim, văzându-l de la recepţie, ridică telefonul şi apăsă cu

putefe pe un buton. Vorbi repede în receptor, dădu din cap, apoi 9? e repezi la Grady. Îl ajută să se întoarcă în cabinet şi când îl simţi poticnindu-se, îl ridică dintr-o mişcare plină de forţă pe masa de consultaţie. Grady încercă să vorbească, dar Jim nu-i dădu nicio atenţie; îi luă pulsul, apoi tensiunea.

Nick intră repede.

— Mă ocup eu de el. Cheamă o ambulanţă de la Municipal pentru femeia de la trei. Vorbeşte cu doctorul Cord şi spune-i că o să-l sun cât de curând pentru ea. Spune-i să pregătească sala de operaţii – sânge şi celelalte… Ce tensiune âre?

— Paisprezece cu opt. Pulsul e peste o sută..

— În regulă, du-te. Vino înapoi după ce termini, spuse Nick şi se întoarse către Grady. Tu eşti ca cizmarul care umblă cu cizmele sparte. Umflă din nou manşonul tensiometrului şi se uită cu atenţie la ac. Îşi puse stetoscopul pe pieptul lui Grady şi clătină din cap. Se uită în ochii lui cu lampa, desfăcându-i

— Iiiibl-

pleoapele. Apoi răsuflă adânc şi făcu un pas înapoi. Cum te simţi?

— Am ameţit deodată. Stomacul meu a fost ciudat azi-dimineaţă, poate am un virus.

— Da, virusul „somn-nu, mâncare-nu, prea-multă-băutură”. Ai auzit de el?

— Am auzit.

— Bun. Acum ascultă cum o să te scăpăm de el. Băgăm în tine vitamine, îţi dăm nişte sedative uşoare şi te aruncăm în pat. Te trezim ca să mănânci-şi pe urmă înapoi la somn. Şi nu vrem să auzim niciun protest.

— Poate am un virus.

— O gaură în cap, asta ai. Un doctor care se poartă cu propriul lui corp atât de urât. Zece – doisprezece ani de

practică medicală şi n-ai destulă minte pentru tine. Ce-ar trebui să fac eu acum cu tine? Te-aş putea interna în spital, ştii? Aş putea s-o fac chiar acum. Asta vrei?

— Nu, fără spitale, fac ce spui tu. Mă duc acasă şi mă odihnesc. O să stau în pat azi şi la noapte.

— Şi mâine.

— Te rog, Nick, dacă mi-e mai bine prefer să fiu aici. Dacă stau singur în apartamentul ăla mă apucă deprimarea. Atunci îmi torn nişte whisky. Te rog.

— Poate că ai dreptate. O să vedem cum te simţi mâine. Dar nu pleci de-acasă până nu te văd eu. De-a- cord?

— De-acord.

— Îţi aducem diseară nişte mâncare ca lumea şi o

să mănânci.

— Bine.

Grady era obosit şi puţin speriat; nu vru să mai discute. Jim intră atunci în cabinet şi Nick îi ceru un B12 şi fier şi douăzeci de miligrame de valium. Jim ieşi şi Grady se întoarse către Nick.

— Acum pot să mă ridic?

— Aşteaptă până-ţi fac injecţiile.

Grady îşi șterse fruntea şi-şi dădu deoparte părul de pe faţă.

— Doamna Nadez a fost aici. A spus că îi era rușine să vină la tine, aşa că am primit-o eu.

— Care-i problema? Tony?

— Într-un fel… am notat totul în fișa el. E sigură că-i însărcinată şi vrea un chiuretaj. Așa cum e Tony, îi e frică să nu…

Lasă asta acum. Ne ocupăm noi de tot.

— Am trimis-o la doctorul Meyers.

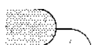
— La Bellevue?

Grady dădu din cap.

— Acum e şeful secţiei de obstetrică-ginecologie.
— Grady, nu vrei să vii să stai la noi?

— Nu, nu vreau decât să dorm, indiferent unde sunt. Atâta timp cât mâine pot să mă întorc la lucru.

Jim intră şi îi întinse lui Nick două seringi şi două pastile. Grady se frecă la ochi, simţind cum fiecare fărâmă a trupului său e cuprinsă de o imensă oboseală; era atât de istovit încât nici nu simţi acul.

W

Clovis stătea la uşa camerei medicilor, aşteptând ca Nick să-şi ridice privirea de pe hârtiile pe care le citea. Își târşi picioarele, apoi lovi cu piciorul peretele. Zgomotul acesta îi atrase atenţia lui Nick.

— Clovis, de ce stai acolo afară? Vino înăuntru dacă vrei să-mi spui ceva.

— Am auzit că-i bolnav Cowboy, spuse el şi intră în birou.

— Da, puţin.

— Ce are?

Nick ridică privirea din hârtiile sale şi se uită curios la copil.

— Ce-ţi pasă?

— Te-ntreb ce are Cowboy.

— Şi eu vreau să ştiu de ce-ţi pasă. Felul în care te porţi cu el… Nu credeam că-ţi pasă dacă e bolhav. Credeam că o să te bucuri.

— N-am zis niciodat’ că tre’ să fie bolnav Cowboy.

Te-ntreb pe şleau, ce-are? V ’ ’

Nick clătină din cap şi-i zâmbi băiatului.

— Măcar dă-te bătut şi recunoaşte că-ţi place doctorul Malory. Ştii, nu e împotriva legilor să arăţi că ai sentimente. Nick oftă. *Cowboy* e obosit, atât. O să doarmă bine la noapte şi mâine o să se simtă grozav. Clovis… chiar îţi pasă?

— Te-ntreb, nu?

— Da… da, m-ai întrebat. E… spuse el şi se opri

— C 394 -~); ”

văzându-l pe Frankie venind de-a lungul coridorului.

Clovis se întoarse şi-l văzu pe’ Frarrkie şi se uită furios la el.

— Uite-l pe barosan, spuse Clovis, privindu-l cu dispreţ pe celălalt.

Frankie se uită la el, apoi îşi întoarse capul şi-l privi fix pe Nick. Se vedea că e agitat.

— Tocmai mi-au zis de Grady. E grav? Cât timp o să lipsească?

Nick se rezemă de spătarul scaunului şi-şi încrucişă braţele la piept.

.

— Fan clubul Malory, spuse el, uitându-se de la Clovis la Frankie. O să fie bine, are nevoie doar de un somn bun.

— Doar în noaptea asta? Vreau să spun, se întoarce mâine?

— Probabil.

— Nu e sigur? insistă Frankie.

Nick râse de stăruinţa băiatului, dar Clovis îl prM suspicios.

— Da’ ce-ţi pasă de mâine?

— Nick? întrebă din nou Frarikie, fără să-i dea atenţie lui Clovis.

— Probabil sigur, spuse Nick. Acum, dacă nu vă supăraţi voi doi, am treabă. Ce ziceţi de asta?

— Adică zice să ne uşchim, îi spuse Clovis lui Frankie şi amândoi făcură un pas spre uşă.

Frankie întoarse din nou capul spre Nick.

— Eşti sigur că nu-i grav?

— Sunt sigur. Şi-acum, aşa cum a zis Clovis, uşchiţi-vă,

zâmbi Nick şi le făcu semn să iasă din încăpere.

Se îndreptară spre lift. Clovis nu-şi lua ochii de la Frankie. În mintea lui prindea contur o întrebare, dar nu era prea sigur care era această întrebare; era sigur de propria lui nelinişte, sigur că întrebarea avea o legătură cu băiatul de lângă el.

— Ei, spuse el pe când intrau în lift, da' ce tot voiai să ştii de Cowboy? Ce-ţi pasă-n care zi se-ntoarce? Te porţi mai ciudat ca de-obicei, Domnule Frankie Carlino.

— Vezi-ţi de treaba ta, cioroiule, am problemele mele, i-o tăie Frankie şi într-adevăr, ochii lui se întunecaseră, preocupaţi.

— Daaa? Ce probleme ai tu? Orice cloceşti tu, nu-i nimica bun, po! să-ţi zic io asta.

Mâna lui Frankie ţâşni spre băiat, dar chiar în acea clipă uşa se deschise şi văzu un infirmier care aştepta să intre în lift. Frankie dădu din cap către infirmier şi se îndepărtă repede, uitând de băiatul care rămase privind lung după el şi faţa lui mică era plină'de suspiciune.

23

Era a unsprezecea seară de septembrie; era j'oi.

O felie de lună spânzura în cer, ici şi colo o stea diamantină clipea. Seara era încă de vâră, o vară pe care – câţiva dintre ei – şi-o vor aminti până la adânci bătrâneţi, când pentru ei nu vor mai exista veri…

Nick se întoarse la Clinică de la Spitalul Municipal la ora şapte. Se duse direct în camera medicilor, să se întâlnească cu Grady şi Brian şi să discute câteva probleme înainte să plece acasă – una din rarele lui nopţi libere. Era bine dispus,

căci în după-amiaza aceea se gândise că în ciuda problemelor pe care le – avuseseră şi pe care încă le mai aveau, Clinica mergea bine. Făceau ceea ce doriseră de la început să facă, erau utili cartierului. Cu timpul, îşi spuse el, vom fi acceptaţi pe deplin ca prieteni, ca aliaţi, dar deocamdată îşi croiau drumul, însemnând totuşi ceva. Chiar în acea dimineaţă primise un telefon din

Philadelphia, de la nişte oameni care voiau să înfiinţeze o Clinică Gorlin. „O să ne ajutaţi şi o să ne pregătiţi doctorii pentru acest gen de clinică de cartier?” întrebaseră ei. „Da”, răspunsese el, şi chiar asta şi intenţiona, „vă ajut bucuros”. O scrisoare foarte lungă venisedin partea unei asociaţii de cartier din Cleveland – citiseră despre Clinică şi voiau detalii. Cecul de la Joint Charities era în siguranţă în contul Clinicii şi, cel mai surprinzător lucru, conducerea comitetului de întrunire al A.M.A. Îl programase pe Nick să prezinte raportul asupra Clinicii. Nick vedea acum toate închegându-se, căpătând forma pe care o visase el atâţia ani, visul nu mai era acum o fantezie înflăcărată de pasiune, era un adevăr concret, palpabil.

Nick îşi permise un zâmbet larg pe când intra în birou.

— Am veşti bune, spuse el şi se uită la Grady. Dar înainte de asta… Cum te simţi?

— Mai bine, Nick. Somnul mi-a ajutat.

— Eşti încă palid, eşti sigur că vrei să faci de gardă la noapte?

— Vreau. Brian a spus că rămâne şi el, ca să-mi ţină de urât.

— Care-s veştile bune? întrebă Brian.

— A.M.A., spuse încet Nick, bucurându-se de fiecare cuvânt, a fost de acord să ne lase să ne prezentăm raportul în întrunire. E programat, e pe ordinea de zi. *Am reuşit,* spuse el şi râse.

Grady zâmbi fericit şi chiar şi Brian păru mulţumit.

Se ridicară amândoi, se apropiară de Nick şi-şi strânseră mâinile.

— Când? întrebă Grady.

— Marţea viitoare, după-masă. E a doua zi a întrunirii, cea-mai bună zi.

— O să-i faci praf, spuse Grady.. Suntem cu toţii de acord că asta-i forma finală a raportului? întrebă el scotocind printre hârtiile de pe biroul lui până găsi un exemplar.

— Da. Putem s-o dăm la bătut şi multiplicat. Şi vă spun eu, n-o să ne strice reputaţia faptul că am căpătat donaţia de la Joint… spuse Nick şi apoi se opri, regretând că deschisese gura.

— Joint Charities, spuse Grady pe un ton rece, tăios. Poţi s-o *spui,* pentru numele lui Dumnezeu. X

Nick îşi întoarse privirea, apoi se apropie de biroul său şi se aşeză pe el.

— În regulă, Joint Charities. N-o să ne strice. Ne dă o legitimitate de care avem nevoie pentru căpoşii ăia.

— Cred că raportul va fi valoros pentru propriile sale merite. Secţiunea despre medicina preventivă trebuie să-i impresioneze. Reducerea problemelor spitalului, reducerea ajutoarelor sociale, asta o să înţeleagă, spuse Brian şi ochii lui cenuşii erau gânditori.

— Totu-i aici, spuse Grady. Dolari şi cenţi, argumente pro şi contra. Poţi să le vorbeşti despre asta şi să vorbeşti despre planuri de viitor. Cum ai de gând să sărbătoreşti?

— Îmi petrec seara cu nevasta. De data asta, toată seara. Ce lux!

— Atunci hai, pleacă, timpul zboară, zâmbi Grady.

Nick se uită la el.

— Eşti sigur că ţi-e bine?

— Grozav. Grozav, grozav, grozav. Du-te acasă.

Nick își întoarse privirea către Brian.

— Ai grijă de puști, spuse el pe un ton vesel și nepăsător, dar Brian văzu îngrijorarea din ochii lui și dădu din cap. Nick se îndreptă spre ușă. Petrecere plăcută.

— Nu-ţi face tu probleme pentru noi, spuse Grady. O să ne distrăm de minune, nu-i aşa, Brian?

Nick le făcu cu mâna peste umăr și ieși.

V

Pe când Nick părăsea Clinica, Tessa Gorlin, la douăzeci de cvartale depărtare, băga în cuptor drobul și verifica dacă sticla cu vin alb e în frigider; Courtney Ames, în Washington, măsura în lung. Şi-n lat camera ei de hotel; Marie Carlino, pe Strada 5, ieșea de sub duș și începea să se îmbrace pentru școală, ultima oră de curs din programul de vară; Anna Carlino. Pleca la un joc de bingo; Frankie Carlino, cu Charlie lângă el, îl suna pentru ultima oară pe șeful Diavolilor; Clovis Williams o lăsa pe mama lui la televizor, își arunca pe umăr jacheta și ieșea în Bulevardul B; iar Grady și Brian coborau la subsol, unde urmau să stea până ce un eventual pacient ar fi sunat la soneria de noapte.

Străzile erau cufundate în umbră, un păienjeniș – mohorât de întuneric întinzând degete lungi și subţiri pe trotuarele murdare. Lumina lunii dansa în fire subţiri pe rarele maşini, pe lăzile de gunoi, pe gunoiul de lângă bordură, pe clădirile cafenii din Lower East Side. Era prea întuneric ca să se vadă gândacii, șoarecii, şobolanii, pisicile care fugăreau şobolanii; prea întuneric pentru a distinge mai mult decât siluetele celor doi sau trei drogaţi care stăteau în pragul caselor deja ameţiţi; prea întuneric pentru a observa bătrânul care rătăcea scotocind printre gunoaie, umplându-şi sacoşa; prea întuneric, pentru că becurile fuseseră sparte de o mână de puşti cu pietre cu trei săptămâni în urmă şi municipalitatea

nu le înlocuise încă.

Era unsprezece noaptea şi Marie Carlino urcă scările metroului şi păşi în acel întuneric, obosită, prea obosită ca să-l vadă, să-l simtă sau să-i pese de el. Nu era decât o altă noapte, o altă noapte nefericită, în care singurul lucru bun era că se terminaseră cursurile care de două ori pe săptămână, întreaga vară, îi confirmaseră că nu o să fie niciodată o secretară foarte bună, poate că nimic foarte bun. Dar mama se baza pe ea şi va trebui să încerce. Pentru mama. Deşi nu voia – Doamne, cât nu voia. Se gândi la Jimmy care era funcţionar, Jimmy al ei… numai că nu mai era Jimmy al ei. Nu mai era deloc, pentru că aşa a spus mama. N-o mai căuta, nu mai venea pe la ea;

4oi *y*

dispăruse şi ea se întrebă dacă va mai găsi vreodată un băiat pentru care să simtă ceea ce simţea pentru Jimmy. Fiorul acela ciudat, ca atunci când el îi atingea ceafa.

Acestea erau gândurile ei pe când se apropia însingurată, obosită, frustrată, tristă, de capătul străzii. Era obişnuită cu cartierul, îl ştia bine, căci era singurul pe care-l cunoştea, dar aceasta era o porţiune a străzii pe care întotdeauna o străbătea cu o strângere de inimă, căci la capătul ei pe dreapta, era o alee mică, întunecată şi ea trecu pe lângă ea aşa cum trecea mereu, cât de departe putea de intrarea ei. Făcu acei cinci paşi repede, grăbită să se îndepărteze de gura ei înceţoșată, iar la al șaselea pas se destinse şi-şi încetini mersul. Abia la al şaptelea, simţi mâna pe braţ, brutală, posesivă, şi ţipă. Ţipă o dată, dar gura îi fu acoperită de o mână şi fu răsucită cu o mişcare violentă. Apoi îi văzu şi groaza îi apăru în ochi. Erau cinci; cei cinci şi cel care o ţinea o târâră înapoi, în alee, în întuneric, în suferinţă, în durerea dezgustătoare.

Doar un fir de lumină străpunse întunericul, dar fu

suficient pentru ea ca să vadă. Şi văzu totul, chipurile rele,” buhăite de băutură, feţe tinere atât de deformate de răutate încât păreau bătrâne; văzu frânghia pe care-o ţinea un băiat în mână şi lanţul greu din mâna altuia; văzu vergeaua lungă şi ciudată de metal şi văzu cutia mare de chibrituri. Le văzu ochii şi asta fu cel mai rău, căci atunci ştiu ce urma să i se întâmple şi-şi dori să moară, se rugă să moară, pe când fiecare bucăţică a trupului ei tremura, convulsionat şi încerca să se

elibereze.

Mai întâi o bătură’. O bătură cu sălbăticie, metodic, până când excitaţia lor ajunse la maximum şi atunci îi sfâşiară hainele care îi mai rămăseseră pe trupul chinuit, ţipând pe când aruncau pânza ruptă în noaptea răcoroasă. Îi făcură bietului ei trup tânăr lucruri de nespus; şi noaptea fu foarte lungă.

; W

Frankie ieşi din umbra clădirilor aflate pe strada din care pornea aleea. Dădu din cap către Charlie.

— Acu’ poţi să suni la Clinică. Mergem acu’.

Charlie se uită din nou în direcţia aleii şi apoi se întoarse către Frankie.

— Omule, nu-mi place asta. Nu-mi place deloc.

— Găsim acu’ o cabină, omule. Tu suni.

— Avem deja o grămadă de necazuri. Da, ne-am băgat în rahat. Diavolii ăia, ei…

— Hai, omule, n-ai de ales acum. Eşti băgat.

Charlie îl urmă pe Frankie în josul străzii, către colţ.

Acolo se uită neliniştit în toate părţile pe când Frankie deschidea cu piciorul uşa cabinei telefonice.

— Ei, omule, nu ştiu ce să zic… Nu ştiu, spuse el cu o voce ascuţită de frică.

Ce se întâmpla era mai mult decât se aşteptase şi acum,

pentru prima dată, se simţea şocat. O să fugă, îşi spuse el, în clipa în care o să poată o să fugă.

— Sună, spuse Frankie întinzându-i o bucată de

hârtie cu numărul de telefon al Clinicii. Sună! spuse el cu răutate. Cioroiule! adăugă încet.

— Bine, bine, omule.

Charlie intră în cabină şi formă numărul Clinicii Gorlin.

Rv

În

— Cine e la te… întrebă Grady dar auzi telefonul închizându-se.

Ridică din umeri şi puse receptorul la loc în furca telefonului fixat în peretele încăperii de la subsol.

— Cineva spune că o fată zace pe aleea din Strada 3. Ar trebui să-mi iau geanta.

— De ce nu chemi o salvare? întrebă Brian.

— Nu. Pun pariu că e vorba de o supradoză şi singurul motiv pentru care oamenii ne sună e că ştiu că -noi sunăm la spitale doar dacă e absolut necesar, spuse Grady îndreptându-se spre scări.

— Stai puţin. Mă duc eu, geanta mea e chiar aici.

— Sigur?

— Da, spuse Brian, aruncând o privire în geantă. Nu te deranjează dacă rămâi singur? întrebă el de la scări.

* – Nu. Mă întreb totuşi ce s-a întâmplat cu puştii…

E ciudat, ca şi cum cineva ar fi pus un afiş „Staţi deoparte11.

— Pe curând, spuse Brian. Şi ieşi repede.

Clinica Cnorlin prankie şi Charlie, venind din direcţia opusă, văzură silueta unui bărbat cu geantă de medic în mână, dispărând după colţ. Frankie îi zâmbi lui Charlie.

— Vezi? Ţ-am zis io c-o să ţină. Barosanu' de Malory

a-ntins-o… ai luat tot?

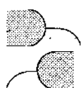
— Am luat lanterna și pungile de plastic, cum mi-ai zis.
— O pornim acu' omule, spuse Frankie, pe când ajunseră la doi pași de intrarea în Clinică.

Văzură o lumină la subsol, dar nu era ceva neobișnuit și-și continuară drumul, deschizând foarte încet ușa, pășind tăcut, în pantofii lor-cp talpă de cauciuc. Frankie intră primul, se duse imediat lă' recepție și tăie cu cuțitul firul telefonic cu. Orașul. Se îndepărtă, apoi se întoarse și făcu o crestătură adâncă pe suprafața biroului,

— Hei, omule, hai s-o facem dacă e s-o facem, șopti Charlie.

— O facem, spuse Frankie și se strecură către scări. Ajunseră la a treia treaptă când lanterna alunecă din mâinile transpirate ale lui Charlie și căzu cu zgomot pe dalele scărilor. Frankie o ridică grăbit și se uită furios la Charlie.

— Cioroi căcăcios, mârâi el pe când urcară mai departe, călăuziți de lumina lanternei.

La subsol, Grady ridică privirea și se apropie de scări. Era sigur că auzise ceva, dar era un sunet pe care nu-l putea identifica. Încruntat, urcă la parter. Se uită spre ușa de la intrare, gândindu-se că s-ar putea să fie un pacient care nu găsește soneria de noapte; apoi nu mai auzi nimic și înălță din umeri. O porni înapoi spre subsol, când auzi alt zgomot. Nu era puternic, dar în liniștea din Clinică se auzi distinct; era ca ceva care se izbește de altceva și Grady se uită spre scări. Tot încruntat, o porni în sus pe scări. Ajunse la primul etaj, și nu văzu nimic, al doilea și al treilea, apoi auzi alf zgomot, ca o râcâitură. Grady ajunse la etajul patru și se opri, nemișcat, când zări băieții la ușa depozitului de medicamente. Când văzu lanterna, își dădu seama ce voiau.

Făcu câţiva paşi iuţi către scări, dar nu suficient de iuţi, căci băieţii îl auziseră şi Charlie se repezi după el, sărindu-i î-n spate. Grady se clătină, încercă să-i repeadă un cot în coaste şi apoi, recăpătându-şi echilibrul, reuşi să se elibereze. Îl izbi pe Charlie de perete şi-i trase cu putere un pumn în falcă; băiatul alunecă şi se prăbuşi pe podea. Grady se răsuci, răsuflând din greu şi apoi îl văzu pe Frankie Carlino. Deschise gura şi rămase privindu-l uluit, căci îl văzu pe Frankie Carlino repezindu-se la el; văzu toată ura, ura de moarte.

Cei doi se pândiră, evitând loviturile, mişcându-se prudent, pe când fiecare căuta să-şi surprindă

. Adversarul. Grady lansă o lovitură, dar Frankie se răsuci şi apoi se auzi un zgomot scurt şi sec şi o lamă subţire, foarte ascuţită, fulgeră înspăimântător.

În

Clovis, era neliniştit; de două zile era neliniştit pentru ceva ce nti-şi putea lămuri. În seara asta simţise cea mai mare îngrijorare. Ceva era în neregulă şi el o simţea, o simţea cu toată isteţimea, impulsul şi instinctul copiilor străzii. Era ceva legat de Clinică, de Cowboy, ştia asta şi gândul îl rodea, îl chinuia, făcându-l să bată străzile întunecate ore în şir, aducându-l acum în acest loc – la copertina mare, dărăpănată, aflată pe partea cealaltă a străzii, în faţa Clinicii Gorlin. Era acolo de cinci minute, ascultând, privind cu atenţie, trăgând întruna din ţigările pe care le furase din geanta mamei sale. Faţa lui de copil era încruntată de concentrare, pe când încerca sa înţeleagă ce nu era în regulă. Ochii i se îngustaseră, gânditori şi era gata să se întoarcă şi să pişce, când văzu lumina – o lumină pâlpâitoare care se plimba pe etajul patru, cufundat în întuneric. „Etaju’ Iu’ Cowboy”, îşi spuse el şi ştia că era noaptea în care Cowboy era de gardă. Ezită, dar numai o

clipă, căci acum era sigur că ceva se întâmpla. „Doctoru' Gorlin", spuse el cu voce tare „, tre' să dau de doctoru' Gorlin". Dar nu ştia cum, ori unde şi traversă în fugă strada. La patru paşi de Clinică îşi aminti şi se strecură repede până la

G? D

geamul de la subsol şi aprinse un chibrit ca să poată citi ce scria mărunt pe un petic roşu de hârtie. Era un număr de telefon, un număr pentru cazuri de urgenţă. Numărul figura ca aparţinând administratorului, dar Clovis ştia mai bine– ştia că administratorul Clinicii stătuse doar o săptămână şi nu mai fusese înlocuit cu nimeni, deci numărul trebuia să fie al lui Nick Gorlin. Clovis se scotoci în buzunare şi scoase o' bucată de cretă verde şi copie repede numărul pe cutia de chibrituri. Apoi o luă la fugă până la prima cabină telefonică şi se năpusti înăuntru. Sări şi reuşi să bage moneda. Nu ajunse la cadran să formeze numărul, dar reuşi un „0" şi operatoarea îi făcu legătura. Un ţârâit, două, iar la al treilea i se răspunse.

— Alo, spuse Tessa.

— TreJ să vorbesc cu doctoru'Gorlin.

— A ieşit să ia un ziar, pot eu… cine e?

— E Clovis. De la Clinică. Unde po' să-l găsesc?

— Se întoarce în câteva minute, a ieşit doar să ia un ziar. Ce s-a întâmplat?

— Ş-aqu', io ce să fac, doamnă? spuse furios Clovis şi sări să întrerupă legătura. Găsi o altă monedă, dar rămase cu ea în mână, privind-o lung. „Ar trebui să chem caralii", îşi spuse el, strâmbându-se de silă. „Rahat, Clovis Williams îi cheamă pe caralii… ce caraghios. Nu Clovis Williams," murmură el, dar privi înapoi, în direcţia Clinicii şi clătină din cap. Sări din nou şi, chinuindu-se, reuşi să formeze 911. Spuse poliţiei să vină, să vină repede şi apoi lăsă receptorul să atârne pe când

el o luă la fugă înapoi spre. Clinică. Nu pierdu

Clinica Corlin timpul şi urcă scările, câte trei trepte odată, până la etajul patru.

W

Nick intră în apartament şi aruncă ziarul pe canapea.

— Tessa? strigă el.

Tessa ieşi repede din dormitor şi Nick văzu că se schimbase în pantaloni şi o bluză.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva numit Clovis a sunat. Părea foarte agitat. Am sunat la Clinică să văd dacă s-a întâmplat ceva şi nu s-a făcut legătura… ca şi cum telefonul ar fi întrerupt.

— Întrerupt?… E ciudat, l-âi cerut operatoarei să verifice?

— Da, la fel a fost şi la ea.

Ochii lui Nick se întunecară; pe faţă începu să i se citească îngrijorarea. R

— Ai sunat la poliţie?

— Nu, am…

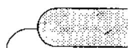
— Sună, spuse Nick îndreptându-se grăbit spre uşă. Mă duc acolo.

Tessa o porni spre dormitor.

— Bine, dar vin cu tine.
— Grăbește-te. Mă duc să caut un taxi.

Podeaua era plină de sânge și câțiva stropi ajunse-
(40) ’

seră şi pe perete.
— Un scaun fusese rupt în bucăţi şi peste tot erau cioburi de sticlă. Clovis rămase uitându-se atent, cântărind expert situaţia în minte, căci ştia că va avea o singură şansă. Grady şi Frankie se rostogoleau pe podea, Grady lovind cu picioarele şi dând frenetic din mâini, încercând să-l ţină pe Frankie la distanţă, pe când Frankie izbea cu cuţitul. Umărul lui Grady sângera, hainele îi erau sfâşiate, faţa tăiată; respira greu, ca şi cum nu mar avea aer, când Frankie se ridică deasupra fui. În acel moment un alt băiat, un băiat negru pe care Clovis nu-l cunoştea, se sculă nesigur de jos. Băgă mâna în buzunar şi apoi se auzi un pocnet sec; Frankie îl apucase pe Grady iar celălalt băiat, Charlie, se aplecase deasupra lui, cu cuţitul la câţiva centimetri de spatele lui Grady.
Clovis scoase ceva din buzunar şi ţâşni, trupul lui mic îl prinse pe Charlie din spate şi îl trase înapoi în lama cuţitului pe care-l ţinea strâns în pumnul lui mic. Charlie gemu şi se îndepărtă de Grady, cu ochii holbaţi, paralizat de uimire. Totul se opri: Frankie rămase nemişcat cu cuţitul în aer; Grady privea încremenit; trupul lui Charlie era imobil. Clovis se aplecă, îşi trase cuţitul din spatele lui Charlie şi-l şterse de sânge pe jeanşii săi. Copilul se uită la Frankie, dar în acest moment faţa lui Frankie se schimbă într-un roşu aprins, urât şi el făcu un salt înainte. Grady ţipă şi sunetul răsună îngrozitor în noapte.
¥
Nick şi Tessa ajunseră într-o stradă plină de
(41Q) – 1

ambulanţe, cu maşini albe şi albastre de poliţie, cu lumini roşii, intermitente, strălucitoare. Toate ferestrele din jur erau deschise, la fiecare pervaz erau îngrămădite capete. Poliţişti, zeci de poliţişti formau un cerc în jurul intrării în Clinică, ţinând la distanţă oamenii care se îngrămădeau să vădă procesiunea de halate albe. Nick şi Tessa îşi croiră drum. Prin mulţime, spuseră poliţiştilor cine erau şi o luară la fugă spre Clinică.

— Rămâi aici, îi spuse Nick Tessei. Până văd ce se-ntâmplă.

— Nick...

— *Te rog,* spuse el, şi ea dădu din cap.

Nick tocmai se pregătea s între în Clinică când fu scoasă o targă, cu un trup acoperit cu un cearşaf. Nick îi opri pe brancardieri şi ridică cearşaful. Eră un băiat pe care nu-l cunoştea, era Charley şi el acoperi la loc trupul şi-i lăsă pe brancardieri să plece.

O a doua targă se apropie şi Nick îl văzu pe Frankie Carlino, cu o tăietură pe faţă, adâncă şi lungă, abia acoperită de bandajul improvizat în graţpă. Nick îl privi lung pe băiat şi pentru prima oară în viaţă simţi ură. Îi făcu semn cu mâna brancardierului să treacă şi intră în Clinică, fără să audă ţipătul puternic al sirenelor pe când cele două ambulanţe se îndepărtau. Nick trecu pe lângă doi poliţişti şi pătrunse în holul de la parter. Văzu un băiat mic, negru, pe' care un poliţist tocmai îl scotea din camera de urgenţe.

— Clovis! Nick îngenunche lângă el. Eşti bine? Unde sunt Grady şi Brian? strigă el, dar atunci, cu

coada ochiului, îl zări pe Brian. Eşti bine, Clovis?

— O să fiu în regulă, spuse copilul.

Clovis fu luat afară şi Nick se repezi în camera de urgenţe.

Îl văzu pe Brian aplecat peste un scaun în care stătea prăbuşit Grady. Grady era alb ca varul, iar bandajele de la umăr şi de pe piept erau îmbibate cu sânge. Nick rămase încremenit şi Brian se întoarse şi el îngrozitor de palid.

— Refuză o targă, spuse Brian cu o voce joasă, tensionată. Trebuie să-l ducem la spital.

Grady se chinui să se ridice în picioare.

— Nick?… eu… eu… am…

Grady nu mai rezistă şi se prăbuşi pe podea.

’ – Grady?… Grady!… *Ajutaţi-mă; *ajutaţi-mă,* pentru numele lui Dumnezeu, strigă Nick către brancardierii din jur. Uşor, cu blândeţe, îl ridicară pe Grady şi-l duseră în ambulanţă.

X.

Courtney parcă maşina decapotabilă cafenie în ’faţa unei case mici albe din Georgetown. Coborî şi verifică numărul casei cu cel de pe bucata de hârtie din mâna ei. Dădu din cap şi apoi se întinse în maşină după câteva plicuri gălbui voluminoase. Traversă strada îngustă şi bătu în uşă cu ciocănaşul de alamă. O clipă. Mai târziu Peter Joshua dşschise uşa. —

— Cred că ar fi trebuit să telefonez, spuse ea.

El deschise uşa mai larg.

— Intră, spuse el şi zâmbi. În toată perioada asta am folosit tot felul de manevre ca să te aduc aici şi tu vii de bunăvoie. Oamenii sunt nişte animale fascinante. Vrei nişte vin?

— Nu, mulţumesc. Am picat prost?

— Courtney Ames, eu sunt între femei, între animale, între vizite ale copiilor. Sunt singur-singurel în drăguţa mea casă.

Courtney se uită în jur şi nu fu surprinsă de ce vedea. Era o casă elegantă, la fel de elegantă pe cât era Peţer de elegant. Canapelele erau acoperite cu o stofă fină, de lână, fotoliile cu

piele întunecată; pe pereţi erau două superbe tablouri impresioniste, iar lângă canapele măsuţe Chippendale*. Şemineul superb era foarte vechi, iar podeaua de lemn strălucea în jurul marginilor unui uluitor covor persan. Courtney zâmbi puţin trist, pentru că vedea dincolo de frumuseţea casei; simţea pustietatea casei, ca şi cum pereţii ei pali nu, auziseră niciodată râsete sau cuvinte blânde, * nu văzuseră niciodată tandreţe sau tihnă.

Se aşeză într-un fotoliu şi se uită la el.

— E frumos.

— Doar lucruri adunate laolaltă. Oricum, nu ne văd trăind aici. Văd o casă mare, de sticlă, pe o plajă. Linişte şi lucruri bune. Să ne scriem cărţile pe când privim oceanul. Noaptea, un foc, cu Bach în surdină, să-l citim pe Keats**.

*** Stil de mobilier originar din Anglia sfârşitului de secol’ 18, caracterizat prin linii graţioase şi adeseori ornamentaţie rococo în exces.**

**** JohKeats (1795-1821), poet englez, unul dintre marii romantici, precursor al prerafaeliţilor, autor al unei opere originale, însufleţită de idealul frumuseţii clasice greceşti.**

— Nu vorbi aşa, spuse ea blând.

Scoase un pachet dintr-unul din plicuri şi i-l întinse. El se uită lung la el înainte de a-l deschide.

— E un dar?

— Da, spuse ea şi brusc faţa lui deveni blândă şi puţin tristă. Ce s-a întâmplat? întrebă Courtney. Nu-ţi place?

— Îmi place foarte mult. Pentru că e frumos. Şi pentru că tu mi l-ai dat. Nimeni… spuse el şi-şi întoarse privirea. Bărbaţii de patruzeci şi doi de ani sunt foarte proşti, Courtney Ames.

— Când l-am cumpărat n-am ştiut… dar e un cadou de rămas bun.

— Rămas bun? Unde pleci?

— Acasă.

— Nu înţeleg. Asta e casa ta. Casa ta e acolo unde putem fi împreună şi putem scrie şi putem descoperi o parte din ceea ce suntem. Am încercat din greu să găsesc o cale către tine, Courtney. Te-am lăsat în pace, nu te-am grăbit, pentru că ştiam că vei vedea adevărul din noi... Noi suntem un răspuns. O făgăduinţă.

Ea clătină din cap.

— Grady este casa mea. El e făgăduinţa mea. A trebuit să vin până aici la Washington ca să înţeleg asta. E un lucru minunat ceea ce am scris noi doi, Peter... dar nu pot să mă mint. Este munca *ta.* Orice meseriaş ţi-ar lua cuvintele frumoase, tragedia ta frumoasă şi le-ar transforma într-o carte. Dacă nu găseşti pe cineva care s-o facă, dacă n-o faci chiar tu, atunci *eşti* un prost... Dar eu plec acasă.

— La New York.

— La New York.

— Încă mai ai probleme la New York, copilaşule.

Courtney zâmbi.

— Ştiu, copilaşule. Dar acum pot să le înfrunt, înţeleg mai multe... decât înainte. Oamenii nu cresc dintr-o dată. Cresc în etape şi au nevoie de ajutor. Cineva mi-a spus asta... atunci n-am înţeles.

— Poţi să laşi munca noastră? întrebă el rece.

— Am încercat, Peter, zău că am încercat. Dar mă duc acolo unde mi-e locul. Uneori oamenii trebuie să rătăcească mult până ce-şi află drumul spre casă. Ştiu că înţelegi, asta, într-un fel despre asta scrii tu. Personajele tale nu-şi găsesc niciodată drumul, asta-i tristeţea lor... Poate că tristeţea mea va dispărea, sau cea mai mare parte a ei. Courtney zâmbi uşor. Sper să-ţi termini cartea. O să cumpăr o sută de

exemplare şi o să te aplaud. O să fiu mândră de tine… Dar plec. O să-mi fie puţin dor de tine, spuse ea blând. O să-mi fac griji pentru tine… Peter cel atât de trist, atât de chinuit. O să mă gândesc la tine… la ce-ai scris, la ce-ai renunţat să mai scrii… ce lucruri bune ţi s-au întâmplat, ce lucruri rele…

— Înapoi la povestioarele tale fără viaţă, la viaţa ta măruntă, fără viaţă.

— Nu-i atât de rău. Nu-i deloc atât de rău, răspunse ea încet. Ai totul aici, spuse ea şi puse plicurile pe măsuţa acoperită cu ardezie. E o notiţă înăuntru. Explică totul mai bine decât am făcut-o eu. Courtney se ridică, zâmbindu-i aproape cu dragoste lui Peter.

Scrie-ţi cartea. Lasă toată durerea să se scurgă din tine.

— O să te întorci, Courtney Ames. Dacă nu pentru alt motiv, atunci pentru că ultima cursă pentru New York a plecat de mult.

— Am închiriat o maşină. Se apropie de el şi-l sărută uşor. N-o să mă întorc, spuse ea şi se îndreptă spre uşă. Acolo se opri şi se întoarse. Îmi pare rău, Peter… mai rău decât o pot spune cuvintele, dacă ţi-am spulberat visul.

El se uită la ea lung şi apoi îi întoarse spatele. Cu greu i se putură auzi cuvintele.

— Puteam fi ceva frumos. Dar eşti laşă. O să cred întotdeauna asta, pentru că trebuie s-o cred. Vezi tu, eul se revoltă… apoi se retrage iar în noi ca să ne putem continua strădania.

shapetype32linewidth8890: «n.

24-

Primele ore ale dimineţii de vineri fură cenuşii şi friguroase. Va veni ploaia, picături aspre şi reci. Şi totuşi era o nouă zi şi ei erau liberi să o folosească după dorinţă. Vara lor se terminase, dar încă mai. * *aveau celelalte anotimpuri…*

0ra ora cinci şi câteva minute dimineaţa şi Nick se îndrepta de-a lungul coridorului de la Spitalul Municipal spre cabinetul lui Sam Matthews. Nick făcuse un duş şi-şi schimbase hainele, băuse nişte cafea şi se odihnise puţin, dar faţa lui mai era încă marcată de oboseală. Nick îşi recăpătase calmul, dar era un calm ciudat, o linişte adâncă, acel fel de linişte care venea după o serie lungă de incidente ameţitoare.

Nick ciocăni uşor la uşa biroului şefului personalului' de la Spitalul Municipal şi intră. Îl găsi pe Sam Matthews obosit, cu un aer grav, aşezat la masa sa. Nick se instală pe canapeaua veche, îmbrăcată în

GiD

pielea sintetică crăpată şi se uită spre fereastra aflată în celălalt capăt al încăperii. Îl văzu pe Brian, stând în profil şi fu surprins, căci chiar şi din acel unghi putu să vadă că avea ochii umflaţi şi injectaţi şi că nu-şi schimbase hainele din seara trecută.

— Ai fost ici toată noaptea? întrebă Nick. Brian dădu din cap şi Nick îşi întoarse privirea spre Sam. Dă-i drumul Sam.

Sam se uită la cele câteva fişe de pe biroul lui şi începu să citească.

— Bărbat, minor, Charles Eugene Jefferson, decedat la internate. Bărbat, minor, Francis John Carlino, comoţie uşoară, contuzii, tăieturi faciale – operaţie efectuată. Reţinut în infirmieria. Închisorii prin mandat al Departamentului de poliţie al New York-ului. Femeie, adultă, Anna Maria Carlino, sub sedative puternice în secţia de psihiatrie. Sam se uită la Nick. Cei de la poliţie au zis că au găsit-o în stradă cu un cuţit de bucătărie în mână, căutându-i pe băieţii care… şi Sam îşi coborî din nou privirea spre fişe. Femeie, minoră, Marie Anne Carlino, patru ore timp operator, a primit trei litri de sânge, perfuzie continuă. Hemoragie şi contuzii interne,

stern rupt, osul malar stâng fracturat, ficat afectat, contuzii pe întregul corp, arsuri de gradul III pe sânul drept. Sam ridică din nou privirea. Au… i-au ars litera D pe piept… E catatonică, nu răspunde la stimuli auditivi și vizuali, mare rigiditate musculară. O să… o s-o ţinem aici cât de mult putem, apoi va trebui transferată într-un spital de psihiatrie. Neurologul consideră că e irecuperabilă datorită…

— *Nu!* strigă Brian.

— Ce-i? întrebă Nick uitându-se uimit la el.

— Nu renunţa, spuse Brian cu vocea încărcată de emoţie. Există o șansă, întotdeauna există o șansă pentru…

— Neurologul a spus… începu Sam Matthews, dar cu o privire Nick îl făcu să tacă.

— Brian, spuse el cu blândeţe, tu ai găsiţ-o pe Marie. Ai văzut în ce stare era.

— Eu am găsit-o. A… a fost atât de îngrozitor, spuse Brian și-și apăsă palma peste ochi. E atât de tânără… întinsă acolo, atât de tânără, atâta durere, atât sânge. Nick, *te rog,* nu-ilăsa să o considere pierdută, *fă-i* să-i mai dea o șansă. Dacă o să fie internată în ospiciu o să fie închisă într-o cameră pentru tot restul vieţii ei. Nick fu din nou şocat de emoţia din glasul lui Brian. Putem să ne ocupăm de ea dacă-i aici. O să mă ocup eu de ea în timpul meu liber… îi ştiu pe câţiva din neurologi şi pe câţiva din secţia de psihiatrie. O să-i conving să se ocupe de ea. *Te rog,* Nick, lasă-mă să fac asta.

— Nick tăcu o clipă, apoi îl apucă pe Brian de braţ.

— Stai jos, spuse el încet. O să discutăm despre asta…

— Nu, o să discutăm despre asta acum. N-o putem scoate de aici pur și simplu, *eu* nu pot face asta.

— Se va face totul pentru ea, ai cuvântul meu. O să rămână aici cele șaizeci de zile regulamentare şi dacă nici atunci nu se vede niciun progres… o să am grijă să mai rămână. Îţi promit.

— Nick, interveni Sam Matthews, faci promisiuni pentru spitalul *meu.*

— O să facem asta, spuse calm Nick, aşa cum spun *eu.*

Sam se uită la el; din nou şi-l aminti ca student, intern şi rezident; îşi aduse aminte de fermitateajui de nezdruncinat, de ochii care scânteiau întunecat.

— N-am spus nimic, bombăni Sam, deşi era mândru de Nick, mândru de tăria lui chiar în faţa durerii.

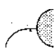
Nick nu-i dădu nicio atenţie lui Sam. Îl privi pe Brian şi-l văzu destinzându-se puţin şi apoi îl întrebă pe Sam.. .

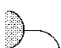
— Şi Grady?

— Nicio schimbare de la ultimul tău telefon. L-am rugat pe doctorul Glass să-l examineze şi a confirmat că nu va fi vorba’de o invaliditate a umărului. Cuţitul a pătruns în partea stângă dar nu a atins nervul. Are treizeci şi şapte de fire, dar în afară de durere, o sa fie bine. Degetul arătător stâng e rupt şi are opt răni’ mici pe piept, superficiale însă. Am redus umflătura de la ochiul stâng. Una peste alta, arăta mult mai rău decât era de fapt. N-a pierdut mult sânge, n-are leziuni interne sau fracturi majore. A fost ameţit, evident, dar nu s-a pus problema unui şoc. A dormit câteva ore şi cu puţin timp în urmă şi-a luat micul dejun. O să fie bine.

— Slavă Domnului. Aţi primit un copil pe nume Clovis Williams?

— A fost la Bellevue, ’spuse Brian. A fost trimis

acasă acum câteva ore. N-are nimic.

Nick-se uită din nou la Sam.

— Poate că Grady ar trebui să stea aici câteva zile.

— Nu se poate, spuse repede Sam. N-avem locuri, nu se poate. Suntem ticsiţi. Şi apoi, se simte bine.
Dacă era alt pacient, deja ar fi fost externat. Nick, ai terminat cu poliţia? Ai câteva clipe libere?

Nick se uită la Brian şi apoi la Sam.

— Ce-o să faci acum? Ce-o să se întâmple? întrebă el serios, şi în voce i se auzi îngrijorarea.

— Mă duc la o şedinţă a personalului, ca să văd cine rămâne. Curăţ Clinica. Angajez paznici care să stea acolo douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Clinica *rămâne.* Oamenii care au nevoie de ajutor îl vor primi… ticăloşii care vor luptă vor avea

. Luptă. *Noi rămânem.*

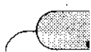
Sam zâmbi uşor; în ochii lui mândria crescu.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Nick se uită la Sam.

— Am făcut şi eu greşeli. Greşeli mari, greşeli de înţelegere. Am avut încredere şi de aceea nu am fost prevăzător. Am crezut că ştiu tot ce era de ştiut despre cartierul meu… cartierul *meu.* Problema e că el nu mai e cartierul nimănui. El aparţine acum urii şi nimeni nu poate controla ura. Frankie Carlino… eude fapt nu voia droguri cu adevărat. Simţea pur şi* simplu nevoia să iasă în stradă şi să mutileze, să rănească. Pentru că urăşte. El ţi-ar sfâşia inima din *'răzbunare…* răzbunare pentru ceea ce i-a sfâşiat *lui* inima. Cei de

— Da.

la Asistenţa socială or să vină la tribunal şi-o să susţină că e iresponsabil… ştiu asta… sau că e cel puţin redus mintal, dar o să vă spun ceva, dacă puştiul ăsta e nebun, a fost făcut nebun. De ură, spuse cu patimă în glas Nick, ridicând vocea. Într-un an, Frankie o să se întoarcă din nou pe străzi şi ura

lui va fi mai mare ca niciodată… şi nimeni nu va putea face vreodată ceva pentru el. Inima lui a fost demult distrusă, sufletul lui. A fost otrăvit. Frankie şi toţi
Frankie vor fi duşmanul nostru şi nu avem ce face. Dar o să rămân… pentru că pentru fiecare Frankie există un Clovis… un copil care ar fi putut deveni o parte a nebuniei şi urii, dar n-o s-o mai facă pentru că iată, noi suntem acolo… şi îi arătăm că ura nu este singurul – mod în care se poate trăi.

Ochii lui Nick scânteiau, iar Sam şi Brian îl priveau vrăjiţi. Inimile lor băteau cu putere pe când ascultau şuvoiul de cuvinte. Pentru prima oară Brian înţelese de ce venise să lucreze la Clinică, de ce va rămâne acolo. Sam îşi spuse: „Cu astfel de cuvinte sunt trimişi bărbaţii în războaie11.

Nick îşi flutură mâinile puternice în aer.

— Acum şase luni Clovis ar fi fost alături de
Frankie, jefuind şi omorând. În noaptea trecută el şi-a riscat viaţa pentru Grady. Aş îndura o mie de Frankie ca să ajung la câţiva Clovis. Fir-ar al dracului, atunci de ce mai suntem medici? întrebă el, dar cei doi tot nu-şi găseau cuvintele. Vocea lui Nick deveni foarte blândă. De ce? întrebă el şi se întoarse, ştergându-şi repede ochii.

J

— Fiii

Sam se ridică foarte încet şi ocoli biroul. Se apropie de cei doi medici şi-şi puse Jtăcut mâinile pe umerii lor.

Nick rămase nemişcat şi tăcut, apoi spuse doar atât:

— Mulţumesc… După care seintoarse către Brian. E-n regulă acum?

— Da.

— Hai să mergem să-l luăm pe Grady.

Cei doi ieşiră din. Birou. Străbătură repede coridorul îndreptându-se către camera medicilor unde aştepta Grady. Nick răsuflă adânc înainte de a deschide uşa căci nu ştia în ce

stare de spirit era Grady. Era pregătit pentru orice altceva decât ceea ce văzu: Grady, pieptănat, arătând bine dispus, cu privirea limpede şi vioaie, stând drept pe un scaun.

— ’Neaţa, spuse Nick pe când Brian închidea uşa în spatele lor.

Grady ridică privirea.

— Al* sunat-o pe Courtney?

— Nu, spuse Nick. Tessa şi cu mine am hotărât că asta-i treaba ta.

— Bun. Ce face Clovis?

— N-a fost rănit, spune Sam. Cei de la poliţie mi-au zis că o să-i ia un interogatoriu, dar e doar o formalitate. Clovis e un erou. L-a salvat pe Cowboy.

Brian, trase două scaune dintr-un colţ al camerei şi le împinse către locul unde stătea Grady? Nick se trânti greoi pe unul şi Brian se rezemă pe braţul celuilalt scaun.

— Văd că o iei foarte uşor, spuse Nick, prudent.

— La început n-am luat-o.

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

Grady îşi întoarse privirea, apoi se uită din nou la Nick..

— La început, când m-am dus sus şi am înţeles ce, se întâmplă… m-a durut. M-a durut mai mult decât bătaia, mai mult decât cuţitul lui Frankie. M-am gândit cât de prost fusesem. Şi apoi, când am realizat că o să mor… în acele momente de adâvărată… *teroare…* Zâmbi uşor. Toate vechile mele temeri şi nesiguranţe mi-au revenit în minte. Toate. Şi tot ce am făcut sau nu am făcut din cauza lor. Am văzut atunci totul… pe mine, despuiat de tot, singur cu diavolii care mă stăpâniseră în toţi aceşti ani. Într-un fel… am ştiut că dacă Frankie nu mă omoară, dacă reuşesc să ies din asta întreg… am ştiut că o să supravieţuiesc… şi am ştiut că nu trebuia să fiu un supraom, ci doar eu însumi. Totul mi s-a limpezit în minte. Apoi, zâmbi Grady, m-am aruncat şi m-am

luptat cu Frankie pe viaţă şi pe moarte. Apoi a venit Clovis. Nu-mi mai aduc aminte de nimic după aceea, dar când m-am trezit azi- dimineaţă, toţi strigoii vechi dispăruseră. M-am dus la rezidenţi să mă rad şi să… Grady începu să râdă, m-am uitat în oglindă şi în clipa următoare îi spuneam feţei mele din oglindă „Ticălosule, până la urmă o să reuşeşti”, *Multe* chicoteli, *multe* priviri ciudate din partea rezidenţilor, încheie Grady, continuând să râdă.

Nick şi Brian îşi zâmbiră şi Brian fu sigur că şi ultima umbră de încordare dispăruse de pe faţa lui Nick.

— Când ne întoarcem la muncă? întrebă simplu Grady.

Nick zâmbi.

— Nu vrei puţin timp ca să-ţi revii?

— Mă simt în formă. Mă simt în cea mai grozavă formă din viaţa-mea, spuse calm Grady. Hai să plecăm de-aici.

Nick se ridică şi ceilalţi doi se sculară şi ei. Se îndreptară cu toţii spre uşă şi apoi, de-a lungul coridorului, către liftul destinat medicilor.’

— Veştile despre Marie nu sunt deloc bune, nu? întrebă Grady după ce intrară în lift.

— Sunt proaste, spuse Nick, aruncându-i repede o privire lui Brian.

— O s-o ajutăm. Cu toţii, spuse Brian, cu aceeaşi îndârjire în voce.

Grady se uită surprins la Nick, dar Nicj privea fix în podea.

— Ar trebui să termin cu toate veştile proaste, spuse el. John Woods a murit azi în zori. Cei de la Bellevue m-au sunat când eram în plină agitaţie. A murit în somn.

Cei trei coborâră din lift şi ieşiră pe uşile duble în stradă. Grady se uită în jur, la cerul cenuşiu liniştit şi apoi la Nick.

— O să-i facem o înmormântare frumoasă. Zicea că întotdeauna i-a plăcut muzica.

Ajunseră la colţ şi se uitară unul la altul.

— Voi doi duceţi-vă să vă culcaţi, spuse Nick. Eu am o şedinţă la Clinică şi pe urmă mă duc şi eu puţin

GŞD

acasă. Diseară sunt din nou la Clinică.

— O să fiu şi eu acolo.

— Nu, dacă vii mâine e bine. Vreau să fim cu toţii odihniţi pentru A.M.A.

Grady se uită la Nick.

— Le spunem despre noaptea trecută?

— Da. Să ştie şi părţile bune şi cele rele. Să ştie că încă mai avem de învăţat.

Tăcură o clipă, apoi Brian se îndepărtă câţiva paşi. Se opri şi îi privi fix pe Nick şi Grady.

— Pe curând, spuse el şi plecă.

Nick se uită lung după el, apoi se întoarse către Grady.

— Şi tu? Ce faci cu Courtney?

Grady zâmbi plin de încredere.

— Vedem noi.

Rv

Tessa stătea aşezată pe jos, în apartamentul din Irving Place, înconjurată de ziare pe care se aflau unelte de grădinărit, pământ şi trei plante micuţe. Ridică privirea curioasă când auzi o cheie răsucindu-se în broască. Zâmbi când Nick intră.

— E foarte devreme, te-aşteptam abia peste câteva ore, spuse ea apropiindu-se de el.

El o strânse în braţe şi o sărută uşor.

— Hank s-a oferit să lucreze diseară.

— Bun, atunci te am doar pentru mine. Îl luă de mână

J

şi îl conduse spre canapea. Se aşezară foarte aproape unul

de celălalt. Arăţi teribil de mulţumit şi foarte obosit, spuse ea mângâindu-l pe faţă.

— Sunt mulţumit. Ştii ce s-a întâmplat la, Clinică în după-masa asta? A apărut cel puţin jumătate din cartier. O femeie a adus o prăjitură, câţiva puşti nişte, sucuri, alţi câţiva oameni un afiş mare pe care scria „Clinica Gorlin. Da!". Cartierul a organizat o petrecere. Pentru *noi.* Nick râse. Clovis era şi el acolo cu aparatul lui de fotografiat şi a făcut zeci de poze. Şi apoi o fetiţă

, a citit o poezie pe care-a scris-o despre noi. A fost incredibil. În cele din urmă i-am sunat pe Brian şi Grady să vină şi ei să vadă ce se petrece. Nici acum nu-mi vine să cred.

— Deci merge. În Ciuda tuturor problemelor, merge.

— Da, merge. Stăteam acolo şi mă uitam şi… toţi anii ăia în care am încercat să-mi împlinesc un vis… am văzut că era adevărat, că se realizase. Nick o luă de umeri pe Tessa. Şi am ştiut că te aveam pe tine cu care să-l împart, ăsta era lucrul cel mai important.

— Te iubesc, spuse ea şi îi zâmbi. De ce nu m-ai invitat la petrecere?

— Am spus că *jumătate* din cartier a venit. Cealaltă * jumătate încă ne mai pândeşte, gata să arunce în noi cu pietre.'ântotdeauna va fi aşa… niciodată n-o să existe siguranţă, nu totafă.

— Ştiu astă, ştiu asta de mult, spuse liniştită Tessa. N-o să-ţi cer să renunţi, n-o să-ţi cer niciodată să renunţi.

Nick se uită la ea şi un zâmbet uşor îi tremură în

colţul gurii.

— Ştiai că asta voiam să aud de la tine. Tu ştii întotdeauna ce vreau.

— Eu te iubesc întotdeauna.

Trecură câteva clipe şi Tessa se cuibări mai aproape de Nick.

— Ce face Grady? întrebă ea.

— Nemaipomenit, râse Nick, l-am mai adus lui Clovis o pasăre ca să-i ţină de urât lui T.K. Când am plecat, Grady şi Clovis tocmai aveau *o* discuţie serioasă despre îngrijirea păsărilor. Clovis Spunea că i-ar place să aibă şi nişte canari.

— Crezi că Grady o s-o sune pe Courtney?

Nick luă faţa Tessei în mâini.

— Hei, am pierdut atâta vreme discutârid despre ceilalţi. Hai să pierdem nişte timp şi pentru noi. Doar pentru noi. Diseară cel puţin, nu mai există altcineva, doar noi. Ce zici de asta?

Ochii albaştri, atât de albaştri, ai Tessei erau foarte blânzi.

— Mi-ar place.

— Şi mie.

Grady urcă încet treptele către apartamentul său. Îl durea fiecare fibră a trupului şi era foarte obosit, dar bine dispus; fredona uşor un cântec pe când băgă cheia în broască. Luminile erau aprinse în apartament şi el fu surprins. Se răsuci şi rămase nemişcat.

— Courtney, şopti el.

. Ea se întoarse, cu o privire timidă şi neliniştită, dar văzu vânătăile de pe faţa lui şi-şi duse speriată mâna la gură.

— Grady, ce s-a întâmplat?

— A fost… ăăă, un mic necaz la Clinică. Sunt bine, n-am păţit nimic, adăugă el repede:

— Eşti sigur? Chiar eşti bine? Eşti sigur?

— Sunt sigur.

— Dar ce…

— Altă dată, o să-ţi povestesc altă dată.

— Eşti sigur că eşti bine?

— Da, zâmbi el.

. Courtney tăcu apoi, copleşită de sfială, căci nu ştia ce să spună, cum să înceapă:

— Ar fi trebuit să sun.

— Ar fi trebuit s-o faci, da, spuse el pe un ton neutru.

Courtney își întoarse privirea.

— Nu mă ajuți prea mult, ai putea cel puțin…

Dar el o luă în brațe și o strânse cu blândețe lângă el, râzând ușor cu fața îngropată în părul ei mătăsos.

— Hai, stai jos, spuse el și o conduse la canapea, surprins. Să simtă că amândurora le tremurau ușor mâinile. Îi dădu deoparte părul de pe față și-i zâmbi. Când ai sosit?

— Acum vreo oră. Am venit cu mașina. Eu… trebuia să mă mai gândesc, așa că nu m-am grăbit, m-am oprit în Delaware… își coborî privirile în poală. Am ajuns acum vreo oră.

— Și Peter?

— Oh, nu, el a rămas în Washington. Asta-i… cartea, lucrul s-a terminat. Am renunțat. Nu mai puteam suporta să mai rămân acolo nici măcar un minut în

plus, Grady, totul a fost o greșeală.

— Și Peter?

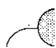
— Nu știu ce să-ți spun. Courtney rămase cu privirea ațintită în față. El e altfel decât noi doi, există în el ceva tragic… e ca cineva care trăiește undeva sus, în umbra lunii. El cunoaște toate colțurile întunecate, Grady. Courtney se uită la el și privirea ei era gravă. Nu era locul meu acolo, m-am întors aici pentru că aici îmi e locul.

Grady se lăsă pe spate, continuând s-o țină de mână.

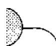
— A fost mult întuneric aici. Mult, Courtney… Știi care-i cel mai greu lucru? Este să-ți iei un angajament, să faci o promisiune unei alte ființe umane. Este groaznic… pentru că atunci când ajungem la vârsta la care putem să facem o promisiune suntem deja răniți. Noi trăim din temerile noastre, la fel de mult ca și din toate celelalte. Sau unii dintre noi trăiesc așa. Lucruri pe care nu le-am făcut din cauza

temerilor mele… lucruri pe care le-am făcut. Grady privi în altă parte. Eu am adus necazuri Clinicii, sau cel puţin indirect. Pentru că trebuia să reuşesc cu Frankie Carlino. De ce? Pentru că am crezut că în el mă văd pe mine însumi… când eram de vârsta lui. Am crezut că văd aceeaşi nesiguranţă, aceeaşi singurătate, aceeaşi frică. *Şi* pentru că el era cea mai mare provocare pentru Clinică şi eu *trebuia* să răspund provocării şi să înving… Câştigând, dovedindu-mi că pot, reprezenta singurul mod în care puteam căpăta o identitate. Şi în tot acest timp îndepărtându-mă de tine, *ascunzându-mă…* pentru că nu îndrăzneam să risc un eşec, în orice caz, nu cu tine. Aşa trăiam… din

V' (430):

Clinica (norlin

Temerile mele. Grady se uită calm la ea. Dar aceasta nu înseamnă să trăieşti, e doar o… supravieţuire. Grady zâmbi uşor. Asta am descoperit-o azi-noapte. Fără să vreau. Lucrurile mi-au apărut limpezi. Ceea ce încerc să-ţi spun e că voiam să te sun… să te rog să vii acasă… să-ţi spun că în ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat, avem totuşi o şansă.

Courtney simţi o adâncă uşurare şi o linişte blândă, învăluitoare.

— Sunt atâtea de spus, atâtea.

— E timp; spuse uşor Grady. Nu putem spune totul într-o noapte sau o săptămână… dar o s-o spunem, Courtney, e timp. Grady se ridică, s. E duse la fereastră şi se uită afară. Frunzele au început să-şi schimbe culoarea, e un nou anotimp. Poate şi pentru noi. Courtney veni lângă el la fereastră şi-l luă de mână. Grady râse brusc. O să ţii minte că

obiceiurile adânc înrădăcinate… atitudini obişnuite nu dispar atât de uşor? O să ai răbdare cu Puştiul?

Courtney râse şi ea.

— Puştiule, cred că ce-a fost greu a trecut.

Un nou anotimp coboară peste oraş -e un timp al noilor începuturi, al încercărilor, al înţelegem
E o şansă; ţine-o strâns în mână, arune-o în sus, sus de tot, răsuceşte-o ca pe un titirez de aur, păstreaz-o cu grijă. E o şansă…

Sfârşit

Tensiunea sălii de operaţii…

Violenţa explozivă a străzii…

Bărbaţi şi femei purtaţi de pasiuni pe care nu le pot

controla…

* **Dr. Nick Gorlin** **

Doctor tânăr şi dinamic, bărbat chipeş, a renunţat la postul de medic-şef la Spitalul Municipal pentru a crea în cartierul în care s-a născut o Clinică „a tuturor** – iar acum se află în faţa unei încercări mai mari chiar decât un caz medical serios; viaţa – mai mult decât medicina – îl pune în faţa unor încercări de excepţie.

Tessa Cabot Gorlin

Era o imagine a ceea ce ar fi trebuit să fie soţia unui medic…

Dar în spatele frumuseţii ei calme se ascundeau conflicte care ameninţau să distrugă totul, nu numai căsătoria ei.

Frankie Carlino

Copil al străzii, şeful unei bande de golani el trebuie să fie dovada faptului că această Clinică poate „reabilita** delicvenţii juvenili…

Până când s-a hotărât să transforme Clinica într-o bază de operaţiuni pentru banda sa…

**** Dr. Grady Malory ****

Era obsedat de dorinţa de a dovedi că e un medic foarte bun – chiar dacă obsesia lui l-ar fi putut aduce la un pas de moarte…

Sau ar fi putut pune capăt relaţiei sale cu femeia iubită…

Courtney Ames

Frumoasă şi strălucitoare, a trebuit să aleagă între nehotărâtul ei iubit dr. Grady Malory şi dragostea unui om care ar fi putut satisface multe din dorinţele sale.